

Cezaevleri Direnişleri-1
Buca

haziran

Cezaevleri Direnişleri-1

Buca

HAZİRAN YAYINCILIK SANAYİ VE TİC. LTD. ŞTİ
Başmusahip Sokak, Cünhan Kat: 4, No: 4
Cağaloğlu / İstanbul Tel: (0 212) 528 6108 Baskı:
Ceylan Matbaacılık

*Bu çalışmayı şehit
komutanı
mız AiRıza
KURTve
21 Eylül barikat
direnişimizde bayraklaşan
yoldaşlarımız Uğur, Yusuf
ve Turan'a
armağan ediyoruz..,*

Buca Direnişçileri

*YARINLARDA SÖYLENEN
Katabilmek yüreğini yannkrına
halkm,
Katabilmek sevdanı
Türküüsü olmakyannlann,
Türküleştirmek yaşı
Çokkisasürelibirömrü
Sonsuz kilmaktır.
Çünkü yarınlar
Geride bıraktığın gün sayısı yok
değil,
Yüzündeki çizgikrin çokluğuyla
değil;
İşiltisinda gözlerin,
Yüreğin çarpıntısında yaşanır.
Ve kiminde bir kurşun yarası
ölüm değil,
Yarınlara açılan kapıdır.
İş üçgünfazk takvim sayfası
çevirmekte değil,
Bugünden yarınlara kapı
açmaktadır marifet.
Kimisi vardır,
Üç takvim sayfasına
Siner, silinir,
Kimm yırtar tüm takvimleri
Yarınlar adına direnir;
Türkü türkü dillenir
Yannkrda söylenir.*

BUCA'LI ÖZGÜR TUTSAKLAR OLARAK SÖZ VERİYORUZ

*21 Eylül akşamı Buca Zindam'nın 6. ve 7. koğuşlarında du-
manlar tüterken, yaralı bedenlerimizde halklarımıza Buca Di-
reniş Destam'ni armağan etmenin gururunu taşıyorduk. Kızıl-
dere'den sürüp gelen yiğit damardan beslemiştik onurumuzu.
Nisanlar'ca, Temmuzlar'ca, Bağcilar'ca, Dersim'ce, Gazisokak-
lann'ca büyütmüştük bu onuru. Ve savaş alanlarının tozu du-
manı içinde "Hükum!" komutunu alan gerillalar gibi karşıla-
miştık Partimizin emrini:*

***"Cezaevleri bireysel ve kitlesel kahramanlıkların sergilen-
diği yerler olmalıdır..."***

Böyle olmuştu, olacaktı.

*Ölüm Orucu Direnişi'nden beri sayısız kahramanlık
çivileri çakmıştık cezaevleri tarihinin kültüğüne.
Bedenlerimizi defalarca açılığa, postalların ve copların altına
yatırarak, dişle, tırnakla kazanmıştık haklarımızi. Siyasi
tutsaklık onurumuzu dik tutmuştuk.*

*Düşmanın cezaevlerini birer insan öğütme, siyasi kimlikle-
rini yok ederek devrimcileri teslim alma merkezlerine dönüs-
türme hayallerine karşı, Önderliğimizin politikaları Buca'da
ete kemiğe büründü.*

*Hiçbir zaman ülkemizdeki gelişmeleri, ülkemiz
halklarının*

kurtuluş savaşını, dünya halklarının mücadelelerini dışarıdan izleyen olmadık. Yüreklerimiz duvarlardan styrılıp, savaş alanlarının nabzına kan vermeye giderken, bedenlerimiz de duvarların arasında nice çarışmaları zaferle sonuçlandırdı.

21 Eylül günü, Başkomutanımızın emirleri bize yön veriyordu, "İşte Gazi, Nurtepe, Sibel, Ali Rıza" diyordu Önderimiz; "Bu soylu aileye layık olun..."

Ses bombaları O'nun komutlarını duymamızı engelleyemiyor, gaz bombalarından koğuşa yayılan dumanlar O'nun yol gösteren parmağını gizleyemiyordu. O'nun koğuşumuzun dip tarafında bez portresi önünde son çarışmalarımızı yaparken, bize güç kattığını hissediyorduk, içimizde O'nun emirlerini yerine getirmenin esenliği vardı. Renkli gazlarla kızılı kesen koğuş duvarımızdaki portresinin içinden, Mahir de styrılıp geldiğinden aramızda Adalarla birlikte...

"Yoldaş!"

Bu kelime; Buca'da çarışmanın en zorlu anında dudaklar da parlayan gülüş, boydan boya tutuşturulan koğuş, omuz omuza savunulan barikat, bombaları etkisizleştiren cüretti. Ölüm giderken birbirlere selam gönderen partizanların yüreğiydi göğüs kafeslerimizde atan.

Koğuşlarımız o an vatan topraklarımızın kapısıydı. Orada teslim olmak, halklarımı, emekçi insanların postalların altında ezilmeye terk etmektı. Bu, zorla kapatıldığımız koğuşa; onurumuz, namusumuz olmuştu. Yaşamı savunuyorduk orada, işte, koğuş kapısında Gazi Mahallesi'nin alevi var. İşte, Munzurlar gibi yükseliyor dolaplardan kurduğumuz barikat. İşte, Toros yayalarının çağıldayan ırmakları gibi fırlatıyoruz camları, sunta parçalarını, işte, Ege'nin zeybekleri burada dövüşüyor, işte, büyüyor kurtuluş savaşımız bu bir avuç yerde. Düşmana son darbeleri vururken, birazdan özgür vatan topraklarını kucaklayacak kadar büyük ve güclü hissediyoruz kendimizi. Tarihin tüm onuru ve namusu bize emanet şimdi.

Belki yollar önce, belki aylar önce halklarımıza için başka başka yerlerden çıktığımız yollar zindanlarda birleştirmiştı bizi. Ukrana tutsaklısı ve işkenceyi göğüslediğimiz halklarımıza bizi seyrediyordu şimdî duvarları delen bakışlarıyla. Büyüttiük-

leri savaşa verdiğimiz güçle gurur duyuyorlardı. Onlarla omuz omuzaydık Buca'da. Yüzbinlerin yarımdaydık.

Ali Rıza Komutan'ın sesi yankılanıyordu kulaklarımıza: "Sadece bedel ödeyen değil, bedel ödeten de olmaliyız." Daha güçlü savuruyorduk ellişimizdekileri düşmana. Koğuşumuza girmenin bedelini ödeyeceklerdi. "Özgür tutsaklar olacağız" demişti bir kez. Bu yüzden dışarıdaki savaşı içeri taşıyacaktı. Halkımız için ölüme hazırlık. Yanan, duvarları parçalanan koğuşlarımızda kurtuluşu büyütüyorduk. Ve bu uğurda verilen savaşta, ölümü de yazmıştık defterimize.

Kontrgerilla Buca'da Partimizin başegmez tutsaklık geleneğini yok ederek, özgür tutsak kimliğini ezerek, halklarımıza bir mesaj vermeyi hedefliyordu. Aklınca sevk ve sürgünlerle, katilleramlarla devletin ne kadar güçlü, devrimcilerin ise ne kadar güçsüz olduğunu kanıtlayacaktı. Ama direnişimiz karşısında faşizmin tüm planları darmadağın oldu. Özgür tutsaklık geleneğinin ve zindanlarda da halka sonuna kadar bağlılığın süreceği tereddüsüz gösterildi dosta, düşmana.

Şehitlerimiz Ali Rıza, Uğur, Turan, Yusuf yoldaşlarla şimdi daha güçlüyüz Buca'da. Barikatlarımız şehitlerimizin kanlarıyla daha kararlı ve daha güçlü kurulacak bundan sonra. Buca Cezaevi, "daha devrimci bir yaşamla, daha büyük bir kararlılık ve direniş ruhuyla" oligarşının zindanlarında devrimin bir mevkisi, bir okulu olarak kalacaktır. Buca'da onlarca şehit verset de, özgür tutsak geleneğimizi südürecek, teslimiyeti kapımıza dahi uğratmayacağız.

*Buca'lı özgür tutsaklar olarak halklarımıza, Partimize, Önlerimize söz veriyoruz: **ŞEHİTLERİMİZDEN ALDIĞIMIZ BAYRAĞI BUCA MEVZİMİZDE DE KURTULUŞA KADAR DALGA-LANDIRACAĞIZ!**...*

BİRİNCİ BÖLÜM

**BUCA CEZAEVİ
TARİHİNDEN**

"12 Eylül cuntasından önce 1978-80 yılları arasında, Buca Cezaevi'nde devrimcilerin belli bir inisiyatifi

vardı, idareyle pek sorun çıkmıyor, birçok hak kullanılabiliyordu. Faşistler Eski Bölüm'de, devrimci, demokratlar Yeni Bölüm'de toplanmışlardı. Arada bir karşılıklı çatışmalar yaşanıyor, yeni gelen devrimci tutsaklar bilinçli olarak Eski Bölüm'e gönderilerek, "Size bir güvercin gönderiyoruz, kolunu kanadını kırın." denebiliyordu. Adli tutuklular ve siyasiler aynı malzeme (koridor) kalmıştı. Bu yıllarda adlıilerin çıkardığı bir isyan boyudandı ve biri devrimci tutruk, dördü adli tutuklu, ikisi gardiyan toplam 7 kişi öldü. Devrimci tutsakların yaklaşık 100 metre uzunluğundaki tüneli, çıkış aşamasındayken, yoğun yağmurun toprak çökmesine yol açmasıyla açığa çıktı. Eylem Birliği davasından 4 tutruk ziyaret esnasında firar etmeyi başardı. Ayrıca cezaevini basarak tutsakları çıkarmaya yönelik planlar son aşamasındayken Karşıyaka'daki bir ev baskınında ele geçirildi. TKP-ML önderlerinden Orhan BAKIR da Ege Üniversitesi Hastanesi'nde tedavi görürken arkadaşlarının kaçırıldı.

12 Eylül 1980 sonrasında, cuntanın baskısı ve terörü tüm cezaevlerinde olduğu gibi Buca'da da uygulandı. Aynı davaların yargılandığı tutruklar farklı koğuşlara ve hatta adli tutuklularla yan yana konuyordu. Böylece tutrukların örgütsel faaliyetleri engellenerek böl-yönet-yozlaştır politikası uygulanıyordu. Sürgünler, tutrukların gücünü bölme amacıyla gündeme

getirilen tecritler gibi sıkça uygulanıyordu. İnsanca yaşam koşullarından çok uzak bir ortam yaratılmıştı. Ancak bu uygulamalara boyun eğilmiyordu.

13 Mart 1982'de üç TKEP'li tutsak; Seyit KONUK, Ethem COŞKUN ve Necati VARDAR idam edildi. 3 devrimci, inançlarını ve militant kararlılıklarını son ana kadar koruyup, başları dik olarak çıktılar idam sehpasına. Halklarına ve devrime bağlılıklarını cezaevindeki tüm tutsaklar üzerinde olumlu bir etki yaratmıştı. Onların direnişciliği tutsakların moralini ve kararlılığını yükseltti. Buca Cezaevi, günlerce sloganlarla yankılandı. '84 Ekim'inde de Devrimci Yol militanlarından Ilyas Has idam edildi. O da ölümü yığınca karşılıdı, idam edilene kadar hücrede tutulmuştu ama coşkusunu ve kararlılığım yitirmemişti. Havalandırmaya çıkarıldığında bağırarak ajitasyon çekiyor, sesini duyurabildiği tutsaklara güç veriyordu. Ilyas HAS şehit olunca da Buca Cezaevi anma ve protesto sloganlarıyla çınlatıldı. Aynı gün dava arkadaşı Hıdır ASLAN da Burdur Cezaevi'nde idam edilmişti.

Cunta yıllarındaki itirafçılık dayatması Buca Cezaevi'nde başarılı olamadı. 1983-85 yıllarında Tek Tip Elbise (TTE) uygulamasına karşı tavırlar geliştirilip açlık grevleri yapıldı. Buca'daki devrimci tutsaklar TTE giymemekte kararlıydı. Sadece mahkemeye çıkarken, dayak operasyonlarıyla kelepçeli olarak giydirilebilen TTE'leri, mahkemeye çıkışınca elleriyle parçalıyor, bu konuda direndikleri için 2 yıla varan görüş yasakları alıyorlardı. o süreçte çatışmada, işkencede, ya da idam sehpasında şehit düşen her devrimci için sloganlar atılıyor, en az bir gün protesto açlık grevleri yapıliyordu. Cunta koşullarında slogan atmak bile önemli bir eylemdi ve askerler sırı bu yüzden saldıriya geçebiliyordu.

"Buca Tutukevidir, Burada Haklar Kazamlsa Bile Kalıcı Olamaz"

1985 yılından itibaren, mahkemelerin sonuçlanması başla-

sayısal güç zayıfladı. Sağ statükocu anlayışlarının, birçok sorunda, "Buca tutukevidir, burada haklar kazamlsa bile kalıcı ol-

maz." söylemiyle oluşturdukları statükolar, olumsuz koşulların uzun yıllar devam etmesine yol açtı. Devrimci Hareket'in 1991'lerde Buca'da kitleSEL bir güç olmaması nedeniyle, bu statükolar kırılamadı. Bazı çabalar ise olumsuzlukla sonuçlandı.

1988 yılında, TDKP ve TKP davası tutsaklarının, Seviye KÖPRÜ isimli TKP'li tutsağa emniyette tecavüz edilmesini protesto etmek ve TTE'nin kaldırılmasıyla birlikte diğer sorunların da çözümü için başlattıkları Süresiz Açlık Grevi (SAĞ) kamuoyunun yoğun destegine rağmen, 16. gününde TKP tarafından kırılmıştır, idare yeni hak gasplarıyla SAĞ öncesi dönemi aratır hale gelmiştir. Yenilgiyle biten bu eylemin sonuçları, uzun bir süre Buca'nın koşullarının olumsuzlaşmasında belirleyici olmuştur.

Yine 1988 yılında özellikle TTE giymeyen tutsakları bölmeye ve tecrit etmeye politikası karşısında, ikisi Devrimci Yol'cu, ikisi Devrimci Sol Güçler'den olmak üzere 4 tutsak, TTE giymedikleri için atıldıkları tecritte, TTE giymeyenlerin koğuşuna gitmeye talebiyle SAĞ eylemine başladılar. 23. gününde idareye geri adım attıarak taleplerini kabul ettirip eyleme son verdiler. İdarenin tecrit politikası kırılmıştı ama bu tavırın geliştirilip diğer hakların kazanılması sağlanmadı.

Devrimci demokrat kamuoyunun bu eyleme desteği oldu; fakat cezaevindeki diğer siyasetler, eyleme katılmak bir yana, 2 günlük yemek boykotu dışında -ki bu eylemi de TKP kırmıştı- bir destek vermediler. Hemen hepsinin gerekçesi "Güçümüz yok." şeklindeydi.

Militan Tavırlar Onur Oluyor

24 Kasım 1988'de Buca Cezaevi Savcısı Mehmet Emin ÖGE'nin evine bombalı ve silahlı saldırı düzenlendi. Savcı, bu eylemden ağır yaralı olarak kurtuldu. Eylem "Devrimciler" adına üstlenildi. Ve cezaevinde sürmekte olan açlık grevinde doğabilecek ölümlerin sorumlularından hesap sorulacağı bildirildi. Eylemden 1 yıl sonra, Eylül 1989'da, eylemi gerçekleştiren Devrimci Yol'cu Recep DEMİR ve arkadaşları polis tarafından cevrildi. Çıkan çatışmada 1 polis ölürlen, 1'i de yaralandı. Re-

cep DEMiR de yaralı olarak, arkadaşlarıyla bölgeden çekilmeyi başardı.

Çatışmalardan 1 hafta sonra, ihbar üzerine OYAK Sitesi'nde tedavisinin yapıldığı ev basılıp yaralı olarak ele geçen Recep DEMiR'e işkence orada başladı. Ama bir türlü sonuç alamayan işkenceci katiller, Recep DEMiR'in yaralı bedenine 3 kurşun siktılar. Ve olay "çatışma" süslü haberler arasında yer aldı.

Recep DEMiR, Devrimci Yol içerisindeki yiğit bir militandı. 12 Eylül cuntasından uzun yıllar sonra İzmir'deki halk düşmanlarından hesap soran devrimci şiddet eylemlerinin başında yer alıyordu. Devrimci yaşamamı da teslim olmama tavrıyla onurluca noktalamıştı. Devrimci Sol, bu yiğit devrimciyi büyük bir sıcaklıkla ve coşkuya sahiplendi. Katledilmesinden kısa bir süre sonra Karşıyaka ANAP İlçe Binası'nı onun anısına saygı ve katledilmesini protesto amacıyla bombaladı. Recep DEMiR'in katledildiği operasyonda gözaltına alınıp tutuklanan arkadaşları da katillerin açıklanması ve yargılanması için, Buca Cezaevi'nde 37 günlük bir açlık grevi yaptılar.

1989-90 yıllarında, Buca Cezaevi'nde hak gasplarına karşı ciddi bir direniş yaratılıp sonuç alınmadı, 1 Ağustos Genelgesi'ne karşı tüm cezaevlerinde direnişlerin sürdüğü koşullarda, birkaç günlük protesto nitelikli açlık grevleri dışında bir direniş örgütlenemedi. Bu nedenle, 1 Ağustos Genelgesi en geniş olarak Buca'da uygulandı, statükolar sağlamlıktı. Sonraki süreçte genelgenin kısmen uygulanmaması ise, direnişle kazanılmış bir mevzi olmadı. Türkiye zindanlarında süren direnişlerin kazanımlarının Buca'ya yansımışi olarak gerçekleşti. Elbette bunda, o yıllarda devrimci tutsakların sayılarının azlığı ve tutuklananların kısa süreli kalmalarının etkisi de vardır.

1990 Mayıs'ında faşist Mehmet AKINCI, Sinop Cezaevi'nden Buca Cezaevi'ne müdür olarak atandı. Mehmet AKINCI, Sinop'tayken tedavi olması gereken iki devrimci için "Gebersinler." diyerek, tedavilerini engellemiş ve şehit olmalarına yol açmıştı. Bu nedenle, devrimci tutsaklar kendisine tavır alarak koğuşlarına sokmadılar. Onun gelmesiyle keyfi baskısı ve hak gaspları boyutlanarak sürdürdü.

30 Ağustos 1990'da, Eski Bölüm 3. koğuş havalandırmaması-

da volta atan tutsaklar türkü söylüyordu. "...Yelleri bana gön-derin, benim meskenim dağlardır..." Bütün televizyon ve rad-yolardan yayınlanan, herkesin dilindeki bu şarkı gardiyanlar tarafından not edildi. Bu nedenle tutsaklara disiplin cezası ve-rildi. Üç ay mektup ve görüş yasağı... Tutsakların yaptıkları iti-raz da sonuç vermedi ve mahkeme cezayı onayladı. Hak gasp-ları ve keyfilikler böyle komikliklerle birlikte yürüyordu.

"Ben 1990 yılının 14 Mart'yla 28 Haziran'ı arasın-da Buca'da tutukluydum. Cezaevine gelince, tutsak-ların saçları zorla kesiliyordu. Birbirlerinden tecrit edilecek şekilde ayrı koğuşlara veriliyorlar, ayakta sa-yım verme dayatılıyordu. Gazeteler sansürleniyor, ba-zı haberler kesilmiş olarak bize veriliyordu. Görüler 15 dakikaydı. Kuru çay ve şeker verilmiyordu. Çayı idare sattı ve şekerini de içine karıştırıyordu. Bün-daki amaç, şekerlerin biriktirilerek açlık grevine gidil-mesini engellemekti. Aramalarda bütün eşyalar dağı-tılıp parçalanıyordu. Mahkemelere giderken iki kişiye tek kelepçe vuruluyordu. Çeşitli bahanelerle aylarca süren, hatta yolları bulan mektup ve görüş yasağı ce-zaları veriliyordu. Birçok yayın içeriye alınıyor, ha-valandırma sadece yarım gün açık tutuluyordu, içeri-ye yiyecek alınıyor, ocak verilmiyordu.

Bu tür keyfi uygulamalarla insanca yaşam koşul-ları engellense de devrimci kararlılığımız ve özgürlük tutkumuz engellenemezdi. Tüm devrimciler zindan-ları aşmanın, mücadeleye koşmanın yollarım arıyor, girişimlerde bulunuyordu. Ben tutukluyken, Devrim-ci Yol'cu bir tutsak hastaneden firar etmemi başarmış-tı."

1990 yılının Kasım'ında ilk önemli açlık grevi başlatıldı. Devrimci Sol taraftarları, Devrimci Yol taraftarları, TDKP ve HDÖ tutsakları tarafından başlatılan eylem, insanca yaşam koşullarının sağlanmasını hedefliyordu. Eyleme 20. günü PKK ve TİKB tutsakları da katıldı. Körfez Savaşı'nın gündemi kapladığı bir süreçte eylem kamuoyunda yetersiz de olsa destek buldu. Ancak, kendi içindeki bazı olumsuzluklar nedeniyle 28 Aralık

1990'da 40. günde ufak tefek haklarla bitirildi. Bu açlık grevi Buca'daki statükoları kıramadı ve başarısız oldu.

2 Temmuz 1991'de tahliye olan bir Devrimci Sol tutsağı için ilk defa maltaya çıkılarak tören yapıldı, idare, bundan rahatsız olsa da o anda tutsakları koğuşa sokamadı. Ancak, ertesi gün Aydın Cezaevi'ne şevke gidecek TDKP'li bir tutsağ için de maltada tören yapılmak istenince, jandarmalar, gardiyalar ve itfaiyecilerle operasyon düzenlendi. Eski Bölüm S.koğuşa taziyikli su sıkılarak girildiğinde tutsaklar hemen barikat kurmaya çalıştı. Ancak bu ani saldırısı sağlam bir barikat kurulmasını engelliyordu. Yapılan saldırısı sonucu 5 tutsağ yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Diğer tutsaklar da dövülerek hücrelere atıldılar. Hücrelerde kapı vurarak ve slogan atarak yapılan protesto sonucu tekrar koğuşlara dönüldü. Ancak eşyaların talan edildiği, televizyon, dolap, sıra ve benzeri eşyaların alındığı görüldü. Bunun üzerine gece kapı vurma ve ışık söndürme eylemi yapılarak eşyalar geri alındı.

1991 yılında Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden 2 Devrimci Sol tutsağının gerçekleştirdiği özgürlük eylemi sonrasında ANAP iktidarı firarları bahane ederek, tutsakları Eskişehir Cezaevi'ne sürmüştü, bu saldırısı karşısında tüm cezaevleri direnişe geçmişti. Buca'daki Devrimci Sol, TDKP, Ekim, TKEP, TKP-ML/TİKKO ve TKP-B tutsakları hem Eskişehir Cezaevi'nin ka patılması hern Buca'nın sorunlarının çözülmesi için SAĞ eylemine başladılar. Eskişehir Cezaevi kapatıldıktan sonra da eylem sürdürdü. Ancak eylem içindeki bazı siyasi yapılardan tutsaklarda oluşan ölüm fobisiyle, açlık grevini bırakmaların yaşanması nedeniyle bir kısım haklar kazanılsa da istenilen başarı sağlanamadı. 24 Aralık'ta, direnişin 41. gününde açlık grevi zorunlu olarak sona erdirildi.

Her Gün Her Saat Zorlanan Statükolar

1992'nin ilk beş ayında Devrimci Sol tutsaklarının sayılarının artmasıyla birlikte, bir eylem başlatmak için aylarca tartışma devri kapanmış, devrimci irade her gün, her saat statükoları zorlamaya başlamıştı.

1992 Mayıs'ında tutuklanan Devrimci Sol tutsaklarının bir

kısmı Yeni Bölüm 3. koğuusta tecrite atıldılar, idareye "Yoldaşlarımıza hemen istiyoruz." diye haber yollandı. Mehmet AKINCI eski günlerdeki kayıtsızlığındaydı. Ama Devrimci Sol tutsacları maltayı işgal ederek kapialtı denen kısma dayandı. "Ya yoldaşlarımız koğuşumuza verilecek ya da burayı dağıtacağız." uyarısı yapıldı. Bu cüretli çıkış meyvesini verdi ve tecrittekiler koğuşa alındı. Bu olaydan kısa bir süre sonra, kurban bayramında adli tutuklulara açık görüş yaptırılıp, devrimci tutsaclarla kapalı görüş dayatılmasın! protesto eden Devrimci Sol tutsacları "lütfedilen" kapalı görüşe çıkmadılar. Ama yine maltayı işgal ettiler ve idareye uyarıda bulundular: Hak*Gasplarla Son!

Yine 1992 yılının Temmuz ayında Devrimci Sol tutsacların- dan biri gece vakti rahatsızlandı, idareye haber yollandı: "Yol- daşımızı ambulansla hastaneye götürün ya da buraya doktor getirin." Oralı olan yoktu. Malta aynı gece işgal edildi. Marşlar ve sloganlarla çınlatıldı cezaevi. Tutsaklar bir kez daha kazandı ve doktor getirildi.

1992 yılında Devrimci Sol tutsaclarının Buca Cezaevi'ndeki statükoları kırma çabaları sürdü. Diğer siyasetlerle birlikte geniş katılımlı bir direniş örgütlenmeye çalışıldı. Bütün sorunlar ve talepler netleştirilmeye başlandı, ilerideki günler sıcak ge- cecek; bedeller ödenecek, ama Buca'nın "makus talihî" yenile- cekti.

STATÜKOLAR PARÇALANIYOR

14-15 Eylül Saldırısı ve Açlık Direnişi

1991 yılının Kasım ve Aralık ayında gerçekleştirilen SAĞ sonrasında verilen sözler yerine getirilmediği gibi, yeni hak gaspları da dayatılıyordu. Sorunların birikmesi üzerine 1992 yılının Eylül ayında, talepleri içeren bir liste Buca Cezaevi İda- resi'ne sunuldu.

Tüm talepler, "Bekleyin.", "Sabredin." gibi sözlerle geçiştiriliyordu, idare oyalama yoluyla mevcut statükoları sürdürmeyi hedefliyordu. Son olarak, saat 21.00'de kapanan havalandırma kapılarının saat 19.00'da kapatılmaya çalışılması barda-

ğı taşıran son damla oldu. Zaten çözülmesi gereken onlarca sorun varken, erkenden havalandırmayı kapatmaya geliyorlardı.

Diğer siyasi yapılarla da görüşlerek, havalandırmaya kapatmaya geldiklerinde saat 21.00'e kadar koğuşlara girmeme-ye ve direnmeye karar verildi, tık birkaç gün havalandırmayı 19.00'da kapatamadan gittiler. Hedefleri asker getirip operasyon çekerek zorla koğuşlara atmaktı. Fakat, Savcı Yaşar ASLAN böyle bir sorumluluk altına girmeyi o süreçte göze alamıyordu. Bu nedenle, cezaevinde pek çok sorun birliği ve havalandırma kapanma saatleri üzerine gerginliklerin yaşandığı bir dönemde izne ayrıldı. Onun yerine Tevfik Cemal KÜLÜNKOGLU savcı olarak getirildi.

O süreçte, siyasi tutsaklar cezaevinin eski bölümünde kalı-yorlardı. 1. koğuşta kadın tutsaklar, 3. koğuşta Devrimci Sol, 4. koğuşta PKK ve 5. koğuşta TDKP, TİKB, TKP-ML ve Devrimci Kurtuluş tutsakları kalyordu.

14 Eylül 1992 günü saat 19.00'da havalandırmayı kapatmak için geldiler. Fakat bu sefer jandarmalar da yanlarındaydı. Ön ce, 1. koğuştaki kadın tutsaklara saldırdılar. 5 Devrimci Sol ve 1 TDKP'li tutsa "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganla rıyla direniyordu. Onların sloganlarına 3. koğuşta sloganlarla destek verirken, az sonra kendilerine yünelecek saldırıyla ha-zırlanıyordu.

ikinci saldırı 30 Devrimci Sol tutsağının bulunduğu 3. koğuşa yapıldı. Onlarca jandarma ve gardiyan ellerde coplar ve palaskalarla Savcı Tevfik Cemal KÜLÜNKOGLU, faşist müdür Mehmet AKINCI ve bir yarbay eşliğinde kapıya dayandılar. Birbirine kenetlenen tutsaklar, "İşkencelerden Hesap Sorduk Soracağız!" sloganları atarak direndiler. Fakat onlar da dövüle-rek koğuşa atıldı. Ardından 5. koğuşa saldırlıdı. Eyleme katılmayan 4. koğuşa da girilerek eşyalar dağıtıldı.

Saldırı üzerine hemen açlık grevine başlandı. Çünkü, önce-den de hakların kazanılması için uzun süreli açlık grevi düşü-nülüyordu. Bu olay uzun süreli bir direniş sürecinin başlaticısı oldu.

15 Eylül günü görüş vardi. Ailelerin karşısına yara bere içe-

risinde çıkışlarak gelişmeler anlatıldı. Analardan biri, "Burası, it yatağı değil, yiğit yatağı, direnen yiğitlerim." diyerek, evlatlarına sahip çıkışlarının mesajını veriyordu. Akşam saat 19.00'da tutsaklar yine havalandırmadı. Yara, bere içindeydiiler ama direnmekte kararlıydılar. Diğer koğuşların havalandırması hiç açılmadığından saldırır 1. ve 3. koğuş takilere yönelikti bu kez.

Önce 1. koğuşa saldırdılar yine. Ardından 3. koğuşa yöneltiler. Amaçları tutsakları koğuşa atmak değil, ölüresiye dövmekti. Bu nedenle, birbirine kenetlenen tutsakları tek tek koparıp havalandırmadan bir köşesine çekerek azgınca saldırdılar. Saldırı bittiğinde bazı eşyalar talan edilmiş, şehit resimleri yırtılmış ve havalandırmada kan birikintileri oluşmuştu. Koğuş ağır yaralı tutsaklarla doluydu. Her tarafa kan kokusu yayılıyordu.

Onlarca jandarma ve gardiyan ölüresiye dövdükleri tutusaklardan ne bir "ah", ne de bir "aman" sesi duymadılar. Ağır yaralı olanlar gece hastaneye kaldırıldı ve diğer tutsaklar koğuşta tedavi edildi.

Gece yapılan değerlendirmede ertesi gün havalandırmaya çıkabilecek en fazla üç dört kişi kalması nedeniyle, havalandırmaya çıkmayı protesto ederek, direnişi Süresiz Açlık Grevi'yle zafer taşımaya karar aldı. Böylece Devrimci Sol, TDKP, TIKB, TKP-ML Hareketi açlık direnişine başladılar.

İdare yeni hak gasplarına başvurarak, ayakkabı araması dattı. Koğuşların kırılan camları takılmıyor, talan edilen eşyalar verilmıyordu. Üstelik sorunlar konusunda görüşmeye dahi yanaşılıymıyordu.

Direnişin lokomotifi Devrimci Sol tutsaklarıydı. "Yenilgiye asla tahammülümüz yok." diyorlar ve her bedeli ödemeye hazır olduklarını gösteriyorlardı. Dışarıda da aileler açlık grevi örgütüyor, demokratik kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyorlardı.

Açlık grevinin 34. gününe kadar idare koğuşlardaki camları taktirmayıp, battaniye, nevresim ihtiyacım karşılamadığı gibi görüşmemekte de israrlı davranıyordu. Ancak, 34. gün her şey birden değişiverdi. Cezaevinde biri küçük, biri büyük iki patla-

ma duyuldu. Devrimci Sol, faşist müdür Mehmet AKINCI'nın evini bombalamıştı. Daha sonra Alsancak'taki Mazda Bayii ve İş Bankası da Buca'da direnen tutsaklara destek olmak amacıyla bombalandı.

Halkın adaletinin hesap sormaya başlaması idarenin iki ayağını bir pabucu sokmaya yetmişti. Hemen ertesi gün; camların takılacağı, battaniyelerin verileceği, parçalanan eşyaların tazmin edileceği söylendi. Direnişin 36. gününde görüşme çağrısı yapıldı.

Bakanlık temsilcisi Yılmaz SAĞLAM, Cezaevi Savcısı Yaşar ASLAN ve 2. müdürler eşliğinde yapılan toplantıda, üç beş maddeyi kabul edip direnişi bitirmeyi hedefledi düşman. Ancak, bütün talepler kabul edilinceye kadar direnişin sürdürüleceği, her türlü bedelin göze alındığı söylenerken toplantı bitirildi. ertesi gün, yani 24 Ekim 1992'de, açlık grevinin 37. gününde yapılan son görüşmede öne sürülen 23 talepten 21'inin kabul edilmesiyle direniş zaferle taçlandıırıldı.

"Yaşasın Direniş Yaşasın Zafer" sloganlarıyla bitirilen 37 günlük bu açlık grevi, Buca Cezaevi tarihinde büyük bir öneme sahipti. Çünkü birçok hak bu direnişte kazanılmış, cezaevinde statükolar parçalanarak, dengeler devrimciler lehine değişmişti.

Bu açlık greviyle siyasi temsilcilik kabul ettirildi, havalandırma tam gün açtıırıldı, koğuşlara daktilo, wolkmen, renkli TV ve tüp alındı, dışarıdan yiyecek alınmaya başlandı, koğuşlara kuru çay ve şeker de verildi.

Özgürlüğe Giden İlk Kapı Aralanıyor

Devrimci Sol tutsaklarının; özgürlüğü, tekrar sıcak savaşa dönmemişi düşünmekleri tek bir an bile olmamıştır. Direnme ve özgürlük tutkusu; cezaevlerinde yıllarca korunan siyasi kimliklerinin ve onur mücadelelerinin vazgeçilmez parçasıdır. Özgürlüğü kendi elliyle yakalamak, Buca Cezaevi'ndeki tutsakların da temel göreviydi ve en büyük özlemleri idi. Cepheerde savaşmak varken, düşmanın elinde tutsaklılığı yaşamak kabul edilemezdi.

Beyinleri ve yürekleri dağlarda, kentlerde, varoşlarda, sava-

şan yoldaşlarının ayak bastığı yerlerdeydi. Dışarıda yoldaşları düşmanla girdikleri çatışmalarda destanlar yaratarak şehit düşerken, zindanlarda "Eli kolu bağlı." oturmak onların harcı degildi.

Her tutsak Devrimci Solcu gibi bulundukları zindandan bir çıkış yolu aradılar ve bu duygularla özgürlüğe doğru ilk adımı attılar. Bir an önce dışarıda olabilmek için her şey ortaya konuldu. Haftalarca süren uzun ve yorucu çalışmalarдан sonra, faşizmin duvarlarında ilk gediği açmışlardı. Kafasını karanlık boşluğa uzatan tutsağın ilk sözleri "Artık özgürüz." oldu. ikinci kapak zeminde açıldı. Bu kez "engel" lağım sularıydı. Toprağa ulaşmak için, soğukta yarı bellerine kadar lağım sularının içinde günlerce çalıştilar. Özgürlüğü düşündükçe, lağım suları dünyanın en berrak suyu gibi geliyordu. Son engeller ortadan kaldırılınca nihayet toprağa ilk "kazma" vuruldu.

Özgürlüğe atılan bu önemli adımı, sigaraları ciğerlerine doldurarak kutladılar. Toprakları koydukları her torba ile biraz daha özgürleşiyorlardı. Devrimci Hareket içindeki darbecilik ihanetinin öğrenilmesiyle birlikte, bir an önce dışarıya ulaşmak, Hareket'e ve Önderliğe omuz vermek için özgürlük eylemi her zamankinden daha yakıcı bir görev olmuş, çalışmalar hızlanmıştı. Bin bir emekle doğurup besledikleri, onunla birlikte özlemlerini büyütükleri çocukları gibi idi özgürlük eylemi. "Umut"tu çocuğun adı. Başına bir şey gelmemesi için üzerine titriyorlardı. Ancak korkulan başa geldi. Hem de özgürlüğe ramak kalmışken...

Özgürlüğe Ramak Kalmışken

9 Şubat 1993... Saat 13.30... Çatıda asker ve gardiyalar fark ediliyor. Altı ayda bir yapılan çatı araması yapılmıyor. O sırada çatıda, tünelden çıkan toprakları yerlestiren ve tünelde çalışma yürüten bir kısım tutsak tehlikeden haberdar ediliyor.

Gergin bir bekleyiş başlıyor. Tutsakların yaklaşık 2.5 aylık insanüstü özverilerinin ürünü olan ve tırnakları ile kazıdıkları tünelin açığa çıkması bir an meselesi.

Yaklaşık yarım saatlik korkunç bir sessizliğin ardından çatıdan gürültüler gelmeye başlıyor. Özgürlük eyleminin açığa

çıktığı anlaşılıyor...

Tünelin kapağı açılarak içindeki ve çatıdaki özgürlük eylemcileri koğuşa alınıyor, ilk gelen tutsağın "Tünel patladı, gardiyani işsledik." demesi üzerine yoldaşları, "Üzülme, bir başka sefere mutlaka başarızız." diyorlar. Özgürliğe ramak kalmışken, tünelin açığa çıkması kuşkusuz tutsakları üzüyor, ama tutku derecesindeki özgürlük umutları yitirmiyorlar. Çok geçmiyor ki, tünelin açığa çıktığı Eski Bölüm 7. koğuş, savcı, müdürler, başgardiyalar ve onlarca gardiyan tarafından basılıyor. Tutsaklardan havalandırmaya inmeleri isteniyor. Tünel açığa çıkmış olmasına rağmen, ağız dolusu gülüyorum tutsaklar. Havalandırmaya inerek, en gür sesleriyle marş söylemeye başlıyorlar: "Varsa Cesaretiniz Gelin".

İdare, temsilcileri görüşmeye çağrıyor. İdareye giden temsilciler, "Bizim görevimiz kaçmak, sizinki de yakalamak. Bu sefer yakaladınız. Her şeyden biz sorumluyuz. Buyrun aramanızı yapın, sayınızı alın, size zorluk çıkarmayacağız." demelerine rağmen, saldırısı zemini arayan idare, temsilcileri ifadelerini alma bahanesiyle kapı altına çağırarak hücrelere attırıyor. Yoldaşları onları beklerken, bir anda onlarca gardiyan havalandırmaya doluşuyor. 3. koğuşa götürülmek istenen tutsaklar bir-birlerine kenetlenerek, "Arkadaşlarımız gelmeden bir yere gitmiyoruz, önce temsilciler gelsin." diyorlar. Tartışmalar sonucu bir arkadaşlarının kapıaltına giderek temsilcilerle görüşmesi istekleri kabul ediliyor. Tutsaklar eşyalarını toplamak için koğuşa çıkarıyorlar. Ama çok geçmeden onlarca gardiyan ellerine geçirdikleri sopa, masa bacağı ve odunlarla aniden saldırımıya başlıyor. Koğuş içine çekilmeye başlayan tutusaklar, hazırlıksız yakalanmalarına rağmen uzun süre direniyorlar. Fırsat buldukça gardiyanlara karşılık vermekte tereddüt etmiyorlar.

Koğuşlarından tek tek koparılarak, onlarca gardiyan tarafından oluşturulan işkence koridorundan geçirilip, hücrelere atılıyorlar. Hücreler aynı anda "Nasilsınız?", "Canavar gibiyiz!" sesleriyle yankılanırken, sloganlar ve marşlar inanç ve kararlılığı haykırıyor düşmanın suratına.

Özgürlik eyleminin açığa çıkmasından sonra yapılan saldırılara karşı açlık greviyle direnişe geçiyorlar. 10 Şubat'ta hücre-

lerden teker teker çıkartılan, idarenin gözünde önder konumundaki 6 tutruk gardiyalar tarafından kapıaltıda dövülecek, Yeni Bölüm 14. koğuşa, tecrite atılıyor. Geri kalan 14 tutruk da aynı şekilde dövülerek Eski Bölüm 3. koğuşa götürülüyor. Eylemin açığa çıktığı 7. koğuştan sonra saldırısı 6. koğuşa yöneliyor. Havalanırmış penceresine, "Özgürlik Ellerimizde- dir, Bir Gün Mutlaka" yazılı bir pankart asarak, Devrimci Solcuların özgürlük tutkusunun asla tükenmeyeceğini vurgulayan 6. koğuştaki tutrukklara kin ve hırsla saldırarak, 4 kişiyi hücrelere atıyorlar. Bu 4 kişi de, diğer 6 yoldaşları gibi, hücrelerden alındıktan sonra dövülerek tecrite götürülüyor.

Tecritteki tutruklar, soba ve battaniye verilmediğinden günlerce "General Kış" a karşı savaşıyor. Özgürlik eyleminin açığa çıkmasıyla saldırısı zemini bulduğunu ve tüm yaptırımlarını kabul ettireceğini sanan idare yeni dayatmalar getiriyor. Tutruklar sıraya dizilerek sayılmak isteniyor. Ama devrimci kararlılık ve direniş tavrı nedeniyle sayılmadan koğuşu terkediyorlar. Bu arada Eski Bölüm makasında "Onlar Onurumuzdur" sloganı, Yeni Bölüm'de tecritte bulunan tutruklarla dayanışma için haykırılıyor ve direnişin bölünemeyeceği gösteriliyor.

9 Tutsak Sürgünde

Tecrit uygulamasından umduğunu bulamayan idare, bu kez direnişi sürgünle kırmaya kalkıyor. 18 gündür açlık grevinde bulunan 9 tutruk Aydın Cezaevi'ne sürgün ediliyor.

Açlık grevindeki diğer tutruklarla çay ve ihlamur verilmesini engelleyen idare, hastaların hastaneye gönderilmesini de engellemeye çalışıyor. Cezaevi doktorları yeminlerine sadık kalırken, Devlet Hastanesi Başhekimi gibileri, işkencecilerle işbirliği yapmaktan kaçınımıyor. Tutrukların hastaneye götürülmemelesi için israr eden cezaevi doktorlarına idare "Siz karışmayın." > diye baskın yaparken, başhekim ve bazı doktorlar ise, idarenin ve dış güvenliğin sözünü dinleyerek, tutrukları hastaneye kabul etmiyor ve geri gönderiyor.

Açlık grevi direnişinin 30'lu günlerinden sonra, cezaevi doktorlarının ve TTB'nin çabaları sonucu tutrukları yatırmayı

cabul eden hastane, bu kez de 3 kişiden fazlasını tutmuyor ve taburcu ediyor. Doktorların ambulans isteğine rağmen 40'lı günlere kadar tutsaklar hastaneye ring arabasında tartaklararak götürülmüyor. Direniş, tüm saldırlılarla rağmen sürdürülüyor. Ancak demokratik kitle örgütlerinin ve demokrat çevrelerin duyarsızlığı büyük bir eksiklik oluyor. Burjuva basın da Nevşehir ve Sağmalcılar Cezaevlerinde gerçekleşen firarlardan sonra Adalet Bakanlığı'nın çıkardığı yeni infaz yasasına manşetten yer verirken, tutsalda direnişini yok sayıyor. . Direnişin 38. gününde bazı SHP'li milletvekillерinden, izmir SHP İl Örgütü'nden ve ailelerden oluşan bir heyet cezaevine geliyor. Koğuşa gelen heyete hitaben bir konuşma yapan tutsaklar, "Bizler bu cezaevinden tabutlarla çıkmaya hazırız. Eğer siz de tabutlarımıza altına imza koymaya hazırlısanız buyurun." diyorlar. Heyetin koğuştan ayrılması üzerine temsilciler idareye çağrılarak pazarlık süreci başlatlıyor.

Bugünlerde İnsan Hakları Derneği (IHD) gündemlerinin dolu olduğunu söylüyor. Baro ise, direnişin ancak 39. gününde cezaevine teşrif ediyor.

İdareye yapılan ilk görüşme ayakkabı araması sorununda düğümlenerek diğer taleplere degenilmeden sona eriyor. Direnişin 40. gününde ayakkabı araması sorunu bakanlık genelgesiyle çözümleniyor. Bakan Seyfi OKTAY'm, "Her gün yeni bir şeyler çıkarıyorlar, ölülerse ölsünler." demagojilerine rağmen, çatışmanın ilk raundunu tutsaklar kazanıyor. 9 Şubat'ta, "Size devletin gücünü göstereceğim." diyen Savcı Yaşar ASLAN, kararlı direnişin ilk kazanımı karşısında, "Tebrik ederim, yine siz kazanınız." demek zorunda kalıyor.

Direniş 40. gününden sonra diğer talepler doğrultusunda devam ediyor. 41. , 42. günlerde ve 43. günün sabahında yapılan görüşmelerde bir sonuç alınamıyor. Tutsakların zaferi, o günlere denk gelen bayram tatilinin sonrasında sarkacağı düşündürken, yeni bir gelişme oluyor. Koğuşa kadar gelen Yaşar ASLAN "Tamam sizi karşılıklı koğuşlara alacağım, havalandırma da tam gün açık kalacak, artık şu işi bitirelim. Hem siz, hem aileleriniz bu eziyetten kurtulun." diyerek, bir kez daha

yeniliyor. 13'ü süresiz ve 21'i 25. içinde 10 gün ara verdikten sonra tekrar başlayarak açlık grevini sürdürmen toplam 34 Devrimci Sol tutsağı, 5 TDKP tutsağı ve 22. gününde tahliye olan 2 TİKB tutsağı ile omuzlanan Süresiz Açlık Grevi direnişi 43. gündünde zaferle sonuçlandırılıyor.

O süreçte faşizmin topyekün saldırılara karşı birçok cezaevinde başlatılan Süresiz Açlık Grevlerinin motoru Buca olmuştu. Kendi sorunları daha önce çözülmesine rağmen Buca'yı bekleyen ve destek amacıyla direnişe devam eden tüm tutsaklar bir zafer kazanmıştır.

Yine Sürgün, Yine Saldın, Yine Direniş

Faşizm, tutsakların zaferini bir türlü hazmedemiyor, Savcı Yaşa ASLAN, herkesin içinde verdiği sözleri bir anda unutuyor. Tam bir düşkünlük örneği sergileyerek, bakanlık tarafından genelgeyle kaldırılan ayakkabı aramasını bile "Koğuş aramasında ayakkabıları arıyoruz, şimdi de arayacağız." diyerek yeniden gündeme getiriyordu. Oyalamalar ve yalanlarla tutsakların kazanımlarını pratiğe geçirmeyen idare, ilk sürgünde olduğu gibi bir kez daha öne çıkan insanları sürgüne göndermekle ippleri ele geçirmenin hesaplarını yapıyordu.

20 Nisan'da 12 kişi daha Aydın Cezaevi'ne sürgün edildi, ikinci sürgünün ardından, geride kalan genç ve tecrübesiz tutsakların kolay lokma olacağını düşünüyorlardı. Bu düşünceyle anma ve kutlamalar dahil her şeye saldırdılar. Devrimci değerlere yöneliyor, asılan pankartları indirmeye çalışıyorlardı...

1 Mayıs 1993... 1 Mayıs kutlamaları için asılan pankartları indirmeye zorlamak için saldırı provası yapıyorlar...

6 Mayıs 1993 Yine pankartları bahane eden 1. Müdür Mehmet AKINCI ve Savcı Yaşa ASLAN yönetiminde 7. koğuşa operasyon düzenliyorlar. 5 tutsak maltaya çıkarılarak, bayıltıncaya kadar dövülüyor, idare havalandırma kapılarını yarımda kapatıyor. Maltadaki saldırıya karşı tutsaklar protesto açlık grevi'ne başlıyorlar. 11 Mayıs'ta ise can güvenliklerinin sağlanacağı, havalandırma kapılarının açılacağı "sözü" verilmesiyle açlık grevi sona erdiriliyor. Sonraki süreçte ise sürekli olarak ısit ve

tavsat politikalarını uygulayan idarenin ezerim tehditlerine ve irili ufaklı saldırılara karşı tutsaklar sloganları ve kapı dövme eylemleri ile karşılık veriyorlar...

18 Mayıs 1993... Devrimci değerlere bir kez daha saldırılıyor... Pankartlar bahane edilerek, saldırı zemini hazırlanıyor ve daha sonrasında mahkeme ve hastane gidiş-gelişlerinde jandarma saldırırıları yaşanıyor...

25 Mayıs 1993... Mahkeme gidiş-gelişinde tutsaklar saldırısı uğruyor. Ve bu saldırıdan sonra, tutsaklardan biri, beyin travması tehlikesi olduğu halde hastaneye götürülmeyerek kaderine terkediliyor...

28 Mayıs 1993... Bu kez hastane dönüşünde kadın tutsaklar saldırısı uğruyor. Bu saldırıyla tutsakların gündeminde olan Süresiz Açlık Grevi programı da netleşiyor.

Zaferle Sonuçlanan Yeni Bir Açlık Direnişi

31 Mayıs 1993'te SAĞ direnişi başlatıldı. Eyleme Devrimci Sol, TDKP, TİKB, TDP tutsakları katılıyordu. Bedenlerini açlığa yatırın 63 tutsağın temel talepleri can güvenliği sorunu, devrimci değerlere yapılan saldırıların durması ve siyasi temsilcilik kurumunun işletilmesiydi. Bunların yanında, "insanca yaşam için zorunlu istemler"i kapsayan 25 madde belirlenmişti. Eylemin diğer bir amacı, devrimci katılı 1. Müdür Mehmet AKINCI'nın görevden ahnmasiydı.

SAĞ eylemi sırasında da saldırılar sürdü. 7 ve 13 Haziran'da gardiyanların katıldığı saldırılarda 3 tutsak yaralandı. Bu saldırılar, can güvenliği sorununun aciliyetini gösteriyordu. 29 gün süren eylem kamuoyunda da etki yaratmış, bazı cezaevleri destek açlık grevi yaparken, DKÖ'lerde dayanışma eylemi düzenlemişlerdi. Tutsakların kararlı direnişi 28 Haziran'da sonuç verdi. Taleplerin büyük çoğunluğunun kabul edilmesiyle SAĞ eylemi zaferle bitirildi. Eylemin siyasi bir başarısı da 1. Müdür Mehmet AKINCI'nın Buca Cezaevi'nden alınması oldu. Bu açlık greviyle 9 Şubat öncesine dönüldüğü gibi kimi kazanımlarla bu da aştı. Önceden "disiplin cezası" adı altında sık sık uygulanan görüş ve mektup yasaklarının kaldırılması da bunlardan biriydi.

Saldırılar Bitmiyor

28 Haziran 1993'te başarıyla sonuçlanan SAĞ eylemi sonrasında, kazanılan hakları geri almak isteyen idare, fırsat kolluyordu. Özellikle dış güvenlikten sorumlu olan jandarmaların katıldığı saldırılar mahkeme ve hastane gidiş-gelışlerinde sistemli bir şekilde arttırlırmaya başlandı. Tutsaklar sindirilmek isteniyordu. Bunda başarılı olunamadığı noktada idare devreye girerek keyfi uygulamalara başvuruyordu.

Bir Devrimci Sol tutsağının mahkemedede verdiği dilekçe bahane edilerek aldığı hücre cezası uygulanmak istendi. Oysa, hücre cezaları uygulatılmıyordu. Nabız yoklayarak, keyfi uygulamalara zemin yaratmak istediler. Hücre cezası bahane edilerek 15 Ekim 1993 günü 6. koğuşa kalabalık bir gardiyan grubu saldırdı. Tutsakların yoldaşlarını hücreye göndermemek için direnmeleri sonucunda, hücre cezası verilen tutsak, ancak tüm tutsaklara saldırlıktan sonra koğuştan alınabildi. Bunun üzerine 6. ve 7. koğuşlardaki Devrimci Sol tutsakları kapılarla barikat kurarak direniş geçtiler. Direniş kısa sürede etkisini gösterdi. 5 saat sonra, hücreye konulan tutsak geri alındı. Bu direniş, idareye karşı alınan fiili tavırlardan biri olarak Buca direniş tarihinde önemli bir halka oldu.

Genel Direniş

Siyasi iktidar gelişen devrimci mücadelenin geniş halk kesimleriyle kucaklaşması ve kitlelerin de devrimci saflara aksının hızlanması karşısında boş durmuyordu. En küçük ekonomik-demokratik hak istemleri baskın ve zor yöntemleriyle bastırılmak isteniyordu. Sokak gösterilerinde, mitinglerde, grevlerde polis copuyla dayaktan geçirilen işçi ve memurlar devlete daha fazla kinleniyor, devrimci saflara yakılmıyorlardı.

DYP-SHP koalisyon hükümeti de egemenlerin krizine çare olamıyor, bu yüzden daha da saldırganlaşıyordu. Bu dönemdeki saldırılarından cezaevlerindeki devrimci tutsaklar da paylarına düşeni aldılar.

Hemen hemen tüm cezaevlerinde hak gaspları yaşanıyor, koğuşlara operasyonlar düzenlenerek devrimci tutsakların sis yası kimliklerine saldırılıyordu, içerisinde ve dışarıdaki tüm saldı-

nlar direnişlerle karşılaşlığını buluyordu.

Cezaevlerine yönelik saldırı hazırlıklarının bir ürünü olarak Adalet Bakanlığı tarafından "Tecrit ve Sürgün Genelgesi" olarak adlandırılan bir genelge çıkarıldı. Bu genelgeye göre tutsaklar istenildiği zaman birbirlerinden tecrit edilebilecek, farklı cezaevlerine sürgün gönderilebileceklerdi. Bu ve buna benzer birçok uygulamayı içinde barındıran bu genelge, devletin faşist politikalarının bir parçası olarak, genelde halk muhalefetine, özelde ise devrimci güçlere yönelik bir gözdağı girişimiyydi.

Her zaman olduğu gibi, faşizmin bu politikasına da devrim cephesinden bir yanıt verilmeliydi. Bu düşüneden yola çıkan Devrimci Sol tutusakları, cezaevlerindeki tüm devrimci örgütler ve tüm demokratik ve devrimci güçlere "Genel Direniş" çağrısında bulundu. Faşist devletin oyunlarını açığa çıkartıp etkisizleştirecek olan Genel Direniş çağrısı Devrimci Sol tutusakları tarafından coşkuyla karşılanırken, birkaç cezaevindeki eylemlerin dışında diğer sol yapılar genelde sessizliklerini korudular.

Toplam 14 cezaevinde bulunan 510 Devrimci Sol tutsağının 10 Aralık 1993'te başlattığı Genel Direniş kapsamındaki açlık grevi, eylemin daha 16. gününde ilk hedefine ulaştı. Büylesine güçlü bir direnişle karşı karşıya kalmanın şaşkınlığını yaşayan iktidar, Tecrit ve Sürgün Genelgesi'ni kaldırırmak zorunda kaldı. Eylemler cezaevlerindeki 510 kişiyle başlarken, dışarıdaki ailelerin ve kitle örgütlerinin gerçekleştirdikleri açlık grevleri, parti binalarının işgalleri, basın açıklamaları ve sokak gösterileriyle daha da güçlendi.

Direniş yurtdışında da yankısını buldu. Yurtdışı cephesinden yapılan işgaller, gösteriler ve açlık grevleri direnişe güç verdi.

Buca'da da coşkuyla karşılanan Genel Direniş çağrısına Devrimci Sol tutusakları 21 Aralık'ta katıldılar. TDKP tutusakları da eylemin ilerleyen aşamalarında destek açlık grevi yapacaklarını belirttiler.

Genelge kaldırılmıştı ama bu yeterli değildi. Tüm cezaevlerindeki sorunların çözülmesi için Genel Direniş, Süresiz Açlık Grevi eylemleriyle devam ediyordu. Haklarını kazanan cezaev-

leri eylemi bitirmiyor, tüm cezaevlerindeki sorunların çözülmesini bekliyordu. Genel Direnişin 10. gününde TDKP tutsakları da açlık grevine başladılar.

Birçok cezaevinde haklar kazanılmış, talepler kabul ettirilmiş, yalnızca Aydın, Buca ve Yozgat cezaevlerinde ki talepler kabul edilmemişti. Tüm cezaevlerinde bu üç cezaevi için direniş sürdürdü. 11 Ocak 1994'te Aydın Cezaevi'nin talepleri kabul edildi. Ardından Yozgat Cezaevi'nde kalan 1 Devrimci Sol tutsağının talepleri de kabul edildi. Direniş, sadece Buca Cezaevi için sürdürülüyordu.

14 Ocak 1994'te cezaevi idaresi ve bakanlıktan gelen yetkililerle yapılan görüşmede, daha önce Aydın Cezaevi'ne sürgün edilen ve mahkemeleri İzmir DGM'de devam eden 8 tutsağın geri getirilmesi, yemekhane kapılarının 02'ye kadar açık tutulması, ailelerin getirdiği yiyeceklerin içeri alınması, koğuşlara tüplü ocak verilmesi, ziyaretlerin 15 günde birden, haftada bire çıkarılması gibi birçok talep kabul ettirilerek, direniş zaferle sonuçlandı.

Aynı ayı cezaevlerinde olsalar da, ülkenin en ücra köşesindeki cezaevinde yaşasalar da, yoldaşların birbirini sahiplenmesi düşmana geri adım attırdı. Büyük bir ailenin bireyleri olarak, soylu bir dayanışma örneği gösteren Devrimci Sol tutsakları, Tecrit ve Sürgün Genelgesi'ni etkisiz kıldı. Tutsakların zaferini, gönderdiği mesajla kutlayan Önderimiz Dursun KARATAŞ, tüm tutsakları onurlandırarak coşkularına coşku kattı.

Özgürliğe Giden İkinci Kapı da Kapanıyor

Buca'daki ilk Özgürlik Eylemi girişimi açığa çıkarılmış ama özgürlük tutkusu yok edilememiştir. 1994 yılı, tutsakların yeni arayışlarıyla geçiyordu. Nihayet Eski Bölüm 6. koğuştan Devrimci Sol tutsakları yeni bir özgürlük eylemi faaliyetine başlıdalar.

Ancak, çalışmalar sırasında düşman bir şeyler hissetmiş olacak ki, 12 Haziran 1994 Pazar sabahı anı bir arama yapıldı. Normalde pazar günleri arama yapılmadığından bu durum düşmanın faaliyeti anladığının göstergesiyydi. Özgürliğe giden ikinci kapı da böylece kapanıyordu.

İdareyle yapılan görüşmeler sonucu saldırı ve hak gaspları önledi. Ancak koğuş değişikliği yapıldı. 16 Haziran'da Eski Bölüm'den Yeni Bölüm'e 6. ve 7. koğuşlara geçildi.

Düşman sevincini "2-0 oldu" diye dile getirirken, temsilcimiz "Bir dahaki sefere mutlaka başaracağız." diye cevap veriyordu. 1. Müdür Ahmet AYHAN ise, "Bir oldu, iki oldu, biz bulduk ama üçüncüde bunlar gider." diyordu. İleriki günlerde devrimciler müdürenin sözlerinin boş olmadığını göstereceklerdi.

Dayanışmayla Gelen Zafer

Aydm Cezaevi'nde keyfi uygulamalar ve hak gasplarına karşı tutsaklar tarafından açlık grevi başlatılmıştı. Bu açlık grevini desteklemek için 8 Temmuz 1994'te Buca Devrimci Sol tutsakları da süresiz açlık grevine başladılar. Buca direnişçileri Aydın'da kabul ettirilecek talepleri Buca'da da uygulatmayı düşünüyorlardı. Günlerce "Hayır olmaz.", "Aydın'a biz karışamayız, bizi aşıyor." diyen Buca Cezaevi idaresi, sonunda Aydın'da kabul edilecek bütün talepleri Buca için de geçerli sayacağını açıkladı.

Buca ve Aydm cezaevlerinde kalan Devrimci Sol tutsakları bu tür dayanışma direnişleriyle düşmanı bile şaşırtıiyorlardı.

Her iki cezaevinde süren direniş geniş yankı uyandırdı. Birçok demokratik kurum ve kuruluş harekete geçerek, dikkatler bu iki cezaevine yoğunlaştırıldı. Tutsak aileleri birlikte hareket ederek çeşitli gösteriler, protestolar ve işgallerle kamuoyu oluşturdu.

Açlık grevinin 8. gününde TDKP tutsakları da direnişe başladı.

Direnişin 26. gününde tutsak ailelerinden temsilcilerin, avukatlarının, İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı Azimet KÖYLÜOĞLU'nun demokratik kitle örgütlerinden ve Adalet Bakanlığı'ndan temsilcilerin ve tutsak temsilcilerinin katıldığı 3 günlük görüşmeler sonucunda Aydın Cezaevi'nin talepleri kabul edildi. Benzer taleplerin Buca'da da kabul edilmesiyle zafer yine direnen devrimci tutsakların oldu.

Buca Yine Açlık Grevinde

21 Aralık 1994'de, idarenin son 27 günlük açlık grevinde tutsakların talebini kabul etmesine rağmen tekrar keyfi baskı ve uygulamalarla hak gasplarına yönelikmesi üzerine, süresiz açlık grevi başlatıldı. Eyleme TKP(ML), TDKP, PRK Rızgarı, YRNK, TİKB, PKK ve TDP davalarından tutsaklar katılıyordu.

DHKP-C tutsakları, Önderleri Dursun KARATAŞ'ın Fransız emperyalizmi tarafından tutsak edilmesine yönelik tüm cezaevlerinde gerçekleştirilecekleri kendi eylem programlarının hızırlığı içinde olduklarından, bu direnişe aktif olarak katılmadılar. İleriki günlerde ise, 3 günlük destek açlık grevi yaptılar.

Bu açlık grevi sonrasında tüm siyasi tutsaklar, Yeni Bölüm'deki koğuşlara toplandı.

46 gün süren açlık grevi, çeşitli kazanımlarla bitirilse de Bu-ca'da sorunlar bitmedi.

1 Mart 1995 ...Bayrağımızı Astık!

Cezaevlerinde tüm değerlerimiz gibi, bayrağımız da her zaman hedef olmuştur. Birer direniş mevzisi haline getirdiğimiz koğuşlarımıza onurla dalgalandırdığımız bayrağımız, düşmanı rahatsız etmiştir.

İşte, 1 Mart'ta DHKP-C'li kadın tutسakların kaldığı Yeni Bölüm 3. koğuşa gerçekleştirilen saldırı da bayrağımıza yapılan saldırı biçiminde gerçekleşmiş ve yoldaşlarımız, "Bedenlerimizi çiğnemeden bayrağımıza el süremezsiniz." diyerek direnişler ve düşmanı yenilgiye uğratmışlardır.

Cezaevi idaresi tüm koğuşlara arama adıyla girip, bayraklara ve değerlere yöneldi. Buna karşı DHKP-C tutسaklarının kaldığı 3., 6. ve 7. koğuşların dışında herhangi bir direniş tavrı sergilenmedi.

Düşmanın saldırısı hazırlıklarım gören 3. koğuştaki kadın tutsaklar hemen barikat kurdular.

Düşman ilk olarak 6. ve 7. koğuşlara girmeyi denedi ama başaramadı.

6. koğuşta saldırın farkedilip barikat kurulunca, alt katta güvenlik amacıyla kalan iki tutسak içeriye giremedi. Jandarmalar bu kez 6. koğuşun yemekhanesindeki resimlere saldırıyordu.

Ama karşılarında 2 kişi de olsalar, değerlerine el sürtmeye kararlı Parti-Cepheli tutsaklar vardı. Onları dövmeleri kolay oldu. Tutsaklar marş söylemeye başladılar. Bu sefer tekrar saldırdılar. Yine boyun eğdiremediler iki tutsağı. Bir tutsağın sağ eli rastlantı sonucu havada kalınca, asker bağırdı, "İndir elini!". Rastlantı sonucu havada kalan el, inmedi. Coplarla vurdular, ama el yine inmedi. Ta ki her tarafı şişene kadar, iki tutsak sloganlar atıyor, direniyorlardı.

Bundan sonra hedeflenen, 3. koğuş oldu. 3. koğuşa yönelen düşman, önceden hazırlanan barikatlarla karşılandı. Kadın tutsaklar, koğuşta bulunan TİKB ve TDKP tutsaklarıyla beraber direniş geçtiler. Gardiyanlar ve askerler kapıda birikiyor ve iğrenç küfürler ediyorlardı. Ama gereken yanıt aldılar: "Giremezsiniz, girerseniz cesetlerimizi çiğnersiniz!"

Kısa sürede inşa ettikleri barikat, koğuşa yeni taşınmış olmalarının dezavantajlarını da üzerinde taşıyordu. Bu nedenle çok güçlü değildi. Düşman kapıda girmeye hazırlanırken, içerde de hazırlıklar devam ediyordu. Herkes barikatı güçlendirmeye çalışıyor, girdiklerinde nasıl direnileceği planlanıyordu. Panik yoktu, ilk barikat yıkılırsa, hemen koğuşun iç kısmına ikinci barikat kurulacak ve hemen geride üçüncü... Bunlar düşman için aşılmaz değil belki ama bir süre için engelleyecek, zaman kazandıracak. Bayrak teslim edilmeyecek. Barikatlar aşıldıktan sonra ise göğüs göğüse çarışma yaşanacak. Ellerinde odun parçalan, öfkeyle bekliyorlar asker ve gardiyanların girmesini...

Ve sonunda kapıya yükleniyor düşman, ilk barikat yarılıyor. Düzenli bir şekilde geri çekiliyor herkes. İkinci barikat kuruluyor. Düşman ikinci ve üçüncü barikatları da yarmaya çalışırken, ellerindeki odunlarla zarar vermeye çalışıyorlar düşmana. Sonunda hepsi koğuşun en arka kısmında toplanarak, kenetleniyor, etten barikat oluşturuyor ve slogan atmaya başlıyorlar: "İnsanlık Onuru işkenceyi Yenecek, işkencelerden Hesap Sorduk Soracağız!"

Teker teker koparmaya çalışıyorlar. Her birini koparmak için dakikalarca uğraşmak zorunda kalıyorlar. Sonunda birer birer kopararak asker ve gardiyanlardan oluşan işkence kori-

dorundan geçiriyorlar, merdivenlerden yuvarlayıp havalandırma atıyorlar. Ve ardından koğuş talanı başlıyor. Ancak tüm tutsakları son direniş mevzisinden söküp attıklarında el süre-biliyorlar değerlerimize. Bayraklarımızı, resimlerimizi, kitaplarımızı ve tüm eşyalarımızı parçalayıp üzerinde tepinerek koğuştan çıkıyorlar. Devrimci tutsakları teslim alamayan düşman hincini ve çaresizliğini böyle ifade ediyor. -

Düşman daha koğuştan çıkar çıkmaz, kanlar içindeki özgür tutsaklar hemen koşup zulalarmdan bir bayrak daha çıkarıyorlar. Alkışlarla asıyorlar koğuşa. Bu diğer tutsaklar için de büyük bir moral kaynağı oluyor. Düşman ise, kapayı açıp karşısında dalgalanın bayrağı gördüğünde çılgına dönüyor, ama artık çaresiz yenilgiyi kabul ediyor.

0 gün yapılan saldırısı tüm devrimci değerlere, tüm devrimcilere yönelik olmasına rağmen, direnenler sadece 3., 6. ve 7. koğuşlar oldu. Düşman, 6. ve 7. koğuşlara barikat nedeniyle hiç giremedi.

1 Mart direnişimizle birlikte, cezaevinde diğer siyasetlerle ilişkilerde yeni bir sayfa açılmıştır. Direnişimiz onlara kendilerini sorgulatmış, düşmanı daha iyi tanımlarım sağlamış ve Buca tarihinde ilk kez siyasetler bir araya gelerek ortak eylem lilik sürecine girmiştir. Bunu başarıran Parti-Cephemizin gele

nekleri, özgür tutsağın gücü, cüreti ve savasma kararlılığı olmuştur.

Saldırılar Sürüyor...

6 Nisan 1995'te üç özgür tutsa Konak Adliyesi'ndeki duruşmaya götürüldükten sonra, konuldukları hücrede jandarmaların sözlü sataşmalarıyla karşılaştı. Duruşmaya çıkarılırken, asansörde hakaretler ve vurmalar başladı. Tutsaklardan birinin boğazını ve hayalarını siktılar. İşkencecilik geleneklerini sürdürdüler. Dönüşte ise iki kişiye tek kelepçe uygulaması dayatıldı. Kabul edilmeyince, hücrede saldırdılar ve dövmeye başladılar. 3 özgür tutsa, yara-bere içinde birbirlerine kelepçelendiler.

"Yürüyün" dediler; yürümediler. Tekrar dövülüp arabaya zorla atıldılar. Slogan atarak sürdürdü direniş. Saldırı da sü-

rüyordu. Ama tutsaklar arabada marş söylüyor, bir türlü boyun eğmiyordu. Jandarmalar için şaşırtıcı, devrimciler için sıradan tavırlardı bunlar.

Cezaevine geldiklerinde "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek, İşkencecilerden Hesap Sorduk Soracağız!" sloganlarını atarak 6. koğuşa geldiler. Kapı açılıncı temsilcimiz karşıladı onları. Her tarafları kan içindeydi. Kapı açık tutuldu ve tüm floresan ve lambalar söküldü. Temsilcimiz, maltaya çikarak, "Bir daha yoldaşlarımı koğuşumuza bu şekilde getirilirse, hiç kimse hesabım veremez." diye haykırıp sökülen lambaları gar diyenlerin kullandığı sobama üzerinde teker teker parçaladı.

Bu olaydan kısa bir süre sonra bir kadın tutsağa mahkeme gidişinde jandarmalar tarafından saldırıldı. "Bundan sonra olmayacak" sözlerine rağmen, jandarmalar bildiğini okuyordu. O gün 6. ve 7. koğuşlarda, havalandırma kapısını 22.00'ye kadar kapattırmama kararı alındı.

21.30'da maltaya jandarmalar girdi. Herkes hazırlıklarını yapmıştı. Havalandırmada çalışıacaktı. Önce lambalar gevşetildi ve koğuşlar karanlığa gömüldü. Karanlıkta koğuşlara girmeyi göze alamıyorlardı.

Kapıda diyaloga başladılar. Yine sözler verildi. "Bir daha olmayacak" dendi...

"Bizim haberimiz yoktu, yanlışlık olmuş." diyorlardı kapıda. Saat 22.00'ye geldiğinde jandarma çekildi ve koğuşlara girdi. Çatışma olmamıştı ama saldırular karşısında tavırsız kalmayacağı bir kez daha gösterilmişti.

.Buca Cezaevi'nin son yılları, mahkeme ve hastane gidiş-gelişlerindeki jandarma saldıruları ile geçmiştı. Bütün eylemlerin talepleri arasında bu saldıruların son bulması da yer almıştır.

Bu uygulamalar kısa dönemler dursa da, sürmüştür. Bunlara karşı, yukarıda verdigimiz örnekler gibi onlarca direniş yaratılmıştır. Mahkeme ve hastane gidiş-gelişlerindeki irade savaşlarının ve direniş tavırlarının hepsini ifade etmek gerekmeyi. Ancak hepsinin ortak noktası; hiçbir keyfi uygulama kabul edilmemiş, bu tür uygulamalara karşı jandarmanın her dediğinin tersi yapılmış, arabaya binerken binmeme, inerken inmeye, "sus" denince susmama, "yürü" denince yürümeme şe-

linde irade çatışmalarına girilmiş, onlarca tutsak ölübüresiye dövülmüş ama hiçbir zaman geri adım atılmamış, direniş geleneğine olumlu halkalar eklenmiştir.

PARTİ-CEPHE'Lİ SÜREÇ VE ÖZGÜR TUTSAK KİMLİĞİ

Devrimci mücadelenin gelişimiyle birlikte tutsaklıklar da artıyordu. Bu nedenle Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların sayısı hızla artmaya başladı. Artan, sadece tutsak sayısı değildi. Çok çeşitli mücadele alanlarında; Silahlı Birlikler'.de, Milisler'de, işçi, gençlik ve mahalli alan örgütlenmelerinde çeşitli görevler almış onlarca tutsak deneyim ve birikimlerini de getiriyordu Buca Cezaevi'ne.

Parti-Cephemizin çeşitli konulardaki bakış açısını kavramış, kültürünü özümsemiş yoldaşlarımızın katkılarıyla, devrimci bir yaşam tarzı oluşturuldu. Eksiklikleri giderip, olumlulıklardan güç alarak geleceğe yürüdük. Art arda yaptığımız direnişlerle birçok hak kazandık.

Birçok yoldaşımızın şehit olmasını, tutsak olmanın acısıyla birlikte yaşadık. Onlara layık olma bilincini beyinlerimize isledik. Kayıplarımızla savaş gerçekliğini daha yakından hissettik. Öfkemizi büyütük.

Hareketimizde yaşanan darbecilik ihanetini, önderimize ve hareketimize bağlılığımız ve inancımızla mahkum ettik. Bu süreci, devrimci kültürün içselleştirilmesi ve halka yabancı zaaf-lara savaş açma noktasında eğitime dönüştürdük.

Düşmanın, Buca Cezaevi'ndeki direniş çizgisini sürgünlerle boğma politikası, genç yoldaşlarımızın omuzlarında boşçaçıktı. Bu süreç genç yoldaşlarımızın tecrübe ve birikimlerinin artmasına yol açtı.

Genel Direnişimizle sürgünler durduruldu. Sürgün edilenler geri getirildi. Bu süreçten sonra hızla bir kaynaşma yaşandı. Gelişime açık bir ortam oluştu. Eğitim çalışmalarımızdan yaşam ve ilişkilere kadar önemli gelişmeler yaşandı. Kendimize yönelik, eksik ve zaaflarımızla savaşmayı elden bırakmadık.

Önderimizin Fransız emperyalizmi tarafından tutsak alınmasını, hareketimize, halkımıza yönelik bir saldırı olarak kabul ettik. Fransız emperyalizmiyle girdiğimiz irade savaşında

biz de hazır bekliyorduk. Önderimizin özgürlüğünü sağlamak amacıyla tüm bedelleri göze alan bir direniş bilenmişti. Partimizin emirlerini beklerken, Önderimiz özgürlüğüne kavuştu.

Partimizin ilanını, Hareketimizin tarihinin bir zaferi olarak karşıladık. "Partili insan" olma hedefini öňümüze koyduk ve ona göre hareket ettik.

Kendimizi; tüm yaşamımızla sorguladığımız, eleştirdiğimiz ve değerlendirdiğimiz, sonuçlar ve dersler çıkardığımız oldukça verimli bir süreci, Partimizin Kongre Kararları doğrultusunda yaşadık.

"Özgür tatsak kimdir?" sorusuna, kendi somutluğumuzdan cevap aradık. Özgür tatsak olabilmek için, kendimize, yaşam biçimimize, ilişkilerimize ve çalışmalarımıza bir kez daha yüklenildik. Partimizin ve Cephemizin ihtiyaçlarına kendi alanımızdan cevap verme çabasında olduk. Eğitim programlarımızı bu bilinçle oluşturduk. Ideolojik-politik, askeri, sosyal ve kültürel gelişimimize hizmet edecek çalışmalarla yöneldik.

Her alanda oluşturduğumuz komitelerimiz ve hücrelerimiz yaşamımızı ve çalışmalarımızı örgütleyen ve yönlendiren bir güçtü. Eğitim, komün, güvenlik, spor, kültür-sanat, kütüphane, ideolojik-politik araştırma, basın vb. birçok alanda komiteler ve hücreler oluşturduk.

Buca Cezaevi DHKP-C tatsakları halkımıza, devrime, Parti-Cephemize, Önderimize, şehit yoldaşlarımıza ve savaşan yoldaşlarımıza karşı sevgi ve bağlılık dolu; devrimci gelişimde inançlı; düşman karşısında kendinden emin, cüretli ve savaşçı' olabildilerse; bu, Devrimci Sol geleneğine ve Parti-Cephemizin cezaevlerine yönelik anlayış ve politikalarına sıkı sıkıya sarılmalarındandır... Bizleri özgürlük eylemi ve "Onbeş Gün Savaşları"na, şehitler bedeli gerçekleştirdiğimiz 21 Eylül Direniş'i'ne taşıyan da, Devrimci Sol geleneği ve Parti-Cepheli olma ruhuydu.

İKİNCİ BÖLÜM

ÖZGÜRLÜK EYLEMİ VE "ONBEŞGÜN SAVAŞLARI"

Buca Cezaevi'nde özgürlük eylemiyle dışarıya çıkmak onur sorunu olmuştu. Daha önce, iki tünel girişimimiz, açığa çıkarılmış, olanaklarımız daralmıştı. Ancak, ne yapıp edilmeli, Buca zindanları delinmeliydi. Özgürlük tutkumuz her geçen gün büyüyor yöntem arayışlarımız sürüyordu.

Yeni özgürlük eylemi girişimimiz mutlaka başarıyla sonuçlanmalydı. Hepimizin kafasında tek bir düşünce vardı: "Mutlaka; bir kişi de olsa dışarı çıkmalıyız..."

Gecekonduların barikat direnişleriyle, grevci işçilerle, kuşatıldıkları üste ölüme meydan okuyarak çatışan yoldaşlarımıza, dağların doruklarında isyan ateşini büyütten gerillalarımızla omuz omuza direnmek ve savaşmak istiyorduk. Düşmana bir darbe de Buca Cezaevi'nden vurmak, Halk Kurtuluş Savaşımıza güç katmak istiyorduk... Bu düşüncelerle her olasılığı hesap ederek, özgürlük yolunu aralamaya başladık. Bu sefer her zamankinden daha dikkatli, özenli ve disiplinli olmalyydık.

Özgürlük eyleminin yöntemi belirlenmiş, karar alınmış ve hazırlıklara başlanmıştı. Sınırlı olanaklarımızın hepsi seferber ediliyordu.

Ali Rıza'mın günlük voltaları sıklaşmıştı. Kimimiz "Ali Rıza, yoldaşları,!! sorunlarıyla ilgileniyor.", kimimiz "Yeni bir direniş sürecine gireceğiz herhalde." diye düşünüyorduk. Ama Ali Rı-

za'nın konuşukları bunlardan çok farklıydı. Onunla konuşan ve eylemden haberdar olan herkes büyük bir sevinç yaşıyor, ama dışarıya hiçbir şey hissettirmiyordu.

Özgürlük eyleminden çok az kişinin haberi vardı. Bu, yoldaşlara güvensizlikten değil, eylemin güvenliği içindi. Çünkü, acemilikler ve amatörlükler düşmana açıklar vermemize yol açabilir, özgürlük eylemi hazırlıkları dışarıdan hissedilebilirdi. Koşu yaşamı her zamanki gibi sürmeli, "saman altından su yürütülmeliydi".

Ali Rıza, özgürlük eyleminde görev alan yoldaşların bir araya geldiği toplantıda söze girdi:

-Yoldaşlar, bildığınız gibi yeni bir özgürlük eylemine hazırlanıyoruz. Burada, dışarıya çıkacak olanlar ve eylemde emeği gececekler bulunuyor. Yapacağımız işin önemini kavrayalım ve şimdiden kadar gösterdiğimiz hassasiyetten daha fazlasını gösterelim, iki özgürlük eylemi girişimimiz başarısız "oldu. Fakat bu defa mutlaka başaracağız. Hepinizin gereken ciddiyeti ve özeni göstereceğinize inanıyorum... Sorusu veya önerisi olan var mı?

-Eylemin kod adı ne olacak?

.-Eylemimizi "Dosya Çalışması" olarak adlandıracagız.

-Yanlış hatırlamıyorum bu isim daha önce Sağmancılar'daki tünel faaliyeti için kullanılmıştı.

-Doğru hatırlıyorsun. Ama bildığınız gibi o girişim başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bu sefer dosyayı kapatacağız...

Eylem ekibinde yer alanların heyecanı her geçen gün artıyordu. Her biri bu konuda sohbetler ediyor, gözden kaçanlar, eksiklikler ve ayrıntılar üzerinde kafa yoruyordu. Ama hiç kimse koştaki görevlerini aksatmıyor, eylem disiplininden ayrılmıyordu.

Eylem tarihi belirlenmişti. Daha dün kadar zor bir olasılık olarak görülen özgürlük eyleminin hazırlıkları tamamlanıyor, olumsuz bir olasılık akla getirilmek bile istenmiyordu. Profesyonel bir çalışmanın ürünü olan özgürlük eylemi, 17 Temmuz Pazartesi günü görüş yerinden gerçekleştirilecekti..

Bu eylem tünel faaliyetine göre daha basit görülebilir. Ancak, geçilmesi gereken birçok kapı olması ve gelecek olanların

Cezaevi'nin en tanınan kişileri olması, eylemin zor yanlarını oluşturuyordu.

Ziyaret kabinlerindeki hazırlıkların son rötuşları yapıldı. Kabin demirlerinin kesilmesi esnasında oluşacak birkaç miliylik bir kayma dahi tüm eylemi açığa çıkarabilirdi. Bütün dikkatler ve enerji yoğunlaştırıldı.

Her ziyaret dönüşünde eylem ekibinden koğusta görevli olanlar, sabırsızlıkla gelenlere gelişmeleri soruyor ve her defa- sında olumlu yanıtlar alıyorlardı. Bu keyifle yakılan sigaraların tadi bir başkaydı.

Yapılan ilk plana göre dışarı iki kişi çıkacaktı. Tartışmalar sonucu kontenjan dörde çıkarıldı.

Özgürlik eyleminin bir gün öncesinde şenlik düzenledik. Bu, bir vedalaşma programıydı. Özgürlik eyleminden haberi olmayanlar, geleneksel bir program yapıldığını sanıyordu. Ama özgürlük yolcuları için durum farklıydı. Onlar, birçok şeyi paylaştıkları, birlikte barikat kurup çatışıkları, açlığa yattıkları, türkülü voltalar attıkları yoldaşlarıyla sessizce, gözleri ve yürekleriyle vedalaşıyorlardı. Kavgamız bu dört kişiyi, yüze yakın DHKP-C tutsağını temsilen dışarıya çağrıryordu: Ali Rıza KURT, Tevfik Durdemir, Celalettin Ali Güler, Bülent PAK...

16 Temmuz Pazar akşamı havalandırma şenlik için hazırlanmış, herkes yerini almıştı. Program başlayınca skeçler yapıldı, şiirler okundu, hep birlikte türküler söylendi.

Ali Rıza ilk kez bir şenlikte türkü söylemek için koronun yanma gitti. Çok sevdiği ve her konuşmasında övgüyle söz ettiği Karadeniz'den seçmişti türküsünü. Küçük bir değişiklikle, neşe içinde okudu:

"Al şalım yeşil şalım
Dünyayı dolaşalım
Sen mavzer ol ben mermi
Cephede buluşalım..."

"O Gün" Bugündür Artık

17 Temmuz 1995 Pazartesi

Bu sabah güneş her zamankinden geç doğdu sanki... Koğuş nöbetçisi yoldaşımızın "Günaydın Yoldaşlar" sesiyle uyandık.

Özgürlik yolcusu 4 yoldaş da uyanmıştı. Sağa sola bakınip, her sabah özenle katladıkları battaniyelerini bir çırpıda düzelttiler. Son kez yatmışlardı bu yataklarında. Ertesi günü başka bir yataktta karşılaşacaklardı. Dost bir çatının ya da kaçamakça göz kırpan Çoban Yıldızı'nın altında. Bunlar bilinmeyen birer olasılıktı. Ama bilinen o, "Şeytanın bacağı" kırılacaktı bu kez...

Sabahin serinliği kendini öğle güneşinin kızgınlığına bıraktı. Kıyıda köşede son sözler söylendi, yürekler bütünleşti. Ayrılığın hüznüyle heyecanı ağırlığım hissettiriyor, son sözler can kulağıyla dinleniyordu:

"Merak etmeyin, gözünüz arkada kalmasın. Verdığımız tüm sözleri yerine getireceğiz..."

Evet, bundan hiç kimsenin kuşkusu yoktu. Kalacak olanlar son isteklerini söyleyken, düşmana öfke, dostlara ve yoldaşlara selam sözleri dökülüyordu ağızlarından.

Ziyarete yarım saat kala gideceklerle kalanların bakışları çakıldı bir anda. Zaman dondu ve düşünceler geçmişe yöneldi. Yiğitçe direnişlere, açlık grevlerinde yapılan yemek sohbetlerine, futbol maçlarındaki esprilere, coşkulu tartışmalara, ama ve kutlama törenlerindeki isyankar günlere...

Artık dakikalar kalmıştı. Komutan Ali Rıza'nın sesi herkesi duygulandırarak harekete geçirdi:

"Bana bir bayrak getirin. Çıkarken şehit olursam, göğsümde bayrağımızla şehit düşmek istiyorum."

Hemen bir bayrak getirildi ve Ali Rıza onu özenle katlayarak, gömleğinin altına yerleştirdi.

Ziyaret listesi gelip de kapı açıldığında, eylemde görevli olanlar, özgürlük yolcuları ve ziyaretçisi gelen diğer yoldaşlar sessizce maltaya süzüldüler. Malta bugün uzamiş mıydı, yoksa adımları mı kısalmıştı? Saniyelerle ölçülü ama uzun bir yolculuktu bu. Gezinen, oturduğu yerde sohbet eden gardiyalar, sağa sola koşuşturan maltacı "sübianlar" sessizliği dağıtıyordu. Çıktıkları 6. ve 7. koğuşlar geride kalmıştı. Geride bıraktıkları yoldaşlıyla belki bir daha hiç görüşmeyecekler, belki de isimlerini ancak gazetelerde çıkacak haberlerden okuyacaklardı.

Ziyaret bölümüne gelince yoldaşlar birbirleriyle bakışip çı-

kış anını kolluyorlardı. Bu bekleme dakikalarında, yolcular kalanlarla konuşup espriler yaptılar. Heyecanlarını gizlemeye diğerlerini rahatlatmaya çalışıyordu. Kimisi de ziyaretçilerle görüşüyordu. Sanki biraz sonra firar edecek olanlar onlar değildi. Çok rahattılar. Ziyaretçiler olan bitenden habersiz olduklarından, onlara sorular soruyorlar, her zamanki gibi birşeyler öğrenmeye çalışıiyorlardı.

Bir süre sonra ilk çıkış yapacak olan Ali Rıza büyük bir soğukkanlılıkla, açılan parmaklıklardan geçip dışarıya süzüldü. Şimdi de ziyaretçilerin yanından espriler yapıyordu bize. Bir yandan gözücüyla gelişmeleri izlerken, bir yandan da ailelerimizle görüş yapıyorduk. Ama heyecandan ağızımızdan ne çıkışının farkında değildik o an:

- "Oğlum, Ali Rıza görüşe çıktı mı bugün?"
- "Çıktı baba, yanında ya!"
- "Ne dedin?"
- "Şeyyy... Şimdi buralardaydı da..."
- "Ben şöyle bir dolaşıp onunla selamlaşayım."
- "Olur mu baba? Anneannemin sağlığı nasıldı demiştin?"
- "Ne sağlığı?"
- "Yahu baba sen onu boş ver de, saat kaç?"
- "Burada bugün bir gariplik var ama..."
- "Kalabalıktandır baba. Sen bana doğru dönsene yüzünü göreyim biraz."

Dört yoldaş, etrafi kolaçan ederek birer birer çıktılar dışarıya. Görüş kabinlerinden son sözlerini söyleyip, son kez vedajasharak ayrıldılar. Ziyaretçi kapısından çıkışlincaya kadar hersey normaldi. Fakat sonrasında öğrenmek olanaklı olmadığından, içerisinde kalanlar olarak merak ve heyecanla beklemeye başladık. Olumsuz bir gelişme olduğunda, bu durum olağanüstü bir hareketlilikten anlaşılırdı. Bu nedenle, dikkatlice çevreyi gözlemliyor ve bekliyorduk.

Tam bu sırada, bahçeye su içmeye giden çocuklardan biri, heyecanlı heyacanlı birşeyler anlatmaya başladı. Onu dinleyince rahat bir nefes aldık:

- "Bahçede su içip tam dönüyordum ki, karşısında Ali Rıza amcayı gördüm. Önce çok korktum, fakat o beni görmedi. Ra-

hat rahat yürüdüğünü görünce, durup arkasından seyrettim. Bahçe kapısından dışarı çıkışına kadar yolu ortasından ona baktım."

Çocuğun bu anlattıkları işlerin yolunda gittiğini gösteriyordu. Eylemin olacağının habersiz görüşe çıkan yoldaşlardan kimisi durumu fark etmiş, kimisi de ailesiyle her zamanki sorunların çözümüne dalmış, olup bitenlerden habersiz bir şekilde konuşuyorlardı. Durumu orada farkedenler ne yapacaklarını şaşırıyor, kime ne diyeceklerini bilemiyor, etraflarına bakınıp herşeyin kontrol altında olduğunu görerek rahatlamaya çalışıyordu. Eylem ekibinde görev alanlar birbirlerini kutlamak istiyorlar ancak şimdilik coşkularını içlerine[^] saklıyorlardı. Tatlı sohbetler yapılıyor, ziyaret bölümü kahkahalarla inliyordu. Havaya ziplamak, koşup bağırıp haykırmak, "Yasasin Özgürlük Eylemimiz" demek istiyorlar, fakat, disiplin kuralları tüm bu istekleri frenliyordu.

Düşman, özgürlük eylemi boyunca derin uykusunu sürdürdü...

Eylemi fark eden ziyaretçilerden birkaçı ise fisiltıyla konuşarak dışarıya yönetiyorlardı. Aldıkları karar gereği cezaevi kapısının karşısındaki kafeden özgürlük yolcularını seyredecekler. Kendilerine bir çay söyleyip sigaralarını yakıyorlar. Büyük bir keyifle eski tutsakları bekliyorlar. Yoldaşlarımızdan biri emin adımlarla dış kapıya yöneliyor. Kapıdan çıktığında, oradan geçen yolcular için yapılan çeşmede elini yüzünü yıkayıp, doya doya su içiyor. Yanından gelip geçen onlarca kişinin arasında karışarak oradan uzaklaşıyor.

Evet, oradaki çeşme yolcular için yapılmıştır. Bizim eski tutsaklarda yolcudur o an. Onlar artık özgürlük yolcusudur. Yollarının nere'lere düşeceği bilinmez. Kimbilir, belki bir dağ kuytuluğundaki gerilla yoldaşlarının ya da evde silahlarını temizleyerek yeni bir eylemin hazırlığını yapan savaşçıların yanına. Çeşmeden suyu içip başını kaldırdığında, gökyüzünün sınırsız maviliğine bakınca, yolu sonuna vardığında yoldaşlarına kavuşturacak olmanın heyecanını yaşıyordu. Ziyaret süresi bitince yeniden malta'ya çıktı. Öğleğin gelirken bu yol saatler sürmüştü sanki, bir türlü bitmemiştir. Fakat şimdi ne kadar da

kısaydı. Eylemin olup bittiğinden habersiz yanımızda yürüyen TDKP'li dostlarımızın birinin sözü gülüşmelere neden oldu maltada:

-"Yahu bu cezaevinin her tarafını beton yapmışlar. Bilemiyorum ama, kuş olsan uçamazsm buradan..."

Nasıl gülünmesinki? Daha biraz önce, "Kuş olsan uçulmaz." denilen bu yerden dört yoldaşımız kanatlanıp uçüvermişti.

Koğuşa doğru yaklaşırken haberi bir an önce ulaştırmanın sabırsızlığını taşıyorduk. Gidenlerin özlemi daha o andan itibaren hissediliyordu. Müthiş bir sevinç, biraz üzgün ve özlem bir arada yaşanıyordu.

ÖZGÜRLÜK EYLEMİNİN YANKILARI

Özgürlik yolcularını sağ salim uğurlayıp ziyaretten dönen tutsaklar koğuşa girdiklerinde sevinçleri gözlerinde biriken yaşlardan ve gülümsemelerinden anlaşılıyordu. Ne diyeceklerim bilmiyorlar, kahkahaları dinmiyordu. Düşman bu koğuşlardan yükselen kahkaha seslerine alıştı. Çünkü bu koğuşlar farklıydı. Buralardan öfkeli sloganlarda, no.seli gülüşmeler de sıkça duyulurdu. Bunlarambaşka insanlardı. Cezaevi idaresi de bunu sık sık dile getiriyordu. "Siz diğerlerine benzemiyorsu Auz, burada herşey en azami ölçülerde yaşanıyor." diyorlardı. Bu yüzden koğuşlardan yükselen kahkahalar da olağan bir durumdu onlar için. Bağırıp haykırıkmak, oynayıp alkışlamak istekleri bir süre daha bastırıldı. Gözden irak yerlerde kucaklaşılıp öpüşüldü. Eylem düşman tarafından farkedilinceye kadar, onların işini kolaylaştıracak hiçbir açık verilmedi.

Ailelerin getirdiği meyveler, börekler, tatlılar masalara dağıtıldı. Yenilebilecek tüm yiyecekler tüketilmeye başlandı. Bu alışık olunmayan "tutumsuzca" dağıtım, olası bir saldırıda askerlçin talan ve yağması düşünülerek yapıliyordu. Hala eylemi öğrenemeyeen kimi tutsaklar ise 'bu dağıtım işine bir anlam veremiyor, fakat hallerinden memnun bir şekilde dağıtılanları iyiyordı.

Özgürlik eyleminin müjdesini bilenler bilmeyenlere, görenler görmeyenlere, duyanlar duymayanlara kulaktan kulağa aktardılar. Yeni öğrenenler önce inanamıyor, bunun bir şaka olduğu-

nü düşünüyordu. Fakat, koğuştaki hareketliliğin içinde dört kişinin eksikliği hissedilince onlar da yaşanan coşkuya ortak oluyorlardı. Yiyeceklerin tüketimi bitince, geleneksel eylem sigaraları dağıtıldı. Saldırı ihtimaline karşı önceden yapılan hazırlıklar görevliler tarafından tekrar gözden geçirildi.

Beklenen an gelmişti. Kapı nöbetçileri, maltada koğuşa doğru ilerleyen gardiyan ve müdür gurubunu gördüklerini yoldaşlarına ilettiler. Sayıma gelen idari personel ve başlarındaki savcı ile 2.Müdür sayım sonucu dört kişinin eksik çıkması karşısında şok olup, kızgınlıkla çekip gittiler. Aradan 1 saat geçti. Televizyonun başında haberler bekleniyordu. Kanallardan biri özgürlük eylemi haberini alt yazıyla verdi: "Bugün Buca Cezaevi'nden ziyaret saatinde 4 siyasi mahkum kaçtı..."

Bu haber özgürlük eyleminin hiçbir olumsuzluk olmadan başarıyla tamamlandığım müjdeliyordu. Az sonra tüm kanallar ilk haber olarak verdiler eylemi.

Ajanslardan hızla haberler geçerken, o anda tutnaklarda hezecanlanıyor, yerlerinde oturamıyor, birbirlerine tekrar sarılıp öpüşüyorlardı. Daha birkaç saat önce yanlarında bulunan yoldaşlarının televizyondan yayınlanan fotoğraflarını seyretmenin garip duygularını yaşıyorlardı. O sırada maltada bulunan kimi gardiyanlar havalandırma pencerelerinden kafalarını uzatarak şaşkınlık ve saygı dolu bakışlarını tutnakların üzerinde gezdi.ÜyOYLİdv. Çünkü bu koğuşlardakı tutnaklar "başaramazlar" denileni başarmışlardı.

Eski Bölüm'de kalan adli tutuklular haberi televizyondan duyar duymaz alkışlarla, ıslıklarla özgürlük eylemini selamladılar.

Düşman cephesine ise yas hakimdi. Ne yapacaklarını şaşırıyor, nasıl önlem alacaklarını tartıyorlardı. Ertesi gün gazetelerde çıkan haberler devletin şaşkınlığını ortaya seriyordu. Birandan "Yakalayacağız.", "Kaçamazlar." diyerek kendilerini rahatlatmaya çalışırlarken bir yandan da birbirlerini suçlamaktan geri durmuyorlardı.

Bazı gazete manşetleri söyleydi: "infaz Timi Kaçı", "4 Dev-Sol'cu Buca'dan Kaçı", "4 Terörist Kadın Kılığında Kaçı..."

Yalan yanlış bilgilerle dolu bu haberler aynı korkunun itirafıdır.:

"Dev-Sol'un Silahlı Devrim Birlikleri Komutanı Ali Rıza KURT ve 3 arkadaşının Buca Cezaevi'nden firar etmesi poliste şaşkınlık yarattı. 4 tutuklunun üç demir parmaklığı kesip ziyaretçilerin kartlarıyla kaçması, çok iyi korunduğu ve hiç kimseyin kaçamaya cağı belirtilen Buca Cezaevi'nde yönetici ve çalışanlar arasında da şoka neden oldu. (...) Herkes böyle firar olmaz derken, (...) Polis, firar olayından sonra kırmızı alarma geçti. Tüm kavşaklar tutuldu. Sabaha kadar heryer didik didik arındı ancak sonuca ulaşamadı. Kırmızı alarm gereği telsizden polisler sürekli uyarıldı. Firarilerin resimlen tüm polis birimlerine dağıtıldı, (...) Uyanlıarda polislerin daha önce sürekli gittikleri noktalar, kontrol ettikleri yer, yemek yedikleri yer ve lokantaların değiştirilmesi, sabit görev yapan ekiplerin ve devriye gezenlerin mutlaka otomatik silah bulundurmaları istendi. Ayrıca karakol önünde otomatik silahlı iki nöbetçi bırakılması talimatı verildi. Şüpheli otomobil ve taşıtların tedbirli şekilde aranması, merkezle bu tür durumlarda sürekli bağlantı kurulması da belirtildi. Kaçakların eşgalleri de telsiz anonslarından gündüz ve gece boyunca ekiplere anlatıldı. (...) " (Yeni Asır Gazetesi)

Bu haberlere yalnızca gülüyorum, faşizmin gücsüzlüğünü, çırpinışlarını yaptığımız esr@lerle alaya alıyordu.

Özgürlik eylemimizin düşman üzerindeki yankıları korku ve şaşkınlıkta odaklanırken, dostlarımız ve yoldaşlarımız büyük bir sevinç yaşadılar. Ailelerimiz bir yandan sevincimizi paylaşıp bir yandan da bizim için kaygılarınyorlardı. Eylem sonrası saldırısı olabileceğini düşündüklerinden cezaevi kapısından eksik olmadılar. Avukatlar, cezaevi yöneticilerinden ve basından bilgi alabilmek için elliinden geleni yaptılar, ilerleyen günlerde yaşanan bütün hak gaspları ve saldırılardan sonra bizler içerde direnirken, ailelerimizde dışında boş durmadı. Basın açıklamalarıyla, cezaevlerindeki saldırılara karşı duyarlılık yaratmaya çalışıtlar. Cumhuriyet savcılıklarına suç du-

yunalarında bulundular. Demokratik Kitle Örgütlerini bizlere destek sağlamak amacıyla ziyaret ettiler. Onların yaptığı her girişimi ve eylemi gazete ve televizyonlardan izledikçe hem gurur duyduk, hem de moral bulduk. Onlar bizlerin yalnız olmadığını her koşulda gösterdiler. Cezaevi idaresi üzerinde büyük bir baskın oluşturarak hak gasplarının önlenmesinde etkili bir güç oldular. 30'un üzerindeki yakınımız özgürlük eylemi sonrasında gözaltına alındı, baskılara, işkencelere ve hakaretlere maruz kaldı. Gözaltına alınanlardan, aralarında daha sonradan şehit verdigimiz yoldaşımız Turan KILIÇ'ın da bulunduğu 6 tutsak yakını, özgürlük eylemine yardımcı oldukları için tutuklandı.

Diğer cezaevlerindeki yoldaşlarımız ise, gönderdikleri telgraf, mektup ve fakslarla paylaştılar coşkumuzu. İşte bunlardan bazıları:

"Merhaba Yoldaşlar,

Hareketimizin geleneklerinden biri olan özgürlük eylemlerine bir halka daha eklediniz.

Tarihimize başta Önderimiz olmak üzere birçok yoldaşımızın kanıtladığı 'Özgürlük Devrimci Sol Tutkusudur' gerçeğinin Parti-Cepheli savaşımda da devam ettiğini gösterdiniz. (...)

Yoldaşlarımızın özgürlüğe kavuşmalarının coşkusunu yaşıyoruz. Ö/gürlük tutkumuzu önderlerimizden öğrendik, sürdürmenin onurunu yaşıyoruz. Hepinizi bu coşkuyla selamlıyoruz ve kucaklıyoruz.

18 Temmuz 1995
Bartın Özel Tip Cezaevi
DHKP-C Tutsakları
(Faks)

"Merhaba,

Dağlarda, şehirlerde ama bir gün mutlaka cephelerde görüşme inancını hiçbir koşulda yitirmeyen tutsaklarımızdan dördünü daha Kurtuluş Savaşımız'a göndermiş olmanın coşkusunu taşıyoruz.

Rıza, Celo, Tevfik, Pak... Hepsinin yüreklerine öfkemizi, özlemlerimizi yükledik. Şimdi kentlerin sokaklarında, dağların patikalarında, fabrikalarda, okullarda, tarlalarda, varoşlarda, ama illaki cephelerde onlarlayız. Umutlarımız, nehir olup taşarak denizlere kavuştu onlarla...

Mahirler'den, Önderimizden bu yana birçok kere olduğu gibi, bir kez daha duyarları parçalayarak; yüreğimizi kabarttılar, onurumuzu, coşkumuzu güçlendirdiler.

Ve bir kez daha özgürlük tutkusunun Parti-Cephe ailesinin bir geleneği olduğunu somutladılar. Örnek oldular.

Selam olsun özgürlüğe bayrak bayrak koşanlara...

Selam olsun, "Bir Gün Mutlaka" diyen özgür tutsaklara..."

Z.O.Temmuz 1995
Aydın E Tipi Cezaevi
DHKP-C Tutsakları
(Faks)

"Sevgili Yoldaşlar,

Özgürlik eylemi haberini TV'den öğrendik. Duyduğumuz andan itibaren halimizi görmeliydiniz. Sloganlar, halaylar, marşlarımız yeri göğü inletiyordu. Yoldaşlarımızı selamliyoruz... Duvarları Aştık Aşacağız... Özgürlik bir Devrimci Sol, Parti-Cephe, Özgür Vatan, Devrim Tutkusudur, Halk Sevgisi-dir...

Ara sıra Ali Rıza'dan selam alıyordu. Şimdi en güzel selamı yolladı.

Hepinizi çok seviyoruz. Sevincimiz büyük. Ülkenin gündemini belirliyoruz. (...) Tüm sevinç ve coşkumuzla bize bu guyu tattırdığınız için hepinizi kucaklıyoruz. 'Özgürlik Tutsak' muz Engellenemez' diyoruz."

20 Temmuz 1995
Malatya E Tipi Cezaevi
DHKP-C Tutsakları
(Faks)

Düşman Saldırılan ve Direniş...

*Dört Halk Kurtuluş Savaşçısı özgürlüğe koşmuştu
Buca Zindanından. Zindanları yaran irade ve yaratıcılık karşısında hezimete uğrayan düşmanın şoka gitceği, panikleyeceği, pervasız ve şuursuzca saldıracağı gün gibi açıktı. Geride kalan biz DHKP-C tutsakları da düşmanın yapabileceklerini önceden kestirebiliyorduk. Bu nedenle her türlü saldırıyı sabır ve bilinçle göğüslemeye hazırlık. Her şeyi en ince ayrıntılarıyla düşünmiş ve programımızı hazırlamıştık. İlerleyen günlerde yaşanan gelişmeler kendine güvenimizin ve kararlılığımızın kanıtlandığı olaylarla geçti...*

17 Temmuz 1995 Pazartesi

Özgürlik eyleminin ardından koğuşumuza dönmüş, sessiz sedasız bayram ediyorduk. Çaktırmadan kucaklaşmalar, "Bitirdik bu işi." fisiltıları, dağıtılan sigaralar ile kutluyorduk eylemi.

Eylem kulaktan kulağa duyuldukça ışıldayan gözlerle koğuşlarda dolaşan, oynar gibi volta atan, bağırmak ve coşkusunu haykırıkmak isteyip de kendini tutmaya çalışan yoldaşlar çoğaliyordu.

Güvenlikçi yoldaşlar sürekli maltayı gözlüyorlardı. Saat 17.15'de 2.Müdür eşliğindeki gardiyan gurubu ve savcı koğuşumuza yöneldi. Kapıyı açar açmaz içeri dalmak istediler. Ama güvenlikçi yoldaşlarımız tarafından durdurulup neden geldikleri soruldu. "Sayım yapacağız." cevabı üzerine önceden beklediği ve alınacak tavırlar belirlendiği için, diğer yoldaşlara da sayım yapılacağı duyurulup, "gerekli kolaylık" sağlandı. Sayımı ellerindeki fotoğrafçı kartlardan kontrol ederek, isim isim okuyarak yaptılar. İlk sayılan isimler kontrol edildikçe yemekhaneye inildi. Nihayet beklenen isimler de okundu. Art arda "Yok." cevapları alındı. Şaşkınlık ve panik içinde "Nasıl yok," "Ne demek Yok." diye sordu başgardiyen. Hepsinin yüzünden düşen bin parçaydı. "Biz şimdî nasıl hesap vereceğiz." kaygısı okunuyordu gözlerinden. Sayımı bitirdikten sonra 4 eksikle, dilleri tutulmuş bir vaziyette 6. ve 7. koğuşları terk ettiler.

Tüm koğuşlara aniden sayım için girmeleri önceden haber verme olanağı bulamadığımız 4. ve 5. koğuşlarda direnişle karşılandı. Bu koğuşlardaki TKP/ML, MLKP ve TKP(ML) davalarından dostlarımız, kendilerine yönelik bir saldırısı olduğunu sanarak sayım vermediler ve kapı önünde kısa bir çatışma çıktı. Bu çatışma sırasında 4. koğuştan yaralanan tutsaklar olurken, 5. koğuşa barikat nedeniyle hiç girilemedi.

Akşam havalandırma kapıları kapanınca 6. ve 7. koğuşlarda sazlar ve davul olarak kullanılan bidonlar ortaya çıkarılarak, özgürlük eyleminin kutlamasına başlandı.

Hareketli oyun havalan birebirini izledi. Herkesi teker teker ortamıza alıp oynattık ve tempo tuttuk. Daha önceki eğlencelerde bir türlü oyuna çıkarmayı başaramadığımız yoldaşlarımız da şimdi ellerini yana açmış oynamaya çalışiyorlardı. Yorulanlar çembere geçip tempo tutanlara katılıyorlardı. Zafere olan inançla söyle尼yordu türkülerimiz.

Harmandalı çalınınca, efelene efelene yürüyerek öne çıktı Egeli yoldaşlarımız. Ege dağlarına selam durup diz kırdılar. Oyunun sonunda sağ ellerini silah yapıp havaya kaldırdılar *vs* " "tak tak" saydırdılar. Özgürlik savaşçılarımıza ulaştırmak istiyorduk sesimizi.

Dost omuzlar yanyana dizildi az sonra. Halayımızın başında Ali Rıza yoldaş yoktu bu defa. Ama onun çoşkusunda katılmışık adımlarımıza. Yöre yöre dolaştık Anadolu'muzu. Karadeniz havaları çalınınca Trabzon'lular bir yoldaş çıktı ortaya. Kırıkkale hareketleriyle Karadenizin hırçın dalgalarını koğuşumuza taşıdı.

"Güvercin uçuverdi, kanadın açıverdi..." Böyle başlayan Ankara Misket havasıyla yükseldi tempo. Parmaklarını sıkalıp, yanyana gelip dönüyordu ortada herkes. Bileni bilmeyeni ortaya çıktılar. Keyfimize diyecek yoktu. "Dışarıdaki yoldaşlar nasıl sevinmişlerdir şimdi?" diye düşünüyorduk. "Ya diğer cazeveleri? Mutlaka onlar da marş ve halaylarla kutluyordur özgürlük eylemimizi..."

3. koğusta kalan kadın yoldaşlarımızın marşları ve halayları da hiç kesilmiyor, coşkulanın altından taşıp bize kadar ulaşıyordu. "O duvar duvarınız viz gelir bize viz" diyorlardı türküler-

rinde.

Kadın yoldaşlarımız da özgürlük eylemini ilk öğrendiklerinde coşkularını içlerinde saklamak zorunda kalıyorlar. Saat 16.30'da sorumlu yoldaşımız tarafından "Bugün 4 yoldaşımızı dışarıya gönderdik. Henüz ortaya çıkmadı. O yüzden sakin olalım. Bağırıpa çağırımayalım, coşkumuzu sonraya saklayalım." diye açıklama yapılıyor. Bu sözleri nefeslerini tutarak dinleyenler, özgürlük halaylarının coşkusunu ertelemek ve hiçbir şey olmamış gibi davranışın zorunda kalıyorlar. Hatta işi o kadar ileri götürenler oluyor ki, gazete ve kitap okuyanlar, seminer hazırlığı yapanlar bile çıkıyor aralarından. Kabina sığmayan yürekleri, eylemin televizyondan haber olarak geçmesi ile patlıyor adeta. Bir yandan coşkulu kutlamalar yapılırken, bir yandan da olası bir saldırıyla karşı tedbirlerini almaya başlıyorlar.

18 Temmuz 1995 Salı

Sabah Savcı Yaşar ASLAN ve müdürler eşliğindeki askerlerle gardiyanlar aramaya geldiler. Bu aramada saldırgan olacaklarını, hazırlıksızlıkla provokasyon yaratmak isteyeceklerini tahmin ediyorduk. Bu nedenle belli bir süre özgürlük eyleminin sıcaklığı geçene kadar esnek davranışma kararındaydık. Fakat bu esnekliğin de bir sınırı olduğunu görücekti düşman. Cezaevinde açılacak olan soruşturmalar ve gerginlik nedeniyle başlangıçta haklarımızın hemen gasp edileceğini biliyorduk. Ortalık yataşana, yeni oluşacak işleyiş netleşene kadar beklemek ve bundan sonra tavrimizi tavizsiz bir şekilde ortaya koymak niyetindeydik.

Kapıdaki konuşmalarda savcı, "Size bir şey diyemiyorum. Helal olsun. Daha önce iki kere biz kazandık, bu sefer siz başardınız." dedi üzüntü içinde. Arama gergin bir atmosferde, sert tavırlar ve küçük tartışmalarla başladı. Ama biz fazla üzerlerine varamadık. İlk günün yıpranmışlığı ve şokuyla her şeyi dağıtanları belliydi. Onların asıl amacı olan intikam alma çabalarına prim vermeme, galibiyet havamızı korumak, psikolojik üstünlüğümüzü sürdürmek hedefindeydi ve öyle de oldu. Özgürlük eylemimizin hazırlıksızlığını eşyalarımızı talan

ederek göstermeye başladılar. Bardaklar, teypler, kasetler, daktiolar, masalar kırıldı, kitaplarımız yırtıldı, elbiselerimiz parçalandı. Tüm eşyalarımızı kullanılamaz hale getirmek için özel bir çaba harcarlarken, kimisini de gasp ettiler.

Arama bittikten sonra havalandırmadan koğuşlara çıktıktı ve ortalığı düzenlemeye çalışmalarına başladık. Kullanılmaz hale gelen eşyalarımızı yiğdiğimiz havalandırmada adeta küçük dağlar olmuştu. En çok da yırtılan kitaplarımıza üzülüyorduk.

Bu arada bir yoldaşımız heyecanla dolabına yöneldi ve "Oh be! bende gözlüğümü yukarıda unuttum diye üzülüyordum, meğer buradaymış." dedi. Ona doğru döndüğümüzde, yoldaşımızın elinde camları olmayan, tek saplı, yamuk yumuk bir plastik parçasını görünce kahkahalarımızı tutamadık. Her şeye rağmen coşkumuzu ve moralimizi koruyorduk. Eşyalarımızın yerini nasıl olsa doldururuz. Önemli olan, 4 yoldaşımızın özgürlüğe, savaşa, cepheye koşması...

Öğleden sonra bir yoldaşımızın mahkemesi vardı. Ortamın gerginliği nedeniyle mahkeme gidiş gelişinde askerlerce saldırı yapılabildi. Bu nedenle mahkemeye göndermemeyi düşünüyorduk. Ama bir yandan da idarenin ve jandarmanın tavırlarının ne olacağım görmek, hak gasplarını kabul etmeyeceğimizi göstermek için mahkemeye gidiş geliş ölçüt olacaktı. Biz düşmanın ne yaptığını, düşmansa bizim tavrimizin ne olacağını anlayacaktı. Sonučta yoldaşlarımıza mahkemeye gönderdik.

Giderken bir sorun yaşanmasa da, dönüste işler değişiyor. Yoldaşımız, bileğindeki kelepçeyi parmaklıklar arasından açtırmayacağını bu uygulamanın insanlık onuruna aykırı olduğunu söylüyor. Saldırı için zaten fırsat kollayan düşman tek başına bulduğu yoldaşımıza geri adım attırmak istiyor. Yoldaşımız tek başına da olsa misyonuna uygun davranışıyor, dayak yememek için geri adım atmaya yanaşmıyor, askerlerin coplar ve tek melerle yaptığı saldırıyla sloganlarla karşılık veriyor.

Maltaya getirildiğinde bu defa gardiyanlar, "üst araması" yapacaklarını, •ayakkabılarını çıkarması gerektiğini söylüyorlar, onlar da biliyorlar ki, ayakkabı aramasını hiçbir zaman kabul etmiyoruz. Askerler gibi onlar da tavrimizi yoklamışlar, geri

adını beklemişlerdi. Bir yoldaşımızı tek başına, kan revan içinde görünce umutlanmışlardı anlaşılan. Ama bütün çabalan boşuna. Yine direniş, yine kararlılıkla karşılaşıyorlar. Hızlarını alamayıp, tekme tokat saldırıyla girişiyor onlarda. Yoldaşımız, açılan yaralarından kanlar boşalırken, koğuşlardaki direnişçi yoldaşlarını ve özgürlük eylemimizin meşruluğunu temsil ettiğini unutmuyor.

Kan revan içinde koğuşa doğru getirilirken, "İşkencecilerden Hesap Sorduk Soracağız" sloganını duyduk. Bu slogana biz de kapılara vurarak yaptığımız protestolarla cezaevindeki tüm devrimci tutsaklar olarak katıldık. Okudukları kitaptan başını kaldırın, ellerindeki işi bırakın bütün yoldaşlar kapıya koştu. Temsilcimiz gardiyanlarla konuşmak için tek başına dışarıya çıktı. Yaptıklarının hesabının mutlaka sorulacağını belirtti. Özgürlük eyleminin ardından gasp edilen haklarımıza ve keyfi yaptırımlara karşı tavırsız kalmayacağımızı vurgulayarak içeriye girdi. Yaralı yoldaşımızın alnındaki 4 cm.lik yaradan sürekli kanlar boşalıyordu. Ama moralî yerindeydi. Direniş geleneğimizi tek başına da olsa sürdürmiş olmanın gururuyla cevaplıyordu sorularımızı.

3. koğuşa sabah yapılan aramada, yine benzer şeyle yaşa- nıyor. Kadın yoldaşlarımız kartondan yaptıkları kleşlerini, kütüklüklerini ve sırt çantalarım kaptırıyorlar, eşyaları dağıtıiyor. Anlaşılan düşman; bazı savaş araçlarının kartondan olanlarından dahi korkuyor.

Kadın yoldaşlarımız akşamda doğru ise marşlar söyleyip, hali- lalar çekiyorlar. Daha önce Sağmalcılar Cezaevi'ndeki firarlar sonrasında uyarlama yapılarak söylenen Kiziroğlu türküsü dillerden düşmüyor;

- '- Buradan kaçılmazmıs...
- Peh peh peh!
- Gidiyoruz dörder beşer...
- Hey hey hey!
- Savcı çiz, müdür çiz, polis çiz, asker çiz...
- Ciz çiz eder yürekleri herbirinin, herbirinin..."

19 Temmuz 1995 Çarşamba

Dün koğuşun toparlanması bizi yorgun düşürmüştü. Deliksiz bir uykunun ardından "Günaydın Yoldaşlar" sesiyle yeni bir güne başladık. Gözlerimiz Ali Rıza'yı, Tevfik'i, Celo'yu, İhtiyar'ı aradı. Birbirimize bakıp, gülüşüp durduk. Anlatılmaz mutluluklar içinde hareketli voltalar atılıyor, kalabalık sohbetler yapıliyordu. Herkes birbirine heyecanlı heyecanlı iki gündür tanık olduğu ilginç olayları anlatıyordu.

Bir yoldaşımız, görüş sırasında küçük-kardeşinin "Abi demin bu parmaklıktan biri geçti." sözü üzerine, onu nasıl azarladığını anlattı. Eylemden kendisinin haberi olmadığı için, kardeşine "saçmalama" diye kızıyormuş. Az sonra kardeşi tekrar gelmiş ve "Abi birisi daha bu tarafa geçti." diye tutturmuş. Bu kez iyice fırçalamış kardeşini: "Hadi be ordan! Amerikan filmleri seyretmekten abuk sabuk konuşmaya başlamışsun..." Koğuşa gelip de Özgürlik eylemini öğrenince şaşkınlıkla etrafına bakınmış, bir türlü inanması gelmemiştir...

Kadın yoldaşlarımıza gazete ve kitap göndermek istedik. Kabul etmediler. "Koğuşlar arası alışveriş yasaklandı" dediler. Bunun böyle sürmeyeceğini söylemek dışında bir şey yapmadık şimdilik. Bugün diğer koğuşlara gönderdiğimiz bildiride bu durumu şöyle açıkladık:

"Bugün, hemen her konuda yöneldikleri tek tek hak gasplanya uğraşmayalım. Doğrudan talebimiz Özgürlik Eylemi öncesi statülerini dayatmak olmalı. Bu da bizlerin iyi organize olmamız ve idareye net bir karşılık vermemizle, programlı bir karşı saldırıyla olanaklıdır. Önümüzdeki günler bu programları sağlamlaştırmak gerekmeli. Tek tek refleks tavırlar, farklı yaklaşımları da getirebiliyor. Oysa, blok tavrı almalı ve enerjimizi mümkün olduğunda iyi kullanmalıyız. Bunun yanında, ayakkabı aramasına, pankart ve bayraklarımıza yapılacak saldırıyla, iki kişiye tek kellepçe uygulamasına kesinlikle uymuyoruz. Gaspedilen diğer haklarımıza ise kısa sürede önce diyalogu zorlayan, fiili tavırlarımızı da kapsayan ortak bir programı mutlaka tartışıp karara bağlamalıyız.

Karşılıklı görüşme koşullarım zorlamalıyız. Olmazsa havadan haberleşmeyi kullanalım."

Avukat görüşüne çıkarken üst araması için ayakkabılarımı-
zı çıkartmamızı istediler, dışarıdan alınması gereken ihtiyaçla-
rimızı almadılar, siyasi temsilcilerin haftalık görüşünü engelle-
diler. Bunun yanında her isteğimizde ellerinden geldiğince
oyalama ve geciktirme taktiğine başvuruyorlar.

20 Temmuz 1995 Perşembe

Bugün PRK-Rızgari ve YRNK davasından tutsakların mah-
kemesi vardı. Önemli bir mahkemeydi bu. Çünkü, yine ayak-
kabı aramasını ve iki kişiye tek kelepçe uygulamasını dayata-
caklardı. Mahkemenin sonucunu merakla bekledik. Akşama
doğru, kapı altından gelen bağırtılar üzerine tüm siyasi tutsak-
lar olarak koğuş kapılarına vurmaya başladık. Mahkemecilere
saldımlığı anlaşılıyordu. Ama bütün gelişmeler hakkında ay-
rintılı bilgimiz yoktu. Bu arada, kapı aralığından DHKP-C,
TDKP, TKP(ML)-TIKKO, TİKB ve TKP/ML davalarından kadın
tutsakların kaldığı 3. koğuşun önündeki yığılma dikkatimizi
çekti. Daha sonra gelen notlardan ayrıntıları da öğrendik.

Mahkemeye götürüldürken Rızgari'ci arkadaşlar ayakkabıla-
rıncı çıkarmadıkları için dövülmüyor. Çok ciddi yaralananlar olu-
yor. Yara bere içinde mahkemeye çıkarılınca, hepsinin duru-
mu tutanaklara geçiyor. Mahkeme çıkışında da ailelerine sal-
dırılıyor. Cezaevine geldiklerinde yine ayakkabılarım çıkartır-
mak istiyorlar. Onlar da, bir kere daha işkenceye hazır oldukla-
rıını ve direneceklerini söylüyorlar, idare bu sefer saldırmayı
göze alamıyor. Rızgari'ci arkadaşlar, koğuşlarında ağır yaralı
olmayan hiç kimsenin kalmadığını, ancak psikolojik, moral ve
siyasi üstünlüğün kendilerinde olduğunu belirtiyorlar... Dost-
larımızın onurlu tavrıdan hep birlikte onurlanıyoruz...

3. koğuştaki yığılmanın nedenini ise kadın yoldaşlarımızın
gönderdikleri nottan anladık:

"Merhaba Yoldaşlar,

*Rızgari'ci arkadaşların kapı altında ayakkabı ara-
masına direnmesi sonucu, kapılara vurup slogan at-
tık. Bunu bahane ederek koğuşa saldırdılar. Camları*

kirdik, yanın çikardık, savaştık. Kendimizi yakacaktık, gittiler. Birkaç kişiyi dışarı çekip dövdüler. Sağ insan vermeyeceğiz. Yakarak göndereceğiz. Şu anda her şeyimiz hazır bekliyoruz. Kapının önünde ateş var. Gardıyanlar kendilerini göstermek için saldırıyor. Canavar gibiyiz. Çok iyiyiz. Kendinize iyi bakın. Yaşasın Özgürlük Eylemimizi, Faşizmin Duvarlarını Aştık Aşacağız!" S.koğuştı kapılarla vurulmasını bile saldırma bahanesi yapan idarenin özgürlük eyleminin hâzımsızlığını atamadığı ortada. Önce kapiya gelip küfreden gardıyanlar, az sonra kapıyı açıp coplarla ve sopalarla saldırıyla geçiyor. Maltaya çekilen dört beş kişi dövülürken, bir yoldaşımızın çenesi kırılıyor, bazılarının da kafası yarılıyor. Sabun fırlatılarak yapılan karşı saldırında ise iki de gardıyan yaralanıyor. Koğuşun önünde yakılan ateş gardıyanların çekilmesini sağlayınca yeni bir saldırıyla karşı camlan, taş olarak kullandıkları sabunlan ve yanabilecek malzemelerin tümünü hazırlıyor kadın yoldaşlarımız....

21 Temmuz 1995 Cuma

Bugün çok sakin ve normal başladı. Böyle de geçecek gibiydi. Öğleden sonraki TV haberlerinde özgürlük eylemine yardım ettiğleri iddiasıyla gözaltına alınan yakınlarım/ın mahkemeye çıkarılacağını öğrendik. 17.00 haberlerinde ise mahkemeye çikarılanların tutuklandığı söylendi ve beklemeye başladık. İdarenin ailelerimizi bizim koğuşumuza vermeyebileceğini, tecrit etmek isteyeceğini düşünüyorduk. Böyle olursa 22.00'deki sayımı vermeyecektik.

Haberlerin üzerinden bir saat geçmesine rağmen gelen gi- den olmadı, idareye haber gönderdik. "Cezaevine kimse gelmedi." dediler. Araba sirenlerinden, cezaevine getirilenler olduğunu anladık ve tekrar haber gönderdik. Tutuklanan yakınlarımızı yine getirmediler.

Saat 22.00'de 3. koğuşa sayım için geldiklerinde kapıda hazır bekleyen yoldaşlarımız, "Tutuklananlar koğuşumuza getirilene kadar sayım vermiyoruz." diyorlar. 2. Müdür "Öyle şey yok. O eskidendi, sayımı alırız." deyip, diğer koğuşlara yöneliyor.

3. koğuş hemen barikat oluşturmaya başlıyor. Barikatın üzerine de yanıcı maddeler koyuyorlar. Hazırlıklar bitince, ışıklan söndürüp beklemeye başlıyorlar.

Az sonra 2. Müdürle beraber 6. koğuşa geldiler. Kapıdan içeri alımıyoruz ve tutuklanan yakınlarımız getirilinceye kadar sayım vermeyeceğimizi vurguluyoruz. 2. Müdür "Biz almasını biliriz." deyip gidiyor. Sayımı zorla almak için operasyon yapabilecekleri düşüncesiyle hazırlıklara başlıyoruz. Aslında, bu tür olağanüstü durumlar için zaten hazırlıklıyız. Kimin ne yapacağı önceden belirlenmiş durumda. Kapıdaki güvenlikçilerin sayısını arttırıp beklemeye geçiyoruz.

Su Komitesi bidonlarla su taşıyor koğuşa. Yangın Komitesi yanabilecek malzemeleri topluyor. Cam Komitesi ellerine havlular sarıp beklemeye başlıyor. Lambacılar, üst ranzalardaki yerlerini alıp bekliyorlar. Komüncüler, yiyecekleri taşıyor. Bu arada zulalardaki sopalar, demirler, sivri Camlar çıkartılıyor. Devrimci tutsakları eli kolu bağlı sananlar yanılıyorlar. Operasyona gelenler operasyon yiyecekler!

Maltada büyük bir sessizlik yaşanıyor. 23.00'te vardiya değişimine gelecek gardiyanları bekliyorlar. Onlar gelince, ilk vardiyayı da göndermeyerek sayılarını arttırıyorlar. Az sonra ellerinde özel hazırlanmış birer metrelik kalın sopalarla gardiyanlar gözüköiyor. Ardından itfaiye arabalarının siren sesleri duyuluyor.

Kapı aralığından sürekli gardiyanları izliyoruz. Gardiyanların çoğu, saldırısı için gönülsüz gözüköyor. Ellerindeki sopaları saklamaya çalışıyorlar. "Biz asker gibi operasyon yapmak için gardiyan olmadık, bunun için maaş alıyoruz." diyerek rahatsızlıklarını dile getiriyorlar amirlerine.

İşaret verilince, lambacılar ampulleri ve floresanları gevşeterek, 6. ve 7. koğuşları karanlığa gömüyorlar. Karanlık, düşman için handikap, bizim için avantaj oluyor.

Havalandırma penceresinden koğuşlara bakıp plan yapıyorlar. Her hareketlerini ve ruh hallerini gözlemleyerek yorumluyor ve biz de ona göre kendimizi ayarlıyoruz. Önce, kapı önünde çatışıp, elimize geçeni etkisiz hale getirdikten sonra, içeriye geçerek barikat kurma riyetindeydi. Kırmızı kasketli

İtfaiyecilerdeki hareketlilik üzerine taktiğimizi değiştiriyoruz. Kapı açılır açılmaz tazyikli su sıkarlarsa barikat kurma fırsatı bulamayabiliriz. Önce barikat) kurmak daha avantajlı olacak bu durumda.

Yoldaşlarımızın büyük bir özenle hazırladıklar] ve üzerine deri kapladıkları üçgen takozlar kapının açılmasını epey geciktirecek. Bu takozları malta kapısına sıkıştırıp, iç kapının arkasına barikat oluşturmaya geçiyoruz. Barikat Komitemiz bu konuda uzmanlaşmış durumda. Dolapları birbiri ardına devirip, sanatçı ustalığıyla kapının arkasına yerleştiriyorlar. Boşluklar yatak ve battaniyelerle dolduruluyor, Barikatçılar dolapların üstünde beklemeye gereken, ilk sigaralarını yakıyorlar.

Koğuşun içindeki düzenlemeler sürüyor. Pencere tarafını battaniye ve suntalarla kapatıyoruz. Hasta ve yaşlıları koğuşun dip tarafında güvenli bir yere alıyoruz. Her adımımız örgütlü ve planlı atılıyor.

Nihayet beklenen an geliyor. Ve saldırmak için harekete geçiyorlar. Fakat malta kapısı bir türfű açılmıyor. Vuruyorlar, itiyorlar, çekiyorlar... Kapı yerinden kırımdamıyor. Bir daha deniyorlar, yine olmuyor. Kapıya sıkıştırdığımız takozlar onları daha ilk adımda yenilgiye uğratıyor. Dönüyorlar, dolaşıyorlar, malta penceresinden bakıp bakıp hesap yapıyorlar. Hepsi boş. Çaresizlik içindeler ve iyice moralleri bozuluyor. Hiçbir şey yapamıyorlar. Boyunlarını büküp yeni planlar hazırlamak için çekiliyorlar...

22 Temmuz 1995 Cumartesi

Gece saat 12.00'de barikat direnişimizi diğer koğuşlara ve izmir sokaklarına duyurmak için pencerelere toplanıyor, sloganlara başlıyoruz: "Yaşasın Barikat Direnişimiz", "Baskılar, Tecritler Bizleri Yıldıramaz!"

Tam yerlerimize oturacakken, aynı sloganların tekrarlandığını duyup, yeniden pencerelere yöneliyoruz. Sloganlar 4. ve 5. koğuşlardan geliyor. Onların da bizi desteklemek için barikat kurdugunu anlıyoruz. İdarenin karşısında daha güçlüyüz simidi. Devrimci dayanışma ve birliktelik, sıcak çatışmalar içinde • sinyor. Saat başı attığımız sloganlara bir yenisini ekliyoruz

hemen: "Yaşasın Devrimci Dayanışma!" ... 3. koğuştaki kadın tutsaklarla birlikte 4., 5., 6. ve 7. koğuşlar olarak hep birlikte barikatların başındayız.

Saatler ilerliyor, fakat idare ne yapacağına karar veremiyor. Bizler de gruplar halinde uyuma düzenini organize ediyoruz. Barik'atın ne kadar süreceği belirsiz ve dinç olmamız lazım. Yatakların çoğu barikatta kullanıldığından, varolanlara ikişer üçer yatıyoruz. Kimimiz yere serilen battaniyelere, kimimiz barikatın üzerindeki boşluğa yan yana uzanıyoruz.

Uyumayanlar türkü söylemeye başlıyorlar. Barikatın üzerrinden bir yoldaş "Sen kurşun yağmurları altında güneşin delik deşik edildiği bir ülkeden doğdun" diye başlayarak katılıyor türklere. Gecenin sessizliğinde koğuşa yayılan sesine bizler de nakaratlarda katılıyoruz.

Gece 02.00'de, 2. Müdür malta penceresinden kafasını uztarak, konuşmak istedığını söylüyor. Temsilcimiz ön pencere lere doğru ilerleyip, dinlediğini belirtiyor. Bu defa "Savcı gelirse sayım verecek misiniz?" diye soruyor müdür. Tavrımız net: "Önemli olan savcının gelmesi değil, sorunun çözülmesi. Biz tutuklanan yakınlarımıza koğuşumuza istiyoruz."

Az sonra savcı da geliyor. Üstü kapalı tehditler savurarak, "iyi düşünün, aptallık etmeyin." diyor. Biz, tekrar kararlılığımızı belirtiyoruz. Bu defa, "Devlet her şeyi göze aldı." diyor... Her şeyi göze aldırsa, işte meydan. Biz her şeyi çoktan göze almışız zaten. Her türlü bedeli ödemeye hazırız... Ne olursa olsun, devrimci irademizi sarsamazlar, bize geri adım artıramazlar.

Savcı, tehditlerden sonuç alamayınca, yalanlara başvuruyor. Tutuklananların Nazilli Cezaevi'ne gönderildiğini söylüyor. Onun bu sözleri üzerine hepimizin yüzüne bir tebessüm yayılıyor. Aklınca bizi kandıracak... Temsilcimiz, bunların yalan olduğunu ve yakınlarımıza mutlaka alacağımızı söyleyince "Size yarım saat süre veriyorum." deyip gidiyor.

Operasyon için son hazırlıklarımızı yaparken, dışarıdan koğuşlara doğru ek bir projektör tutuyorlar. O da ancak boş havalandırmayı aydınlatabiliyor.

Bir saat geçiyor, gelen giden yok; biz yine de gevşemiyoruz. Pencerelerden gözcüler tetikte bekliyor. Barikatlarındaki soh-

betler ise tüm canlılığıyla devam ediyor. , , ,

Bir süre sonra maltadaki itfaiyeciler hortumlarım topluyorlar. Direnişimizin ve kararlı tavrimizin idareye geri adım attırdığım anlıyoruz. Yeni bir düzenlemeyle uyuyacaklar ve nöbetçiler belirleniyor. Kısıtlı o'lan suyumuş yarımsar bardak dağıtıiyor. Sigaralar tüttürülürken "Ne haber?" sorularına hep aynı cevap veriliyor: "Canavar gibi..."

Sabah 06.00'da, uyuyan yoldaşlar kaldırılıp slogan atmak için pencere'lere geçiliyor. Sloganlar bitince ekmek arası bir şeyler atıştırıyoruz kahvaltı niyetine. Ortalık sakin gözükse de saldırı gündüz de gelebilir.

Saat 11.00'de savcı yine görünüyor. Bu defa haddini bilerek konuşmaya çalışıyor. Uzlaşma zemini arıyor. Ama hiçbir öne rişile bizi ikna edemiyor. İkna olması gerekenin kendisi oldugunun farkına varıyor sonunda. Tutuklananları götürtürmek ve sorunları konuşmak için, temsilcimizi dışarıya çağrıyor. Görüşme sırasında bazı formalitelerin tamamlanmasından sonra, pazartesi günü tutuklananların koğuşumuza verileceğini söylüyor. Bunun üzerine barikat direnişimizin zaferle sonuçlandığı, barikatlarımıza kaldırabileceğimiz duyuruluyor. Temsilcimizin bu haberi iletmesi üzerine diğer koğuşlarda barikatları kaldırıyor. Barikatları açmak ve koğuşu eski haline getirmek daha çok uğraştırıyor bizi. Dolaplar, yataklar, kitaplar tekrar yerleştiriliyor. Yerler süpürülmüyor, koğuş boydan boyaya yıkaniyor. Öğlene kadar sürüyor temizlik çalışması.

23 Temmuz 1995 Pazar

Bugün, günlerdir yaşanan yoğunluğun aksine oldukça sakin geçiyor. Özgürlik eylemimizi kutlamak için koromuz, halk oyunları ekibimiz ve tiyatro grubumuz çalışmalarım yoğunlaştırıyor. Akşam yemeğinden sonra havalandırmada neşeli volatlar atlıyor yine.

Gün boyu diğer koğuşlarla yoğun bir not trafigi yaşıyoruz. Patatesler, soğanlar havada uçuşuyor. Hak gasplarına karşı oluşturulacak eylem programını tartışma metinlerini taşıyor bu patates ve soğanlar.

Sadece, özgürlük eylemi ziyaret sırasında gerçekleştiği için

görüşlere yönelik bazı kısıtlamalar getirileceğini, bunun da, hakkında soruşturma açılan cezaevi idarecileri açısından kaçınılmaz olduğunu, bu konuda hak gasplarının ortadan kaldırılmasını sürece yayabileceğimizi düşünüyoruz. Fakat bu konuda da, ancak bir noktaya kadar esnek davranışabiliriz.

24 Temmuz 1995 Pazartesi

Bugün özgürlük eylemi sonrası ilk görüşümüze çıkacağız. Idarenin' görüş konusundaki tavrı açığa çıkacak...

Cezaevindeki son gelişmeleri merak eden ailelerimizin hepsi görüşe, gelmiş. Saat 12.00'de listeler geliyor. Başgardıyan, 5 saat olan görüşün bir saate indirildiğini, görüşe giderken ayakkabıların aranacağını, ziyaretçi gelmeyenlerin görüşe çıkmayacağını ve daha pek çok keyfi uygulamayı sıralıyor ard arda. Bunun üzerine, böyle bir görüşü kabul etmeyerek çıkışmayağımızı belirtiyoruz. Sadece bir temsilci yoldaşımız görüş yer ne çıkarak, durumu ailelerimize anlatıyor. Normal görüş olanaklarımız sağlanıncaya kadar, görüşlere çıkmayağımızı iitiyor.

Öğleden sonra, tutuklanan yakınlarımız koğuşumuza getiriliyor. "Zindanları Aştık Aşacağız!" sloganlarıyla koğuşumuza gelen yakınlarımızın etrafında sevgi çemberi oluşturuyoruz. Hemen 6. ve 7. koğuşlarda kalan 90 kişiyle tek tek kucaklaşıyorlar. Herkes büyük bir sevgi ve ilgiyle sarılıyor yeni gelenlere. Tecritte kaldıkları süre içerisinde yaşadıklarını soruyoruz. Anlatıyorlar. Şubede yaşadıklarını, polisin paniğini ve nasıl çileden çıktıklarını anlatıyorlar.

Tutuklananlardan bir bayan da 3. koğuşa getiriliyor. O da sorulara cevaplar verip yaşadıklarını anlatıyor. Tecritteyken, Eski Bölüm'deki adli bayan koğuşuna vermişler. Adli bayanlar özgürlük eylemiyle ilgili televizyonlarda haberler çıkışınca "Hellal oisun delikanlılara, kaçmışlar..." deyip alkışlıyorlar. Büyüklük bir saygıyla yaklaşmışlar ona.

Akşam yemeğinden sonra attığımız voltalar birleşmeye başlıyor. Az sonra volta atanlar tek bir sıra haline geliyor ve "Su Dersim'in Dağlan / vay le le le vay.." diyen sese eşlik ediyoruz. Barikat direnişimizle koğuşumuza aldığımız yakınları-

mizla birlikte herkes teker teker voltaya katılıyor. İlk türkü birterken, arka arkaya volta atan beş sıra oluşuyor. Havalandırma gür bir ses yumağı ile çinliyor... İkinci parçamız özgürlük eylemimizin yarattığı duyguların tercümanı oluyor:

"Özgürlüğün Ferhat'ıyız
Sevdamız kalmaz yarında
Zindanı da dağları da
Delip geçen yürek bizim
Dört duvarı yol eyleyip yürümek bizim
Dorukları duman gibi bürümek bizim.
Ferhat'ın Şirin'i
Kahir mi duvaksız
Hasret bitti bitecek
Düşman muratsız...
O duvar duvarınız
Vız gelir bize viz..."

25 Temmuz 1995 Salı

Bugün yeni bir gelişme var koğuşumuzda. Spor Komitemiz, "1. Özgürlük Ellerimizde Futbol Turnuvası" düzenlediğini açıklıyor. Takımlar ve maçların sıralaması .asılınca, iddialışmalar başlıyor. Turnuvanın ilk maçı "Nice Özgürlük Ellerimizde Turnuvalarına" dileğiyle başlıyor. Özgürlük eyleminden bu yana, sürekli olağanüstü günler yaşamamız nedeniyle okuma, araştırma, yazma gibi faaliyetlerimiz büyük ölçüde durduğundan, futbol turnuvası yaşamımıza büyük renk katıyor.

Biz futbol turnuvasına başlarken, kadın yoldaşlarımız 21 Temmuz'daki barikat direnişini anlatan bir oyun oynuyorlar. Gardiyanların diyaloglarını ve koğuş içindeki esprili olayları anlatıyorlar oyunlarında.

Cezaevi Savcısı, barikat direnişimiz sırasında, tutuklanan yakınlarımızı pazartesi günü koğuşlarımıza gönderdikten sonra, temsilcileri toplayıp sorunlar hakkında görüşeceğini söylemişti. Hakkında açılan soruşturmalar nedeniyle, pazartesi geç saatlere kadar mahkemedede olduğundan, görüşmeye gelmemesine esneklik göstermiştık. Ancak bugün de gelmeyince, cezaevindeki siyasi tutusaklar olarak, akşam sayımını vermiyoruz.

Patates ve soğan trafiginin ürünlerini kendini göstermeye başlıyor. Sayım için gelen müdürlülerle yapılan görüşmelerde, ertesi gün görüşme sözü alınarak, sayım veriliyor.

26 Temmuz 1995 Çarşamba

Bugün futbol turnuvasına devam ederken, temsilcimiz de hak gaspları konusunda savcı ile görüşmeye gidiyor. Görüşmelerde, ayakkabı araması kaldırılıp, koğuşlar arası alışveriş kısmen başlatılıyor. Ancak, diğer konulardaki kısıtlamalar hala devam ediyor. Bizim hedefimiz, özgürlük eylemi öncesi statülere dönülmesini sağlamak. O zamana kadar da direnişimizi ve çeşitli eylem biçimlerimizi programlı bir şekilde sürdüreceğiz. Koğuşumuzda da normal yaştanımıza yavaş yavaş döneceğiz...

10 gündür ara verdigimiz sabah sporuna 27 Temmuz'dan itibaren çıkacağız. Seminerler, eğitim çalışmaları, kültür-sariat faaliyetleri tekrar başlayacak. Özgürlük eylemimizden bugüne kadar yaşanan gelişmeler, sürekli bizim inisiyatifimizdeydi. Psikolojik-moral üstünlüğümüzü hep koruduk. Hak gaspları konusunda da idare ile henüz tam bir irade çatışmasına, girmeden, bazı haklarını aldık ve ortamın sakinleşmesini bekledik. Artık, cezaevinin yeni işleyişi belirginleşti. Yeni süreç, irade savaşının boyutlanacağı, bizim eski işleyiş sağlanana kadar direnişi büyütüğümüz sıcak günlere tanık olacak...

Komutanımız Bayraklıştı

Özgürlük eyleminin üzerinden 10 gün geçti. Düşmanın korku ve panik havası biraz dağılmış gibi. Basın ve TV kanallarında olay, bir hükümet sorunu haline gelmesin, gündemi daha fazla meşgul edip devletin acizliğini daha fazla gözler önüne sermesin diye geçiştirmeye isteği var. Yoldaşlarımızın tekrar savaşın içiiide olmalarının yol açtığı korku, halk düşmanlarının kendi iç hesaplaşmalarında öfke ve çaresizliğe dönüshüyor. Herkes birbirini suçlamaya devam ediyor. Askeri ve idari personelin sorgusu Bakanlık, Cezaevleri Genel Müdürlüğü ve Cumhuriyet Savcılığı tarafından sürdürülüyor. Bu soru henüz bitmiş değil. Ama bunun da bir şekilde geçiştirileceği anlaşılıyor.

Gelişmeler ve düşmanın ruh hali tutsaklara yönelik saldırılardan devamına neden oluyor. Yaşam normale dönmüş değil. Olup bitenlerin, bir ölçüde düşmanın dağınıklığına ve belirsizlik içinde olmasına bağlıyoruz. Karşımızda idari bir güç bulamıyoruz. Onlar da kendi içlerinde bir şeylerin oturmasını, yetkililerini kullanabilir hale gelmeyi bekliyorlar. Kalıcı, sistemli bir baskın ve hak gaspları politikasına girişme eyleminde olurlarsa, biz de bütün savaşçılığımızla karşılık vereceğiz. Şimdilik sakin ve kendine güvenli davranış yapıyor. Bunda, başlardaki saldırılara gereken yanıt vermiş olmanın, bu koşullarda bile tutsakların gücünü ve kararlılığını düşman'a göstermiş olmanın etkisi var.

27 Temmuz 1995 Perşembe

Kendimizden eminiz. Her türlü gelişmeyi yakından takip ediyor, değerlendirdiyor, anında doğru politikalar üretmeye çalışıyoruz. Özgürlüğe koşan yoldaşlarımızın karşılaşabileceği güçlükleri de hiçbir zaman unutmuyoruz. Hatta denilebilir ki, düşüncelerimizin ağırlıklı kısmı hep onlara kayıyor. Onlar Partiyle kucaklaşmadan bu eylemi bitmiş saymıyoruz. Aradan geçen zaman bizi biraz rahatlatmaya başladı. Yine de beklemeyelim. Düşmanın görüntüde bazı önlemlerini kaldırırsa bile, hiçbir zaman gevşemeyeceğini açık kollayacağımızı, tüm olanaklarını, ajan-muhbir ağını hareketli tutacağımızı biliyoruz. Yoldaşlarımızın afişleri tüm ülkenin duvarlarında. Ara sıra bir bahaneyle haber uydurup, fotoğraflarım yayılmamaktan geri durmuyor TV kanalları. Bir ufak umut peşindeler.

Bu sabah özgürlük eylemimizden bu yana ilk kez normal sporumuza çıkıyoruz.

Spor saatimiz 06.45... Spor düzenini ve disiplinini kolay kolay hiçbir şey bozamaz. Ancak düşmanın bize yönelik sürpriz bir saldırısı bu durumu değiştirebilir.

07.00'da sabah haberleri başlıyor. Spor devam ederken, bir yandan da açık olan TV'den gelen haberlerde kulaklarımız.

Ne yazık ki, bu sabah, özgürlük eyleminden bu yana ilk kez spora çıktığımız bu perşembe sabahı, koşu halindeyken topluca söylediğimiz marş sustu!... Spor düzenimiz bozuldu!

Bir anda yemekhanenin pencerelerine yiğiliyoruz. Kimimiz

İçeriye kadar dalıp TV'nin başına dikiliyor. Duyduklarımıza inanmak istemiyoruz. Yüzlerimizde acı, üzgün, öfke...

Ali Rıza'nın katledildiği haberi koğuşlarımızın sessizliğine yayılıyor, beynimizin derinliklerinde uğuldamaya başlıyor. Hislerimiz karman çorman olup ayağa kalkıyor. Yumruklarımızı sıkıyoruz. Vücutumuzda dolaşan kan damarımızı zorluyor, bütün hücrelerimize öfke ve kin taşıyor...

Düşmanın sevincini tahmin ediyoruz. Zafer sarhoşluğu içindedirler, biliyoruz. Ama bu zafer sarhoşluğu geçici olacak. İçlerindeki korkuyu büyütücek olan bu aldatma geçici. Hevesleri kursaklarında kalacak. Sevinçlerini boşça çıkartacağız. Ve her yerde onbinlerce Ali Rıza dikeceğiz karşılara.

Koğuşlardan birini paylaştığımız TDKP'li dostlarımızla birlikte havalandırmada anma düzeni alıyoruz. Spor kıyafetlerimiz hala überimizde. Ard arda patlıyor sloganlarımız:

Ali Rıza Komutan Ölümüzsüzdür!

Devrim Şehitleri Ölümüzsüzdür!

Ali Rıza Komutanın Hesabını Soracağız!

Ali Rıza Komutan Yaşıyor Parti-Cephe Savaşıyor!

Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi!

Ali Rıza zindan duvarlarım parçalayarak çıkmıştı. 3 yılı aşkın süren; işkencelerle, sürgünlerle, hücreye ve tecrite atımlarla geçen cezaevi yaşamını iki kez bitirmek istemiş, iki girişimde açığa çıkmış, ama "Bir Gün Mutlaka" demekten vazgeçmemiştir.

Özgürlik eyleminin haftalar süren hazırlıklarının sonuna gelindiğinde, "Bu iş bitti" demeye başlamıştı. Yarı şaka yan ciddi takılmıştı:

- Yoldaş, biliyorsun, savaş belirsizliklerle doludur. Ne zaman ne olacağı belli olmaz. En azından Paşa'yle kucaklaşmadan bu iş bitmiş sayılmaz. Eylem dışında da devam edecek. Her türlü gelişmeye karşı uyanık ve tetikte olmak gereklidir.

Gülüyordu... Giderken bile aynı rahatlıkla cevaplıyordu:

- Suradan adımlımı bir atayım dışarıya, silahın kabzasına bir sarılıyım, gerisi tamam...

Dışarıya adımlım atıp silahına sarıldığında "Hadi bakalım gelsinler şimdi." diyor.

Dost bir evin kapısına varıyor. Kapıyı açana "Merhaba" diye selam veriyor. Sanki üç yıl süren cezaevi yaşamını ölümü pahasına yapılan bir eylemle tamamlamış, peşine düzenin yüzlerce silahlı ayyaş bekçisini takmış bir insan değil, tatilden dönen bir arkadaş gibi...

Kapıyı açan, onu tanıtmakta zorlanıyor. Tanıdıktan sonra ise şaşkınlık içinde soruyor:

-"Tahliye mi oldun?"

-"Evet tahliye oldum"

İçeriye giriyor. Sakin hali, O'nu görmenin şaşkınlığım ve biraz da paniğini yaşayan ev sahibine de yansıyor. Beraberce yemek hazırlamaya girişıyorlar. Ali Rıza bir yandan da cezaevini, yoldaşlarım, eylemleri, düşmanı anlatıyor.

-"Cezaevinde ekmeği az yemeye alıştık... Bir gün yoldaşlara balık yaptım, bilirsin güzel yaparım.. Tunelleri mi sordun? Bak, bir seferinde betonu eritelim diye tuz ruhu döktük, betona birşey olmadı ama bana bayağı etkili oldu. Kendimi zor attım dışarıya..."

Beraberce televizyondaki haber programları izliyorlar. Polisin paniğine, aldığı önlemlere güllerler. Grup Yorum'un son çıkan kasetinden bahsediyorlar. "Sen de yok mu? O zaman alırız." diyor Ali Rıza. Eline dünya klasiklerinden bir kitap alıyor:

"Betty Abla". Bir yandanda savaşa koşmak için hazırlıklarını sürdürüyor. Silahlardan, gerillalardan bahsediyor, molotof yapımının yollarını öğretiyor bu arada. "Biz ne zaman dağa çıkarız?" diye soruyor. "Sen üç-beş sene daha bekle. Zaten o zamana kadar devrimi yaparız. Seni de sembolik olarak izmir'in ilçelerinden birine gerilla kıyafetiyle indiririz; şan olur." diyor...

Dışarıya adımlım attıktan 10 gün sonra, savaşa ulaşmak için hazırlıklarını sürdürdüğü bir sırada geldiler. Bulunduğu evi kuşattılar. Karşılığında cüretli bir yürek vardı. O'nun silahsız halinden, tutsak halinden, işkencedeeki halinden bile çekinmedi düşman.

Saat gecenin 01.30'u, Temmuz'un 27'si...

Düşmanın "Teslim 01" çığlıklarını silah sesleri arasında yankılanırken, "Sıkıysa Gelin Alın!" diyor Ali Rıza Komutan.

"Sıkıysa Gelin Teslim Alın!"...

Bulunduğu apartman dairesinde ışıklar söndürülüyor. Silah sesleri arasından, karanlığı yararak geliyor haykırışları:

"Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!"

"İşkencilerden Hesap Sorduk Soracağız!"

"Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi!"

"Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi!"

Ali Rıza'nın şahsında dağlardaki, şehirlerdeki, kuşatmalardaki, meydanlardaki, cenaze törenlerindeki, ayaklanmalardaki, barikatlar-daki, tutsaklıktaki halkın çatışıyordu. İzmir Bahçelievler'de düşman kuşatması altındaki bu apartman dairesi, teslim almamayan bir savaş mevkisine dönüştürülmüştü. Düşman keskin nişancıları, yığıbildiği tüm gücü ve kullanabileceğini tüm silahlarıyla kuşatmıştı O'nu.

Ali Rıza, tutsaklılığı boyunca hasretini çektiği savaşa uçarcasına, büyük bir sevinçle geri dönmüştü.

Katiller projektör kullanarak içeriye girdiler.

Ve ölüm diz çöktü Ali Rıza'nın önünde...

Halkımız saygıyla bakıyordu televizyondan yayınlanan kanlı cesedine. Cesedinin bulunduğu yerdeki bir tıp görevlisi, avukatlara, "Nasıl yardım edebilirim? Şu adamlara fark ettirmeden cenazeyi şehir dışına çıkartacak şekilde hazırlayalım isterseniz" diyor. Bir başka memur, "Çok üzgünüm." diyor. "Tanınıyor muydunuz?" sorusuna ise, "Böyle yiğitleri tanımak

gerekmiyor." diye cevap veriyor...

Çoğumuz suskun... Bir kımızımız içimizde kopan fırtınaları neşeli ve coşkulu bir havayla yoldaşlarımıza taşıma gayreti içinde.

Çok kısa sürede Ali Rıza'mın portresi yapılıyor. Anması için pankartlar hazırlanıyor. Bütün hazırlıklar şaşılırı bir hızla ve ustalıkla bitiriliyor. Akşam saatlerinde pankartlar ve posterlerle donatılan havalandırmada yeniden anma düzeni alıyoruz. Bu anma, yoldaşımızın cenazesi uğruna öldüğü vatan toprağına verilinceye dek sürecek törenlerimizin başlangıcı oluyor. Törenlerin her aşamasında O'na layık olmaya çalışıyoruz.

Gece havalandırma kapıları kapandıktan sonra, koğuş penceleri önünde toplanarak, tek yürek halinde törenimizi sürdürüyoruz. Pencerelerden havalandırmaya doğru haykırılan ve tüm siyasi tutsakların katıldığı sloganlarımız, gecenin sessizliğini yırtarak, cezaevinin çevresindeki yoksul evlere kadar ulaşıyor:

"Ali Rıza Komutan Ölüm süzdür!"

"Ali Rıza Komutan Na Mırın!"

Havalandırma kapıları kilitli olmasına rağmen, havalandırmmanın tam ortasına indirdiğimiz büyük bir ateş, pankartları ve Ali Rıza'mın portresini aydınlatarak yükseliyor göge...

Bayraklaşan Komutanımız savaşçılarımızın, dostlarımızın ve halkımızın elinde tüm ülke topraklarında dalgalandırlarak, kavgadan kavgaya koşuyor şimdi...

Ali Rıza'nın şehit olduğunu öğrendiğimiz andan itibaren Buca Cezaevi'ndeki dostlarımızdan ve diğer cezaevlerindeki yoldaşlarımızdan çeşitli mesajlar alındı. Bunlardan TIKB, TDKP, TKP(ML), PRK-Rızgari-YRNK ve PKK tutsaklarından gelen mesajlardan bir kısmı "Onbeş Gün Savaşları" sırasında imha oldu. O süreçte bize ulaşan ve bugüne kalan belgelerden bazlarını ve 27 Temmuz günü bizim diğer koğuşlara gönderdiğimiz notu aktarıyoruz:
Merhaba Arkadaşlar,

Komutanımızı şehit verdik. O, hayatını '78'lerden beri kesintisiz bir devrimci olarak yaşadı. Düşmanın karşısında gözü karaydı. Öfkeydi, cüretti.

Destansı yaşamını Partimize ve kendine yaraşır bir şekilde sonlaştı. Cüreti, kararlılığı, elinde silahı, savaş naralarıyla yaşayacak, yaşatacağız.

Biz, cenaze kalkana kadar anıtlarımızı sürdürceğiz. Bu akşam tüm siyasetler olarak 20.00 ye 23.00'de ortak slogan atalım diyoruz. Sizinle görüşmek mümkün olmadı. Rızgari'ci arkadaşlarla görüştük; onlar da böyle yapacak. (Biz ayrıca kendi sloganlarımıza atacağız.)

Selamlar. 27 Temmuz 1995 DHKP-C Tutsakları DHKP-C
Tutsaklarına

Ali Rıza yoldaşın vahşice katledildiğini üzüntüyle öğrenmiş bulunuyoruz. (...)

Bu Zindanında direnişlerin en önünde duran Ali Rıza Yoldaş, özgürlük eyleminden sonra direncini ve kararlılığını, elinde silah, düşmana karşı vuruşa vuruşa şahadete ulaşma- siyla bir kez daha kanıtlamıştır.

Ali Rıza Yoldaşın bilinçli kararlılığı ve şahadeti önünde saygıyla eğiliyoruz. O'nun tüm devrim şahitleri gibi mücadeleminin mihenk taşında yaşatacağız.

Silahı suskun, bayrağı rüzgarsız kalmayacak.

(...)27 Temmuz 1995 Buca PRK Rızgari-
YRNK Dava Tutsakları

Merhaba,

Ali Rıza nezdinde tüm şehitlerimizi selamlıyor, önlerinde saygıyla eğiliyoruz. (...) Onların her defasında daha yükseklerde dalgalandırdığı bayrağımızın izindeyiz ve taşıyıcısı olmanın gereklerini bir an olsun aklımızdan çıkarmıyoruz.

Şehitlerimiz yaşamı; uğruna Ölecek kadar sevdiler, istedikleri eşit, özgür, adaletli, özcesi yaşanacak bir dünyadır. (...)

Özgürlük ateşini kırlarda, şehirlerde, daha gür harlayacağımız günlerin inancıyla tüm arkadaşları özlem ve coşkuyla kucaklıyoruz. (...)

2 Ağustos 1995
Osmaniye Cezaevi
(Mektup)

Merhaba Yoldaşlar,

(...)

Ali Rıza Yoldaş'ın emeğini, yarattıklarını gördük, onurlandık. Düşmanın aczi ve devrimci iradenin gücü adım adım zaferi getirecek. Her birimiz bir yerlerde zaferi inşaa edeceğiz. Barikatlarımızda, direnişlerimizde Ali Rıza Komutanlarımız olmaya-devam edecek.

Cephe'de ama mutlaka Cephe'de, kütüklüklerimizde taşıyacağımız yüreklerini. Hele ki bu yürek ölümü parmağında oynamışsa...

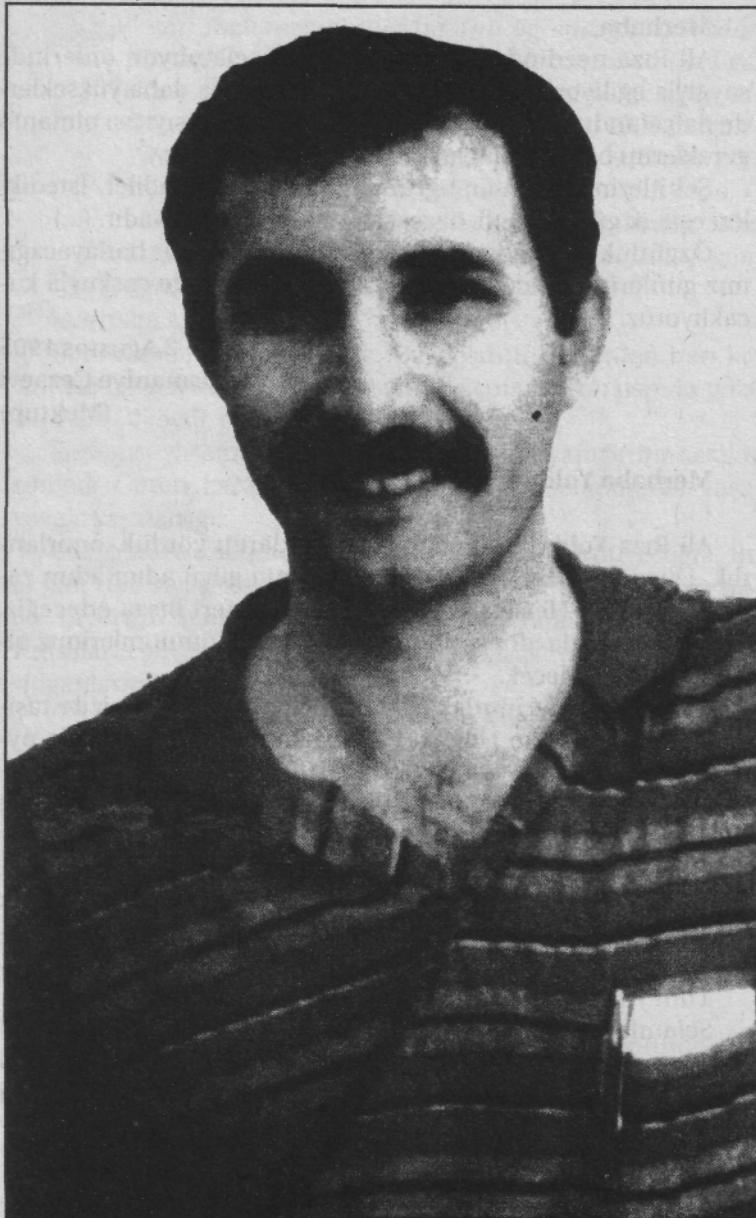
Her başıta tetiğe, dünyalar yıkar, dünyalar kurarız, işte böylesi bir güç bizim komutanlarımız.

Okmeydanı'nda, 27 Temmuz'da bir Ali Rıza'mız doğdu. Buradan bir arkadaşımızın yeğeni, işte görüyorsunuz. Minik bir yumruk doğruluyor yaşama. Adı Ali Rıza. Bu, düşmana yetter.

Tüm yoldaşlarımıza hasretle kucaklıyoruz.

Selamlar, sevgiler.

9 Ağustos 1995 Çaijakkale
E Tipi Cezaevi

Ali Rıza Komutan'a

*Gözlerim, baklışlarım, kan revan içinde yatan
viçudum
Yanıltmasın sizi
Yüreğim Karadeniz'in hırçın dalgaları gibi
hareketli
Coşkum, inadım kurşunlarımda
Düşen bedenim
Savaşan yüreğim
Yine bekleyecek
Zafer gününü
Aynı sabırlılıkla
Gecenin zifirisinde
Son nefesim karışsa da havaya
Hinca hinç koşuyorum
Yanımda can yoldaşlarım
Şimdi yaşamasalar da
Hepsi dört mevsim kavga ikliminde
Hepsi dağlarda
Hepsi meydanlarda
Fırtınalar yaratan seslerle
"Duyun bizi
Umudu ellerimizle büyütüyoruz
Nakış nakış işliyoruz geleceği
Kanla*

*Terle
Emekle
Ömürlerimiz ne kadar genç olsa da
Ağit istemez
Böyle zaferler için ölmeye"
Diyorlar...*

*Ağitlarla değil yoldaş
Zulgıtlarla
Halaylarla duruyoruz arkanda
Biliyorduk
Birgün mutlaka çalacaktı ölüm kapını Ve
biliyorduk
- Hem de adımız gibi -Ölümünün ölümlere
benzemeyeceğini Bildiğimiz gibi de oldu Ama
ölümün böyle erkeni Zor geldi yoldaş
Zor geldi...*

*Biliyorduk
Sizi böyle ölümler değil Böyle ölümlerden
yoksunluk öldürür Ve sen de bil ki Korku
bürümüş günler Kanlı infazlar
Seni koparamayacak sevdamızdan
Aşkla
İnançla
Umutla yıkanmış sevdamızdan*

**27 Temmuz 1995
Buca**

Savaş Bayrağı Özgür Tutsakların Ellerinde

28 Temmuz 1995 Cuma

Dün Ali Rıza şehit oldu. Buca Cezaevi'ne ve devrimci mücadeleye büyük emek vermiş olan Komutanımızı anmaya dünden başlamıştık.

Sabah uyandığımızda, gece yaptığımız anmadaki duygularımızın etkisini überimizde taşıyorduk. Astığımız pankartlar, resimler ve bayraklarımız hala duvarlardaydı. Sloganlarımız, marşlarımız ve savaş andlarımız da kulaklarımızda...

Bugün koğuş araması olabilirdi. Ama Ali Rıza'nın şehit olması bu ihtimali azaltıyordu. "Olay çıkabileceğini düşünerek gelmezler belki." diyorduk. Herşeye rağmen aramaya gelirlerse, birşeyleri göze almışlar demekti.

Sabah 09.00'da aramanın geleceğini haber alınca, düşmanı karşılamaya hazırlandı. Arama için doğrudan bizim kaldığımız 6. ve 7. koğuşlara yöneldiler. Bu bile niyetlerinin ne olduğunu gösteriyordu.

6. koğuşun kapısı açılır açılmaz yüzbaşı, müdür ve gardıyanlar içeri girdi. Temsilcilerimiz, aramanın normal bir şekilde yapılması ve değerlerimize dokunulmaması konusunda uyanda bulundular. Müdürün bir itirazı olmasada bu, formalliteden ibaret bir tavırdı.

Önce alt kattaki yemekhane bölümü arandı. Daha sonra bizler tek tek aranarak havalandırmaya indik. 4 yoldaşımız aramayı denetlemek için üst katta kaldı.

Daha önceki aramalarda, havalandırma kapısını kapattırmak istiyorlardı. Böylece üst katta istediklerini yapabilmeyi hedefliyorlardı. Yine aynı şeyi denediler ama biz de yine kapıları kapattırmadık. Havalandırmada volta atarken, yukarıda olanları da dikkatle izliyorduk.

Birden 6. koğuşun ortasında bir hareketlenme oldu. Askerler Önderimizin resmini indirmeye çalışınca müdahale eden yoldaşlarımızı iteklemeye başladılar. Yukarıdaki yoldaşlarımız, direnmeleri üzerine cop, yumruk ve tekmelerle dövülecek koğuş dışına götürülmeye çalışılıyordu. Slogan atıiyorlardı.

Biz de havalandırmadan, atılan sloganlara katılarak hızla

koğuşa yöneldik. Elimize ne geçerse askerlere fırlatmaya ve vurmaya başladık. Kırduğumuz camlar, bulduğumuz sert maddeeler, gardiyanların elinden aldığı tokmaklar, yumruklarımız, tekmelerimiz kısacası herşey silahımız olmuştu.

Göğüs göğüse bir çatışma sürüyordu. Ali Rıza'nın şehit olmasının hemen ardından saldırmaya kalkmaları öfkemiziayağa kaldırılmıştı. Yakaladıklarımızı, özellikle de rütbeli askerleri döverecek koğuştan atmaya başladık. Can havliyle kendilerini koğuştan atabilmek için koşuyor, sürünyorlardı.

Askerlerin hesapları tutmamıştı. Operasyona gelmiş, operasyon yiyorlardı. Karşı saldırmızla bozguna uğrayarak kaçmaya başladılar. Özellikle, mahkeme ve hastane gidiş gelişlerinde askerleri bize saldırtan bir astsubay, iki uzman çavuş ve başlarındaki yüzbaşı seçilerek cezalandırıldılar. Maltaya doğru kırık cam fırlatmamız nedeniyle koğuş kapısına yaklaştılar.

Koğuşun bir köşesinde iki asker bir yoldaşımızı dövüyor, yoldaşımız "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" diye slogan atıyordu. Bizim yukarı çıkmamızla birlikte dayak yiyen konumuna askerler geçti.

Başka bir köşede, saldırganlığıyla tanınan bir uzman çavuş "len halk çocuğuyum." diye bağıriyordu. Bizim halk sevgimizden yararlanmaya çalışıyordu. Biz kimin halk çocuğu olduğunu çok iyi biliyorduk. Uzman çavuşun sahte haykırışları kar etmedi ve gereken cezayı gördü.

Kısa sürede koğuşun dibinden kapıya kadar bir koridor oluşturduk. Askerleri buradan geçirerek dışarı atmaya başladık. Bu sırada bir yoldaşımız, dışarıya kaçan askerlerin iteklemeyle maltaya çekildi ve geri dönemedi. Çatışmanın başlangıcında da denetleme için yukarıda kalan yoldaşlarımızdan üçü maltaya kaçırılmıştı. Toplam 4 yoldaşımız düşmanın elindeydi ve ne durumda olduklarını bilmiyorduk.

Askerleri koğuştan atınca hemen barikat oluşturduk. 7. koğuş gelişmeleri dikkatle izliyordu. Onlar da barikatlarını kurdular. Saldırı başladığında 7. koğuştakilerin bir kısmı da 6. koğuşa gelmişti. Bu nedenle barikatlar kurulduğunda 7. koğuşa 15, 6. koğuşa 73 kişi kaldı. TDKP'li dostlarımızdan 8'i de bi-

zimle birlikte 6. koğusta çatışmaya katıldılarından, barikat kurulunca burada kaldılar. Barikatın arkasında düşman güçlerinden de 10 tanesi rehin tutulmuştu. Cezaevi 1. Müdürü Vedat ENGIN, 3 başgardıyan, 1 sivil giyimli asker ve diğerleri gardeyan olmak üzere 10 rehinemiz vardı. Hızla kurulan barikatı ve organize hareketleri şaşkınlık ve hayranlıkla izlediler. Hemen birkaç kişi rehinerle ilgilenmek için görevlendirildi. Kendilerine güvence altında oldukları, kötü muamele yapılmayacağı söylenilip, sigara uzatıldı ve rahatlatılın aya çalışıldılar.

Bu arada askerler barikatı tekmeliyor, vuruyorlar. Ama sonuç alamıyorlar. Bizleri gafil avlayacaklardı, ama unutulmaz bir dayak yediler.

Maltada kalan 4 yoldaşımıza ise ölüresiye vuruyorlar. Askerlerden birinin "îçeride asker öldürüler, emri bu verdi." sözleri üzerine bir yoldaşımız özellikle dövülmüyor. Bağış çatış ve panik içinde koşturuyor askerler. Bu panikten yaranan yoldaşlarımız bir ara koğuşa yöneliyorlar. Bir film karesi gibi bizim barikat kuruşumuz görebiliyorlar. Bir astsubayın hücreye atın emriyle tekmelene-yumrukla ve merdivenlerden yuvarlanarak alt kattaki hücrelere atılıyorlar. Hepsinin kafası gözü patlamış ve kan revan içindeler.

Gerek hastaneye götürülmek üzere arabaya bindirilirken, gerek yolda ve gerekse de hastanede işkenceler, saldırlılar sürüyor. Arabada zincirlerle vuruyorlar. Bir yoldaşımızın parmaklarını kırabilmek için özel olarak uğraşıyorlar. Kafalarını demirlere vuruyorlar.

Elimizde rehinerin bulunması tüm yetkilileri harekete geçiriyor. Savcı hemen görüşmeye gelip rehineri bırakmamızı istiyor. Temsilcimiz, 4 yoldaşımızdan haber almadan içe-ridekileri bırakmayacağımızı bildiriyor. Bunun üzerine savcı, temsilcimizi yoldaşlarımızla görüştmek için dışarıya çağrıiyor. Ancak malta, ellerindeki coplan sallayarak bekleyen askerlerle dolu. Savcı temsilcimizi buradan geçiremeyeceğini söylüyor. Daha sonra askerlerin maltadan çekilmesi ve yoldaşlarımızın hastaneye götürülmesi sözü alınarak rehinerin bırakılmasına karar veriliyor.

Kısa süre sonra askerler maltadan çekiliyor. Biz de rehine-leri bırakıyoruz. Çıkarken, korkutukları başlarına gelmediğinden tekrar tekrar teşekkür ediyorlar. Rehineleri bırakmayabilirdik, ama kendimiz için onları güvence olarak görmüyorduk.

Kendi gücümüze ve kararlılığımıza güveniyorduk. Onları en güçlü olduğumuz pozisyonda serbest bırakmamız, yapılan görüşmelerde bize büyük bir avantaj sağladı.

Öğlene doğru barikatı aralayarak, "sızma harekatı" gerçekleştirdik ve yemekhaneden koğuşa yiyecekleri, televizyonu, daktitoları ve önemli eşyalarımızı taşındık, bidonlara su doldurduk.

Saat 13.00'de televizyonlarda "Buca'da işyan Çıktı" diye haberler verilmeye başlandı.

Tanınmayacak durumdaki 4 yoldaşımızın hastaneye götürülürken çekilen görüntüleri yayınlandı ve böylece onların hücrede olmadıklarına emin olduk.

Bu arada mazgaldan seslenerek, 5. koğuşla ilişki kurmaya çalışıyorduk. Onlar, Dersim'li bir yoldaşımızı çağrırdılar. Anlaşılan düşmanın anlamaması için Kürtçe konuşacaklardı. Az sonra konuşmaya başladılar. Yoldaşımızın son sözleri "Barikate me devam keno" olunca kahkahalarımızı tutamadık. Sözde anlaşılmayacak bir şekilde konuşuyorlardı.

İki saatte bir "Yaşasın Barikat Direnişimiz", "Tecritler, Hürreler Bizleri Yıldırılamaz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarını atıyordu. Sloganları 4. ve 5. koğuşlarla 3. koğuşa kalan kadın tutsaklarda aynen atıyorlardı. Böylece onların da barikatta olduğunu anladık.

Akşam saat 22.00'de 1. Müdür geldi. 4 yoldaşımızdan haber aldığınu, sağlık durumlarında önemli birşey olmadığını söyleyerek, barikatları kaldırırmamızı istedi. Fakat, güvenilir bir kaynaktan haber almadan barikatları kaldırımayacağız.

Gece boyunca disiplinimizi kaybetmeden, barikat başında tetikte bekledik. Belli aralıklarla yarımsar bardak su dağıtıldı. Ekmek arası bir şeyler atıtırdı. Nöbetleşe uyku düzeni ayarlandı. Uyumayanlar ise koğuşun ortasında marşlar ve türküler söyleerek direnişin coşkusunu canlı tutuyorlardı.

29 Temmuz 1995 Cumartesi

Sabaha karşı temsilcimiz görüşmek için tekrar çıktı. Rızgari davasından hastaneden yeni gelen bir tutsakla yaptığı görüşmede yoldaşlarımızın durumunun iyi olduğunu ve hepsinin bir arada olduğunu öğrendi. Yoldaşlarımızın koğuşa getirilmelelerinden çok hastanede kahp, tedavilerini tamamlamaları daha yararlı olacaktı. Bu nedenle, idareden aldığımz çeşitli güvencelerle birlikte barikatları kaldırırmaya karar verdik. Barikatların kalkmasıyla yoğun bir temizlik ve düzenleme faaliyeti başladı. Akşam üzeri ise attığımız voltalarda türküler söyleyerek, Ali Rıza Yoldaş'ı anmayı sürdürdük.

30 Temmuz 1995 Pazar

Bugün Ali Rıza'ya layık bir anma düzenledik. Daha önce askeri eğitim çalışmasına katılan 41 kişiden bir tören birliği oluşturduk. Herkes aynı tip elbise giydi ve traşını olarak tören düzeni aldı. En önde Parti-Cephe bayraklarıyla Ali Rıza'nın büyük bir portresi taşıyordu. Ardından üçerli kol halinde uygun adım yürüyen askeri birliğimiz geliyordu. Rap-rap sesleriyle çinliyordu havalandırma. Gardıyanlar ve müdürler malta penceresinden, askerler nöbet kulesinden hayranlıkla izliyorlardı. Askerlerden biri "İçeride ordu var ordu" diyerek seslendi arkadaşlarına. Yürüyüşü izleyen yoldaşlar ve TDKP'li dostlarımız ayağa kalkarak heyecan ve coşkularını alkışlarıyla ifade ettiler. Art arda sloganlar atılıyordu... (...)

1 Ağustos Salı günü hastanedeki yoldaşlarımız getirildi. Onların koğuşa girmesiyle birlikte hasretle kucaklaşmalar başladı. Üstleri başları kan içinde, kafaları dikişli, gözleri morarmış ve şiş, elleri sarılıydı. Ama gözbebekleri ışıl ısıldı, incitmemek için doyasıya sarılamadı vücutlarımız. Havalandırmada toplanıp birbirimize yaşadıklarımızı anlatmaya başladık.

Hastanedeki tedavi süresince de askerlerin işkenceleri sürüyor. Sedye ile taşımaya bile sarsıntı yaparak, sedyeyi çarparak işkenceye dönüştürüyorlar. Yoldaşlarımızın yaralarına vuruyorlar her fırسatta. Hastane tutuklu koğuşunda ise yatakları ıslatıyor, istiklal marşı söyletmeye çalışıyor, zorla yataklara zincirli-

yorlar. Ama bütün çabalan, yoldaşlarımıza geri adım attırmaya yetmiyor, hep direnişle karşılaşıyorlar. Bunları öğrendikçe öfke-
miz daha da artıyor.

(...)

2 Ağustos günü bir yoldaşımızın "35 yıllık yaşamımda yaşa-
madığımı şu Onbeşgün Savaşları'nda yaşadım" diye yaptığı
espriyle 17 Temmuz'dan o güne kadar yaşadığımız süreç bu
isimle anılmaya b aslandı.

4 Ağustos Cuma gününe kadar idareyle yapılan görüşmeler-
de birçok sorun çözüldü ve özgürlük eylemi öncesi işleyiş bü-
yük oranda hayatı geçirildi. Sadece bir iki küçük sorun kalmıştı.
Bunlar da özgürlük eylemi nedeniyle açılan soruşturmalara
bağlı, görüşle ilgili sorunlardı ve süreç içinde bunlarında çözü-
leceği görülmüyordu. Uzun süredir yaşadığımız olağanüstü koşul-
ları kaldırıp, normal yaşamımıza dönmeyi hedefliyorduk.

(...)

Özgürlük eylemi sonrasında planladığımız ve hazırlıklarını
yaptığımız kutlamayı ancak 8 Ağustos'da yapabildik. Büyük bir
yemek masasının üstüne firar pastası yaptık. Üzerine "O duvar
duvarınız viz gelir bize viz" yazdık. Ve diğer koğuşlara da gön-
derdik. Türküler, skeçler ve şiirlerle hareketli bir program hazırla-
lanmıştı.

17 Temmuz'daki özgürlük eyleminden sonra barikatlar, çatışmalar, gerginlikler içinde olağanüstü günler yaşamıştık. "On-
beş Gün Savaşları" olarak adlandırdığımız bu süreç kapanıyor,
normal yaşamımıza dönüyoruz. Gasp edilen haklarımıza çeşitli-
li eylemler ve direnişlerle geri almıştık. Ama düşman pusudaydı
ve ileriki günlerde saldırılmasını artırmayan hesaplarını yapıyordu.
Gazetelerde sık sık cezaevlerine saldırmanın zeminini oluşturan
yalan haberler yayınlatıyorlardı. Kapsamlı bir saldırı ha-
zırlığı hissediliyordu. Biz ise, her zamanki gibi bütün saldırınızı
göğüslemeye hazırız. Şimdiye kadar bunu nasıl gösterdiysek,
bundan sonra da göstereceğiz.

12 Eylül 1995... Koridor İşgalı

Jandarmanın mahkeme ve hastane gidiş gelişlerinde arttıra-
rak sürdürdüğü saldırılarla ilgili olarak, savcı ve müdürler, jan-

darmalara söz geçiremediklerini, yetkilerinin olmadığını, işin içinde içişleri Bakanlığını ve MGK'nın olduğunu, Adalet Bakanlığını'nın birşey yapamadığını ve cezaevlerinde çift başlılık olduğunu söyleyerek, sorumlara çözüm bulmak yerine kendi ürünlerindeki sorumluluğu atmaya çalışıyorlardı.

Özellikle özgürlük eyleminden sonra jandarma saldıruları tüm tutsaklara karşı boyutlanarak sürdü. Cezaevini savcı ve müdürjer değil, kontrgerillanın yönettiği açıklı. Özgürlik eyleminden bir süre sonra izine ayrılan savcı Yaşar ASLAN'ın izinden dönüşüyle birlikte, jandarma saldıruları, aile ve avukat görüşlerindeki kısıtlamalar üzerine görüşmeler yapıldı. Sonuç alınamayınca, tüm tutsakların katılımıyla akşam sayımını vermemeye eylemine başlandı.

Bu gerginlik içinde, 12 Eylül günü Bornova Adliyesi'ndeki mahkemesine götürülen bir yoldaşımız, gidiş geliş boyunca saldırıyla uğradı. Yaralı bir vaziyette, yırtık elbiselerle, sloganlar atarak koğuşumuza geldi. Bu saldırıyla tepkımız arasında gelişti ve maltayı işgal etti. Diğer koğuşların kapılarındaki kilitleri de patlataarak tüm tutsakları maltaya çıkardık. Elimize geçirdiğimiz demir, kalas ve odunlarla topladığımız malta, devrimci tutsakların denetimine girmişi, Depo olarak kullanılan boş bir koğuştan topladığımız malzemelerle "cephanemizi" güçlendirmiştik.

9 gardiyani rehin olarak koğuşumuzda toplu olarak denetim altına aldık. İşgal ettiğimiz her bölgede görevli yoldaşlarımız, ellerinde silah olarak kullandıkları malzemelerle nöbet tutuyorlardı.

Disiplinimizi kaybetmeden ve malta işgalimizi tutsaklar arası ortak bir tavra dönüştürerek savcıyı görüşmeye çağrırdık. Önce yanımıza yaklaşmaya korktu, sonra uzaktan konuştu. Bu kez görüşmek için alay komutanını çağrırdı. Siyasi temsilciler Yarbay Tahir CEBİ, savcı ve müdürlerle görüştükten sonra, bir daha jandarma saldırısı olmayacağına dair aldıkları "söz" üzerine işgalini bitirdik. Rehineler serbest bırakıldı ve koğuşlara dönündü.

Jandarmanın bu saldırısına anında tavır göstermemiz ve cüretli bir çıkışla, diğer koğuş kapılarını da patlataarak maltayı işgal etmemiz, düşmanı panikletmiş, cezaevinde olağanüstü tedbirler alınmıştı. Televizyon kanalları eylemi "Buca'da yine isyan çıktı" diye vermişti...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KATLİAM VE DİRENİŞ

- *Tamam yoldaşlar, geri... Haydi yoldaşlar BARİKAT!*
- *Yoldaşlar, arka taraftan dolap takviye edin. Yan taraflara yatak koyun.*
 - *Barikata yüklenmeye başladilar.*
 - *rir şey görebiliyor musun?*
 - . - *Başladilar! Barikati suyla yarmaya çalışiyorlar!*
 - *Sesi duyuyor musunuz? Tavam deliyorlar.*
 - *Mazgaldan gaz veriyorlar, havluları hazırlayın, mazgal ları kapayalım.*
 - *Bu tarafa, bu tarafa! Barikati sağlam tutun! Şu dolap oy nuyor, gevşetmeyin! Haydi, haydi! Dolabin arkasına destek bulun.*
 - *Kaynak makinası var, alttaki dolapları kesiyorlar. Sırıl sıklam olduk...*
 - *Dayanın yoldaşlar! Barikati sağlam tutalım.*
 - *Camları buraya getirin. Haydi çabuk!*
 - *Tavarı deldiler. Bomba atıyorlar. Dikkaaaaat!...*
 - *Gaz bombası! Suya atın suya. Elinde tutma, ıslak havlu al!*
 - *Tamam bunu söndürdüm.*
 - *Bu taraftan da deliyorlar...*
 - *Slogan atalım yoldaşlar. OPERASYONLAR BİZLERİ YIL-DIRAMAZ!*
 - *YAŞASIN BARİKAT DİRENİŞİMİZ!*
 - *Camları isabetli at yoldaş!*
 - *Alçaklar, kasklı kalkanlı gelmişler, atıyorum ama boşa gi diyor.*
 - *Olsun, açık kolla...*
 - *Cam lazım bize. Hemen bitirmeyin, saatlerce çatışacağız.*
 - *Vurdum vurdum! Sonunda namussuzun elinden vur dum.*
 - *Marş söyleyelim:*

Bu meydanda çengimiz var Er olan meydana gelsin

*Faşistlere hincimiz var
Devrimciler safa gelsin...*

- Bomba attılar! Yaralanan var mı?*
- Ses bombası bunlar. Sürekli atıyorlar.*
- Gaz bombalarını tutun. Ses bombası geldi. Ağzınızı açık tutun.*
- Turan Abi, Turan Abi, şu camları barikatagötürüver...*
- Bir dakika yoldaşlar, sloganı kesin. 7. koğuştan sesleni yorlar.*
 - Koğuşu yaktık, yaktık yoldaşlar. Sizi seviyoruz. Bu alçak lar cezasız kalmayacak!*
 - Ateşi harlayın ateşi!*
 - Ateşi yaktık, harlıyoruz! Ölümeye biz de gülerek gidiyoruz. Tılılılılili.*
 - YAŞASIN YANGIN DİRENİŞİMİZ!*
 - Uğur, tut şu havlunun ucundan, bombalar içine düşsün.*
 - Tamam tuttum, atıyorlar... Yakalandık!*
 - Yoldaşlar barikatı yardımalar!..*
 - Vurun, vurun! Alı Rıza'nın katilleri bunlar. Vurun!*
 - Alçaklar! Gelin, bombalarımızla gelin!..*
 - Yusuf, dikkat et. Vur alçaklara!..*
 - Alın namussuz, alçak herifler!*
 - Yoldaşlar, hücum, hücum!..*

NAMUS BUCA, ONUR BUCA, VATAN BUCA OLMUŞTU

Daha önce defalarca püskürtülen ve barikatları bir türlü aşamayan düşman, bu kez daha kapsamlı ve planlı bir katliam saldırısının peşindeydi. Kontrgerilla kurmaylarının bütün hesapları; tutsakların sayıı vermem, barikat direnişleri, malta işgali, özgürlük eylemi gibi fiili tavırlarıyla bir direniş odağı hale-* line getirdikleri Buca Cezaevi'ni dağıtmaktı. Burjuva basının da desteğyle haftalardır hazırlığını yaptıkları bir saldırıyla, tutsaklar hem ölüresiye işkenceden geçirilecek, hem de başta Aydın ve Çanakkale olmak üzere çeşitli cezaevlerine sürgün edilecekti. Böylece tüm devrimci tutsaklara ve halkımıza gözdağı verilmiş olacaktı. Adım adım gelen katliam, devrimci muhalefeti yok etme politikasının önemli bir parçasıydı...

Saldırı Planlanıyor...

16 Eylül Pazartesi günü koğuş aramasına gelen jandarmaların başında Yarbay Tahir CEBİ vardı. Koğuşlara arama için ilk kez gelen yarbay, her ne kadar, malta işgalinin olduğu 12 Eylül gününü kastederek, "O gün söz vermiştim. Bakın sözümü tuttum." dese de asıl gerçek, 21 Eylül saldırısından sonra anlaşılmaktı. Yarbay, o gün, katliamın planını ve istihbaratını hazırlamak için gelmişti. Tüm koğuşları, yatakhanelerden havalandırmalara kadar adım adım gezen yarbay, koğuşlardaki ve malta'daki durum hakkında gardiyanlara, tutsaklara sorular sordu. Saldırının her adımı hesaplamak için incelemeler yaptı.

Katliamı planlayanların hepsi Tahir CEBİ kadar temkinli değildi. Savcı Yaşar ASLAN birkaç gün önce kendisiyle görüşmeye gelen tutsak yakınlarını odasından kovarken, "Bu işi 3 gün içinde çözeceğiz." diyecek kadar pervasızdı. 1. Müdür Vedat ENGİN de, saldırının önce yapılan sayıı vermem eyleminin sürdüğü sırada, tutsaklar tarafından öne sürülen görüşme talebine karşılık, "Biz bu işi başka türlü de çözebiliriz.", diyordu.

20 Eylül günü izmir Barosu Yönetim Kurulu'ndan gelen 3 kişilik heyete ve tutsak avukatları, Cezaevi Savcısı Yaşar ASLAN tarafından "Tutuklular barikatın arkasında; sizinle görüşmek istemiyorlar." denilerek geri çevriliyordu. Bu konuda tutsakla-

ra hiçbir şey söylemediği gibi, o sırada hiçbir koğusta barikat yoktu. Savcı'nın söylediği bu yalan, katliama saatler kalmışken, tutsaklarla kamuoyunun iletişimini kesme, onları yalıtmama amaçlıydı.

21 Eylül günü sabah saatlerinde yine cezaevi kapısına gelen avukatlar, 2 itfaiye, 3 ambulans ve 2 askeri araç dolusu jandarmenin kapı önünde beklediğini görüyor ve olayların boyutlanmadan sorunların çözülmesi için tutsaklarla görüşürtlümlerini talep ediyorlardı. Ancak Cezaevi Savcısı ve operasyon için gelmiş olan Başsavcı Vekili, Cumhuriyet Savcısı Yücel TEZEL, yine tutsakların barikat kurdukları ve kendi istekleriyle görüşmeye gelmedikleri yalanını söylüyordu. Avukatlar durumu hemen izmir Barosu'na, iHD'ye, İnsan Hakları Vakfına ve kapıda görüş için bekleyen tutsak ailelerine ilettiler. İzmir Barosu Yönetim Kurulu tüm meslektaşlarını telefonla arayarak savcılık nezdinde girişimlerde bulunmak üzere cezaevine çağrırdı.

Saat 11.15 sıralarında cezaevi kapısı önündeki aileler, "Bugün görüş olmayacak, kalabalık yapmayın, dağının kapının önünden." diyen Terörle Mücadele Şubesi'nden sivil giyimli polisler tarafından uzaklaştırılmıştı.

Saat 12.00'yi gösterdiğinde, cezaevi bahçesindeki askeri güçlere takviye olarak iki araç dolusu kasklı, kalkanlı, özel kırınlı jandarma timi daha geliyor. Az sonra bu araçlara 1 itfaiye arabası ve 1 ambulans daha ekleniyordu.

Saat 12.15 sıralarımıla bir araya gelen 6 tutsak avukatı yine arabuluculuk yapmak için cezaevine girmek istiyor fakat kapıdaki görevliler ikinci bir emre kadar hiç kimseyin içeri alınmayacağı söylüyordu. Buna rağmen içeriye iletilen savcıyla görüşme talepleri ise reddediliyordu.

Saat 13.00'den itibaren bahçedeki işkenceli jandarma timleri, cezaevi içine alımmaya başlandı. Avukatların, müvekkilinin can güvenliği için harcadıkları çabalar gün boyu sürerken, saldırı planında uygulanmaya başlanmıştı...

Kontrgerilla Medyası da Suçluydu

"Buca'da Yine Jşyan", "Cezaevlerini Teröristler Yönetiyor", "Günlerdir Olayların Durulmadığı Buca'da Terör Tutukluları..."

Gazeteler hergün böylesi haberlerle ulaşıyordu halkın önüne. Yaptıkları yayınlarla cezaevlerindeki devrimci tutsakları hedef gösteren burjuva basın araçları 21 Eylül Katliamının hazırlayıcısı rolüyle suça ortak oldular.

Cezaevinde İsyancı İsyancı sokak sıkıradı Buca'dan İsyancı

psikolojik savaşın hizmetinde olması gereğinin bilinciyle, bir yandan yalan haberlerle kamuoyunu devrimci tutsaklara karşı kıskırtmaya çalışırken, bir yandan da provokasyon zeminini canlı tuttu. "Terör Örgütleri Cezaevlerinden Yönetiliyor", "Cezaevlerinde Terör Eğitimi Yapılıyor" türünden demagojilerle, Sağmalcılar ve Buca Cezaevi, haklarında en çok spekülasyon yapılan iki cezaeviydi. 4 DHKP-C tutsağının 17 Temmuz'da gerçekleştirdiği özgürlük eyleminden sonra kontrgerilla medyası saldırısını bir kampanya haline dönüştürdü. "Gaziemir Tansaş Kafeterya'mın bombalanması emri Buca Cezaevi'ndeki siyasi tutuklular tarafından verildi ve eylem saatinde sloganlar ve alkışlarla eyleme destek verdiler" haberi de bu kampanya çerçevesinde uydurulan yalanların bir örneğiydi. Bu tür haberlerin yanında, Buca'da tutsaklar tarafından yapılan her hak alma eylemi, "İsyancı" diye yansıtılıyordu.

M Medya,

19 Eylül'den itibaren medyanın yalan haberleri had safhaya ulaştı. Medya, 21 Eylül Katliamı sırasında ve sonrasında da aynı çizgisini hiç sapmadan sürdürdü. Olaylar durulduktan sonra bile "İsyan Sürüyor" haberini başlıklardan inmedi. Hiçbir şey olmasa bile, bir isyan haberini uyduruluyordu. Yeterki Buca gündemden inmesin.

Katliami bizzat yönetenlerden biri olan Savcı Yaşar AS-LAN'ın ne kadar "diyalog yanlısı" olduğu, nasıl "iyi niyetli" davrandığı anlatılıyor. Yeni Asır'dan Cumhuriyet'e dek tüm gazetelerde, bu halk düşmanı katil allanıp pullanıp meşrulaştırmak isteniyor, hatta bu amaçla gazetelerin sosisye sayfaları bile kullanılıyordu. Bir yandan da devletin tutsakları öldürmeye nasıl "mecbur edildiği", "tüm girişimlere rağmen terör örgütü üyesi tutukluların ikna olmadığı" anlatıldı.

Kontrgerillamı satılık basını ve TV kanalları, 21 Eylül Katliamı sorumluları arasındadır ve gazeteci kimliklerinin arkasına gizlenerek, işledikleri suçları örtbas edemezler. Askeri-sivil tüm kontrgerilla kurumlarının birlikte planladığı katliamın zeminini oluşturma görevi de medyaya düştü.

21 Eylül 1995... Perşembe...

Direniş sürüyor. Tutsakların tüm uyarılara rağmen idare görüşmeye yanaşmıyor. Özgürlik eylemini bahane eden idare tarafından sayısız hak gaspı dayatılıyor. Bu hak gasplarına direnen devrimci tutsakların sayııı vermemeye eylemi 10. gündünde...

Ziyaret süresinin özgürlük eylemi öncesindeki gibi olması, avukat görüşünde dayatılan sınırlamaların ortadan kaldırılması, sağlık durumu kötü olan tutsakların hastaneye şevklerinin yapılması, mahkeme ve hastane gidiş gelişlerinde jandarmının yaptığı işkence ve saldırının son bulması... gibi insanı taleplerle, ilk hafta yalnızca akşam sayııılan verilmezken, ikinci hafta idareyi yeniden diyaloga zorlamak için hem akşam hem sabah sayıııları verilmiyor.

Son 3 gün idare koğuşların suyunu kesti. Elektrikleri de sa- dece geceleri veriyor. Yemekhane ve havalandırma kapıları açılmadığı gibi, her gün verilmesi gereken ekmek ve karavana

verilmediği için 1, 3, 4, 5, 6 ve 7. koğuşlarda kalan tüm devrimci tutsakla[^] ister istemek açlık grevindeler.

6 ve 7. koğuşlarda aylarca direnişle içice yaşamaya alışan Parti-Cephe tutsaklarının günlük yaşamları sürüyor. Kitap okuyor, sohbet ediyorlar. Kimileri ise dinleniyor. Diğer yan dan, yapılan görüşmelerde kestirip atan; çözüm yollarını tıkanan, tutsakları yiyeceksiz, susuz, elektriksiz bırakarak yıpratmaya çalışan idarenin meydan okumalarından dolayı, bir saldırısı olasılığına karşı da duyarlı ve hazırlıklılar.

Saat 13.30...

Panzerleri, itfaiye arabaları ve ambülanslarıyla yüzlerce resmi ve sivil polisin kuşatması altındaki cezaevine asker ve özel tim giriyor. Malta, 1. koğuştan 7. koğuşa kadar adam öldürmek için can atan işkencecilerle doluyor. Kasklı, kalkanlı özel timler, yüzlerce gardiyan ve asker, başlarında Cezaevi Savcısı Yaşar ASLAN, 1. Müdür Vedat ENGİN, Yarbay, Yüzbaşı ve bir Başsavcısı Yardımcısı olduğu halde doğrudan DHKP-C tutsaklarının kaldığı 6. koğuşa yöneliyor. Aynı anda bitişikteki 5. koğuştan gelen seslerden, barikat kurulduğu anlaşılıyor. Gerek düşmanın maltadaki tüm hazırlıkları, gerekse de Yaşar ASLAN "m savurduğu tehditler bu kez kesin saldıracaklarını gös teriyor.

Savcıyla tutsak temsilcileri arasında geçen kısa ve kesin konuşmanın ardından, tutsaklar koğuşun içine çekilerek barikat örmeye başlıyorlar. Aynı anda 6. ve 7. koğuşların her ikisinde birden kapıların önüne dolaplar devriliyor, suntalar ranzalar dan çıkarılıyor, sopalar dağıtıiyor ve kendilerini korumak için kullanabilecekleri herşey bir araya getiriliyor. Hiç kimsenin kuzu kuzu dayak yeme ve katliam sırasında eli kolu bağlı oturmaya niyeti yok.

Daha barikat tamamlanmadan, koğuşun dip tarafındaki duvar mazgallarından içeri mavi-mor renkli gaz verilmeye başlıyor. Bir anda göz gö[^]ü görmez oluyor. Ama direnişçiler buna da hazırıldı. Su kapları gereken yerlere yerleştirilmiş, ıslak havlular hazırlanmıştı. Havluları yüzlerine saran direnişçiler gaz bulutunun içine dalarak, önce gazın geldiği mazgalı ve daha sonra tüm mazgalları kapatıyorlar. Bu kez yan duvarlardan

ve tavandan balyoz sesleri gelmeye başlıyor. Aynı anda itfaiye hortumuyla tazyikli su sıkılarak barikat üzerindeki tutsaklar et-kisiz hale getirilmeye çalışılıyor ve ilk slogan patlıyor: Yaşasın Barikat Direnişimiz!...

1, 3, 4. ve 5. koğuşlardaki tutsaklar da aynı yanıtını veriyor: "Yaşasın Barikat Direnişimiz!" Düşmanın daveti kabul ediliyor. Halkın onuru ve namusu için çatışılacak. Teslim olmak yok!

Kalkanların korumasında yeniden barikata yüklenmeye çalışılıyorlar. Planları; duvarları delip içeriye gaz, sis ve ses bombaları atarak, hem direnişin barikattaki gücünü değişik yerbere dağıtmak hem de direnişçileri etkisiz hale getirmekti. Böylece barikati açmak için daha rahat çalışacaklar, içeriye girdiklerinde gazdan bayılmış tutsaklara daha rahat işkence yapabileceklerdi.

Yan duvar ve tavan deliniyor. Barikatın bulunduğu demir kapı oksijen kaynağıyla kesiliyor. Art arda patlayan ses bombalarının ve açılan deliklerden atılan onlarca sis ve gaz bombasının saldığı dumanla ortalık bir anda savaş alanına dönüyor. Direnişçiler, barikat başta olmak üzere tavandan, yan duvardan ve mazgallardan gelen düşman saldırılara karşı beş ayrı mevkizde birden fedakarca çarpışıyorlar. Düşman her taraftan saldırısını yoğunlaştırarak sürdürür. Tavana, kapıya, mazgallara aynı anda yükleniyor... Buca Zindanı, şimdi Gazi'yi, Okmeydani'ni, Cayan Mahallesi'ni soluyor.

Saldırıya cezaevi 2. Müdürleri ve Savcı Yaşar ASLAN da, jandarma erleri gibi katılıyordu. Su içindeki maltada ileri geri koşuşturup, koğuş kapısından gelen emirlere göre tazyikli su hortumunu açıp kapayan, hatta *bizzat* hortumu tutup direnişçilere saldırın Ferhat ÜNAL isimli 2. Müdür ve "suyu açın", "suyu kesin" diye emirler yağdırarak saldırıyı *bizzat* yöneten Savcı Yaşar ASLAN; oligarşının kurumlarının hangi kademe-sinde olursa olsun, hiç kimsenin işkenciceleşmekte kurtulamayacağına canlı örnekleri idi.

60'tan fazla bomba ve tazyikli suya rağmen barikat ayakta. Düşman saatler sonra birkaç dolap çekmeyi başarabiliyor. Araladığı bu boşluktan itfaiye hortumuyla barikat üzerindeki

tutsaklara tazyikli suyla saldırıyor. Barikat direnişçileri kasklı, kalkanh, coplu, kalaslı özel time karşı ellerindeki sopalarla ve camlarla kahramanca direniyor, düşman her girmeye çalıştığında geri püskürtülüyor.

"Yoldaşlar Sizi Seviyoruz!"

Saatler süren çatışma boyunca 7. koğuştaki yoldaşların ve dostların hiç aralıksız haykırdıkları sloganları ve marşları 6. koğuştaki direnişçilere güç veriyor. 7. koğuştakiler, düşmanı tahrik etmek ve üzerlerine çekmek için adeta çırpmıyorlar:

- Korkaklar, lağım fareleri!
- Faşist köpekler!
- Sizin babanız Clinton, ananız Manukyan! ,
- Alçaklar, buraya gelin!

Barikat giderek zayıflıyor. Duvarlardan ve mazgallardan açılan tüm deliklerden içeri bomba yağıyor. Düşman tüm gücüyle barikata yükleniyor. Büylesine görkemli bir direnişi hesap edemeyen düşman, tüm gücünü 6. koğuşa seferber ediyor.

Bu sırada duyulan "barikatı yakın" sesi, 7. koğuştakilerin saatlerdir süren çaresizliklerine çare oluyor. Birkaç saniye bile geçmeden, 7. koğuş pencerelerinden alevlerle birlikte tilililer ve "Yaşasın Yangın Direnişimiz!" sloganı yükseliyor. 6. koğuştaki barikat direnişi, 7. koğuştaki yoldaşları tarafından yanğın direnişiyle selamlanıyor.

Düşman darbe üstüne darbe alıyor. Barikatçılar saatlerdir teslim olmayıp dişe diş, göğüs göğüse çarpışırlarken, şimdi de 7. koğuştaki yoldaşları ve dostları, belki onları kurtarabiliz diye, ölümü kendilerine çağrıyorlar... Yangının ve bombaların dumanı havalandırmadan göze yükseliyor, emekçi halkımıza özgürlüğü taşıyor.

Barikattaki yarık büyüyor ve düşmanla direnişçiler arasında giderek birkaç dolaptan başka birşey kalmıyor. Ve göğüs göğüse çarpışmalar başlıyor, koğuşun içine yayılıyor. En küçük bir yılgınlık, yorgunluk ve panik yok. Direnişçiler sakin ve kararlılar. Ölüm ve sakat kalma kaygıları böylesi onurlu çatışma anlarında yok olup gidiyor. Herkes gibi birer insan olan direnişçiler, o anda onur ve namuslarını korumak için kahra-

manca dövüşüyorlar.

En büyük çatışma anına, savaşın doruk noktasına doğru adım adım, dakika dakika yaklaşılıyor.

Yüzlerce olmalarına rağmen, düşman korkak, düşman aciz... Direnişçilerin üzerine doğrudan gitmeye çekiniyorlar. İşkenceler, duvar yarıklarından çıkan böcekler gibi hızla çoğalıyorlar koğuşun içinde. Katliamçı ve korkak yüzleriyle bir kez daha kuşatıyorlar direnişçileri.

Direnişçiler, içinden çıkıp geldikleri halkı canlarından çok seviyorlar. Direnişçiler, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'ne ve Önderleri Dursun KARATAŞ'a, devrim şehitlerine ve halkların kurtuluşu için savaşan yoldaşlarına sonuna kadar bağlılar. Eşit; adaletli bir yaşamı ve özgür vatan topraklarını yaratacaklarına olan inançlarıyla, var güçleriyle haykırıyorlar:

"Yoldaşlar Hüküm! Hüküm!"

Düşman aptallaşıyor, düşmanın kanı donuyor... Ellerinde doğru dürüst hiçbir silahı olmayan bu insanlar, tam techizatlı işkencelere meydan okuyorlar. Anlayamıyorlar. Onların faşizme olan, kinlerini, ezilmişlige, aşağılanmaya, horlanmaya, açılığa, yokşulluğa "yeter" diyen öfkelerini anlayamıyorlar. Çünkü, onlar halkı tanımıyorlar, halka yabancılar. Yeri geldiğinde insanların her türlü bedeli göze alarak, kendilerini ateşe atabileceklerini, kemiğe dayanan bıçakların artık kar etmediğini göremiyorlar... Tutsaklardan yükselen "hüküm" haykırışını duyduklarında, işte bu yüzden şaşırıyorlar. Oysa devrimci tutsaklar, insan olmanın gereğini yapıyorlar; zalimin zulmü karşısında diz çökmüyor, boyun eğmiyorlar...

Çatışma yoğunlaşıyor.

Özgür tutsaklar, birkaç adım da olsa püskürtüyorlar düşmanı. Ancak, barikatın ötesine, koğuşun dışına süremiyorlar. Daha da kalabalık geliyorlar bu kez. Ve direnişçilerin ellerindeki malzeme-ler tükeniyor. Kala kala birkaç masa bacağı, bir iki saz sapı, yumruklan, tekmeleri, bedenleri kalıyor geriye. Ve nihayet, tazyikli su desteğiinde ilerleyen düşman karşısında onları da yitiriyorlar. Mevzilerini adım adım, santim santim savunan direnişçiler artık tamamen "silahsızdır".

Gözü dönmüş işkenceciler demir çubuk, kalas ve postal darbeleriyle saldırıyor ama direnişçilerden tek bir aman dileme, tek bir inleme sesi veya düşmanı sevindirecek herhangi bir ses çıkmıyordu. Özgür tutsaklar, koğuşa biriken suya kanlan karışırken, bütün acılarını yüreklerine gömüyordu.

Bütün alçaklılarıyla ve şerefsizce kinsini kusan katil sürüleği, direnişçileri tek tek koparmaya ve sürüklemeye başlıyorlar. Koğuşun içinde birkaç yerde işkence duraklan oluşturan kontra çeteleri, kalas ve demir darbeleriyle yoldaşlarından kopardıkları direnişçilere buralarda da işkence yapmaya devam ediyorlar. Yangın hortumunun ucundaki demir çıraklımiş, artık o da işkence ve katliam aleti olarak barikatçıların bedenine inip kalkıyordu.

İşkence ve Katliam Ma i tad a da Devam Ediyor

Direnişçilerin çoğu bayın, kendilerinden geçmiş haldeler. Kırıklar, yarıklar içinde kalmış bedenleri önce maltaya sürüklüyor ve sonra işkence burada devam ediyor.

Malta kan gölü içinde... Tam bir vahşet yaşıyor ve artık maltayı dolduran kan, duvar yarıklarından ve kapı aralıklarından diğer koğuşlara da sızmaya başlıyor. Merhamet dileyen tek bir ses yok... Düşman ayakta kalan tek bir direnişçiyi bile "yat yere" diyerek yatıramıyor. Kalas ve cop darbeleriyle yatırısa bile, tekrar ayağa kalkmak için bütün gücünü harcıyor direnişçi.

İşkence ve düdük seslerinin birbirine karıştığı asker saldıruları sona erip, "Ne Mutlu Türküm Diyene" bağırlışlarıyla, direnişçilerin üzerine basarak maltayı terk ettiklerinde bu kez işkenceye ambulans devam ediyorlar.

Askerler bir yandan direnişçileri ölüresiye döverlerken, psikolojik baskıyı da unutmuyor, tutsakların inançlarına haksız etmek için ellişinden geleni yapıyordu. Ancak bu tür çabaları da direnişçilerin iradesi karşısında sonuksuz kaldı.

Askerler, tutsağın birine hem vuruyor, hem de "En büyük kim?" diye soruyorlardı. Tutsağın "Yaşasın DHKP-C" cevabı karşısında tamamen çılgına dönüyor, daha azgınca vurarak bağırlıyorlardı: "En büyük, asker diyeceksin." Aldıkları cevap ise değişmiyordu: "Yaşasın DHKP-C!..."

"Ali Rıza'yı Kaçıran Buydu!"

Düşman, Ali Rıza KURT ve yoldaşlarının firar etmesiyle yediği tokadı hala unutamamıştı. Özgürlik eylemine yardım ettiği iddiasıyla tutuklanan barikat direnişçilerinden birini, işkence devam ederken tanıdıklarını ve bütün hınclarını ondan çıkarımayla yöneldiler. Bu tutsak yine de şanslı sayılırdı. Çünkü hastaneye geldiğinde doktorlara karnını işaret edebildiği için, birkaç dakika sonra iç kanama nedeniyle ölmekten tesadüfen de olsa kurtulmuştu... Ama Turan KILIÇ onun kadar şanslı değildi. O da firara yardım etmiş ve onu da tanımışlardı. Kendisinin üzerine kapanan yoldaşının tüm çabasına rağmen, "Ali Rıza'yı kaçırın buydu" diyerek onu katletmeyi başarmışlardı.

Ölüm Döşeğinde Açılk Direnişile Gelen Zafer

İşkenceler ve katliam saldıruları tutsakları hastaneye taşıyan ambulanslarda ve cezaevi arabalarında da devam ediyor. Tamamen insanlıktan çıkarılmış askerler özellikle yaralara ve kırık yerlere vuruyorlar. Güçlükle nefes alan, çoğu bayın durumındaki tutsakları öldürmek, yarımla kalan işlerini tamamlamak için elle-rinden geleni yapıyorlar. Bu kalleşlikleri hastanede de sürüyor.

Hastaneyi adeta işgal etmiş olan resmi ve sivil polisler de askerlerle birlikte tutsakları taciz etmeye, acılarını artırmaya uğraşıyorlar. Üstelik tüm bunları yaparken gizleme gereği dahi duymuyor, sağlık emekçilerinin uyarılarını da tehditlerle karşılıyorlar.

Bazı direnişçiler hastanenin mahkum koğuşuna konuluyor. Burada ayakları zincirleniyor. Tuvalete çıkma ve dışarıdan alış-veriş yapma konusunda zorluk çıkarılıyor. Direnişçiler, tam anlamıyla ölüm-döşeğinde olmalarına rağmen bu keyfi, insanlık dışı uygulamaların son bulması için açlık grevi başlatıyorlar. Hiçbir koşulda haklarını aramaktan ve faşizme karşı direnmekten vazgeçmeyeceklerini göstererek eylemlerinin ikinci gününde haklarını alıyorlar.

Boşuna Çekilmedi Bunca Açılar

Hastanede yalnızca serumları kapatan, yaralılara "Bbu hala ölmemiş." diyerek işkence yapan katiller yoktu. Onları yaşat -

mak için seferber olan sağlık emekçileri de vardı... Ortalıkta tehditler savurarak dolaşan işkenceleri tersleyerek direnişçilerin yaralarını sardılar. Onları elleriyle doyurup, her türlü ihtiyaçlarını karşılamak için çırpinıp durdular. Düşmanın gözdağı ve müdaahalelerine, kuryelik suçlamalarına aldıritş etmediler. Tüm vahşetin ve çirkinliklerin orta yerinde, dökülen onca kanın, ödenen bedellerin boşuna olmadığını yaşıttılar direnişçilere. Kontrgerilla çeteleri işkence yaparken; direnişçilerin yaralarını temizleme esnasında canları yanmasın diye üfleyen doktorlar vardı. Yardım edebilmek için hastane dışından içeri girmeye çalışan tip öğrencileri, başka serviste olduğu ve nöbeti bittiği halde direnişçileri yaşatmak için koşan hemşireler vardı. "Bunlar dokuz canlı, bunlara bir şey olmaz, bırakın, ilgilenmeyin gebersinler." diyen işkencelere, bir bayan doktor, "Sizin göreviniz onları öldürmekse, benim görevim de yaşatmak, siz karışmayın." diyordu. Bir hemşire "Şerefsizler, işimi yapmama engel oluyorlar." diyerek asker ve polislere lanet okuyordu.

Hemşirelerin düşmana inat sahiplenmesi direnişçilere güç verirken, askerler kıskanıyor ve onları engellemeye çalışıyorlar. Askerlerden biri "Ben hastaneye geldim, hemşireler neredeyse dövecekti, bunlara ise nasıl bakıyorlar" diyerek kızgınlığını belirtiyor.

İskenceler "Bırak o kendi yemeğini yesin, sen hiç karışma." dedikçe, hemşireler "Sizlere yemek yedirmek bizim için onurdur." diyerek direnişçilere moral kaynağı oluyorlardı. Düşmanın "kuryelik yapıyorlar" suçlamaları ve tehditleri karetmıyor, onurlu sağlık emekçileri yaralılara kan taşımaya, görevlerini en iyi şekilde yapmaya devam ediyorlardı.

Düşmanın korkusu hastanede de bitmemiştir. Kımıldayacak halleri bile olmayan tutsaklar, zincirlerle ayaklarından yatakla, sedye'lere bağlanıyordu. Bir asker, içeri girmek isteyen çevik polise "Abi, silahını bırakın gir, bunların ne yapacağı belli olmaz" diyordu. Polis, "bu kadar güvenliğe ne gerek var, bunlar hiçbir yere kımıldayamazlar" deyince de "sen bunların kelepçelerini çöz de bak, kaçıyorlar mı, kaçınıyorlar mı" diyerek açığa vuruyordu korkusunu.

Hemşirelerin sahiplenmesi ve düşmanın korkusu direnişçileri daha büyük kavgalara hazırlıyordu. Hiçbir acının boşuna çekilmediği bir kez daha kanıtlanıyordu...

Merhaba Buca...

25 Eylül Pazartesi günü 32 direnişçiyi taburcu ediyorlar. Hepsi sevinç içinde... Yoldaşlarını, koğuşlarını, direniş kalelerini yeniden göreklerdi. Ama yanlarına gelen -bir subay sevinçlerini yarı bırakıyor, "işlemler durduruldu, bugün taburcu olmayacaksınız" diyor. Buca'da yine olay çıktılığını, 7. koğuşa da girdiklerini, 2 kişiyi hastaneye getirdiklerini, arkasında geleceğini söylüyor.

Yaralı tutsaklar durumu kavramaya çalışıyorlar. Birşeyler olduğu kesindi. Ama ne olmuştu?... O gün yine hastanede kalıyorlar. Gelişmeleri de sonradan öğreniyorlar. Buca'daki yoldaşları aile ziyareti sırasında, katliama katılan bir gardiyani görüyor ve içlerinde büyütükleri öfkeyle hemen orada cezalandırıyorlar.

Ancak bu sırada orada bulunan başka gardiyanlarda müda-hale etmek isteyince kısa bir çatışma yaşanıyor. Camlan kırarken tutsaklardan ikisinin eli kesiliyor ve hastaneye getiriliyorlar...

26 Eylül Salı...

Turan, Yusuf, Uğur yoldaşlarını ölümsüzlüğe uğurlayan barikat savaşçıları, direndikçe özgürleşikleri mevzilerine, direniş okullarına dönmeye hazırlanıyorlar.

Merak içindeler. "Ya başka yere götürürlerse" diye kaygılanıyor kimi. Yoldaşları yatıştırmaya çalışıyorlar ama "Düşman bu, belli mi olur." demekten alamıyorlar kendilerini.

Nihayet yola çıkıyorlar. Gözlerini ringin havalandırma deliğinden ayıramıyorlar, merakla yola bakıyorlar. İzmir-Aydın kawayolundalar. Birazdan her şey belli olacak. Çünkü ileride Buca'ya dönen sapak var.

Nefes bile almıyorlar. Ringler yavaşlıyor ve sapaktan içeri kıvrılıyor. Evet, işte Buca'ya dönüyorlardı. Yeni direnişleri selamlamaya, yoldaşlarını kucaklamaya...

Ve zafer kazanmış olmanın sevinci ve coşkusıyla merhaba diyorlar Buca'ya, MERHABA...

"Bugün çok heyecanlıyız. Çünkü hastane günlerimiz sona eriyor. Ve Buca'ya geri dönüyoruz. Büyük bir merak içindeyiz. Acaba Buca ne durumda? Yoldaşlarımızın durumu nasıl?"

Bir fotoğraf makinası olsa da, hastaneden çıkarılışımızı götürülesek. Ancak Nazi kamplarında görülebilecek bir durumdayız. Çatışma sırasında ıslanan elbiselerimiz hastanede alınışından, sadece donla duruyorduk. Yola çıkmak gerekince, hastanenin beyaz çarşaflarına sarılmak zorunda kaldık. Hastanede kalacak 8 kişi dışındaki 32 kişi beyaz çarşaflara sarılı olarak, eller ve ayaklar alçıda, kafalar dikişli ve bandajlı, yüzler tanınmayacak halde, vücutumuz kan pihtılarıyla dolu, ağrı içindeki bedenlerimizi zor taşıyarak ağır ağır ilerliyoruz hastanenin içinde. Bizi hastanenin altındaki karanlık ve upuzun koridorlardan geçiriyorlar. Yanımızda silahlı askerler yürüyor. Yü-rüyemeyecek durumda olanların kollarına girerek ilerliyoruz. Bir yoldaşımızı tekerlekli sandalyede götürüyoruz.

Mahkum koğuşlarının çıkışına geldik. Burada hastanenin beyaz çarşaflarını bırakmak zorunda kaldık. O anki görüntülemiz faşizmin katliamcı yüzünün çarpıcı bir fotoğrafıydı...

Cezavine gelince, Aydin Cezaevi'nden tanıdığımız yeni burnudur karşıladı bizi. Cezaevi Müdürü'nün, 5 ikinci müdürün, 30 gardiyanın yerlerinin değiştirildiğini öğreniyoruz. Malta kapısından girince "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Turan, Yusuf, Uğur Yaşıyor, Parti-Cephe Savaşıyor", "Faşist Katillerden Hesap Sorduk Soracağız" sloganlarını haykırıyoruz tüm gücümüzü toplayarak. Ortalıkta tek tuk gardiyanlar görünüyor. Ve hepsi tanımadığımız simalardan oluşuyor. Ürkek ürkek bakıyorlar "korkunç" görüntüümüze... Bütün koğuşların yanından geçerken, kapıdan ve havalandırma penceresinden selamlaşıyoruz. Zafer işaretlerimizle gülümsüyoruz her şeye rağmen. Az sonra direnişin yaşandığı koğuşlara, 6 ve 7 'ye geliyoruz. Kapı açıldığında, alınlarında, ortasında Cephe yıldızı bulunan kırmızı bantlarıyla yoldaşlarımız karşılıyor bizi. Hasretle kucaklaşıyoruz. Başka koğuşlardan dostlarımız da var.

Çatışmadan bu yana 5 gün geçmesine rağmen, ortalık hala

savaş alanı gibi. Koğuşları dolaşıp, yoldaşlarımızdan son gelişmeleri öğreniyoruz. 21 Eylül Direnişimizin zafer haberlerini alıyoruz... Çatışmadan sonra diğer koğuşlar 'gerekirse biz de ölüürüz' diyerek barikatları kaldırıyor. Düşman, kendisi çekiliyor ve görüşmede geri adım atıyor. Yoldaşlarımıızın görüşmelerden sonra 'haydi sayım alın' sözlerine rağmen, uzun süre sayıma gelemiyorlar. Bütün idari personel korku içinde. Koğuşlarımıza gelemiyor. Maltada dolaşamıyorlar. Hiçbirini sayım almak için koğuşlara girecek cesareti bulamıyor kendinde. 'Hangi gardiyanlar gelirse sayım verirsiniz' diye soruyorlar. Yoldaşlarımıza 'Bizim için fark etmez. Herkes gelebilir. Özellikle saldırıyla katılanlar gefsin. Savcı ile müdürler gelsin.' diyor. Ama nerede o yürek. Hepsi can telaşındalar şimdi.

ilk sayımı ancak 25 Eylül'de alabiliyorlar. Halkın Adaleti'nin yakalarına yapışacağını biliyorlar. Hepsi nedamet kuyruğuna giriyor. Kendilerini aklamaya çalışarak, yoldaşlarımıza haber gönderiyorlar, 'Biz o gün yoktuk.' diye...

6 ve 7. koğuşlar günlerdir onarılmaya çalışılıyor. Yeni yatak ve nevresimler getirmişler. Ama koğuşlar hala bomboş. Kullanılabilecek pek bir eşya kalmamış. 7. koğuşun eşyaları yangında gitmiş, 6. koğuş ise malum. 7'nin duvarları kapkara isle kaplı, iki koğuşunda camlan yok. 6'da açılan bomba delikleri kapatılmış, kesilen kapı kaynaklanmıştır. Havalandırmada çöp yığınları var. Kitap parçalan, yırtık ve ıslak elbiseler, kırık eşyalar, yanmış dolaplar direniş gününü hatırlatıyor...

Öğleden sonra görüş var. Günlerdir bizlerden haber alamayan ailelerimizin karşısına alınlarımıza kırmızı bantlar takarak geliyoruz. Kimisi ağlıyor, kimisi lanetler yağdırıyor düşmana, 'ihitiyacınız var mı?' diyorlar. 'Hiçbir şeyimiz kalmadı ki' diyoruz. Evet, sağlam eşyamız kalmadı hiç ama, onurumuzu koruduk.

Yoldaşlarımızdan öğrendiğimizde göre bütün hak gaspları fılılî olarak ortadan kaldırılıyor, idare hiçbir konuda direnemiyor şimdilik. Herhangi bir istemimizle 'olmaz' dediklerinde temsilcimiz 'Gidin bunu içeriye siz söyleyin.' diyor. O zaman işler değişiyor. Ya da 'Biz bunları yapacağız, isterseniz gelin' engelleinyin.' deniyor. Bu şekilde önceden sorun olan her şey hallediliyor.

Evet, her türlü saldırıyla ve nihayet katliama bahane yapılan haklı taleplerimiz karşılanıyor. Ama aramızdan 3 can koparılıp hepimiz ölüresiye dövündükten sonra. Böylece 'Kabul edilemeyecek talepler ileri sürüyorlar, cezaevini kendileri yönetmek istiyorlar.' biçimindeki 'yalanlar açığa çıkıyor. Taleplerimizi kabul ederek devlet, 21 Eylül günü koğuşlarımıza sayılmaya değil, katliama geldiğini itiraf ediyor. ...işte böyle bir ülkede yaşıyoruz. Cezaevinde ya da dışında, nerede olursa olsun en doğal, en küçük bir hak için dahi yeri geldiğinde büyük bedeller ödemek zorundasınız...'

Hastaneden geleli iki gün olmuşken, 28 Eylül'de bir yoldaşımız sürpriz bir şekilde tahliye oluyor. Geleneksel tahliye törenimiz için havalandırmada daire oluşturuyoruz. Marşlar söyledikten sonra alkışlarla yoldaşımızı ortaya çağırıyoruz veda konuşması için. Tahliye olan, 21 Eylül'de yaralanıp, hastaneden bizimle birlikte taburcu olan yoldaşlarımızdan biri. Onlarca dikiş atılan, bandajlı başı, boynuna asılı alçılı kolu, kan toplamış gözleri ve yaralar içindeki yüzüyle dimdik yürüyerek çıkıyor ortaya ve başlıyor konuşmaya: 'Yoldaşlar, eskiden tahliye törenlerinde sıcak savaşa gitmenin sevincini yaşıyorum sözleri duyulurdu. Burada da sıcak savaş yaşıyorduk. Şimdi ne demem gerekiyor acaba? Herhalde daha sığagina gidiyorum demem gerekiyor...'

DÖRDÜNCÜ ROT TIM

RÖPORTAJ

BUCA DİRENİŞÇİLERİ KONUŞUYOR

Üç yoldaşlarımı, üç can parçalarımı, üç savaş ortaklarını şehit verdiler. Ölümüne yaralandılar ama boyun eğmediler... Buca Direnişini yaşayanlarla bir röportaj yaptık. Çünkü o sıcak saatleri en iyi onlar anlatabiliirdi...

"Katliam İçin Gelmişlerdi."

Sen o gün nöbetçiymişsin ve koğuşa saldırınmak için gelenleri ilk sen görmüşsun. O anı anlatır mısın?

Yusuf SARP: Kapı aralığından maltadaki hareketliliği sürekli gözetliyordum. 3 gündür sayım vermememize rağmen, her şey sakin görünüyordu. Malta, her zamanki rutin hareketliliği içindeydi. 5. koğuş devamlı marşlar, türküler söylüyordu. Saat 13.30'a doğru kapialtımdan bizim koğuşa doğru yoğun bir kabalığın geldiğini gördüm. En önde cezaevi savcısı, müdür, yarbay, yüzbaşı ve başsavcı vekili vardı. Arkalarından ise kaşaklı, kalkanlı jandarmalar ve gardiyalar geliyordu. Tam o sırada elektrikler kesildi. Malta karanlığa gömüldü. Bu bir operasyon habercisiydi, içeriye haber gönderip temsilcimizi çağırıldı. Bu arada kapı açıldı. Savcı Yaşar Aslan "temsilcinizi çağırın" dedi. Koğusta bir hareketlilik başladı, malta ise olabildiğince sessizdi. Ama asker ve gardiyalarda bir tedirginlik havası seziliyordu. Bu arada temsilcimiz Bernar geldi.

Kapıda ne tür konuşmalar yapıldı?

Bernar SATAR: Savcı, "Sayım almaya geldik" diyordu. Ben maltaya baktım ve "Onlarca jandarmayla sayım almaya gelmişe benzemiyorsunuz, ilk önce oturup konuşalım" dedim. Askerleri maltadan çekmesini söyledim. Savcı, "olmaz" diyerek kestirip attı. Başsavcı vekiliyle tartışmaya başladım. O da söyleyecek bir şey bulamayınca "Ben karışmıyorum, muhababınız ben değilim, benimle niye tartışıyorsunuz? Savcıya emir verilmiş, sayım alacak" deyip sustu. Savcı artık konuşmaktan sıkılmış, aradan çekilmek istiyordu. "İçerdeki'lere sesleniyorum, Bernar beni hiç anlamıyor, sizler gençsiniz, bunlara kanmayın, izin verin, sayımı alıp gideceğiz" dedi. Bu umutsuz manevrası

İçeriden hiçbir destek almayınca, kıpkırmızı oldu ve "Sayım vermiyorsanız biz almasını biliriz" dedi. Ben, "Bu şekilde giremezsiniz. Girerseniz buradan ölüler çıkar" dedim. Savcı susuyordu. Bu ölümlerin hesabını veremeyeceklerini söyledim. Tehditkar bir ifadeyle "ne olursa olsun" deyip geri çekildi.

Çatışma kaçınılmaz mıydı?

Serdar KARABULUT: Onlarca gardiyanlar, kasklı-kalkanlı jandarmalarla gelmeleri ve diyalog zeminine girmek istememeleri, bize daha ilk anlardan itibaren saldırmaya geldiklerini gösteriyordu. Buna rağmen olayın daha fazla boyutlanması engellemeye çalıştık. Fakat onların böyle bir kaygısı olmadığı için savcı ve yanındaki idareciler diyalogu kesti. BTz sonuna kadar direnmekte kararlıydık. Her türlü bedeli göze almıştık. Bernar'a "Gel yoldaş, bunların niyetlerinin ne olduğu belli" dedim ve koğuş kapısının ardına çekildik. Tüm hesaplarını barikatın kurulmasına göre yapmış olan jandarmalar önce dış kapıyı kapattılar, maldadaki hareketliliği görmemizi engellemek için. Kısa bir süre sonra da saldırı başladı.

"Mazgallardan Koğuşa Gaz Verilmeye Başlandı"

Barikat nasıl kuruldu?

Devrim DEMİR: Temsilciler kapıda savcıyla konuşurken, biz olası bir gelişmeye karşı barikat hazırlıklarına başladık. Koğuş kapısının önündeki büyük dolabı sessizce geriye çekildikten sonra, barikat kurmaya elverişli iki küçük dolabı yan yatarak üst üste koyduk. Temsilcilerin geriye çekilmesiyle bunları kapının önüne sürüp, barikatı örmeye başladık.

Mehmet GÖCEKLİ: Barikat kurma konusunda oldukça tecrübe kazanmıştık. Barikatları zamanla yarışıcasına çabuk kuyuyorduk, ilk iki dolabı kapının önüne çekince, arkadan takviyelere giriştiğim hemen. Bazı yoldaşlar orta taraftaki dolapları barikata taşıyor, barikatçılar da boşluk kalmayacak ve esnetilemeyecek şekilde dolapları duvar gibi örüyorlardı. En son konan dolapları, kapıya en yakın ranza demirlerine dayayarak ve aralarındaki boşlukları, yatak ve battaniyelerle iyice doldurti-

rák, sıkıştırarak sabitliyorduk. Böylece, barikata ne kadar yük-lenseler de kımıldatamıyorlardı. Çünkü, barikatı sabitlediğimiz ranza demirleri, beton döküllererek koğuş zeminine gömülü-müştü. Bunun yanında üç metre uzunluğundaki, demir bir is-keleti olan sırayı üstteki dolapların arkasına dayayıp, bir ucu-nu pencere parmaklıklarına, bir ucunu ranza demirlerine çar-şaflarla sıkıca bağladıktan sonra, dolapla arasına da yine batta-niyeler sıkıştırdık. Çok sağlam barikat kurduk. Esnemeyecek şekilde her tarafını sabitledik. Yusuf BAĞ da barikat ekibindey-di. Kuruluş sırasında o da vardı. Daha sonra başka mevzilere yardımına gitti.

İlk saldırı nasıl başladı?

Barış KAYA: Daha barikat tamamlanmadan dip mazgallar-dan koğuşa mavi-mor renkli gaz verilmeye başlandı. Koğuşun bu bölümünde neredeyse göz gözü görmez olmuştu. Ama biz hazırlıklıydik. Gaz bombalarını içine atıp etkisizleştirebileceğimiz su kaplan gereken yerlere konulmuştu. Islak havlular ha-zırlanmıştı. Havlularla ağızımızı ve burnumuzu kapatarak gaz kütlesinin içine daldık ve içeriye gaz verilen mazgal deliklerini ıslak havlularla kapadık. Aynı işlemi diğer mazgallara da yap-tık. Açmasınlar diye de arkalarını destekleyip, sabitledik.

Yusuf BAĞ "Siz Burasını Merak Etmeyin, Başka Yerlere Yardım Edin" diyoru.

Başka nerelere yöneldiler?

Murat CANDAR: Arka mazgallardan gaz verildiğini görün-ce, biz de öndeği üç mazgalı kapattık. Ben mazgallardan biri-nin önündeki havluyu elimdeki sopayla tutuyordum. Uğur, havluları yaktıklarını söyledi ve biz de onları ıslatıp tekrar deliklere yerleştirdik. Bir yandan da meydan okuyorduk: "Haydi gelin, ne bekliyorsunuz?" Bu kez önden üçüncü mazgalın cev-resindeki duvarı balyozla zorlamaya başladılar. Sert darbelerle 15x20 cm. boyutlarındaki mazgal demirinin olduğu boşluğa vuruyorlardı. Her darbede neredeyse duvarların yıkılacağını zannediyorduk. Bunun üzerine dolap ve yatak suntalarını ora-ya yiğmaya başladık. Mazgali kapatacak şekilde bir sunta koy-

dük, arkasına da iki tane yan yatırılmış dolabı üst üste' yerleştirdip döşek ve yastıklarla sabitledik. Saldırı artınca yeni bir sunta ve dolap getirildi. Barikat ranza demirlerine kadar genişletilerek, döşeklerle deste'klendi. Yetmediği yerde ellerimizle, ayaklarımıza, sırtımızla buradaki barikata yüklenip açılmasını engellemeye çalışıyorduk. Buradaki yoldaşlardan biri de Yusuf BAĞ idi. Sırtını barikata dayamış, ayaklarım açarak yere sağlamca basıyor, yardıma gelenlere "Siz burasını merak etmeyin, başka yerlere gidin" diyordu. Benzer bir saldırı da birkaç metre geride, kütüphanenin arkasındaki duvarda yaşandı. Fakat orada yeterli dolap ve sunta yoktu. Aynı zamanda, kurulacak barikata destek olacak ranza demirleri de olmadığından, barikat da kurulamıyordu. Yoldaşlar, duvara yastıklarıyla ve bedenleriye barikat oluşturdu. Bir süre sonra buradaki saldırı durdu ve başka yere gerek kalmadı. Uğur, "Burada bir işe yaramıyoruz, bari barikata gidelim" deyip ayrıldı.

Bu arada barikatta durum nasıldı?

Sinan GÜLER: Yoldaşların belirttiği gibi, barikatımız çok sağlamdı ve kımıldatamıyorlardı. Ancak bir ara üst dolaplar dan birinin arasına bir kalas sokarak esnetmeye başladılar. Bu nün üzerine birkaç yoldaş daha çağırıp dolabı oynattırmama ya çalıştık ve dolapla tavan arasına battaniyeler sıkıştırdık. Böylece en üstteki dolap da sabitlendi. Artık yeni planlar kuryorlardı. Barikatın arkasında yaptıkları konuşmalar bize kadar geliyordu. "Kapıyı keselim" dediler ve az sonra oksijen kaynağı getirdiler. Oksijen kaynağının sesi viziltili gibi geliyordu. Barikatı dayadığımız demir kapıyı kesmeye başladılar. Kapıyı sökünce, dolapları önden çekerek çıkaracaklardı. Böylece barikat üstünde bir çatışma başlayacağından sopa ve cam parçalan toplayarak, barikatın üzerinde biriktirmeye başladık. O an çok coşkuluduk. Sürekli bağıryorduk, "gelin, gelin" diye.

Serdar KARABULUT: Barikatı kurup sabitledikten ve güvenlik önlemlerini aldıktan sonra 6. ve 7. koğuşlar olarak ilk sloganımızı attık: "Yaşasın Barikat Direnişimiz!" Kısa bir süre sonra bu slogana birçok destek geldi. Evet L, 4., 5. koğuşlarda-

ki dostlarımızla 3. koğuştaki kadın yoldaşlarımız ve dostlarımız da barikatlarını kurmuşlardı. Bu sefer hep beraber haykırdık: "Yaşasın Devrimci Dayanışma!"

Mustafa TOKUR: Sloganlar atılırken tavandan balyoz sesleri gelmeye başladı. Barikattaki gücümüzü bölmek ve içeriye bomba atabilmek için tavanı delmeye başlamışlardı. Barikata yakın bir yerden önce tavanın sıvaları döküldü, ardından içeriye doğru bir kazık girdi, ilk deliği açıp, biraz genişlettiler. Biz de elimizde sopalarla deliğin altında beklemeye başladık. Çünkü, önce yukarıdan girmek isteyeceklerini düşünmüştük. Ama delik çok büyük değildi. Zaten amaçlan da içeriye girmek değil, bomba atmaktı. Bunun üzerine tavandaki deliğin altına gelecek şekilde üst ranzalara bir dolap yatırdık. Dolapla tavan arasında yarım metrelik bir mesafe vardı. Uğur'la birlikte üç kişi, elimize ıslak havlular alıp, gelecek bombaları beklemeye başladık, ilk önce gaz bombaları gelmeye başladı. Ama hiçbir etki yapmadı. Çünkü bombalar delikten, Uğur'la uçlarından tuttuğumuz havluların içine düşüyor, biz de havluyu sarmalayıp, su dolu kovaya batırırdık. Kovanın başında Yusuf SARP bomba bekliyordu. Onlarca bombayı bu şekilde etkisiz hale getirirken, "Bombalar Bizleri Yıldıramaz" sloganı koğuş pençe* relerinden bütün Buca'ya yayılıyordu. Bu arada su dolu bidonlarda etkisiz hale getirdiğimiz bombalar, daha sonra cephanemiz bitince düşmana geri atıldı.

"Binbir... Biniki... Binttç... Sonra Büyük Bir Patlama"

Başka delik açıldı mı?

Doğan ÜNAL: Barikatta bunlar yaşanırken, arka tarafta da tavan delinmeye başlanmıştı. Biz bu sırada arka mazgalları bekliyorduk. Sesleri duyunca hemen oraya yöneldik. Karşılıklı bir mücadele başladı. Onlar, açlıklarını deliği demir çubuklarla genişletmeye çalışıyorlar, biz ise deliğin altını kapamak için ranzanın üstüne dolap ve yataklar yığıyorduk. Bu arada gaz bombaları atılmaya başlandı. Mavi, kırmızı, mor, sarı ve beyaz renk teyidiler. Aşağıda bekleyen yoldaşlar, düşen bombaları ıslak havlularla tutup su dolu bidonlara atıyorlardı. Bidon bom-

balarla dolunca pencerelerden havalandırmaya atmaya başladık. Her tarafta kesif bir duman vardı. Gözlerimiz yaşarmış, «boğazımız ve burnumuz yanmaya başlamıştı.

Rıza DOĞRU: Yukarıya çıkardığımız dolabın üstüne ıslak battaniye ve yataklar yiğmişti. Gaz bombalarının tesirini azaltmaya çalışıyorduk. Askerlerse yukarıdan demir bir çubukla bunu engelliyor, yatakları sağa sola itiyorlardı. Elimizdeki sopalarla demir çubuğa vuruyor, "Cesaretiniz varsa gelin köpekler!" diye haykırıyordu. Bir ara demir çubuğu ellerimizle yakaladık. Aşağı doğru çekmeye başladık. Fakat ellerimizin arasından kaydı ve askerler geri çektiler. Bu arada ses bombaları atılmaya başlandı.

Erdal ARIKAN: Bombaların sesi, savaşta kullanılan normal el bombasının sesine yakındı. Ama parça tesiri yoktu. Gaz bombalarının yarısı kadar büyülüyü vardı. Elle kavranıldığında parmakları ve eli, üzerine basıldığından ayağı parçalayabilecek, başa ve vücudu yakın yerlerde patladığında ise önemli yaralar açabilecek güçteydi. Atıldığında saymaya başladım; binlir... biniki... binuç... Sonra büyük bir patlama, kulaklar çınlıyor, duyum bir iki dakika kesintiye uğruyor. Bu süre içinde, şic nıp dışarı atılması çok riskliydi. Hemen bağırdım: "Bunlar ses bombası, patlasın zararı yok, elinize almayın, üzerine basmayın, kendinizi koruyun, ağızınızı açık tutun..." Bir iki yoldaş yine de havluyla bunları tuttu ve ellerinde patladı. Kısa bir sersemleme yaşayıp dengelerini kaybettiler. B'omba atıldığında tüm koğuşa bağıriyorduk ve bütün ağızlar açılıyordu... Bu, patlama esnasında oluşan yüksek basınçtan dolayı kulak zarının olumsuz etkilenmesini engelliyordu.

Serdar KARABULUT: 10-15 civarında ses bombası atılar. Bizler de topluca sloganlarımızı haykırdık: "Bombalar Bizleri Yıldıramaz! Devrimciler Dayanışmaya!" diye. Yedek su bidonlarının arasına düşen bir ses bombası, küçük bir bidonu rahatça parçaladı. Artık etkisini öğrendiğimiz ve tedbir aldiğimiz için bizi etkilemiyordu. Askerler de bunun üzerine deliklerden bomba atmak

yerine gaz püskürtmeye başladılar. Hortum gibi bir şey kullandırdı. Ancak bir süre sonra kestiler. Çünkü bizden çok onları etkilemeye başlamıştı. Koğuşun camları kırık olduğu için hava akımı oluşuyor ve püskürtülen gaz dağılıyordu. Havaya yükselen gaz ise deliklerden tekrar onlara geliyordu. Mazgallardan gaz vermeyi denediler ama aynı nedenlerden dolayı kestiler.

"Sizi Seviyoruz Yoldaşlar!..."

Barikatta durum neydi?

Murat KARAOĞLAN: Oksijen kaynağıyla kapıyı çıkarınca, barikatın önündeki iki dolabı dışarı çektiler. Bu iki dolabın üstündeki bir dolap ise uzun süre alınamadı. Onlar bir yandan çekiyor, biz bir yandan. Arada kalas ve coplarla vurmaya çalışıyorduları ama biraz daha yukarıda olduğumuzdan bunlar etkili olmuyordu. Cam fırlatarak yaklaşmalarını engelliyorduk. Açılan delikten itfaiye hortumıyla tazyikli su sıkmaya başladılar. Barikatın üzerinde zor duruyorduk. Tabii jandarma kasklı ve kalkanlı olduğundan attıklarımız pek etkili olmuyor, sadece hareketlerini engelliyordu. Biz de dolaplara uzanan ellerini nişanlıyorduk. Bu şekilde birçoğunu elinden vurduk ve yaraladık. Yusuf BAĞ ve Uğur SARIASLAN da bir ara barikata gelip, cam atmaya başladılar. Camlan, suntaları ve atılacak eşyaları da Turan KILIÇ yoldaş getiriyordu. Bir süre sonra camlar tükenmeye başladı. Artık yoldaşlar ne getirirse onu atıyordu.

Yasin KILINÇ: Barikat yavaş yavaş açılırken, çatışma da şiddetleniyordu. İtfaiye hortumundan çıkan tazyikli suyun barikatın üstüne doğru tutulduğunu, oradaki direnişin bitirilmeye çalışıldığını görüyorum. Arkadaşlar devamlı olarak: "Cam... Cam getirin..." diye bağırlıyorlardı. Cam parçaları, atacak bir şeyler istiyorlardı. Birkaç yoldaş onlara kullanabilecekleri her şeyi ulaştırmaya çalışıyordu, ilk önce pencerelerde kalan bütün camları topladık. Havlu ve banyo lifleriyle eller sarılıyor ve bu şekilde camlar sıyrılıyordu. Bu arada hepimiz sırlısklam olmuşuk. Cam toplamak için pencereye çıktığımızda bize de su sıkiyorlardı.

Barış KAYA: Biz düşmanla şiddetli bir çarışma yaşarken, karşı koğuştan coşkulu bir slogan haykırıldı: "Yaşasın Yangın Direnişimiz!" diye. 7. koğuştaki yoldaşlarım ve TDKP'li dostlarımız, düşmanın saldırularım azaltmak ve şiddetini üzerlerine çekebilmek için barikatı ve koğuşu yakmışlardı. Koğuş alevler içindeydi. Onlar, düşmana tahrik edici sözler söyleken, bizlere de "Sizi seviyoruz yoldaşlar!" diyorlardı. Karşılıklı zafer işaretlerinin ardından, barikattan yükselen marş'a katıldık. "Bu meydanda çengimiz var, er olan meydana gelsin. Faşistlere hincimiz var, devrimciler saf'a gelsin".

İbrahim SERTEL: Parçalanacak cam kalmayınca 7. koğuştan cam istedik. Daha önceden iki koğuş arasında, dip taraftan bir teleferik oluşturmuştu. Eğer sayım vermem eylemi sırasında havalandırma kapılarım açmazlarsa ilişkimiz kopmasın, karşılıklı olarak alış-verişimiz kesilmesin diye bu yola başvurmuştu. 7. koğuş bulabildiği bütün camları bir torbaya doldurarak bize iletmeye çalıştı. Bu sırada alt kattaki yemekhanedeki asker ve gardiyalar uzun sıriklarla teleferiği bozmaya çalıştilar. Ancak 7. koğuştaki arkadaşlar onlara cam parçalan atmaya başlayınca kaçmak zorunda kaldılar. Bu destek bize büyük moral vermişti. Fakat gelen camlar da kısa sürede tükendi. Hummalı bir şedide atabilecek başka şeyler aramaya başladık. İlk önce ecza dolabındaki ilaç şişelerini gönderdik barikata. Daha sonra aklımıza mutfak malzemeleri geldi. Reçel kavanozları, tabaklar, çatal, kaşık, ne varsa gönderdik. Flüoresanları söktük. Daha sonra suntaları kırmaya, parçalamaya başladık. Turan Ağabey başta olmak üzere başka yoldaşlar da bunları barikata taşıyordu.

Mesut AVCI: Bazı gardiyalar, kafalarını battaniyelerle örterek barikata yaklaşıp, dolapları çekmeye çalışıiyorlardı. Onların isimlerini haykırıma ve hesap soracağımızı söylemeye başladık. Bu arada "Savcı gelsin, müdür gelsin, sizi öne süreceklerine sıkıysa kendileri gelsin. Hani komutanlarınız nerede?" diye bağıriyorduk askerlere. Diğer bir yoldaş ise "Ali Rıza Komutan'ın katilleri bunlar. Korkaklar, gelin buraya. Biz bura-

da öleceğiz, bizi teslim almaya gücünüz yetmeyecek" diye haykıryordu. Eline camla vurduğumuz bir asker de yarasında biriken kani emerek, "kanınızı içeceğiz sizin birazdan" diyor- du. Uzun süredir tazyikli su altında olduğumuzdan, üşümeye de başlamıştık. Bir yoldaş, ateşe verdiği bir yastığı, barikatın üstünden askerlere attı. Ama daha yere düşmeden söndürüldü. Yangın çıkarmak istesek de, koğusta ıslanmayan bir şey kalmamıştı.

"Santim Santim Savunduk Koğuşu"

Barikat nasıl açıldı?

Kaan TOKSOY: Atılacak bir şey kalmadığı sırada gelen son eşyaları da fırlatmıştık. Bunlar da tükenince bazı yoldaşlar kitap ciltlerini ve elmaları bile attılar, içeriye doğru bir metrelik bir boşluk oluşmuştu. Oraya girip dolapları çekmeye çalışıyo- lardı. Elimizdeki sopalarla kasklarma vuruyorduk. Bir iki tanesi sersemleyip geri kaçtı. Tüm engellemelerimize rağmen birer birer dolapları çekiyorlardı. Önümüz açıldıka, tazyikli suyun etkisi de artıyordu. Bizi hareketsiz bırakıyordu. Son dolapları da çektiler. Ve barikat açıldı.

Devrim DEMİR: ilk başta içeriye girmeye korktular. Sonra iki kişi girdi. Ardından diğerleri de üşüştü. Biz de hep beraber koğuş önünde toplandık. Elimizde ne varsa onunla çatışmaya başladık. Bazılarını yakalayıp çekmeye çalıştık, olmadı. Onların hepsinde kask, kalkan ve cop vardı. Ayrıca özel olarak hazırlanmış ve siyaha boyanmış odunlar, kalaslar, demirler vardı elli- rinde. Biz de ise, bir iki sopa ve sunta parçası... Göğüs gö- güse bir çatışma oldu. Santim santim savunduk koğuşumuzu. O gün, koğuşumuz teslim edilemez bir savaş üssümüz, özgür vatan toprağımızdı. Tüm gücümüzle savaşyorduk. İçerisi jan- darmayla dolmuştu. Boş elli- rimezle bile üzerlerine saldırıyo- du. Yanında "hucuuuum!!!..." diye komut verilince bir saldırı daha yaptık. Ama ne yazık ki elli- rimez boş olduğundan sonuç alamadık. Yavaş yavaş koğuşun dibine doğru çekilmeye başladık. Uğur askerlerin elli- rinden coplarını almaya çalışıyordu.

Bu sırada bir iki darbe aldı.

Rıı «ırnHa Kiv iH A™~l~ — u-

Daha sonra ne oldu?

Ümit KANLI: Kasklı-kalkanlı, ellerinde demir ve kalaslarla askerler ve gardiyanlar içeriye girdiler. Gözüme yerdeki iki büyük zeytinyağı tenekesi çarptı. Son olarak onları kaldırıp askerlerin üzerine attım. Koğuşun dibine doğru çekiliyorduk. Arkadan bir yoldaş, kırık bir bağlama sapı verdi elime. Askerlerle aramızda bir metre mesafe vardı. Kasklarımın içinden gözlerini görüyordum. Korku ve kin vardı bu gözlerde. O kadar korundukları, kalabalık ve sopalı oldukları halde, bu korkudan dolayı saldırıyor, duruyor, çekine çekine ilerliyorlardı. Arada bir iki adım atıp, elimizi kaldırduğımızda hemen geri kaçıyorlardı. Bir süre böyle devam etti. Ama elimizde bir şey olmadığını görüyorlardı. Bir ara ranzanın üçüncü katına çıktığımızda, bir gardiyanın attığı odun alnına geldi ve, sersemleyip yere düştüm. Ardından askerler "allah allah" sesleriyle saldırımıya başladılar.

Mesut ÖRS: Askerlerle çarpışacak malzememiz kalmayınca, yavaş yavaş koğuş dibine doğru çekildik. 7. koğuştaki arkadaşlar "İnsanlık Onuru İskenceyi Yenecek!" sloganını atıiyorlardı. Askerlerle aramızda bir iki metrelik mesafe kalmıştı. Orada durmuş bize bakıyorlardı. Arkadan "vurun, öldürün" sesleri geliyordu ama saldırıyorlardı. Bizim taraftan "Yoldaşlar Hüccuum" diye bir haykırış duyduk ve elimizdeki son malzemeleri de fırlattık. Bütün bunlar kalkanlara çarpıp yere düştü. Yine şaşkınlığıstılar, ancak itfaiye hortumundan çıkan tazyikli su askerlerin kafasının üzerinden bize doğru püskürtülmeye başlandı. Bu, bizim bütün hareketliliğimizi kesti. "Kenetlenin" komutuyla kol kola girdik. Herkes birbirine sıkıca yapışmıştı. Asker ve gardiyanlar vahşice bir saldırıyla geçtiler. "Çekin, vurun, öldürün" ulumaları arasında ellerinde ne varsa vuruyorlar, koparmaya çalışıyorlardı. İtfaiye hortumunun ucundaki uzun demir çubukla da vurmaya başlıdılar. Bu şiddetli darbeler sonucu bayıltılan ve sersemletilenleri kopararak oluşturdukları koridora alıyor, döve döve koğuşun ortasındaki boşluğa getiriyorlardı. Burada kafalarımızı patlatıncaya kadar vuruyorlardı. Yerde yaklaşık 10 cm'lik bir su birikintisi vardı. Bu su kan içindi.

deydi. Kafamızı suya hatırlılar. Her tekme veya darbede gözümde şimşekler çakıyordu. "Bu daha ölmemiş, gebertelim bumu" diye bağırarak, vura vura yan bayın bir şekilde maltaya sürüklüyorlardı.

Hasan TORAMAN: Zaten en büyük darbeleri maltaya atılırken alındı. Oluşturdukları koridorda sopalarla bekleyip, önlere getirilenin kafasını dağıtıyorlardı. Bu nedenle, hepimizin kafasına onlarca dikiş atıldı.

Bernar SATAR: Sopa ve demir darbeleri kafama gelince "yıldızları saymak" ne demek anladım. Sanki bir a'-n beynim duruyor, gözümde büyük bir aydınlichkeit oluşuyordu. Vücutum kımıltısız kalıyordu. Ardından bir daha, bir daha, bir daha... Hepsi de kafama ve yüzüme geliyordu. Maltaya atıldığında, kendimde değildim.

"Maltadaki Kan Koğuşlara, Havalandırmaya Sızıyordu"

Maltada neler yaşandı?

Ali GEDİK: Beni sürükleyerek maltaya taşıdılar. İşçi koğuşun önünde bir gardiyan duvar kenarına atıp, "ölü.numarası yap" dedi. Ama kısa bir süre sonra "Ali Rıza'yı kaçırın bu" deyip vurmaya ve sürüklemeye başladılar. Kafama çok şiddetli darbeler yağıyordu.

Barış YILDIRIM: Beni maltaya çıkardıklarında ellerim kelepçeliydi. Başıma, kollarıma ve sırtıma sjfeirekli vuruyorlardı. Bir süre sonra bir yere attılar. Yanımda diğer yoldaşlar yatıyordu. Önce nerede olduğumu anlayamadım, ince uzun bir pencereden yayılan ışığı görünce maltada olduğumu anladım. Yerde başımın ve göğsümün hizasında pelteleşmiş, suyla karışmış bir kan gölü vardı. Bu arada, saldırısı sürüyordu, önüne gelen asker, gardiyan bize vuruyordu. Bazı gardiyanlardan "yeter artık, vurmayın" sesleri geldiyse de durmadılar. "Bunun şevki var mı?" sözlerini duyuyordum. Gözümü açıp güç bela etrafı baktıkça "bak bu daha ölmemiş, etrafına bakıyor" diyecek dövüyordılar.

Mehmet GÖCEKLİ: Maltada kafamda, burnumda ve yanığında açtıkları yarıklardan boşalan kanlar önumdeki kan gölünü büyütüyordu. Gözlerim şişlikler yüzünden neredeyse kapanmıştı. Sadece sol gözümdeki ufak bir açıklıktan etrafi görebiliyordum. Görüntü bulanıktı ama gözüme bir parça saçlı deri çarptı. Başka yoldaşların da kötü durumda olduğunu anladım. Bu arada bayılmışım.

Erdal ARIKAN: Çoğumuz yarı bayın durumdaydık. Kendimizi kaybetmişti. Ama buna rağmen katliamçı saldırlar Malta devam etti. Kırıklar, yarıklar içindeki bedenlerimiz, koğuş kapısından kapı altına kadarki mesafede sıralanmıştı. Malta kan gölüne dönüşmüştü ve tam bir vahşet ortamı yaşıyordu. Merhamet dileyen seslerimizi boşuna aradılar. Askerler, ayakta kalabilen tek yoldaşımıza "yat yere" diyor, yatıramıyorlardı. Kalas ve cop darbeleriyle düşürünce, yoldaşımız tekrar ayağa kalkabilmek için bütün gücünü harcıyordu. Başka bir yoldaşımıza "En büyük Türk askeri" dedirtmek istiyorlar, onun yarı bayın sesinden "En Büyük DHKP-C", "Yaşasın DHKP-C" cevaplarını aldıka da çılgına dönüyorlardı. Yangın hortumunun ucundaki demirle vurdukları yoldaşlarımız, özellikle hayatı yaralar aldılar. .

İnan ÇOBAN: Yerde sürüklерken, bir yandan da sopalarla, kalaslarla ve tekmelerle vuruyorlardı. Turan Ağabey'i yanında gördüm bir ara, kafası ve yüzü kan içindeydi. Yoldaşlarımızın sloganları gelirken, jandarmalar da bağırıp küfrederek vurma ya devam ediyorlardı. Ancak, hiçbir yoldaşımızdan bizi zayıf düşürecek bir nida duymadık.

Erdal ARIKAN: Belli bir süre sonra, ortalığı birbirine katan işkence ve düdük sesleri, "askeri çekin" komutundan sonra azaldı. Bu arada gardiyanlar ve bazı subaylar saldırıyı artık bitirip çıkmak için defalarca komutlar verseler de, askerler, uzman çavuşlardan başka kimse'nin sözünü dinlemiyordular. İşkenceleri engellemek isteyen bazı gardiyanların da dayak yediğini, kendi yaptıkları vahşetten midesi bulanıp kusan bir askeerin itilip kakılarak maltadan çıkarıldığını, daha sonra PRK-Rız-

gari-YRNK davasından arkadaşlardan öğrendik. Özellikle bazı yoldaşlarımıza arıyorlardı, hedefleri katletmekti.

Hasan TORAMAN: Askerler, "Ne Mutlu Türküm Diyene" sloganı ile uygun adım yürüyerek malmayı terk ettiler. Bedenlerimizin üzerinde yürüyorlar, kafalarımıza, karınlarımıza, sırtlarımıza tüm güçleriyle basıyorlardı. Bu katiller sürüsünün çığlıklarını bittiğinden sonra, bu kez faşist gardiyanların dayağı başladı. Ellerindeki kartlardan bizim kim olduğumuzu bulmaya çalışıyorlardı. Ancak dağınık suratlarımız tanınmayacak haldeydi. Bize isimlerimizi sorarak, sürgüne gidecekleri ayırmaya çalışıyorlardı.

Özden ÖZ: Maltada önce askerlerin, ardından faşist gardiyanların dayağını yedim. Gözlerimi açtığında, birçok yoldaş etrafımda yatıyordu. Bazısı duvara dayanmış, yüzleri gözleri kan içinde duruyorlardı. Bunlar, durumu biraz iyi olanlardı. Ben de gücümü toplayarak kalkıp onların yanına gittim. Orada, duvarın dibinde uzanırken, bir gardiyanla göz göre geldim. Onun bizlerle ilişkileri oldukça iyiydi. Birçok kez sohbet etmiştim. Gözlerindeki ifadeyi anlamaya çalıştım; sanki sırada yatan kendi çocuğu, o da elinden bir şey gelmeyen bir babaymış gibi bakıyordu.

Kaan TOKSOY: Maltadaki kan kokusu havalandırmalara, kapıların altından koğuşlara yayılmış. Sonradan öğrendiğimizde göre kusanlar, fenalaşanlar olmuş. Barikatardaki koğuşlar durmadan sloganlar atarak direnişimize sahip çıkyorlardı. Oralardan gelen "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "İşkence Yapmak Şerefsizliktir" haykırışları, iştebilecek durumda olanlarımıza güç veriyordu. Özellikle 2. koğuştaki PRK-Rızgarı-YRNK davasından kadın tutsacların hemen kapının ardından attıkları sloganlar, söyledikleri "Gelir günler, gelir günler, silah da çeker vururuz" marşı yüreğimizin derinliklerinde yer ediyordu. Düşmanın hesabı bir kısmımızı hücrelere atmak, bir kısmımızı sürgüne göndermekti. Ne var ki bütün planları suya düştü. Çünkü Aydın ve Çanakkale cezaevlerine götürseler ancak ceset götürebilirlerdi. Hepimiz ölüme çok yakındık. Sevk

icin yapilacak saglik kontrolune gelen doktorlar bu gercegi çok rahat gordu. Saldirinin bitmesinden yarim saat sonra hastane-ye götürülmemize karar verdiler. Bu arada tibbi müdahale ce-zaevinde de basladı. Bazilarımıza serum bagladılar. Ambulansa taşımak için sedye yetmiyordu. Doktorun biri "bu kadar yaralıya iki sedye yeter mi, anlamıyorum" diyordu. Birçoğumuzu ambulansa düşe kalka yürüterek taşıdılar.

"Niye Senden Kan Çıkmıyor, Bağırsana Lan Bağır" Diyorlardı

Ambulansta saldırı oldu mu?

Doğan ÜNAL: Evet, dayak ambulansta da sürdürdü. Askerler hastaneye kadar cop, dipçik ve tek melerle saldırdılar. Ben sık sık bayıldığım için tam hatırlamıyorum.

İnan ÇOBAN: Maltadaki dayak yüzünden gözlerim görmüyorum, kulaklarım uğultuyordu. Ambulansa bindirilirken kendime geldim. Sedyede yatarken bir asker bana vurdu. Diğer "vurma ona, o artık duymuyor" dedi. Vuran asker "gebersin" deyip dizlerime sopayla iki kuvvetli darbe daha vurdu. Sonra beni bırakıp diğer yoldaşlara yöneldiler. Sürekli "gebersinler" diyorlardı. Ambulansta gözlerim açık olduğu için sedyeden yere atıp, yatmamı engellediler. Yere yatmamı istediler, ben yatmadım. Kafamın arkasından süzülüp omuzlarımından akan kanlar ambulansta yeni bir kan gölü oluşturmuştu. Tüm vücut dum ağrıları içindeydi sıtmaya nöbetindeymiş gibi titriyordum.

Murat BECERİKÇİ: Ambulansı hayal meyal hatırlıyorum. Yalnız bir ara ambulans virajı alırken sedyeden yere düştüm. O sırada "bırakın, bu zaten ölmüş" dediklerini duydum. Yanında iki yoldaş vardı. Biri "bizi böyle zincirleyemezsiniz" diye askerlere bağıriyordu.

Murat CANDAR: Ambulansa bindiğim ilk andan itibaren askerler sataşmaya başladılar. Biri "Doğu'da bir kardeşim vurdunuz", öbürü "Bir amcamı vurdunuz" deyip duruyordu.

"Ulan senin kardeşini ben mi vurdum" dedim. "Senin gibiler" dedi. Bana ve yan sedyede yatan yaralı bir yoldaşa vurmaya başladı. Yoldaşın durumu çok kötüydü. Kollarımla onu ve kendimi korumaya çalıştım. Yol boyunca işkence sürdürdü. Bana vurup "Niye senden kan çıkmıyor? Bağırsana lan bağır." diyorlardı, inadına sustum. Kafama cop darbeleri gelmeye başladı. Asıl yaraları ambulansta aldım.

"Benim Görevim Bu, İnsanları Yaşatmak, Siz Karışmayın"

Hastaneye geldikten sonra neler oldu?

Murat CANDAR: Hastaneye girerken ayakta duramıyordum. Buna rağmen "Bu gözlerini açıyor, yürüsun" diyerek, beni yürütmeye çalışıiyorlardı. Birkaç kez yere yiğilinca, vazgeçip sedyeye yiğdilar. Askerler, yine de "sedyeye gerek yok" diyorlardı. Ama doktorlar ısrar etti. Röntgen filmi çektmeye ve başka yerlere sedye ile götürülerken, askerler küfürler ediyor, kaburgalarıma vuruyor, sedyeyi sarsıyor, hınçlarını alamazlarsa tekmeliyorlardı. Mahkeme gidiş gelişlerinde saldırları başlatan faşist bir astsubay, "tanıdin mi beni" dedi. "Yarın diğer koğuşlara da gireceğiz, 'yaşasın barikat'ı görürsünüz. Yarınızı Aydın'a göndeririz, yarınızı da atarız bir koğuşa sizden kurtuluruz." diyordu.

Şahin YILMAZ: Hastaneye geldiğimizde coğumuz bayığın durumdaydık. Kimimiz acılar içinde kıvrınıp kusuyor, kimimizin başına, karnına dikiş atılıyor; kimimize sonda takılıyordu. Hemşirelerin, doktorların "Bunun nabzı atmıyor, baksana ölmüş", "Bu kusuyor ölecek" sözlerini duyuyordum. Hepimize serum takıldı. Kimimize hemen kan vermeye başladılar. Bu arada, askerler ve polisler sürekli tedaviyi engellemeye çalışıiyorlardı. Hemşirelerin ve doktorların bizlerle ilgilenmesi onları çıldırtıyordu. "Bunlar dokuz canlı, bunnara bir şey olmaz, bırakın ilgilenmeyin", "Bırakın gebersin" diyorlardı. Arna bir bayan doktor "Benim görevim bu insanları yaşatmak, siz karışmayın" dedi. Tüm hemşireler bir yerlere koşturuyor, bize yardım etmeye çalışıiyorlardı. Birçoğu polisle tartıştı. Kimileri, onları dışarı çıkarmaya çalıştı. "Şerefsizler, görevimizi engel-

lemeye çalışıyorlar." diyorlardı. Bir ara, bir hemşire elindeki aletleri kendisine engel omaya çalışan polislerin suratına fırlatmış. Bunu daha sonra öğrendim. Bir asker "Ben de operasyon sırasında yaralandım, hastaneye yatırıldıklarında hemşireler beni neredeyse dövecekti. Bunlara ise nasıl bakıyorlar" diye hayıflanıyordu.

Erdal ARIKAN: Hastanede kaldığımız süre içinde düşman Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ni kuşatmış, odalarına varincaya kadar işgal etmişti. Hastane çevresinde yoğun güvenlik önlemleri aldıkları gibi, bizim yattığımız acil servisin odalarının içine onlarca nöbetçi dikmişlerdi. Bizim bulunduğu yerde tüm giriş çıkışlar kontrol altına alınmıştı. Sivil polislerden özel timlere, çevik kuvvet polislerine, jandarmaya kadar uzun yillardan beri .izmir ve Ege bölgesindeki operasyonlardan, işkence ve katliamlardan tanındığımız sivil polisler yönetiyor, sevk ve idare ediyordu hepsini. Jandarma bile onların karşısında esas duruşa geçiyor, bu katillere "komutanım" diyorlardı. Tedavi için odalarımıza giren her hemşirenin, her doktorun peşine mutlaka bir jandarma takılıyor, ne konuştugumuzu anlamaya çalışıyordu.

Nevzat KALAYCI: Sedye ve yataklarımıza ayaklarımızdan kelepçelenmişti. Hepimizin kollarında serum vardı. Vücutumuzu kırıdatacak halde değildik. Bu haldeyken bile aldıkları tedbirlere rağmen, kaçabileceğimizden, yoldaşlarımızın hastaneye baskın düzenleyebileceğinden korkuyorlardı. Tedavi kolaylığı sağlasın diye yataklarımızın başucuna asılan isimlerimizi, ikide bir kontrol ediyorlar, hepimizin nerede yattığını bilmek istiyorlardı. Bir ara bizim nasıl insanlar olduğumuzu merak eden birkaç çevik içeriye girmek istediler. Bir asker, "Abi, içeri silahlı girme, bunların ne yapacağı belli olmaz." deyince polis şaşırıldı; "Bu kadar güvenliğe ne gerek var. Bunlar bu halleriyle ne bir şey yapabilir, ne de kaçabilirler" dedi. Askerse "Abi bunlar her şeyi yaparlar. Ać kelepçeyi bak kaçıyorlar mı, kaçıyorlar mı?" diye yanıt verdi. Polisler bir daha bizim odaya girmediler. Birinde ise "Niye bu kadar uğraştınız,

bomba atıp girseydiniz koğuşa" diyen polise askerin cevabı "Abi 60 tane bomba attık, bunlara hiçbir şey olmuyor" oldu.

Metin BOZOĞLTJ: Ben gözüüm açtığında ayaklarından kellepçeliydim. Etrafımda hemşireler koşturuyordu. Bizleri karşılıklı iki odaya almışlardı. Bir ara içeriye giren işkenceciler, yönetici yoldaşlarımızın isimlerini sordu. "Şu kim, bu kim", "Şu nerede?" diyorlardı. Bizden cevap alamayınca saldırıyor, tükrürülerdi. Maltada başlayan isim sormalar hastanede de devam etti.

"Polis, '40 Kişi Burada, Üçü Zaten Gitti' Dedi"

Şehitleri nasıl öğrendiniz?

Metin BOZOĞLU: Ben hemşirelerden duydum. Serum değiştirmeye geldiklerinde sormuştum. Önce kesin bilgileri yoktu. Daha sonra yine hemşirelerden öğrendim. O anki duygularım çok karışıktı. Yusuf'u, Uğur'u, Turan Ağabey'i düşünüyorum, onların yaşamlarından ayrıntılar hatırlamaya çalışıyorum. Kin, nefret, acı, coşku bir aradaydı. Katillerden hesap sorulacağını biliyor, bu müjdeyi alacağım anın coşkusunu düşünüyordum. Dersimli olduğunu söyleyen bir asker, "başınız sağolsun" dedi. Daha sonra Kürt bir hemşire de, hesap sorulacağını söyleyerek acımızı paylaştığını söyledi.

Mesut AVCI: Askerler sayım yapıyordular. "Kırk bir kişi burada, iki kişi de morgda, tamam." Önce inanamadım, daha sonra bir polis bizi sayarken "kırk kişi burada, üçü zaten gitti" dedi. Sesine zoraki bir umursamazlık vermeye çalışıyorum. Bir asker, bir yoldaşımızın yatağına oturmaya kalktı. Yoldaşımız "kalk ordan şerefsiz katil" diye bağırınca önce afalladı, sonra saldırdı. Yataklarımızdan doğrulup müdahale etmeye çalıştık. Defolup gitti.

Hastane personelinin tutumları nasıldı?

Nevzat KALAYCI: Doktorların ve hemşirelerin müdahalesi yarınlık saat daha gecikseydi, verdığımız şehitlerin sayısı daha fazla olurdu. Onlar polislerin ve askerlerin tehditlerine pabuç bırakmadılar. Meslek onurlarına sahip çıktılar, ilk andan itibaren kimi "üzülmeyin" diye bizi teselli etmeye çalışıyor, kimi si-

çak sözler söylüyordu. Ellerimiz tutmadığı için kendi elleriyle yedirdikleri yemeklerin ardından, "zahmet oldu" dediğimizde, "size yardım etmek bizim için onurdur, büyük bir zevkle yardım ediyoruz" diyorlardı. Özellikle bazıları etrafımızda pervane oluyor, her fırسatta ilgilenebiliyor, destek sözleri söylüyorlardı. Bunların hemen hepsi polis tarafından tehdit edildi. Burada doktor, hemşire ve diğer hastane çalışanlarına bir kez daha teşekkür etmek isteriz. Sağlık emekçileri yer yer düşmana kafa tuttular. Dışardan içeriye girip bizlere ulaşmak isteyen tıp öğrencilerinden bazıları gözaltına alınarak "kuryelik", "kaçırma girişimleri" söyletileri yayıldığında bile, çabalarını coşkuyla sürdürdüler. Polis ve jandarmanın hakaretlerine, engellemeyebine karşı tavır aldılar. İşkenceciler bizlere kan verilmesini engellemeye çalışırken, "Al bu kanı sakla görmesinler." diyen hemşireler vardı. Bu olup bitenler -katliam çabalan ve sahiplenme tavırları- Buca'da başlayan savaşın Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde değişik biçimde sürmesiydi.

Cezaevinden hiç haber alabildiniz mi?

Esin KURT: Özellikle hastanenin acil servisinde kaldığımız 4-5 gece boyunca gelen polisler ve jandarmalar, sürekli "7. koğuşa gireceğiz", "giriyoruz", "girdik", "tüm koğuşlar sırayla geliyor" diyorlardı. 7. koğuştan faşist gardiyancılardan birinin kapıaltında cezalandırılması sırasında kırılan camlardan yaralanan iki arkadaş hastaneye getirilmiş, bunu daha sonra öğrendik. Bu olayın ardından "7'ye girdik, iki kişi getirdik, oh oh, diğerlerini de getireceğiz" demeye başladılar, bizim cevabımız "Girin sizi bekliyorlardı r. Oradan kimseyi sağ çıkaramazsınız" oldu.

Bernar SATAR: Bir savcı gelip olay hakkında ifademize başvurdu, iki adım arkasında dolaşan jandarma onu bile rahatsız etti... Bir ara takım elbiseli biri geldi. "Ben izmir Barosu başkanıyım, beni arkadaşlarınız gönderdi. Özel izinle geldim. Sizin durumunuzu öğrenip onlara ileteceğim. O zaman sa\u111n vereceklermiş."

Cezaevinden aldığımız elle tutulur tek haber buydu.

"Bütün Yoldaşlarımızı, Halkımızı, Partimizi ve Önderimizi Seviyoruz"

Bazlarınız mahkum koğuşuna konulmuşsunuz. Orası na- sıldı?

Ahmet KURBAN: Oraya götürülürken, sağ ayağımdan sedyeeye kelepçelediler. Askerler sedyeyi sürümeye başladilar. Koğuş kapısının önündeki polisler gülerek "hızlı sür, sağa, sola çarp, yere düşür" diye çağırıyorlardı. Basımdaki asker devamlı küfür ediyordu. Uzun bir dehlizden geçtik. Bu arada sedyeyi deli gibi bağıra çağrıa sürmeye başladilar. Düşmemek için zor tutunuyordum. Yolda durdurup, "En Büyük Türkiye", "En Büyük Jandarma" diye bağırarak göğsüme vurdular. Bu yol boyunca devam etti.

Halil BOZKURT: Beni de döve döve aşağıya indirdiler. Mahkum koğuşuna getirdiklerinde, zincirlerimizi çözmeleri gerekiyor, çözmediler. Bunun üzerine, zincirler çözülene, alış-veriş sağlanana kadar, açlık grevine başladık. İki gün boyunca gelen bütün askerler ve doktorlar bizi ikna etmeye, vazgeçirmeye çalıştı. Sonunda inisiyatifimizi tanıdıklarını.

Enis ARAŞ: Mahkum koğuşundayken nöbet tutan askerler önce devamlı küfür ediyor, sataşıyorlardı. Bir müddet sonra net tavırlarımızı görünce sünğüleri düştü. Ve sessiz sedasız dolaşmaya başladilar. 25 Eylül'de 3-4 tane ring arabası geldi. Biz taburcu olacağımızı beklerken, tekrar gittiler. Çok merak ettiğimizde, "7. koğuşa girmişler, iki yaralı hastaneye gelmiş" gibi sözler ediyorlardı. Bu bizi meraklandırdı. Ama daha sonra öğrendik ki, koğuşlara girememişler, iki kişi de bir gardiyani cezalandırırken yaralanmış. Ertesi gün cezaevine getirildik. Çoğumuzda elbise olmadığından çarşaflara sarılıydık. Cezaevine geldiğimizde yeni bir müdürle karşılaştık. Herkes bize iyi davranışmaya çalışıyordu. Maltaya girince sloganlarımızı atmaya başladık: "21 Eylül Şehitleri Ölümsüzdür! Uğur, Yusuf, Turan Yaşıyor, Parti-Cephe Savaşıyor! İşkenceli Katillerden Hesap Sorduk, Soracağız! Yaşasın Buca Direnişimiz!.." Her koğuşun kapısında durup içerdekilerle selamlaştık. Sonunda koğuş-

muza geldik. Kapı açıldığında bizi büyük bir coşku seli karşıladı.

"Ne Kaygılarım, Ne De Güvensizliğim, O An Yoktu"

Direnişin içinde o an neler düşünüyor, neler hissediyor-dunuz?

Esin KURT: Askerler überimizde tepinirken bile hem Ali Rıza komutanın, hem de Önderimiz'in resmi gözümüzün öndeymişti. Daktilo ilk alındığında Ali Rıza Komutan'a içten içe kızmıştım, 25 milyon liraya daktilo alınır mı diye, ama bu aklıma gelince daktiloyu korumaya çalıştım: Kalasların ve askerlerin altında, komutanın ilk daktiloyu kullanmaya çalışırkenki hali geliyordu aklıma. Daktilo o an benim için Ali Rıza Komutan gibi bir şeydi. Sanki komutanı kırmaktan koruyordum. Sonučta, askerlerin "En Büyük Kim?" sorularına, istemlerine kendiliğinden "En Büyük Biziz" sözleri döküldü ağızından. Evet en büyük bizdik. Ve yediğim falakanın, sopanın altında ben kendi kendime gülmeye başladım. Oysa direnmek ne kadar basılmış.

Hastanede insan yatmaktan başka bir şey yapamayınca bol bol düşünüyor. Her şeyi düşündüm bu sürede. Eski hayatım, devrimcilik, Devrimci Sol'la ilk tanışmam, kendi başıma yapmaya başladığım çalışmalar, seçim zamanı hemen her köyde kendi çapımda nasıl propaganda yapmaya çalıştığımızı, yaşlı insanlara söylediklerimi düşündüm. 7. koğuşu düşündüm. Yoldaşlarım yanım çıkmış, tilililer çekiyordu. Aklıma Bağcılar Direnişimiz geldi.

Doğan UNSAL: ilk ses bombasının patlaması bana Malatya Cezaevi'nde yoldaşlarımıza yapılan saldırıyı hatırlattı. Patlayan şeyin el bombası olduğunu tahmin ettim. Burada bu düşüncelerim varken, düşmanın barikatı aşamayacağını da düşünmeye başladım. Aklıma duvarlardan birini havaya uçarcakları geliyordu. Ama direnişe engel olamayan düşmanın dumrunu düşündükçe mutlu oluyordum.

A.Gedik OSMANOĞULLARI: Bombalar atılmaya başlanınca olayı daha iyi kavramaya başladım. Fakat hiçbir şey düşü-

nemiyordum. Sadece eylem içerisinde nereye daha çok yarırm olur, neler yaparım onlara bakıyordum ve zaman akıp gitdiyordu. Ne zaman 7. koğuştaki yangını gördüm, o zaman arkadaşlar için çok kaygilandım. Çok kötü sonuçlar doğuracağı, 7. koğuştan şehitler olabileceği kaygısıyla birlikte, bütün gücümle slogan attım.

İnan ÇOBAN: Artık ne olacak, ne yapacaklar diye bir şey düşünmüyorum, sadece o an bulunduğum yerde işimi yapıyordum. Mazgalı tutarken de, bombaları etkisiz hale getirirken de, düşmanla çatışırken de aynı rahatlık vardı. Ne kaygılarım, ne de güvensizliğim o an yoktu. Aklıma dahi gelmiyordu bunlar...

Rıza DOĞRU: Bir ara barikata dayanırken, bir yoldaş ıslanlığımı görerek, "zaaflarından temizleniyorsun" dedi. Gerçekten de ıslanıyordum, üşüyordum ama temizleniyordum.

Ali DOĞRU: Düşman ile göz göre geldiğim zaman, bir ara elimizde savaşacak hiçbir silahımız kalmadığı halde saldırmanın curetini hissettim, işte ölüm korkusu aşılmıştı. O an aklımdan geçen tek şey, düşmana nasıl daha fazla zarar verebilirim oldu.

Mesut AVCI: Düşman karşımızda, bir metre ötemizde ve bizim yapabileceğimiz bir şey yok. Tek silah bedenimiz o an. işte o zaman, bir silaha özlem duyuyor insan. Ölmeye, yaranmaya, sakat kalmaya neyse sonuca hazırlıdım. Ama düşmana zarar verememenin burukluğunu bir türlü içimden atamadım. Çatışmaya ilişkin kafamda her zaman dağda bir kuşatmayı yarıyormuşcasına bir izlenim kaldı. Çünkü o kadar göğüs göğüse çatışıyordu ki, dibimizde düşman vardı. Gözbebeklerindeki korkuyu, kini hissedebiliyordum.

Bir de şu anki duygularınızı merak ediyoruz. Direniş size ne verdi, sizin içinde nasıl izler bıraktı?

Barış YILDIRIM: Bu direniş, bana kendine güvenin, savaş

ortamlarında büyündüğünü, yoldaşlığın ve tek tek yoldaşların önemini ve gücünü, cezaevindeki örgütlü gücümüzü ve benim açığa çıkarabileceğim gücümü öğretti. Şehitlerimizin yaşamı, tüm eksikliklere rağmen savaşmanın mümkün olduğunu gösterdi.

Kaan TOKSOY: Bu olayın üzerinden en önemli etkilerinden biri, insanlarımıza duyduğum sevginin bugün çok daha fazla artması oldu. Bundan sonra insanlarımıza karşı daha hoşgörülü olacağım. Onları daha yakından tanıtmaya çalışacağım.

Mehmet GÖCEKLİ: Birçok çelişkinin ve Partiyle bütünleşmem sorunlarının bu çatışmada, özellikle yeni insanlar üzerinde aşıldığını inanıyorum. Herkes, kendisinin ve yoldaşlarının farkına vardı. Yoldaşlık ilişkilerinde ve insanlarınımızın kaynaşmasında bu çatışma olumlu etki yarattı. Çünkü ölümü paylaştık hep birlikte. Birbirimiz için savaştık. Bundan sonra, bu çatışmanın olumlu etkilerini kalıcılaştırarak, cezaevi yaşamımızı örgütlemek göreviyle karşı karşıyayız şimdî. Genel Direnişimizi de zaferle taçlandıracağız. Buca'da da üzerimize düşeni layıkıyla yapacağız.

Yusuf SARP: Dört duvar arasında olsak da, savaşma duygusu güzeldi. Ve bu duygusu, içimdeki sıcak mücadeleye kavuşma isteğini daha canlı kıldı. Burada da savaşıyoruz ama mutlaka bir yolunu bulup, sıcak savaşa çıkmalıyız. Bugün bunu daha çok istiyorum.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Serdar KARABULUT: Bütün yoldaşlarımı çok seviyoruz. Halkımızı çok seviyoruz. Partimizi ve Önderimizi çok seviyoruz.

"Akıma Gazi'nin Cephe Yıldızlı, Maskeli Barikat Savaşçıları Geliyordu"

Sizler 7. Koğusta kalyorsunuz. Yüzlerce asker, gardıyan ve kasklı, kalkanh özel timler doğruca 6. koğuşa yöneldiler.

Duvarlar delindi, mazgallar patlatıldı. Oksijen kaynağı ile demirler kesildi. Gaz, sis, ses bombalarına ve tazyikli suya rağmen yoldaşlarınız saatlerce direndiler. Tüm olup bitenlerin gözlerinizin önünde cereyan etmesi karşısında ne hissettiniz? Direnişi ve yaşadığınız duyguları 7. koğuş cephesinden değerlendirir misiniz?

Hüseyin SÖZEN: Çevremdeki insanlara bakıyordu. Herkes kırmızı fularlarını yüzüne çekmiş. Aklıma Gazi'nin Cephe yıldızlı maske takan barikat savaşçıları geliyordu. 6. koğuş da yüzlerine sardıkları havulularla onları andırıyordu.

Saatlerdir sürüyordu çatışma. Ara sıra bize de tazyikli su sıkiyorlar. Arada mesafe olduğundan pek etkili olmuyordu. Sadece ıslanıyordu. Çakmağımı kontrol ettim, sağladım. Naylonun içine sarılmışım. Su işlememişti. Devamlı slogan atarak yoldaşlarımıza destek olmaya çalışıyorduk. O sırada bağırdım: "Yaşasın .Devrimci Sol Savaşçıları". Aklımda şehit düşen komutanlarım vardı, onları düşünüyordum. Özellikle tanadığım Avni TURAN ve Ali Rıza Komutan'la birlikte geçirdiğimiz günler, paylaşımlarımız.1 film seridi gibi gözümün önünden geçtiyordum, üzerimdeki emeklerini düşündüm. Kendi doğallığında onlarla birlikte oldum, onları andım kendi içimde. Bu duygusal atmosferin dışa vurumu olarak da "Yaşasın Devrimci Sol Savaşçıları" sloganını haykırmışım. Ağzımdan kendiliğinden çıktıverdi.

Tazyikli su üzerimizden çekilmiş, sunta arasından canhıraş sloganlar* atarak karşısındaki çatışmayı izliyorduk. Karşidan çatışmanın olduğu "5 erden komutanın "Barikatı yakın" emri geldi. Daha önceden hazırladığımız yatak pamuklarından-iki kucak dolusunu barikata yerleştirdik. Barikatı iki yerinden tutuşturduk. Alevler kısa sürede büydü. Karşıya bağırdım. "Yoldaşlar Koğuşu Yaktık."

Bir anda çatışan yoldaşlarımıza göz göre geldik. Gözlerimizle konuşuyor, vedalaşıyorduk. Aynı duygulan onların gözlerinde de hissediyordum. Yangından çıkan dumanlar tüm koğuşu sarmıştı. Nefes almakta güçlük çekiyor, slogan atmaktan zorlanıyordu. Karşıda teker teker tüm yoldaşlarımıza işkence yaparak kopardılar.

Koğuş boşalmıştı. Sessizlikten faydalanan düşündüm: "Özgürüz işte. Kimse bizi buralarda teslim alamaz. Siyasi kimliğimizle, onurumuzla, irademizle ayaktayız. Geleneklerimize, değerlerimize bir yenisini daha kattık. Böylesi bir cezaevi direnişini de ne kitaplardan okuduk, ne de başka bir yerden duydum. Yok böyle bir şey, ilk biz yapıyoruz. Zafer bizim oldu, yenilgiyi yine düşmana armağan ettik."

Recep DERYADEMİR: Kendimi dışardaki bir hücre evinde el bombalarıyla, silahlarla taranan çatışmada hissettim. Böyle bir çatışmaya tanık oluyordum. Yoldaşlarım orada sıcak çatışmada iken, bizim oraya gidemememiz çok acayıp bir şey.

Ardı ardına bombalar patlıyor. Yoldaşlarımın hiçbirinde panik yoktu. Sonuna kadar çatışma geleneğine, Parti-Cephelilere yakışır bir şekilde savaşıyorlardı.

Bu sırada komutan yoldaş ateşi yakmamız için haber gönderdi. Barikatın arkasına yığıdığımız yataklarla ve suntalarla ateşi alevlendirdik. Ateş tutuştuktan sonra "tililili" sesleri yükselmeye başladı. Müthiş bir duyguydu. 7. koğuştaki herkes ölüme hazırıldı. Koğuşumuzun her yanını duman ve is kapladı. Islak havlu, bez vb. maskelerimiz vardı ama pek de bir yararı yoktu. İçimden bir ses ölüme gülerek gittiğimizi ve buna hazır olduğumuzu söylüyordu. "Alevi körükleyin" diye bağırlıyor, düşmana "tanklarınızla, toplarınızla gelin" diye haykmyorduk. "Buradan ancak cesetlerimiz çıkar..."

Düşman itfaiye hortumu ile barikatımızdaki yanını söndürmek istediler. Ama yanının sönmemesi için suyu battaniye, sunta ve bedenlerimizle engelledik. Pencere kenarlarından yoldaşlarımıza zafer işaretleri yaparak moral veriyorduk. Hep birlikte slogan atarak cezaevini inlettik: "Yaşasın Yangın Direnişimiz!"

Karşılardan, "YOLDAŞLAR SiZi SEVİYORUZ!..." diye bağırlarak bizi coşkulandırdılar.

Bir ara bizden cam istediler. Biz de iki koğuş arasına önceden çektiğimiz teleferikle cam yollamak için, kazakların ve yastık kılıflarının içine cam doldurduk, 6. koğuşa gönderdiğimiz camların gitmesini engellemek için bir asker eline bir ka-

las almış ve 6. koğuşun yemekhanesinden ipi kesmek istiyordu. Kalas uzun olmadığı için yetişemedi. Esasında, yemekhaneden değil de havalandırmaya çıkışlardı çok rahat engelleyebilirlerdi. Fakat havalandırmaya çıktıklarında ne olacağını çok iyi biliyorlardı. Bizden yiyecekleri camlardan korkuyorlardı, cesaret edemediler.

Bir ara yoldaşlarımdan birisiyle göz göre gelmiştık. O sempatik bakışıyla bana selam verdi. Ben de ona zafer işaretini yaptım. Belki de bu son selamımız olacak diye düşünüyor, o sıcaklığı içimde çok derin hissediyordum. Birbirimize son bir kez gülümseyerek yoldaşlarımın yardımına koştuğ.

Öyle bir kin ve öfkeyle askerlere küfrediyordum ki, anlatabilmem. Yanımdaki yoldaşlarım da öyleydi. Düşmana kin ve nefret duyuyordum. Tüm bunların hesabını soracağımızı, faşizmi döktüğü kanda boğacağımızı haykırdık. Askerlere bağınyorduk. Onlar da "biraz sonra siz de alacağız." diye gözdağı vermeye çalışıyorlardı. Ancak biz her şeyimizle hazırduk. Beynimizle, yüreğimizle, bedenlerimizle ölümüne savaşacağımıza emindik. Zaten yoldaşlarımıza yaptıklarından dolayı büyük bir kin beslemiştik. Kendimizi yakacak, onlara teslim olmayacaktık.

Bu katliama başından sonuna kadar tanık oldum ve cezaevinin soyutluğunu aşan bir atmosferde savaşı yaşadım. Faşizme karşı büyük bir öfke doluyum artık. Düşmana karşı yoldaşlarımın beden beden direnmesi beni çok onurlandırdı. Tam 3 saate yakın çatıştılar, "mevzilerini korudular. Teslim olmadılar. Düşmana da söylediğimiz gibi 'Ancak cesetlerimizi çiğneyerek sayım alabilirsiniz' dedik ve yaptık." Parti-Cephelilerin farkı bir kez daha görüldü. Halkımızı sahiplendik ve düşmana baş eğmedik. Faşizme olan kin ve öfkemiz, intikam naraları atıyor artık.

Ali Rıza Komutanımızın izinde yürüyoruz. Bunu bir direnişle daha taçlandırdık. Komutanımız da bizden bunu bekledi. Ve biz onun öğrencileri olarak, mevzimizi sonuna kadar korusacak ve geliştireceğiz.

"Gözlerim Hep Öldürmeye Yarayacak Malzeme Aradı"

Gencer KARABULUT: Firar ve sonrasında yaşadığımız On-beş gün savaşları ve bu direniş beni çok etkiledi. Hareket saflarında yer aldığım günden bu yana ilk defa yanibaşındaki; ağız dolusu kahkahaları paylaştığım, siper yoldaşlığını tattığım yoldaşlarım şehit düşmüştü. Onlar gibi olmak, şehitler halayına omuz verme isteğim kat ve kat artarken, yüreğimdeki duygulara hakim olamıyor, irade dışı üzülüyordum.

Namussuzlar, alçaklar, operasyon biter bitmez hiçbir şey olmamış gibi "her şey bitti, sayım verin" diyorlardı. Biz de eşyaya adını koyarak ağızlarının payını verdik. Yaptıklarının hesabını vereceklerini ve istedikleri sayımı da ancak cesetlerimizi çiğneyerek, yoldaşlarımıza yaptıkları gibi alabileceklerini söyledik. Barikatımızı tekrar gözden geçirdik. Savaş araç ve gereçlerimizi tekrar gözden geçirdik. Yoldaşlarımıza yönelik saldırırıdan çıkardığımız dersler ışığında düşmanı daha hazırlıklı, daha güçlü beklemeye başladık.

Her seye rağmen ölüm pahasına direndik ve savaşımız, düşmanınla hesaplaşmamız henüz bitmedi. Sıcak savaştan kopuk olsak da, kim demiş özgür tutsakların elleri kolları bağlı oturacağını; dört duvar varoşlara, sokaklara dönüşüyor, Gazi, Nurtepe ve Okmeydanı ruhunu soluyordu.

Türker SUCU: Sopaların biri inip biri kalkarken, inip kalkan sopa kırmızıya bulanmış bir şekil alıyordu. Hareketsiz bedenlere bile onlarca sopa indiriyorlardı. Gözlerimizin önünde yoldaşlarımızın hareketsiz bedenleri koğuştan sürüklenecek çıkarılıyor ve halen kalaslarla sırtlarına, kafalarına vuruluyordu. Askerlerin, gardiyanların elleri, yüzleri, gömlekleri, elliindeki sopalan yoldaşlarımızın kanlarıyla boyanmış bir şekildeydi.

İşte faşizm buydu. Herkesin gözlerinde öfke ve kin okunuıyordu. Kimsenin ağınıçını bıçak açmıyordu. Bizim barikatta yanın hala devam ediyordu ve koğuş o an daha b'n sıcak olmuştu.

.Birkaç faşist gardiyan operasyon bittikten so'nra tekrar geldi. 6. koğuştan yerdeki kan birikintilerine basmamak için sıç-

raya sıçraya yürüken, gömlekleri kanlı bir şekilde bize "köpek" işaret yapıp küfrediyorlardı. Hepimiz bu faşistlerin yüzlerini beyinlerimize kazımak için cama koşup ağzımıza ne gelirse söyledik, bütün kinimizi kustuk.

Levent DERİCİ: İnsanı üzen tek şey, yoldaşlarına yeterince yardım edememek oluyor. O anda ben de onların içinde olmak, gücümün yettiği yere kadar onlarla birlikte düşmana karşı savaşmak isterdim. Bu yüzden içinde hala burukluk var. Düşman, bizim koğuşa da girmeye çalışsaydı, yoldaşlarımız için de çatışacaktım. Çünkü onlara yönelik saldırısı kinimi artırmıştı.

Ben de birçok yoldaşım gibi böyle bir saldırıyla ilk kez karşılaştım. Bu yönüyle direniş birçok bakımdan öğretici oldu. Direniş sırasında insanlarda celişki meliski kalmıyor.

Şehidimiz olduğunu aynı akşam 4. ve 5. koğuşların attıkları sloganlardan öğrendik. Önce hepimizde bir donukluk oldu, inanamadık. Ama yalnızca bizim gözümüzün önünde o kadar saldırmışlar, cop ve kalaslarla vurmuşlardı ki, bu haber büyük ihtimalle doğrudur diye düşündüm, o an keşke bizim koğuşa da gelseler dedim. Gözlerim hep öldürmeye yarayacak malzeme aradı.

,

"Moskova Önlerinde Gibi Olsun İstiyorum"

Murat ÇOBAN: Bir önceki saldırında uğradıkları bozgundan olsa gerek, bu sefer kasklı-kalkanlı gelmişlerdi. "Geliyoruz" dediler, "gelin" dedik.

O anda geçmişe yönelik her şeyi unutmuşum. Hiçbir şey aklıma gelmiyordu. Ne aile, ne gelecek, ne yaşam kaygısı, hepimiz şehit olacağız diye düşünüyordum. Şehitler pahasına teslim olmayacaktık. Hiçbirimizde panik yoktu, soğukkanlıydık. Aklıma sürekli daha önce şehit olan yoldaşlarımız geliyordu. Ölüm Orucu şehitleri, Sabo, Ali Rıza... Geleneklerimiz aklıma geliyordu. Bu yüzden, bugüne kadar şehit olan yoldaşlarımızın aklıma gelen tüm sözlerini sıraladım.

Operasyon bittiğinde havalandırma bombalarla doluydu,

ortalık hala dumandı. Her saat başı slogan atıyordu. İlk olarak akşam saatlerinde diğer koğuşlardan "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganı geldiğinde iyice emin olduk, şehit vermiştık. Biz de çalışmadığımız için şehit olamadığımız için, kendi kendime yüzlerce kez lanet okudum düşmana. Ertesi gün 6. koğuşu temizlemeye gelmişlerdi, delilleri yok ediyorlardı. Gardiyandaların biri ağladı. Onu hemen götürdüler.

Murat ÖZDEMİR: Gardiyalar, askerlerden, kudurmuş köpeklerden daha azgınca saldırıyorlardı. Bir tane asker vardı ki, elime geçirirsem ve devrimci olmasam ona binbir çeşit işkence yaparak öldürürdüm. Çünkü olanca gücüyle yükseğe zıplayarak yerdeki yoldaşlarımızın üzerinde tepinirken gördüm.

15-20 dakika sonra bütün koğuş boşaltılmıştı. Sessizlik oldu. Bizim koğuşa da girmelerini bekliyor ve bunu çok istiyordum. Bir yoldaş "biraz dirlendirirler, ondan sonra gelirler" demişti. Ama ben beklemekten hoşlanmıyorum. Çatışma "Moskova Önlerinde" ki gibi olsun istiyordum. Barikatın orada ölmeliydim, geri adım almamalıydım...

"Zafer İşaretime Su Sıklalar, Güldüm"

Gökhan ÖZOCAK: Belki ölüm olabilirdi ama çok uzak bir ihtimaldi. Balyozları duyunca büyük bir çatışma olacak diye fikrimi değiştirdim. Kasklı jandarmaları ilk kez görüyordum. Çok operasyon yedim geçmişte. Bize kesin ölüdürüsye yükleneceklerdi. Eski barikatlar gibi çekemeyecekler, 6 ve 7'ye ya da önce 6'ya sonra 7'ye gireceklerdi. Bu geceye kadar sürer diyordum. "Kamuoyu pek olmaz, basını bağlamışlardır" diye düşünüyordum. İşçilerin büyük grevi vardı. Biz burada, emekçiler dışında direniyordu. Sloganlarımı haykırıyor-duk. Zafer işaretini yaptık. Zafer işaretime su sıklalar, güldüm. Bombalar patladı. El bombası sandım. 6. koğuş Bağcılar gibi, 16-17 Nisan gibi, Kızıldere gibi geldi bana.

Yavuz MAMAÇ: İlk ses bombasının atılmasıyla, bir an vücutum titredi. Sonra kendimi toparladım, içimde bir kırırtı

vardı, ilk kez savaşı bu kadar sıcak yaşamamın heyecanıydı bu. Onlarca asker nasıl sığmıştı oraya hala şaşırıyorum. Yoldaşlarımıza ölüresiye vurmaya başladıklarında beynim karıncalandı. Vahşice, hayvani sesler, çığlıklar atıyordu düşman. Artık heyecandan değil, nefret, kin ve öfkeden içim sarsılıyordu. Düşmanın her vuruşunda sanki bana vuruluyordu. Yoğun duygular sardı içimi. Tüm yoldaşlarımı ne kadar sevdiğim hissettim.

Ercan YILDIZ: Biz de direnişin bir parçasıydık, tereddütsüz yaktık koğuşu ama aklımız, bilincimiz karşısında çatışan yoldaşlarla birlikteydi. Artık "biz'i yarattık. Şehitlerimiz bir kez daha harcı oluyorlar birlliğimizin, geleceğimizin, tek tek yoldaşlar geçiyor gözümün önünden, seviniyorum, savaşıyoruz hep birlikte. Kendimi yenilemede attığımız adımlara seviniyorum, daha güclüyüm, kendime daha çok güveniyorum. Ölmeye ve öldürmeye hazırlım. Rahatım aynı zamanda, korku ve telaş yok. Ali Rıza Komutan sürekli aklımda, birçok şeyi O öğretti, O'ndan öğrendik tereddütsüz savaşmayı.

Ali ASLAN: O an sadece direnişi daha fazla uzatmak, daha güzel kılmak, düşmanın saldırısını boşça çıkartmak için yapmam gerekenleri ve bunları daha güzel nasıl yapabileceğimi düşünüyordum. Çıksız, kayısız, hesapsız, tereddütsüz direnişin bir neferi, hamalıydım. Biraz sonra ölebilirdik, bunu biliyordum ama korkmuyordum. Korkuyu o an alt etmiştim. Saldırı boyutlandııkça kin ve öfkem daha da arttı, direnme gücüm daha yükseldi. "Ateşi yakın" emrinden sonra, "kendinizi yakın" emri gelse, tereddütsüz kendimi ateşe atacak ruh ve coşkuya sahiptim. Hemen hemen bütün yoldaşlarımızda aynı kararlılığı görebiliyordum.

Bektaş PİRDOĞAN: Koğuşumuzu yakınca, aklıma hiçbir kaygı gelmiyordu. Ölümü yememişti. Yalnızca Sivas "gelmişti aklıma. 37 kişinin yanması gelmişti. Ve karşı koğuştı yoldaşlarımızın sırtında zıplamaları, demir çubuklarla vurmaları üzerine içimden onları boğasımlı geliyordu.

Murat KARAKUŞ: Direniş anında ailem, evim, daha önce yaşadığım hayat hiç aklıma gelmiyordu. Kendimi direnişe kilitlemiştüm ve artık yaptığım şeyler kendiliğinden, doğallığında olmaya başlamıştı. Bu direnişin içinde yaşadığım bir duyguda yanım anında öleceğimden çok, öldükten sonra Dersim'de 23 Nisan'da şehit düşen 12'lerin yanına gömülme isteğimin olmasıydı. Ama bunun olacağından emin olamıyorsun, söylediğim yoldaşlar da benimle şehit düşecek insanlardı.

"Cezaevini De Sürekli Savaşın Bir Mevkisi Haline Getirmeye Çalıştık"

Buca'daki saldırısı hangi atmosferde zemin bulmuştu? "Sayım verip vermem" vb. nedenlerle açıklanabilecek türden ve duvarların yalnızca sizin tarafınızla ilgili bir sorun muydu?

Cezaevi Komitesi: Hayır, sorun 'sayım verip vermem' sorunu değildi. Sadece irade çatışması burada somutlanmıştı o kadar. Buca'da yapılan saldırıyı ülkemizin genel sürecinden ayrı değerlendirenleyiz. Kontrgerilla ülkem genelinde halka karşı uyguladığı açık şiddeti gün geçtikçe artıyor ve vahşette, kan dökmede pervasızlaşıyor. Kürt halkına yönelik kendi yasalarım bile çiğneyerek uyguladıkları insanlık dışı azınlık saldırısı politikasının en önemli uygulama alanlarından biri de, halkın özgürlük mücadelesine öncülük eden devrimcilerin, yurtseverlerin tatsak olduğu cezaevleridir. Sistemin girilen ekonomik, sosyal, siyasal krizle bunalımdan bir türlü çıkamadığı, toplumsal muhalefetin gün geçtikçe yükseldiği, grevlerin arttığı böylesi bir süreçte oligarşî hem tatsak almış olduğu devrimcileri kimliklerinden soyundurmak hem de halkın pasifize etmek amacıyla tatsaklara sürekli çeşitli şekillerde saldırıyor.

Bugün sistemli rehabilitasyon programlarının yanında artık açık şiddeti de tırmadırıyor. Ülkemizde savaşın geldiği boyut düşmanı buna zorluyor.

Peki neden Buca?

Cezaevi Komitesi: Buca'da geçmişten beri devrimci-yurtsever tatsakları teslim almak, inançsızlaştırmak için çeşitli yöntemler denendi. Bazen fiili saldırularla, bazen ince düşünülmüş

rehabilitasyon programlarıyla tutsaklar pasifize edilmeye çalışıldı. Ama bunu başaramadılar.

Çok çeşitli ve sürekli eylemler geliştirerek Buca Cezaevi'ndeki statükoları parçalayıp, devrimci tutsaklar lehine değiştirdik. Tabii, bunda farklı siyasetlerden dostlarımızın da önemli bir payı vardır. Buca özgülünde, birçok eylemde birlikte zemini yaratılabılmıştır. Zaman zaman da, bizim tek başımıza direniş geçtiğimiz olmuştur.

Düşmanın saldırın ve sindirme politikaları da her dönem gündemde olmuştur. Özellikle mahkeme gidiş ve dönüşlerinde jandarma saldırısıyla karşılaşıyoruz ve birçok arkadaşımız yaralanıyor. Koğuşlara yapılan operasyonlarda ağır yaralananlar çok oldu. Defalarca pankart, bayrak ve şehit resimlerimize yönelik saldırılar yapıldı, iki tünel faaliyetimizin açığa çıkması da saldırı için zemin yapıldı, ilkinde dövülen, hücrelere atılan, Aydın Cezaevi'ne sürgüne gönderilen yoldaşlarımız oldu, koğuşlarımız talan edildi, ikincisinde ise, koğuşlarımız değiştirilmeli. Sürgünler de bir dönem, cezaevinde öne çıkan ve önder konumundaki insanlara yönelik uygulanıp, gücümüz bölünmeye, direniş tavımızı kırılmaya çalışıldı. Ama geride kalan yoldaşlar direniş geleneklerimizin süրdüğünü gösterdiler. Tüm cezaevlerinde gerçekleştirdiğimiz Genel Direniş Eylemi ile sürgünler kaldırıldı. Davası İzmir DGM'de devam edenler Buca'ya döndüler.

Şu ana kadar hiçbir keyfi uygulamaya, hak gaspına, değerlerimize ve yoldaşlarımıza yapılan saldırılara tavırsız kalmadık. Her zaman direniş çizgimizi koruduk. Bu çizgi THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye devredilen bir mirastır. Bizim görevimiz mirasyedi gibi, direniş geleneklerinin propagandasının üzerine yatıp beklemek değil, aldığımız mirası zenginleştirerek bizden sonrakilere bırakmak. Bunu hiç aklımızdan çıkmıyoruz.

İşte bu yıl yaşananlar bile bunun birçok örneğiyle doludur. Ki bu eylemler, her şeyin göze alındığı, idari işleyişin sayım vermemek durdurulduğu eylemlerdir. Barikat eylemi savaş çağrısıydı. Cesareti olan gelsin demektir. 17 Temmuz'da dört yoldaşımızın özgürlük eylemiyle sıcak savaşa koşmasıyla birlikte, olağanüstü günler yaşadık. Her fırsat bir bahane bulup hak gasplarına ve

saldırırlara yöneldiler. Yine barikat başlarında, yüreğimizi elimize alıp sabahladık... Ali Rıza Komutanımız şehit olunca, ertesi gün "arama yapacağız" diye geldiler. "Bunların morali bozuktur, Komutanları da başlarında yok, rahatlıkla ezeriz" diye düşündüler. Gereken cevabı alıp, on beş yaralı, on rehine bırakıp gittiler.

Parti-Cephemizin, önderliğimizin yol göstericiliğinde cezayı evini de sürekli savaşın bir mevzisi haline getirmeye çalıştık. Dışarıda şehitlerimizle, yoldaşlarımızla büyütülen Halk Kurtuluş Savaşımıza duvarların arasından katılmak, cezaevlerini tatsak düşenlerin daha da yetkinleşip geliştiği birer Parti Okulu'na dönüştürüp, düşmanı kendi silahıyla vurabilmek ve saldırılara karşı her koşulda direnmek Parti tarihimize, ideolojimiz, Metrislerle, Ölüm Oruçlarıyla yarattığımız geleneklerimizin öğretiklilikteydi. Bunlann karşısında amacına ulaşamayan düşman için yok edilmesi gereken bir sorun oluyorduk. Bunun yanında bir de hiç vazgeçmediğimiz özgürlük tutkumuzla duvarları yarınca, düşman, tam bir şaşkınlığa uğradı. Yine özgürlük eylemi sonrasında devam eden direnişlerle sürekli geri adım atmak zorunda kalan düşman için hedef durumundaydık.

"Kamuoyu Katliama Sessiz Kalmadı"

Direniş ve katliamın kamuoyundaki yankısı nasıldı? Sizce yeterince sahiplenildi mi?

Cezaevi Komitesi: Katliamın ve direnişin ardından kamuoyunun tepkileri bizim açımızdan çok önemliydi. Faşizmin bizlere yönelik saldırılarının, katliamlarının önünü kesmede tatsak yakınlarının, ailelerimizin, devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici kamuoyunun rolü önemliydi. Kaldı ki hala barikatlardaydık ve direnişimiz yeni bir katliama yol açabilirdi. Ancak, düşman hiç hesap etmediği bir tepkiyle karşılaştı. Buca'ya yönelik katliam sadece devrimci tatsaklara değil, halka da boyun eğdirmeyi hedefliyordu. Halkımız, devrimci-demokrat kamuoyu katliama sessiz kalmadı.. Hukukçular, aydınlar, gençlik, analar, babalar, DKÖ'ler cezaevi önüne yığıldılar. Düşman bu sahiplenmeyi hazırlamadı. Cezaevi önündeki kitleye saldırdı. Bazi devrimci, yurtsever gençler polisle çatıştılar. İlerici, devrimci basın gerçekleri kamuoyuna açıkladı. Devrimci, ilerici, demokrat avukatlar

ısrarlı girişimlerde bulundular, kitleSEL gözaltına alındılar.

Yerel radyolara, yüzlerce katliama tepki mesajları, direnişe destek mesajları, gazete ilanları hemen tüm devrimci-demokrat ve düzene muhalif en geniş, en yaygın çevrelerden akmaktaydı. Bu bizleri coşkulandırdı.

Ailelerimizin İzmir'de sokaktaki basın açıklaması, devrimci, yurtsever, demokrat çevrelerce kiüesel protestoya dönüştü. Hemen tüm cezaevlerinde AĞ ve fiili direnişler gerçekleşti. Düşman, kontrgerilla panikledi ve geri adım attı. Hastane önleri genç doktor adayları, avukatlar, her türlü DKÖ, partiden insanların ablukası altındaydı. Doktorlar, hemşireler, devrimcilerle düzenin sömürü kavgasında direnen, boyun eğmeyenin yanında, yeralmakta insanüstü gayret göstererek cepheyi genişletti.

Gecekonduarda, kent meydanlarında, DKÖ'lerde de yaygın basın açıklaması ve kimi gecekonduarda korsan gösteriler oldu, şehit yoldaşların cenazesini almaya devrimci, demokrat, yurtsever, ilericiler kesimden coşkulu, kararlı kitle yönelikçe anlamsızca saldırdılar. Faşist iktidar direnişimizi destekleyen halka ve devrimcilere saldırdı. Ummadığı bu halk öfkesinin kendisini boğmasından korktu. Ailelerimiz ziyaret yerlerinde, İstanbul'da, Ankara'da her yerde düşmana öfke oldular.

Vatan topraklarında, katliamı kabul etmeyen onurlu, yurtsever, susmayan, düşmanca ciddiye alınır bir öfke seli doğdu. Yurtdışından umut dolu tepkiler, destekler, mesajlar geldi.

"Sloganlara Tüm KoşuŞlardan Katılım Oldu"

O gün yalnız değildiniz. Direnişin başından sonuna kadar sloganları, marşları ve barikatlarıyla dostlarınız da sizinleydi. Sizler çatışırken, hemen karşınızda koşa koşa yoldaşlarınızla birlikte koşuŞlarını tutuşturan dostlarınızın da olması nasıl bir duyguydur?

Cezaevi Komitesi: Buca'daki mücadele sürecimiz, aynı zamanda devrimci dayanışma anlamında önemli birliktelikleri yakaladığımız bir süreç olarak da şekillendi. Son dönemde cezaevindeki tüm siyasi anlayışlarla belli bir eylem birlikteliği yakalamiştık. Saldırı öncesi içinde bulunduğuımız eylemlilik sürecini, istisnasız tüm siyasetlerin (TKP(ML)-TİKKO, MLKP,

TİKB, PRK-Rızgari, TDKP, TKP-ML, EKİM, PKK, DHP) ortak kararıyla başlatmıştır.

21 Eylül günü doğrudan bizim kaldığımız 6. koğuşa geldiler. Askerler maltaya girdiğinde, L, 2., 3., 4., 5. ve karşımızda yoldaşlarımıza TDKP tutsaklarının birlikte kaldığı 7. koğuşa barikatlar kuruldu. Saldırı başladıkten sonra attığımız sloganlara tüm koğuşlardan katılım oldu. 7. koğuşa barikat yakıldı, koğuştan alevler yükselmeye başladı. Yanarak ya da dumanдан boğularak ölmeye pahasına gösterilen bu tavır hepimize güç verdi. Sonrasında maltada artık yarı bayın halde, her tarafımız kan içinde yatarken, koğuşlardan duyduğumuz sloganlar ve marşlar bizi güçlü tutuyordu.

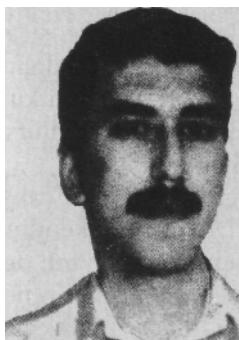
Hastaneden döndükten sonra, tüm siyasetler tek tek koğuşumuza bizi ziyaret etmeye geldiler. Ayrıca PRK-Rızgari ve TKP(ML)-TİKKO tutsaklarından, kendi koğuşlarında bakmak üzere yaralı yoldaşlarımızi isteyenler oldu. 4 yoldaşımızı PRK-Rızgari, 3 yoldaşımızı ise TKP(ML)-TIKKO koğuşuna bir süre için gönderdik. Yine 1 Ekim günü şehitlerimiz için yaptığımız anmaya istisnasız tüm dostlarımız şiirleriyle, türkülerle katıldılar. Hep beraber türkü söyleyip, halaylar çektil.

Buca'da yaşanan katliam ve direnişin, Genel Direnişin de odağına oturarak tüm cezaevlerine yayılmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cezaevi Komitesi: Oligarşi cezaevlerine yönelik çok yönlü bir saldırısı hazırlığındaydı. Uydurma ve yalanlarla yazılmış kontrollerilla haberleriyle aylardır bu saldırının zemini hazırlanıyordu. Ümraniye Tabutluklarını açmış, Eskişehir Tabutluklarını tekrar açıyor, yeni tecrit, sürgün programlarını gündeme getiriyor, tüm cezaevlerinde de tutsakların haklarını gasp edip onları sindirmeye çalışıyordu. Buca'yı da açık şiddetle dağitarak bu kapsamlı saldırıyı bir üst boyuta sıçratacaktı. Ancak yaşanan direniş düşmanın bu programını bozdu. Katliam kamuoyunda tepkiyle karşılaşınca düşmanı geriletti. Bu momentin üzerinde yükselen Genel Direniş düşmanın cezaevlerine yönelik kapsamlı saldırısı politikasının tümüne set oluşturarak, bu politikayı ezip, süreci düşmanın kendisini vuran bir silaha dönüştürecektr.

BEŞİNCİ BÖLÜM

HALKLARI İÇİN
YAŞADILAR HALKLARI
İÇİN SAVAŞTILAR
HALKLARI İÇİN ŞEHİT
DÜŞTÜLER

U
Ğ
U
R
S
A
R
I
A
S

LAN (1971- Kayseri)

Barikatın en öndeleydi. Tutsaklıla daha önce tanışmıştı. Düşmana karşı hep büyük bir öfke ve kin duymuş, hiçbir zaman devrim coşkusu sönmemiş, tersine tutsaklı yaşamı O'nu daha da bilinçlendirmiştir. Özgürlüğe kavuştuğunda mücadeleye yeniden atılmıştı. Aile ilişkileri, kendisine rahat bir yaşam sağlayabilirdi. Ama O, Devrimci Gençliğin çakarsız, - hiçbir şey beklemeden ülkesi ve halkı

için savaşması gerektiğini biliyordu. Devrimciliği öğrendi, öğrenirken öğretti. Demet TANER'in öğrencisi olmaktan onur duydu. Kitle ilişkilerinde çok özenli olup, insanların tek tek sorunları ile ilgilenir ve bu nedenle sevilirdi. Kitle örgütleyicisi, eğitici, ajitator özellikleri olmasına rağmen, hep bir silahlı savaşçı olmak isterdi.

"...Varolan gücümüzle vurmalyız... DHKP-C bugün patlamaya hazır saatli bir bomba gibidir..." diyordu. O'nun için hiçbir olanaksızlık, silahlı mücadele önünde engel olmazdı. Silah olmadığında, silah buldu. Bulamadığında, en ilkel malzemelerden öldürücü silahlar yapmasını öğrendi. Ve eylemler gerçekleştirildi. "...Vurmalyız..." diyordu. Olanaksızlıklar içerisinde yaratıcılığını kullanarak düşmana vurdu. Çok istediği askeri alanda coşkuyla savaşırken, yeniden tutsak düştü. Barikattaydı... Düşmanın barikattan kafasını içeriye sokmasına izin vermiyordu. Barikatın yanıldığı yerde gövdesini barikat yaptıyordu, ölecekti ama, düşman asla elini koluńu sallayarak, barikatı aşamayacaktı. O bir savaş ustasıydı. Liselileri eğitirken, halkı örgütlerken, polis takibindeyken olduğu gibi sakin ama coşkulu ve inatçıydı. Pes etmek, yılmak O'na göre değildi. Yine sakin ve ustaydı. Barikatın bir saniye daha fazla dayanması kazanımdı. Demir çubuklar, kalaslar, zincirler O'na diz çöktüremiyordu. Gövdesiyle barikattı. Bir saniye, bir saniye daha kazançtı. Barikat savaşı böyle sürüvordu.

"Aramızdasın, Hep Aramızda Kalacaksın"

O gülüşün yine karşımıda, düşman seni katletmişse de, sıcak gülümseyişinle anımsıyorum şimdi seni, bölgede ilk tanıdığım Devrimci Solcularından, tık tanıştığımız anda bile sanki kırk yıllık dostmuşuz gibi sıcaklığınla sarmalamışım beni. Kim olursa olsun hemen dostluk kurarak insanları etkiliyordun.

DLMK eğitim çalışmalarında bir süre beraberdik. Her çalışmada seni yorgun ve uykusuz görürdü. Dinlenmen, kendine bakman gerektiğini söylediğimizde "**yok benim bir şeyim, devam edelim, haydi**" derdin. Çok sonraları senin bu halinin ne denim beraber kaldığın bir yoldaş anlatmıştı. Meğer her akşam eve gittiğinde "**ben bu çocuklara yarın ne anlatacağım?**" diye yer bitirirmişsin kendini. Bu yüzden de gece yanlarına kadar uykusuz kalarak, bizlere bir şeyler öğretemek için durmadan dinlenmeden çalışırmışsin.

Yanlış bir davranışımızın karşısında olgun kişiliğinle doğruyu gösterirdin bize. En kötü anda bile kızdığını belli etmezdin. Yoldaşlarına ve halkına karşı mütevaziydin çünkü. Belli etmezdin ama herhangi bir kişinin harekete zarar vermesi, ahlaksızlığı karşısında kızgınlığını, öfkeni saklamazdın. Yine de insanları düşünürtmek için inatla, sabırla, son ana kadar uğraşır, emek verirdin. Kendine yönelik eleştirileri de dikkate alırdın hep. "**Eleştiri - zelestiri küçük burjuva için bir dikendir, batar, canım yakar, ama bir devrimci için güzel bir silahtr. Güç katar ve yeniler seni**" demiştin bir keresinde. Sağlam ve tutarlı kişiliğinle kime ne rede, nasıl davranışlığını iyi biliyordun. Sonradan görev alanın değiştiğinde, liseliler her yerde seni sorarlardı. Bir devrimciye yakışan tüm özelliklerinle derin bir iz bırakmıştır bizde çünkü.

Bir eve, bölgeye verdığın emekle soluk oluyor, can katıydın ona. Sıfırdan başlamıştin neredeyse. Bölgede gerçekleşen operasyonlarda olanaklar, ilişkiler yok deneyecek kadar azdı. Soğuk kiş ayları boyunca olanaksız kalmıştin. Buna rağmen 24 saatini devrime katarak, bir yandan insanlarla ilgilenirken, diğer yandan da hareketin diğer ihtiyaçlarını sağlamak için durup dinlenmeden koşturmuştur. Tüm kurumlarımızda senin emeğin vardı. Büyük iş, küçük iş ayrimı yapmadın. Yeni yapılan bir kurumu muzun inşaatında dahi harç karmış, tuğla taşımışdın. "Biz ög-

renciyiz, emekçi eli yoktur bizde, nazlıdır elimiz, ancak emekçi olmayı da bilmek lazım." diyerek gün boyu çalışmıştım.

Senin için "ben" duygulan yoktu hiçbir zaman. Bir derneğimizin açılışında bir amca "Aferin oğlum, kimsenin yapamadığını sen yapmışsin. Burada dernek açmak zor iş, koşturmak lazım açana kadar." dediğinde, sen de "Ben yapmadım amca, bak buradaki herkes hep beraber yaptı, biz yaptık." diyerek kolektif emeğimizi vurgulamıştım.

Aileler kurumlarına geldiğinde ilk sordukları sen olurdun. Engin halk sevginle onları sevdiğin gibi, onlar, da seni sevmiştir. Saygılı olduğun gibi, bizlere de halkımızın karşısında oturuşumuza, kalkışımıza, giyinişimize, davranışlarımıza dikkat ederek, onlardan biriymiş gibi davranışmamızı öğütlerdin. Halk ilişkile¹rine giderken, onlara laf kalabalığı yapmaktan çok, onları dinler, birkaç söyle sözlerden sorunlarını. Bir gün mahallelerden bir ailemize ilaç bulabilmek için gün boyu koşturduğunu, saatlerce ilaç kuyruğunda beklediğini anlatınca bir arkadaşımız "bütün bunlar sadece bir ilaç için mi?" diye sorduğunda cevabın hazırıldı. "Elbette, değer buna, halk senden bir iğne dahi istese bulacaksın, hazine bulmakla bunu bulmak arasında bir fark görmüyorum ben" deyivermiştir.

Yoldaşlarına emek vermeyi çok seviyordun. Bir gün polis taktibi vs. üzerine konuşuyorduk. Ben bunlardan anlamadığımı söylediğimde beni yanında saatlerce dolaştırarak, bütün gününü bana ayırmış ve uzun uzun anlatarak emek harcamıştım. Kimbilir daha kaç yoldaşımız senden çok şeyler öğrendi. Yol göstericiliğinle çögümüzün öünü açarak gelişmesine katkıda bulundun.

Şehitlerimizin yaşamını incelemeyi, onlardan ders çıkarmayı seviyordun. Şimdi ölümüyle şehitler kervanına yeni bir sayfa ekledin. Gözün arkada kalmayacak Uğur Yoldaş. Senin ve tüm diğer şehitlerimizin ışığında yürümeye devam edeceğiz. Mütevazılığı, emekçiliğini, yiğitliğini kendimize kaftan giyerek, yeni direniş mevzilerinde, barikatlarda yaşatacağız seni. Gülüşünle, sıcaklığını ve içtenliğini aramızdaydın, aramızda kalacaksın.

Yavuz MAMAÇ

T
U
R
A
N

K
I
L
I
C

(1958 Kınık Taştepe Köyü-İZMİR)

Oğlu Ertuğrul da karşı koğuştaydı. Turan bir yandan düşmanın barikatları yarmasına engel olmak için bütün enerjisile çalışırken, son bir kez de karşı koğuştaki yoldaşlarını görmek için onlara seslendi. Zafer işaretini yaparak selamlıyordu. Oğlu, yoldaşıydı. Turan bir köylü aydın, bir devrimci babası, birçok köylüyü eğitimmiş bir köylü önderi devrimciydi. Turan, yaşamı boyunca toprakla boğuşmuş, onun ustasıydı. Ama, kendi deyimiyle ülkesinin ve halkın gerçeklerini kavradıktan sonra "...kendi kendime tarla, bağ, bahçe işlerinde ölüp gideceğim, en büyük isteğim, çatışarak ölmektir..." diyor ve daha etkin görevler istiyordu. Düşmanla dişe diş çatışmanın onurıyla ölecekti.

Halkın tüm sadeliğini, açılığını üzerinde taşıyan Turan, nice keskin devrimcilerin yaptığı gibi oğlunu mücadeleden uzak tutmak için çeşitli yollara başvurmak yerine, oğluna "...bana oğul olarak vereceğin en güzel şey gerilla olmandır. Beni gerilla babası yap yeter..." derdi. Şimdi baba-oğul aynı cephede, aynı üste savaşıyorlardı. Mutluydular.

"O Benim Babam, Yoldaşım ve Öğretmenimdi!"

Babam mücadele yaşamında devrimci harekete her koşulda maddi manevi birçok olanak sundu. O, devrimci harekete olanak sunmaktan büyük mutluluk duyardı. 12 Eylül öncesinden kalma yılginlar gibi köşesine çekiliп oturmadı. Her zaman devrimci saflarda yerini aldı. Babam düzen içinde rahat yaşayacak ekonomik olanaklara sahipti ama O, böyle yaşamın onursuzca bir yaşam olacağını biliyordu... Ve bunu tercih etmedi.

Babam mücadeleye maddi olanak sunmakla yetinmedi, birçok insanı mücadeleye kattı. O'nun mücadelede yer alan

birçok insanda emeği vardır. Genç insanlara devrimci öğretmenlik yaptı. Köydeki bazı evleri halk okullarına dönüştürdü. Köylülerle olan ilişkilerine çok önem verirdi, insanların sorunlarına çözüm üretir, yardımcı olurdu. Hiçbir zaman yoruldum demedi. Hareketin bölgede verdiği irili ufaklı bütün görevlere koşturdu. O, Devrimci Sol kültürünü, Parti-Cephe kültürünü insanlara taşıdı.

Parti-Cepheye ve onun savaşına sonuna kadar bağlıydı. Cezaevindeki Halk Kurtuluş Savaşçılarının sıcak savaşa katılabilirlerinin önemini biliyor, halkımıza kazandıracaklarını görüyordu. Bu kazanımlar için, Buca'da gerçekleşen özgürlük eylemine elinden gelen katkıyı sundu... Ve sonuçta dört yoldaşımız özgürlüklerine kavuşurken, kendisi cezaevine girdi. Parti-Cephe tutsaklarının özgürlüğü için kendi özgürlüğünü teredütsüz feda etti.

O, devrimci yaşamıyla insanlara hep örnek oldu. Köyde iniciyatif sahibi bir insandı. Köylülerle sözünü dinletmesini bilirdi. "Devrimci insan yaratıcı olmalı, kurnaz olmalı" derdi. Ve çevre köylerdeki insanları örgütlemek için çeşitli yöntemler bulurdu. Çevresindeki Sünni köyleriyle olan ilişkisine de çok önem verir, titiz davranışındı, Bundaki amacı ise, halklar arasındaki derin ayırmayı, düşmanlığı ortadan kaldırmaktı. O, "tek bir ayırm olur, o da sınıfı ayırmadır, emek-sermaye ayırmadır" derdi. O, bulunduğu bölgede hiçbir soruna seyirci kalmamıştır. Seyirci kalmanın devrimcilere zarar getireceğini bilirdi, insanların her sorununu kendi sorunu olarak gördü, vakıf oldu, çözüm üretti. "İnsanlara böyle yaklaştığımızda, devrimcilerin terörist olmadığını gösteririz" derdi.

Benim hareket saflarında yer almamda, babamın emeğinin payı çoktur. O bana hem devrimci öğretmenlik yaptı, hem yoldaş oldu hem de babam. Aramızdaki ilişki baba-oğul ilişkisini aşmış yoldaşlık ilişkisine dönüştürüdü. Babamın böyle bir ilişki yaratılmasında büyük çabası vardır, ilk "savunma" dersi verdiği insanlardan biri de bendum. Ve onu can kulağıyla dinledik.

O, "her babanın oğlundan mutlaka beklenisi olur ve bu O'nun en doğal hakkıdır" derdi. "Benim, baban olarak sen-

den beklediğim, bekledim ise devrimci olman. Parti-Cephe gerillası olarak özgür vatan için savaşmandır. Bana oğul olarak vereceğin en güzel şey, gerilla olmandır" derdi. Ben bazen "Şehit babası olmaya hazır mısın?" dediğimde, gülerek, "Sen de şehit oğlu olmaya hazırlan. Ben şehit babası olmaya hazırlırm" derdi. Ben de hazırlım ve oldum. Bana en güzel babalık vazifesini yaptı. Beni şehit oğlu mertebesine getirdin. Bana bıraktığın bu mirası yaşamımın sonuna kadar savaşarak koruyacağım. Bu değere leke düşürmeyeceğim. Bana "eğer devrimci olmazsan veya devrimci olup da mücadeleyi bırakırsan seni evlatlıktan men ederim" demiştin ilk tanışlığında mücadaleyle. O sözün yolumu aydınlatacak. Ve sen şimdi şehit oldun, gülerek kucakladın ölümü Yusuf ve Uğur Yoldaşlarınlı birlikte. Buca Direnişi'nde şehit verdik seni, devrim tarihimize altın harflerle geçtin, geçtiniz. Her barikat direnişinde birkez daha ölümsüzleşeceksin. Kanınla kızıllaşan mücadele bayrağını, onurla bıraktığın yerden hiç düşürmeden taşıyacağım. Katillerini biliyoruz, hesabını soracağız. Faşizm sizi katletmekle bizi yok edeceğini sandı. Ama bu çabaları boşunadır. Çünkü biz, öldükçe çoğalır, çoğaldıkça savaşırız. Şimdi faşizme olan kinim bir kat daha arttı. Artık ölümüne savaşma günleridir. Şimdi senin ve iki yoldaşın gibi ölümü ölümsüzleşerek yenmenin zamanıdır. Sen rahat uyu ebedi yatağında baba, hesabınız sorulacak, katilleriniz cezasız kalmayacak. Sizlere devrim sözümüz var. Söz onurdur. Onuru çiğnetmeyeceğiz. Mücadelen, mücadeleimize ışık tutacak.

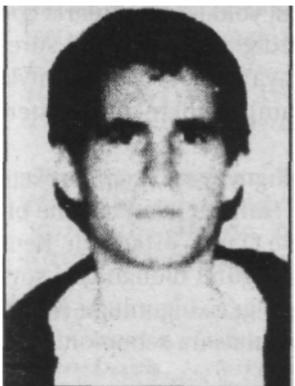
Yaşasın Buca Direnişimiz!

Buca Şehitleri Ölümsüzdür!

Yolumuz Devrim Yolunda Düşenlerin Yoludur!

Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi!

Mücadele arkadaşı
Ertuğrul Kılıç

**YÜSUF
BAĞ
(1970-
Kayser
i,
Pınarbr
ası)**

1989'lardan beri *DEV-GENÇ*'liydi. Olgun, ağırbaşlı kişiliğiyle, kitlelerle kurduğu sıcak ilişkilerle bir kitle örgütleyicisiydi. İzmir'in bütün gösterilerinde, direnişlerinde *O*'nu görmek mümkündür. Bu nedenle de gözaltına tutsaklısı sık sık yaşamıştı. Sade, mütevazı yaşamıyla, ilişkileriyle bir *DEV-GENÇ*'Hden çok, doğal bir halk önderi karakterindeki Yusuf, aynı zamanda barikatların, direnişlerin en önünde olan insandı. Barikatların, direnişlerin yılmaz savaşçısı Yusuf, şimdi barikatın en önünde, yıkılan duvarlar önünde, düşmanın geçmesine engel olmaya çalışıyordu. Düşman, Yusuf'un cesedini çiğnemeden barikatı aşıp geçemedi.

"Duvarlarda Çınlayan Kahkahası Barikatlarda Silah Oldu"

Yusuf BAĞ ile ilk olarak üniversitede tanıştım. Emekçi bir ailenin çocuğu, İzmir'in '80' sonrası ilk *DEV-GENÇ*lileri arasında. Mücadeleye de İzmir'de tanışmıştı. Kısa sürede okulda, gençlik içerisinde belli bir yer edinmişti. Sıcaklığı, dostane ilişkileri, hoş sohbetiyle insanlarla çok kolay ilişki kuruyordu. Hatta bu özelliği nedeniyle dönem dönem esprî yapardı. "Benim görevim insanlarla tanışmak, sizinki de örgütlemek" derdi. Ancak *DEV-GENÇ*'li olduğu sürece ilişkilerine politikliği taşıyan, kavganın sıcaklığıyla sohbeti koyulaştıran olgun ve mütevazı kişiliğiyle insanları kendisine ve mücadeleye çekmeyi başaran birisiydi.

tik cezaevi deneyimini, 1990 yılında 16 Mart Katliamı'nı protesto forumuna polisin saldırısı sonucu gözaltına alınıp tutuklanma-:yla yaşamıştı. Yaklaşık 3 ay tutuklu kaldı. Eylül '93'te tutuklanarak tekrar cezaevine geldi.

Yusuf'un kendisini yenileme, hareketle bütünleşme süreci cezaevinde de devam etti. Uzun süren kendini aşma mücadeleşinde başarıyla çıktı. Artık yaşamımızın ortasındaydı. Yöneticiydi,

eğitmendi, öğretmendi, öğrenciydi, dosttu, yoldaştı, insanlarla çok çabuk ilişki kurardı. Kendi doğallığıyla girdiği ilişkilerde kısa sürede tüm duvarlar yıkılır, her şey paylaşılmaya başlanırdı. Bu yıyla birçok genç yoldaşımız için örnekti. O'nunla birlikte olmak isterlerdi.

Yusuf insanlara karşı gösterdiği doğallığı ve sıcaklığı, harekete ka-rşı da açıklık ve samimiyetle gösterirdi. Hareket için Yusuf ne bilinmez, ne de çözülmeyecek bir insandı. Neyse O'ydu, ortadaydı. Kendisini olduğu gibi ortaya koyardı. Düşündüğünü olduğu gibi söyler, bunu yaşamına da yansıtırıdı. Ağırbaşılılığı ve olgunluğu en belirleyici yanındı. Mütevazı kişiliği az konuşmasına sebep olurken, sözünü de esirgemez, yerli yerine oturturdu.

O tüm yönleriyle kendi için özgür tutsağı yaratma mücadelesi içindeydi. Olumluğuk ve olsumsuzluklarıyla kendini ortaya koymasını bildiği gibi, kendini aşma mücadeleşinin yakıcılığını da biliyordu. Bunun bir yanım ideolojik-politik yetkinliği sağlama mücadeleleri oluştururken, diğer yanını da cezaevinde dışa sormakte olan irade savaşçı oluşturuyordu.

Bu Cezaevi'nde her geçen gün yükselen irade savaşında Yusuf hep ön saflardaydı. Örülen her barikatta emeği vardi. Hem bir barikat kurmayı, hem de hamalydı. Günlük yaşamımızda, gece karşılıklı koğuşlarda eksik olmayan, kulaklarımızda çınlayan kahkahalarını barikatlarda da duyardık. Barikatlar açıldığında, anmalarında, eğlencelerde tüm yoldaşların ısrarları arasında, biraz da ağırdan alarak ortaya çıkar, tüm heybeti ve inceliğiyle bizlere Çerkez dansı oynardı. Az oynamasına rağmen yoğun ilgi göründü. Kendini beğeni ile izlettirirdi. Yine barikattaydı, en öndeysdi.

Düşman coplan, kalasları, gaz ve sis bombalarıyla gelmişti. Yıkkactı barikatları. Her dönem vurguluyorduk, "Bu barikatları bendenlerimizi yıkarak yıkarsınız" diye.

Çerkez halkın mütevazı evladı, barikatlarımızın yılmaz emekçisi, düşman seni katlederek kahkahalarını yok edeceğini sanıyor. Sen rahat uyu Yusuf yoldaş, sen rahat uyu. Barikatlarda dalgalandırdığın, can pahasına yükselttiğin direniş bayrağı bizim ellerimizde. Bugün yükseklerde. And olsun ki, bizlere bıraktığın bayrağı daha da yükseklerde kaldırıracak. Faşist cellatlardan hesabını soracağız.

**ALİ
ARSLAN**

VATAN BUCA OLMUŞTU

*Şiir yoktu, türkü yoktu Eylül günü
zindanda Bombaların türküsyüdü Tek
duyulan o anda*

*Şiir diye haykırıları Kanlı sloganlardı
Yıpranmış boğazlardan Savrulan
cellatlara*

*Çetindi savaş setindi Barikatta,
duvarlarda Bombaya, fişkiran suya,
Ölüme direnilai*

*Ve yangın kuşatırken Koğuş
duvarlarını Adlarına "özgür" dendi
Nice barikatlarda*

*Özgürlük yare sarılmak Avare gezmek,
yaşamak, Zincirsiz ayaklara Sinirsız
koşmak değildi*

*Özgürlük yanan yürekti, Ölüm
gülmekti hinçla Zindanda bir avuç
canla Ordulara direnmekti*

*Şiir yoktu, türkü yoktu Belki o gün
zindanda Ama yaşanan destandi, Bir
armağandi yarına*

*Ve susarken üç nefes can Tarih yine
konusu; Namus Buca, Onur Buca
Vatan Buca olmuştu*

**25 Eylül 1995
Buca**

ALTINCI BÖLÜM

**TANIKLIK
LAR
ANLATIM
LAR
MESAJLA
R**

BÜTÜN MEVZİLERDE ŞEHİTLERİMİZİN EMEĞİ VARDI

Elleri kolları bağlı beklememi, hiçbiri ölümü. Barikat kurdular, malzeme taşıdilar, bombalara hücum ettiler. Barikat başlarında, tavanda, mazgalda, koğuştaki tüm mevzilerde Yusuf, Uğur ve Turan yoldaşların emeği vardi.

**"'Son Birer Cigara İçelim' dedim.
Güldü, 'Sonra İçeriz' dedi"**

(...)

"Artık barikatın önü biraz açılmış, itfaiye hortumu devamlı ön taraftan içeriye su sıkış olmuştı. Turan yoldaşımız sürekli cam getirerek bana veriyordu. Ve 'Yoldaş, senin boyun uzundur, bu camlan yukarı verir misin' diyordu. Turan yoldaşımız hiç tereddüt etmeden, rahat bir şekilde durmadan cephaneye taşıyordu. Barikat yıkıldıktan sonra artık düşmanla yüz yüzeydik. Turan yoldaşımız yine, o köyündeki emekçi kişiliği ve yorulmak bilmez haliyle sürekli sunta parçalarını kucağında taşıyıp, ön saflara getiriyordu. Adeta tarlada günlük bir işi yapar gibiydi..."

(...)

"Yusuf patlatılmış olan baştan üçüncü mazgalın önüne dolap ve suntalarla barikat oluşturmuş, sırtını da dolaba yaslaşmış, içeri girmek için vurulan darbeleri engelliyordu. Bir ara baktım cebimdeki sigara hala sapasağlam duruyordu. Yusuf'un seveceğini tahmin edip, 'son birer sigara içelim' dedim. Güldü. Aliyordu ki, son anda vazgeçip, 'sonra içerez' dedi. Çakmağını bile hazırlamıştı..."

"'Elinde tutma' dediği anda, bomba patladı."

"Tavanda yeni bir delik açtılar. Buradan da bomba atacaklar. Deliğin altına geçtim. Bir arkadaş bir kova suyun başında nazır bekliyor. Uğur'la birlikte ıslak bir havlunun uçlarından :utarak tavandaki deliğin altına tutuyoruz. Atılan bombalar havlunun içine düşüyor. Hemen ıslak havluya sarmalayıp su a sokuyoruz. Bir bomba daha geldi. Ama bu farklı. Hemen eli-

me aldım havluyla. Uğur, 'elinde tutma' dediği anda bomba patladı. 2 metre geriye düştüm. Uğur hemen yanına koşup 'bir şey oldu mu?' diye sordu. Sağımı solum baktım. Elim kolum yerinde, gözlerim de görüyor. 'Yok' dedim, 'sadece bir şimşek çaktı gözümde.' Uğur kolumdan tutup kaldırdı", tekrar görevimize döndük..."

"Neşemizi kaybetmemiştik..."

"Barikatın çözülmesine az bir zaman kalmıştı. Suntaları kırıp, düşmana atmaları için barikattaki yoldaşlara veriyordum. Ben suntaların ucunu ranzaya dayayıp kirmak için üzerinde iki ayaklıma zıpliyordum. Bir ara tam zıpladığımda Yusuf suntayı ayaklarının altından çekiverdi. Küt diye boşluğa düştüm. Yusuf benim şaşkın halime bakıp bakıp güliyordu. Şaşkınlığımı atlatınca kahkahalarına ben de katıldım... Çatışmanın en kızgın anında dahi birbirimize şaka yapacak kadar rahattık, neşemizi kaybetmemiştik..."

DHKP-C'li Kadın Tutsaklar Anlatıyor:

C-3

(...)

Öğleyin saat 13.00'de maltada hareketlilik başlıyor. Önce Cezaevi Savcısı, 1.Müdür ve Alay Komutanı'nın geçtiğini görüyoruz. 6. koğuşa gidiyorlar. Gardıyanlar gidip geliyor. Az sonra kasklı askerler geçiyor. Bu arada elektrikler ve tüpümüz birkaç saat önceden kesilmişti. Bu dikkatimizi çekmişti. Sularımızı da kesebileceklerini düşünerek, tüm kapları suyla dolduruyoruz.

Rütbeli olanların askerlere "sert davranışın" dediği duyuluyor. Olağanüstü bir durum olduğu açık. Hemen barikat hazırlıklarına başlıyoruz. Dolaplar, yataklar, suntalar hazır. Koğuşumuzun yapısından dolayı biraz zorlanıyoruz ve barikat kurma işlemi uzun sürüyor. Barikatı kurdugumuzda "Yaşasın Barikat Direnişimiz" sloganları geliyor. Diğer koğuşların da barikat kurdugunu anlıyoruz. Bu arada 2. koğuş barikatta olmadıgından, kapı aralığından maltayı gözlemliyor. Onlardan gelişmeleri öğrenmeye çalışıyoruz.

Biraz sonra maltadan yaralı askerlerin geçtiğini öğreniyor-

ruz. Yoldaşlarımız ilk saldırıyı püskürtmüster. Maltadan koşturma, bağırma sesleri geliyor... Bekleyiş devam ediyor...

Birden büyük bir gürültüyle patlama sesleri duyuyoruz. Art arda patlıyor bombalar. Aynı zamanda ortalığı duman kaplıyor. Ve "Yaşasın Yangın Direnişimiz" sloganını duyuyoruz. Hemen slogan atıyoruz. Pencereleri sunta ve battaniyelerle kapatıyoruz. Bomba sesleri kesilmiyor. Sayamıyoruz. Biz de pence-rede çarşaf ve battaniyeleri tutuşturuyoruz. O an tek düşündüğümüz yoldaşlarımız. Yoldaşlarımızın çatışıklarını, mevziini ölümüne savunduklarını biliyoruz. Koğuşlarımız bizim için birer direniş kalesi artık. Bulunduğumuz mevzide düşman kuşatması altında, halkımıza layık olmak için, devrim için, özgür vatan için çatışıyoruz şimdi. Halklarımızın umudunu, geleceğini temsil ediyoruz. Şaşırıyoruz, en ufak bir panik yaşamıyoruz. Bizler, özgür tutsaklar olarak cezaevlerini de halkın mücadelesinin yaşandığı bir cephe olarak görüyoruz. Kendimizi hiçbir zaman buihadelenin dışında, uzağında görmedik...

Yükselen dumanlarla birlikte, yoldaşlarımızın koğuşu ve kendilerini yakmış olabileceklerini düşünüyoruz. Sloganlar geliyor. "Operasyonlar Bizleri Yıldırılamaz", "iŞkenceci Katillerden Hesap Sorduk Soracağız" ...Maltadan koşturma sesleri geliyor yeniden, itfaiyeciler geçiyor. 6 ve 7'den sonra hedefin 3. koğuş olduğunu biliyoruz. Birazdan buraya gelecekler ve biz de yoldaşlarımız gibi; Sabolar, Edalar, Esmalar, Özlemler... gibi çatışacağız.

Yoldaşlarımızi çok merak ediyoruz. Şehitlerimiz olabileceğini düşünüyoruz. 3,5 saat süren çatışmanın ardından maltadan duyulan sesleri 2.koğuştakiler bize iletiyor. Şimdi tek tek maltaya çıkarıyorlar. Yarı bayın ve ölü durumundaki yoldaşlarımıza hayvanca saldırıyorlar. Biz sadece sesleri duyabiliyoruz, isim saymaya başlıyorlar. Sloganlarımız yükseliyor. "Hücreler, Sürgünler Bizleri Yıldırılamaz". Dışarıda itfaiye, ambulans ve polis arabalarının sesleri birbirine karışıyor. Yaralıları ve büyük ihtimalle ölülerimizi dışarıya taşıyorlar. Öfkeden deliye dönüyoruz. Düşmanın gelmesini bekliyoruz.

Askerler, özel tim, sivil polis ve gardiyandardan oluşan katiller maltayı boşaltıyorlar. 7. koğuş tamamen yanmış neredeyse.

Bize de girmeye cesaret edemiyorlar. Yoldaşlarımızın direnişi karşısında şaşkınlar. Bize de gelseler değişen bir şey olmaya-
cak. Koğuşumuzdan cesetlerimiz çıkacak.

Akşam üzeri ilk haberleri dinliyoruz. Bir şehidimizin olduğunu öğreniyoruz. Ardından sayı ikiye çıkıyor ve onlarca yoldaşımız yaralı. Şehitlerimizin olduğunu öğrenince, daha büyük bir kin ve öfkeyle sloganlarımı haykırıyoruz "Şehitlerimiz Ölümsüzdür, Hesap Sorduk Soracağız." Şehitlerimizin kimler olduğunu merak ediyoruz. Sürekli haberleri dinliyoruz. Şehit sayımız ve yaralıların durumunu öğrencikçe saldırının ve çatışmanın boyutunu daha iyi kavırıyoruz. Kimimizin gözleri doluyor ama acımızı içimize gömüyoruz. Hayır, yas tutmayacağız. Savaş sürüyor... Düşman bombasıyla, tankıyla, topuyla girer belki. Belki ölülerimiz çıkar ama kazanan biziz, zafer bizim... Geçemediler ya o kapıdan cesetlerimizi çiğnemeden, teslim alamadılar ya bizi, ZAFER BİZİM. Şu an mevzide biz varız. Gelirlerse, karşlarında şehit yoldaşlarını bulacaklar, aynı bağlılık ve coşkuyla, başımız dik, ayaktayız.

Karanlıkla birlikte sessizliğe gömülüyorum her yan. Sloganlarımıza yırtıyoruz karanlığı. Boğazlarımıza parçalanana kadar marşlar söylüyoruz. Şehitlerimiz için meşalelerimizi yakıp pencerelere asıyoruz. Ve tabii ki bayrağımızı. Eda'nın sesiyle sesleniyoruz şimdi: "Bayrağımızı astık. Gökyüzünde emekçilerin orak çekiçli yıldızı dalgalandıyor, Korkaklar, Hadi girin, Tankınızla, topunuzla gelin, girin içeri. Cesaretiniz Varsa Gelin!"

Gece nöbetle dinleniyoruz. Güçümüz, enerjimiz bizim için gerekli. Her an tetikteyiz. Karşı koğuştan ipimizle yiyecek geliyor. Günün ilk ışıklarını yine sloganlarımıza karşılıyoruz. Hemen haberleri öğrenmeye çalışıyoruz. Şehitlerimizin sayısı hakkında kesin bilgimiz yok. Hemen barikatın ardında pankart yazmaya başlıyoruz. "Şehitlerimiz Ölümsüzdür, Hesabını Soracağız". Dostlarımız da yardım ediyor. Pankartımızı hazırlayıp bayrağımızın altına asıyoruz. Tilililerle, coşkuyla halaya duruyoruz. Düşmanı, saldırıyı, direnişimizi değerlendirdiriyoruz, sohbetler ediyoruz. Saat başı slogan atıyoruz, disiplinimizi hiç bozmuyoruz. Herkes görev bilinciyle, bir savaşçı olarak davranışıyor...

O gece şehitlerimizden birinin Turan Ahimiz olduğunu öğreniyoruz. Turan Ahi bir emekçi, bir halk önderi. Partiye bağlılığıyla örnek biri... Eşi de aramızda. Biz gece öğreniyoruz, ama ona sabah açıklıyoruz. Önce inanmak istemiyor anamız, göz Yaşlarını tutuyor. Üzülüyor doğal olarak, 20 yıllık eşini kaybetmenin acısı var. Ama eşine yaraşır biçimde karşılıyor, öfkeyle haykırıyor sloganımızı...

Barikatın üçüncü günü görüşme için temsilci çağrılıyor. Adalet Bakanlığı'ndan görevliler gelmiş. Görüşme uzun sürüyor. Yaklaşımıları bizi yatıştırmak doğrultusunda oluyor ama yanılıyorlar. Hiçbir güç öfkemizi dindiremez. Yatışmayacağız, mutlaka hesap soracağız. Asıl şimdi korksun düşman. Şehitlerimizden aldığımız güçle daha bir bilendik simdi. Dışarıda Partimiz'le-Cephemiz'le, yoldaşlarımızla hesap soracağız. Ailemizin her ferdinin bu inançla yanıp tutuştuğunu biliyoruz.

Görüşme sonunda hastanedeki yoldaşlarımızdan haber alıyoruz. Şehit sayımız 3, 40 kişi de yaralı. Durumlarını öğreniyoruz ve barikatımızı kaldırıyoruz. Barikat kalkıyor ama işkenceci katillerin hiçbirini kapımıza yaklaşamıyor. Yanaşmaya kalkanlar öfkemizden kurtulamıyor. Camlarla, sopalarla saldırıyoruz. Gelirlerse göğüs göğüse çatışacağız.

Akşam sayım vereceğiz. Ama gardiyanlar korkudan giremiyorlar. Bakışlarımız bile onları korkutmaya yetiyor. Ancak avukatla birlikte girip sayım alabiliyorlar. Karavana, ekmek gibi ihtiyaçlarımızı vermek için kapıya geldiklerinde dahi, ordu halinde geliyorlar.

Evet, düşman üç yoldaşımızı katletti, onlarcasını yaraladı. Ama işte zafer bizim, Buca bugün bir direniş kalesi.

Yaratılan gelenek dalga dalga yayılıyor şimdü. Düşmanın bütün politikaları alt üst oldu.

Biz halkız.

Zafer şehitlerimizle kazanılıyor, savaş onlarla büyüyor. Biz de savasımızı daha da büyütmek, yeni zaferler kazanmak için yeri geldiğinde ölümü onlar gibi karşılayacağız.

"İki Üç Santim Aralıktan Gördüklerim Tam Bir Vahşetti"

Maltada yaşanan katliam saldırısını, 2. koğuşun kapı aralığından seyreden PRK-Rizgari davasından bir kadın tatsak, gördüklerini kavramakta güçlük çekiyor. Gözleri önde yaşanan vahşet karşısındaki çaresizliği, ona, bir yıl önce geldiği cezaevinde ilk kez tatsak olduğunu hissétiriyor. Faşist asker ve gardiyanların, koğuşun içinde kalas ve demir çubuklarla öldüresiye dövdükleri yaralı direnişilere, tıltada tekrar nasıl işkence yaptıklarına tanık oluyor... (...)

"Onlarca asker, bir arkadaşın başına üşüşmüşt, tekmelerle, kalaslarla, coplarla dövüyordu. Yüzü tanımmayacak durumdaydı. Her tarafı kan içindeydi. Ellerini kelepçelemişler ve kelepçelerden tutarak sırtüstü yerde sürüklüyorlardı. Askerlerin sayısını söylemem mümkün değil, çok kalabalıktılar. Yerde yatan arkadaşı hem sürükleyip, hem de kapı altına doğru götürdüler. Ve peş peşe kanlar içinde, üstlen çıplak arkadaşları zincirlerle sürükleyip, döverek taşımaya başladılar. Büyük olasılıkla arkadaşları koğuşta öldüresiye dövmüşlerdi. Bu, hallerinden belli idi.

Benimle bakan arkadaşlardan biri, 'arkadaşlar, kan kokusunu alıyor musunuz?' dedi. Bu arada gözüm zemine takıldı. Zemin kırkırmızıydı. Yoğun ve ağır bir kan kokusu koğuşa girmeye başladı. Yanımdaki arkadaşlardan biri, kusarak gitti. Maltada iri kıyım bir asker, başını duvara dayamış, kusuyordu. Başka bir asker de yerdeki arkadaşı tekmeleyerek, 'ulan kanınız bile pis kokuyor' diye bağıryordu. Genç bir er ise, ağlamaya başladı. O sırada öbür askerler ona küfrederek, dışarıya attılar. Bu arada koğuşlardaki tatsaklar, tüm güçleri ve öfkeleriyle, 'İşkençe Yapmak Şerefsizliktir', 'Operasyonlar Bizleri Yıldırıamaz' sloganları atıyorlardı. Benim gördüğüm manzara ise korkunçtu. Hayatımda ilk defa bu kadar çok kan ve öldüresiye dövülen insanlar görüyordum. Ama sanki o an donmuştum; gözümü kırpmadan arkadaşların dövülüşünü seyrediyordum. Koğuşlardaki arkadaşlar, slogan atmaya başlayınca, bizim kapıya gelip iğrenç küfürler ederek, 'merak etmeyin, birazdan size de

geliyoruz' demeye başladılar.

Hayatının en kötü anlarını yaşıyordum. Ve hiçbir şey yapamamak ise en kötüsü... Bir yıldır cezaevindeyim ve ilk defa, tatsak olduğumu yakıcı ve ağır bir şekilde hissediyordum. Çaresizlikten ardı ardına sigara içiyor, halen dövülen arkadaşlara üzülüyordum.

Bu arada koğuşlardan 'Hücreler Sürgünler Bizleri Yıldırıamaz', 'Yaşasın Devrimci Dayanışma' sloganları atılmaya başlandı. Sonra askerlerden biri 'yeter artık' dedi. Ama onu kimse duymuyordu. Halen arkadaşları dövüyorlardı. Bu arada gardiyanlardan bazıları döven gardiyan ve askerlere engel olmaya çalışıtlar ve birbirlerine girdiler. Tam karşısında bir arkadaş yerde yatıyor, birkaç asker ise postallanya onun sürekli kafasına ve yüzüne vuruyorlardı. O ise cansız yatıyor, ancak darbelerden vücutu sarsılıyordu. (...)

Bir arkadaş ise, ayakta duruyor, yürümeye çalışıyordu. Bu sefer askerler ona saldırip, 'nasıl ayakta kalırsın?' diyerek dövmeye başladılar. O ise inatla ayağa kalkıyordu. Sonunda cansız yere yiğildi. Bu arada bir gardiyan elinde kartlar, sayılmaya çalışıyordu ancak kimlikleri çıkaramıyordu. Sonunda arkadaşlara isimlerini sormaya başladılar. (...) Kiminin boğazına yapışıp, 'ismin ne ulan?' derken, sesleri bir hayvaninkini andırıyordu. O an insanlıktan çıkışmış, çıldırılmış benziyorlardı. Sonunda, elleri kelepçeli olan 10-12 arkadaşın şevke gideceğini açıkladılar. Ardından dayak fash yine başladı. Ve onlarca asker arkadaşların üstünde yürüyüp, tepinerek, 'Ne Mutlu Türküm Diyene' sloganını atmaya başladılar. Kapının arkasından kemik kırılma sesleri geliyordu. Gardiyanlar, 2. müdürlüler paçalarını sıvamış, kanlara bulaşmamaya çalışarak bir aşağı bir yukarı koşturuyorlardı. Birisi 'bunlar şevke gidecek, bunları böyle götürmek mümkün değil, tedavi ettirmek lazım' diyordu. Gardiyanlardan biri DHKP-C'li arkadaşların temsilcisini sormaya başladı. Ancak bulamıyorlardı. Kimi 'alt hücrelere attık', kimi, 'yok, koğuşta olabilir' diyordu. Sonunda birisi, 'burada işte' dedi.

Askerlerden biri 'şevke gideceklerin tedavisine başlansın'

dedi. Ve maltadan askerler çekildi. Her yer kandı. Bizim kapı bile kan içindeydi. Yerde arkadaşlar cansız bir şekilde yatıyordu. Bu sefer maltaya faşist gardiyanlar toplandı. Yerde yatan arkadaşları dövmeye başladılar. Bu arada bazı gardiyanlar, arkadaşları kelepçelerinden çekip, yerde sürükleyerek kapı altına taşıyordu. Yine böyle bir arkadaşı sürükleyerek taşıyan bir gardiyanın önünü faşist gardiyanlar keserek, 'bırak orospu çocuğunu, kendisi yürüyerek gitsin' dediler. Gardıyan, arkadaşı bırakınca, ka" sini olanca hızıyla yere çarptı. Hiç hareket etmiyordu. Ancak gardiyanlar onu inatla yürütütmeye çalışıiyorlardı. Hiç hareket edemeyince, sürükleyip onu da taşıdılar. Bir anda ortalık ölüm sessizliğine büründü. Koğuşlardaki sloganlar da durmuştu. Bir süre sonra maltadan inleme sesleri gelmeye başladı. Arkadaşların bazıları kusuyordu. Ortalıkta birkaç gardıyan ve itfaiyeciler vardı. Olayın kini ve nefretiyle mars söylemeye başladık. Hiçbir şey yapamıyorduk. Bari sesimiz gitsin, güç versin onlara, moralleri yükselsin istiyorduk:

*Gayrı dur durak yok yoldaşlar
Çınlasın çınlasın doruklarda
Çınlasın kavga borusu Döne
döne yane yane geliriz Biz dostu
da düşmanı da biliriz Gelir
günler gelir Silah da çeker
vururuz Gelir günler Ölürüüz...*

Biz mars söyleken, gardiyanlar ve itfaiyeciler kapımızı tekmeliyordu. Sonra yine sessizliğe gömüldük, O sırada doktorlar belirdi maltada. Kasalarla serum taşıınıyordu. Ancak, 'damara giremiyorum, vücudu serum kabul etmiyor' diye bağıriyorlardı. 'Bunları hastaneye götürmek lazım' diyorlardı. Arkadaşları sedyelelere, battaniyelere koyarak taşımaya başlıdılar. Bu işi adlı tutulkular yapıyordu. Onların bile üstü başı kan içindeydi» Çoğu arkadaşların yüzü tanınmayacak durumdaydı. Sonra tüm arkadaşları maltadan çıkardılar..."

"Ağır Bir Kan ve Barut Kokusu Vardı"

21 Eylüldeki katliama tanıklık edenler, gördüklerini ve yaşadıklarını dehşet içinde anlatıyorlardı. Bunlardan biri de, işçi koğuşunda kalan bir adli tutukluydu. Yaşadıklarını anlatırken gözleri doluyor, sözcükler boğazında diğümleniyordu.

"Bizim koğuştan maltadaki bütün olayları görebiliyoruz. 21 Eylül günü bizim koğuşun kapısını kilitlediler, işçi koğuşu olduğumuz için, kapımızın kilitlenmesiyle 6. koğuşla ilgili bir şeyler olacağını sezинledik. Merak, üzüm ve korkuya olayları izlemeye başladık. 6. ve 7. koğuşlardan birçok kişiyi tanıyorum. Özellikle iki üç arkadaşla iyi anlaşıyorum. Bu nedenle, idarenin, askerlerin bir saldırısı yapacağını anladığımızda çok üzülüyorum.

Kapı aralığından maltada yüzlerce gardiyan ve askerin elle-rinde kalaslarıyla dolaştığım gördük. İtfaiye geldi. Sloganlar atılıyordu. Tazyikli su sıkıyorlardı. Bir de oksijen kaynağı getiridiler. Tam bir karmaşa vardı. Savaş alanı gibiydi koğuşlar. 6. ve 7. koğuşlara su sıktılar. Bombalar patladı. Birçok bağırsız, çığırış ve gürültü vardı. Karşılıklı çatışma sesleri geldi. Dumanlar bize kadar ulaşıyordu. Daha sonra yanğını maltadan izledik. 6. koğuştaki operasyon bitince, gardiyanlar bizi maltaya çıkardılar. Battaniyelerle 6. koğuştaki yaralıları aşağıya, hücreye taşımadımızı emrettiler. Ortalık kan gölüydü. Tam bir vahşetti. Tanıdığım kişileri bile tanınamaz hale getirmişlerdi. Bizim koğıştakiler kanları, parçalanmış kafa ve elleri görünce dayanamadılar, kustular. Bayılanlar oldu. Altı yedi kişi taşıyamaz duruma geldi. Koğuşa döndü.

Benim gibi bazıları tüm bu vahşete rağmen zorla dayandık. Onları hemen hastaneye götürmek için, hızlı davrandık. Bazı gardiyanlar, yığılı, kanlı bedenlere o halde vahşice vuran askerlere 'başına vurmayan' diye yalvardı. Asker dinlemiyordu. Yaralıları kanlar içinde battaniyelere koyup hastaneye götürmek için koşarak ambulansa yetiştirmeye başladık. Kanları yerlerde oluk gibi akiyordu, bakamıyorduk. Tekrar kusanlar oldu. Koğuşa döndüler. Eski Bölüm'den bazı gardiyanlar, asker-

ler kadar vahşice saldırıyorlardı...

Daha sonra maltayı yıkattılar bize. Tam bir kan deryası vardı. 6. koğuşu temizlemeye gittik. Özellikle, direniş nasıl oldu diye ben de gittim. Bomba deliklerini betonla kapattılar. Yerlerde kanlar, yırtık ve dağılmış kitaplar, eşyalar, ağır bir kan ve barut kokusu vardı. 7. koğuşta barikat vardı. Slogan atıyorlardı. Alınlarında kırmızı bantlar vardı. Çok etkilendik. Bir kısmını tanıyorum. Yangından siyah duvarlar, yıkılmış ve darmadağınık olmuştu. Tam bir savaş yeri gibiydi..."

Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde Görevli Bir Hemşire: "Bunlar İnsan Değiller"

"Ben bu çirkefliği anlatmak istiyorum, insanlar artık derin uykularından uyanıyorlar. Susmanın, sinmenin, bana ne demenin anlamı yok. Yoksa sıra kendilerine geldiğinde, etrafta insanların kalmadığını farkedecekler.

Buca Cezaevi'ndeki tutsakların, bazı taleplerini kabul ettirmek için eylemde oldukları biliyorduk. Ama saldırının bu kadar kanlı ve çirkef olacağını tahmin etmedik.

21 Eylül '95 günü 6. koğuşu, DHKP-C militanlarının koğuşunu tazyikli su ve bombalarla açmışlar. 300 kişilik asker ve kontrgerilla saldırmış, içерiden insanlar çıkartılırken, ellerinden ve bacaklarından tutularak fırlatılmışlar. Tam bir et yiğini halinde, üst üste yiğilmiştir. Sağlık ekibi, ambulansla gittiğinde et yiğimiyla karşılaştı. Sedyeye yerleştirilerek, Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ne kaldırıldılar. Tam bir savaş alanıydı. Herkes bir panik, ne yapacağını şaşırıyordu. Bir yandan koşuşturuyorduk. Tüm yaralılar tanınmayacak haldeydi. Hepsinin kafasına dikiş attı. Eller kollar kırık.

Biz insanlara yardım için koşuştururken, polisler bizi engellemeye çalışıyor. Askerler yoğun bakımda, yataktaki hastayı tekmeliyordu. "Ne yapıyorsun" diye bağırdım. "O her şeyden önce hasta ve bana tedavi için gelmiş, bu bana yapılan saygısızlıktır" dedim. Tabii sağlıkçılar hasta gözüyle yardım etmek istiyordu. Askerler ise mümkün olduğu kadar engellemeye çalışıyordu. Bunlar ilk gece oldu.

İkinci gün: Hastaların hepsi bir odada. Ayaklan zincirlerle yatağa bağlı. Askerler yoğun bakımda tur atıyorlar. Sözlü haka-retler yapıyorlar. "Bu kez sizi öldürmedik. İkincisinde sizi öldürceğiz" diyerek küfür ediyorlardı. Bana, "Biliyor musun, iki kişi tipçi, kafaları çalışmıyor, bu kadar okumuşlar yine de uğraşıyorlar. Biliyor musun, bu da valinin oğlu, o da bu işlerle uğraşmış". Yardım edenlerin hepsi anladılar onların kültürel ve sıradan insanlardan farklı olduğunu. Biri bana "çok iyisiniz" dedi. Ben de "görevimiz, elbette yapacağız". "Siz de çok fedakarsınız" dedim. Tabii bu arada asker yanımızda bizi dinliyordu.

Yoğun bakımın bir tane çıkışı var. O halde kaçmaları mümkün değildi. Ama hasta dışında kimsenin girmemesi gerekenken, askerler volta atıiyorlardı.

İlk gün olaydan personelin haberi yoktu. Her yer polis kaynıyordu. Sabah mesaiye gelen arkadaşlar, personel kimlik kartlarını almadıkları için kapıdan içeriye alınmadılar. Şef muavini Serdar SAVAŞ'ı kapıdan dışarı zorla çıkarmışlar. O da sırınlentince "pis polis" demiş. Hemen şubeye çektiler. Bu insanlar zulüm yaparken kime güveniyorlar. Bir gün bizim elimize düşeceklerini unutmasınlar, yaptıklarından utansınlar.

39 kişi bir odada yatıyorlar. Odaya ilk girişte savaş kampına giriymuşsunuz gibi oluyor. Tek fark; hiçbir inilti sesi duymuyorsunuz. Görünüşe bakarsanız, insanlar mutlaka acı çekiyor. O kadar vahşice dövülmüşler ki, kafası dikişsiz yok, kollar kırık. Kesinlikle insanları öldürmek için vurduklarını anlıyorsun. Tüm insanlar düşünüyor; bunu yapanlar nasıl insanlar.

Gözler morarmış ve kapalı, kafalar düşük ve sargılı, kollar alçılı. Bakıma o kadar muhtaçlar ki, ama bizi engelliyorlar. "Bırakın ölsünler, yemek vermeyin" diye tehditler savuruyor askerler. Hem insanları dövüyorken, hastaneye getiriyorlar hem de hastalarla ilgilenmemimize karşı çıkyorlar. Bundan daha rezil ne olabilir ki?

Sağlıkçılar tüm çabalarıyla, zorluklar karşısında ellerinden geleni yapmaya çalıştırırlar. Ama şu olan, insanların yüz ifadelerinden okunuyordu. Bunları bu hale getirmeyi nasıl becerdiler? Herkes kendini savaş alanında hissetti bir an. Kendi güçleriyle direniyorlar yaşama. Düzen medyaları hiç söz konusu bile yapmadılar. Bosna-Hersek olaylarını saat başı bize bildiriyorlardı. Ve ayrıca gazete köşelerinde "Bosna'daki faşizm değil mi?" diyerek yazı yazıyorlardı.

Faşizmi gidip uzakta aramaya gerek yok. Faşizmin ta kendisini Türkiye'de yaşıyoruz. Olayı şiddetle kınıyorum. Herkesi duyarlı olmaya çağırıyorum."

DHKP-C tutsakları olarak, Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde, asker ve polisin tüm baskı ve tehditlerine rağmen, ağır yaralı tutsakları yaşama döndürmek ve ihtiyaçlarını karşılamak için özveriyle çalışan sağlık emekçilere bir teşekkür mesajı gönderdik:

BİZİ YAŞATMAYI ONUR SAYANLAR; SİZLER DE BİZİM ONURUM UZSUNUZ

Katliamın, vahşetin arasından ölümün kapısını çalarak, sizlerin arasına geldik. Kendimizi dost ellerinizde, insan yüreklerinize bulduk. Yüreklerinizin yüreklerimizle bir attığını, aynı direngenlik ve kararlılığı taşıdığım sevinerek, coşkulananarak gördük. Anladık ki, katiller sürüsünün kuşatması altındaki hastanede, halkımızın şefkatli kollarında, güvence altındayız. Bizi bağıınıza bastınız; mutlu olduk, güven duyduk, coşkulandık.

Empiryalizm ve oligarşının işgal ve sömürgüsü altındaki ülkemizde halkımız, kırlarda ve şehirlerde, dağlarda ve sokaklarda, alanlarda ve işkencehanelerde her gün, her an işkence, baskın zulüm ve katliama uğratılıyor. Buca Cezaevi'ndeki katliam bu saldırıların sadece küçük bir parçasıdır. Devrimci tutsakları katlederek ve teslim alarak, aslında halkımıza gözdağı vermek ve halkımızı teslim almak istediler. Özgür tutsaklar olarak bizler, halkımız için direndik. Tutsaklık koşullarında halkımız için ölümüne, göğüs göğüse savaştık. İşkenceci katiller sürüsünün halkımızı teslim almasına izin vermedik.

Katliam ve katliam karşısındaki direnişimiz cezaevinde başlayıp ambulanslarda sürdü. Çevresi, koridorları, yoğun bakım odalarına kadar sivil polis, çevik kuvvet ve jandarma işgaline uğramış hastanede bizleri ölüme göndermek istediler. Savunmasızdık. Kolumuzu kırıdatacak halimiz yoktu. Rahatça katledebilirlerdi. Bir tek yüreğimizle, devrimci irademizle ve halkımıza olan sevgimizle ayaktaydık. Sizler, yüreğimizle, devrimci irademizle, halkımıza olan sevgimizle bütünleştiriniz. Teslim alınamayan bir halkın parçası oldunuz.

Cezaevinde başlayıp hastanede devam eden bir çatışma, bir savaştı yaşıanan. Savaşta yerinizi aldınız, katliamı durdurunuz. Çok sevgili Yusuf, Uğur ve Turan yoldaşlarımız gibi on-

larcamız şehit düşebilirdi. Yusuf, Uğur ve Turan şehit düştüğünde duyduğunuz büyük acayı, yüreğinize akıttığınız gözyaşlarını düşmana öfke ve kin yaptınız, düşman karşısında direnç ve kararlılık yaptınız. Aynı gözyaşlarını birlikte akıttık. Ve siz bu gözyaşlarıyla bizleri yaşıttınız. (...)

Sizler halkımızın sağlıkçıları ordusuydunuz. Ve büyük bir zafer kazandınız. Zafer sevincinizi paylaşıyoruz. (...)

(...)

Bizleri yaşıtmayı onur sayanlar; sizler de bizim onurumuz - sunuz.

Kendi Döktükleri Kandan Korkuyorlar

21 Eylül günü ve sonraki günlerde, gardiyanlardan müdürlere kadar tüm cezaevi idarecilerinde ve personelinde tam bir bozgun ve korku havası vardı. Devrimci tutsakların kararlılığını ifade eden "gerekirse buradaki tutsakların hepsi ölüür, 6. koğuşa girdiğiniz gibi girer alırsınız sayımı" sözleri ve hmir'deki devrimci demokrat kamuoyunun, ailelerden avukatlara, kitle örgütlerinden, sağlık emekçilere kadar uzanan bir yelpazede gösterdikleri tepki zindancıları çaresizleştiriyor-du. Üstelik tepki yalnızca İzmir'le sınırlı kalıyor, ülke ve dünya kamuoyuna yayılıyordu. Yine aynı günlerde, cezaevinde barikatlar kaldırıldığı halde, hiç kimse cesaret edip sayım almak için koğuşlara giremiyor, kontrgerilla sağa medya da bu olayı, provokasyon zeminini canlı tutmak için, "Buca'da isyan Devam Ediyor" diye lanse ediyordu... Bugünleri, 7. koğusta kalan DHKP-C tutsaklarının temsilcisinin günlüğü tüm canlılığıyla yansıtıyor:

21 Eylül günü, operasyondan sonraki birkaç saat boyunca, birkaç kez asker ve gardiyanlar 6. koğuşa gelip, bir şeyler araya gittiler. Bir süre sonra 2. Müdür Ferhat ÜNAL, yanında kabalalık bir gardiyan gurubuyla 6. koğuşa girdi. Bize sesleniyor: "Savcı Bey, 'barikatı açıp sayımı versinler.' diyor". Yüzü şaşkınlık ve korkulu. "Kaç kişiyi öldürdünüz" diye bağırlıyoruz. "Biz öldürmedik, biz bir şey yapmadık" diye kaçamak yanıtlar veriyor. Bu, şehit verdigimizin ilk işaretini oluyor. Kin doluyuz. "Savcı kendisi gelsin. Biraz önceki gibi girer, cesetlerimizi sayarsınız." diyoruz.

2. müdür gittikten az sonra, itfaiye hortumlarının sesi geliyor. Operasyona yine başlayacaklarını düşünüyoruz. Ama, kısa bir süre sonra itfaiye hortumlarıyla maltayi yıkadıklarını anlıyoruz. Demek ki, malta, itfaiyeyle yıkanacak kadar kanla dolmuş. Ardından 6. koğuşa girip onarım ve yıkamayı sürdürüler.

22 Eylül Cuma... Gün boyunca süren sessizliği, sürekli attığımız sloganlar bozuyor. Saat 11.00 sularında PRK-Rızgari

temsilcisi bize sesleniyor. Direnişi birlikte sürdürdüğümüz TDKP'li dostlarımızın temsilcisi ile birlikte, barikattaki açtığıımız bir boşluktan çıkıyoruz. Malta gardiyanlarla dolu. 2. müdürler şaşkınlık, tedirgin ve korkak. Hepsi katliamda payları olmadığına bizi ikna etmeye çalışıyor. Maltadaki kalabalığın gözü bizim üzerimizde. Ne yapacağımızı kestirmeye çalışıyorlar. Kadın yoldaşlarımızın ve dostlarımızın kaldığı 3. koğuşun kapısı açılır açılmaz camlar yağmaya başlıyor. 2. Müdür Şeref, kadın tutsakların karşısında titriyor. Yüzü kıpkırmızı. Kapıyı bir daha açmaya cesaret edemiyorlar.

Ölüm sessizliğindeki koridoru geçip, avukat görüş yerine gidiyoruz. Müsteşar Yardımcısı İrfan BACAKSIZ'la görüşeceğiz. Görüşmeden önce, kadın tutsakların temsilcisini çağrımak üzere birkaç kez daha maltaya çıkıyoruz. Saldırıya katılan gardiyanlar da var. Yüzleri gergin... En sonunda tüm temsilciler, avukat görüş yerinde toplanıyoruz. Müsteşar yardımcısı, yavuz hırsız misali, bizleri bastırmaya, suçlu duruma düşürmeye çalışıyor. Akınlıca her şeyi normale çevirip, pisliklerini temizleyecek. Asıl hedefiyse, sayımı alıp, devletin güçsüzlüğünün daha fazla sergilenmesini engellemek. Fazla seçenekleri yok; ya bizi ikna edip barikatları açıracaklar ya da operasyona devam edip cesetlerimizi sayacaklar.

Akşama kadar görüşmeler sürüyor. Belli konularda taahhütler alındıktan sonra, sayımı alabileceklerini söylüyor ve koğuşlara dönüp barikatları açıyoruz. Ancak, sayımı almaya kimse gelmiyor. Yemekhane kapısını açırmak için bir an önce girmelerini istiyoruz. Ve onlara saat 21.30'a kadar mühlet veriyoruz. Gelen giden olmayınca, demir kapayı birkaç dakika içinde yıkıyoruz. Maltadaki birkaç gardiyan panik içinde idare bölümüne doğru koşturuyor. Vakit geç olmasına rağmen, yemek yapacağız. Ancak, tüpümüzün vanası kapatılmış. Tüpü açırmak için, alt maltadaki gardiyanlara sesleniyoruz. Sesimizi duyar duymaz, kapıdaki nöbetçi gardiyan, kapıltına doğru kaçmaya başlıyor. Bu kez üst maltadan sesleniyoruz. Tüpü ve atmış olan sigortayı açıiyorlar.

23 Eylül Cumartesi... Sabah da sayımı gelmiyorlar. Ancak saat 08.30'da "Savcı gelecek, sayımı öyle alacağız." diyorlar.

Ama gelmiyorlar. Saat 09.00'da gelip "Kartlı, sayım alacağız, savcı öyle diyor." diyorlar. Bunu da kabul etmemize rağmen, gelen giden yok. Kendi korkuları elliğini kollarını bağlıyor. En sonunda maltada kalabalık bir gardiyan grubu görünüyor. Ni-hayet sayıma geldiklerini düşünüyoruz. Kapıya gelip, "Kapıyı açacağız, ama: kapının öünü boşaltın." diye sesleniyorlar. İki kişi kalıyoruz. Kapıyı açıp, içeri karavana bırakıyorlar. Ve hızla kapıyı kapatıp gidiyorlar. Tüm bunlar, karavanayı vermek içinmiş. Kapının her açılışında aynı tören tekrarlanıyor. "Niye bu kadar korkuyorsunuz?" diyoruz, "Korkmuyoruz, talimat böyle." diyorlar. Ama hapşırıksak, hepsi yüz metreyi aşıkın koridoru bir solukta geçip, soluğu kapı altında alacaklar.

Günün ilerleyen saatlerinde temsilcileri yine çağırıyorlar. Bu kez, Müşterşar Yusuf Kenan DOĞAN'ın kendisi gelmiş. Yanında yardımcısı, cezaevleri genel müdürü ve izmir cumhuriyet başsavcısı da var. Baro avukatları da gelmiş. Ancak cezaevi idaresinden hiç kimse yok... Müşterşar, babacan pozlar takınıp, başsağlığı diliyor. Ne de olsa, kendisi olayın dışında(!) "Saat 16.00'da operasyondan haberdar oldum. Operasyonu durdurun emri verdim... Lanet olsun sayıma, sayım için insan öldürülür mü... Ben de henüz şimdí geldim, idarecilerle görüşmeden sızınla görüşüyorum." vb. şeyler söylüyor.

Taleplerimiz ve pazarlık sürüyor. Amaçlarının toplu sürügünlere "Buca'yı dağıtmak" olduğunu, 60 kişi için sürgün kararını çıktığını öğreniyoruz. Müşterşar, neredeyse, her söylediğimize olumlu cevap veriyor. Onun istediği belli; "Müşterşar gitti, o da sayım alamadı dedirtmeyin" diyor. Sayım alamamalarının bizden kaynaklı olmadığını belirtiyoruz ve "saldırıya katılmayan gardiyanlar güvenle gelip sayım alabilirler, koğuşa girebilirler" diye güvence bile veriyoruz. Bir gün sonrası için randevulaşıp ayrıyoruz.

Yine de sayım alamıyorlar. L, 4. ve 5. koğuşlarda sayım almalarına rağmen, öfkeyle dolu DHKP-C tutsaklarının kaldığı 3. ve 7. koğuşlara giremiyorlar. Bu öfke hepimizin gözlerinden okunuyor. Koğuşumuzun yanın sırasında isten kapkara olmuş duvarlarının, pencerelerinin görüntüsü bile yeterince korkutuyor onları. Her işi yapmak için güruh halinde geliyor-

lar. Bunun dışında malta sessiz.

24 Eylül Pazar... Hala sayıma gelmediler. Bir ara başgardiyan gelip, "Sayımı yemekhanede alacağız, savcının talimatı. diyor. Bu kadarı da olmaz. Gültüyoruz hallerine. "Gelsin savcı kendi alsın sayımı, o gelirse sayım veririz." diyoruz.

Gazetelerimiz geldi. "İsyancı Sürüyor", "3. ve 7. Koğuşlara Giriş Rilemedi", "Gerekeni Yapacağız" vb. başlıklar var. Korkuları sürüyor ama yelkenleri de suya inmiş durumda. Saldırıya katılan gardiyalar artık ortalıkta görünmüyör. Yalnızca bizimle iyi geçenin ve saldırıyla katılmayan gardiyalar var. Ancak, hala alt maltayı kullanamıyoruz.

Bugün görüşmeler bir sonuca bağlanacak. Çağrılıyoruz. Hava yumuşak. "Üzüntü"lerini belirtiyorlar uzun uzun.

Sürgünlerin durdurulması, ziyaret saatlerinin eskisi gibi olması, akraba görüşlerinde beyanın kabul edilmesi, avukat görüşlerindeki sınırlamaların kaldırılması, bu konuda doğacak sıkıntılarda muhatabın İzmir Barosu olması, aramaları jandarmenin değil, gardiyaların yapması, jandarmaların yalnızca güvenlik alması, ilaç paralarının ödenmesi, hastane şevklerinin yapılması, ziyaret günlerinde liste sınırlamasının kaldırılması gibi taleplerimiz kabul ediliyor. Dış güvenliğin saldırularına ilişkin bir şey yapamayacaklarım söylüyorlar. Katliamın sorumlularının görevden alınmasının uzun süre alabileceğini söylüyorlar. Savcının görevden alınmasının ise Yüksek Hakimler Kurul kararına bağlı olduğunu belirtiyorlar. Biz de görüşmeleri bu noktada tikamıyor ve "Gelsinler sayımı alsınlar. Ancak askerlerin ve idarecilerin can güvenliği konusunda garanti vermeyiz." diyoruz. Hala sayımın alınmamış olması, onları teşşüflüyor. Öyle ya, devlet hala "Sayım alamamış.", "İsyancı bastıramamış.".

Görüşmeler olgunlaşınca ara veriyoruz. Sayım için koğuşa gidiyoruz. Başsavcı ve Cezaevleri Genel Müdürü, koğuşun girişine geliyorlar. Saldırıya katılmayan iki gardiyanla birlikte ben içeri giriyyorum. Bu gardiyalar korkmadıklarını, çünkü korkacak bir şey yapmadıklarını söylüyorlar. Koğuşun durumu, gözlerimizdeki kin, kapı önünde bekleyen başsavcısı ve genel müdürü korkutuyor. Nabzımızı daha iyi almış oluyorlar. Gardi-

yanlar sayımı alıp çıkıyorlar. Ancak, kadın tutsakların kaldığı 3. koğuştı işleri biraz daha zor...

25 Eylül Pazartesi... Saat 09.00 sıralarında, nihayet hava landırma kapımızı açıyorlar. Cezaevinde psikolojik üstünlük bizim elimizde. Düşman ne yapacağımızı kestiremiyor ama, herşeyi yapabileceğimizi de biliyor. İdareciler karımıza çıkış mamaya çalışıyor, gardıyanlar ise sessiz, bize hiç karışmıyorlar.

Bugün ziyaret günü. Ziyaret saatinde listeler gecikince kapıya vuruyoruz. Koşa koşa geliyorlar. Ziyaret yerinde, saldırıyla katılan bir gardıyan, yoldaşlarımız ve direniş boyunca birlikte olduğumuz dostlarımız tarafından cezalandırılıyor. Cezaevinin dışı yine karışıyor. "İşyan çıktı" haberleri yayılıyor. Ancak, başsavcı ve genel müdür vekili gelip ortamı yataştırıyor. Biz de bu arada tavrimizi göstermiş ve mesajımızı vermiş oluyoruz.

Görüş yerinde, ziyaretçilerimiz birlikte yaptığımız anma coşkumuzu yansıtıyor. Alınlarımızdaki Cephe yıldızlı kızıl bantlarımızla, havaya kalkan yumruklarımız hesap soracağımızın yemini oluyor. Ailelerimiz de bizimle birlikte kaldırıyor yumruklarını. Ziyaret kabininin iki tarafında da gözler pırıl pırıllı...

26 Eylül Salı... Bugün hastanedeki yoldaşlarımızdan 32'si

sloganlarla koğuşa geliyorlar. O an yaşadığımız duyguların kolay kolay anlatılabileceğini sanmıyorum... Öğlene doğru, birlikte görüşe çıkıyoruz. Dün yaptığımız anmayı bu kez yaralı yoldaşlarımıza birlikte tekrarlıyoruz...

Saldırıyla katılan gardıyanları bir daha ortalıkta görmüyorum. Müdürler ve saldırıyla katılan gardıyanlar başka yerlere gönderilmişler. Kendi döktükleri kan korkutuyor onları...

"Tutsaklar Savaş Kazanmış Komutan Edasıyla Selamladılar Bizi"

Yaralanarak hastaneye kaldırılan direniçi tutsaklardan birinin ağabeyinin 30 Eylül 1995 tarihli Zafer Yolunda Kurtuluş Gazetesi'nde yayınlanan anlatımı:

"26 Eylül günü hastanede bulunan tutsakların geldiğini duyuncu kardeşimi ziyarete gittim. Koridora çıkışın görüş yerine yaklaştığımızda, ilk önce 'Devrim Şehitleri Ölümüzsüzdür', 'İnsanlık Onuru İskenceyi Yenecek' sloganları atılıyordu. Sloganlar cezaevini inletiyordu. Ardından bizi içeri çağırıldıklarında görüşme yerindeki ilk kabinin camında DHKP bayrağının asılı olduğunu gördüm. En çok merak ettiğimiz, insanların genel durumları, sağlık durumlarının nasıl olduğunu arşaların başları sarılı, gözleri kan çanağına dönmüş, gözakları morarmıştı. Bu da gösteriyordu ki, insanların sadece başlarına vurulmuş. Bir arkadaşın kulağından hala kan geliyordu, içeri girdiğimizde bizi zafer işaretleriyle selamladılar. Sevinçliydiler. İçlerinde herhangi bir burukluk, yılgınlık, üzüntü kesinlikle yoktu. Bir savaş kazanmış komutan edasıyla bizi selamladılar.

Bu arkadaşlardan birinin gözlerini hiç unutamıyorum. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü mosmor, gözlerinin altı mor, başı sargılı ve hatta ellerinde alçılarla duruyordu. Yalnız, gözbebeklerinde açıkça görülen bir parıltı vardı. Anlatılamayacak bir sevinç, bir heyecan vardı. Bu insanın gözbebeklerindeki o parıltı, zafer kazandıklarını çok güzel belirtiyordu. Bu parıltıyı size anlatıbmam mümkün değil. İlk etapta hatırladığım bunlar. Bütün arkadaşlarda yüksek bir moral, zafer kazanmanın verdiği motivasyon, inanç, azim... yani sayılabilenek bütün iyi sıfatları üzerinde taşıyorlardı.

Saldırının başladığı andan itibaren en ufak bir tereddüt, ölüm korkusu yaşamadan, hatta tam tersine ölüme koşarak, direnişler. Barikatlar kurulduktan sonra saldırmışlar, sayilarını kendileri de tam olarak bilmiyorlar. 100 kadar özel giyimli, kalkanlı asker tarafından yapılmış. Tazyikli su, demirler ve her türlü saldırı araçlarına rağmen barikatı geçememişler. Tavan dan iki tane delik açıp 40 civarında bomba atılmış. Buna rağmen yine de barikatı geçememişler. Bunun üzerine, oksijenle

demirleri eritip, barikattaki malzemeleri dışarı doğru çekme suretiyle barikatı yavaş yavaş tahrif etmeye başlamışlar. Ancak yüz yüze kalındığında dahi bütün uğraşlara rağmen barikatı geçememişler. Özel giyimli askerlere rağmen, canla, başla her biri ayakta duramayacak hale gelene kadar savaşılmış. Bunun tarifi olamaz. Sizden kat kat fazla sayıda ve özel giyimli askerlere karşı ellerinde hiçbir şey olmamasına rağmen, inançla, 1.5 saat savaşıyor. Son kişi bayılana kadar, sloganlar dilden, mücadele elden düşmemiştir. Bu bir zaferdir. Bunun başka tarifi olamaz.

Ziyaret mahalline girdiğimizde elli kolları sancılı bir manzarayla karşılaştık. Bence bir sürpriz olmadı. Cezaevi idaresinin uzun zamandır süren baskıcı ve saldırgan tutumunu biliyordum. Ancak yine de böyle bir manzarayla karşılaşacağımı sanmıyordum. Özellikle kafaya vurulmuş. Tabii anneler ilk gördüğünde ufak bir sarsıntı geçirdiler. Bir anne yüreği böyle bir vahşılığı kabul edemezdi, ikinci bölümdeki bir anne 'Elleri kırılsın, bunlar insan değil, vahşi bunlar, hayvan bunlar.' diye bağırıyordu. Ve bunu tüm gardiyanlar duyuyordu. Böyle 15 dakika bağırdı. Diğer anneler böyle bir şeyi ilk kez gördüğünden, hepsini endişe kapladı. Ne olabilirdi. Ben ailelerle sürekli konuşuyordum. Anneler olayı anlattı. Bir süre sonra anneler toparlandılar. Bu aşamadan sonra bu saldırıyı yapanlara olan kinlerini 'Size kalkan elli kırılsın, bunlardan hesap sorulmalı.' sözleriyle dile getirdiler. Bir arkadaşın eşi fenalık geçirdi. Genç bir arkadaştı. Böyle bir olayı hayal bile edemezdi. Karşlarında, bu insanlıktan nasibini alamamış yaratıkları daha yeni tanııyordu. Ama daha sonra tutsaklardaki direnişçi hava tüm anneleri ve diğer ziyaretçileri etkiledi. Hiçbir annede ağlama, üzülmeme yoktu. Sadece kin ve nefret vardı. Ziyaret biterken, yüreklerimizi içinde bırakıp çıktıktı..."

"Ölüme Meydan Okudular"

Diren tutsakları yalnız bırakmayanlar arasında avukatlar da vardı. Polis tarafından sürekli taciz edilmelerine, uğradıkları baskı ve tehditlere, hatta gözaltına alınıp işkence görmelerine rağmen, devrimci tutsakları sonuna kadar sahiplendiler. Bunlardan biri olan, Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Ahmet Düzgün YÜKSEL 29 Eylül günü cezaevinde tutsaklarla yapılan görüşmedeki izlenimlerini söyle anlattı:

"Buca Cezaevi'ne İstanbul Çağdaş Hukukçular Derneği Yönetim Kurulu Başkanı ve 16 üyesiyle çeşitli illerden katılmış, toplam 21 kişilik hukukçu heyetiyle girdik. Dışarıda daha ilk buluşma için beklediğimiz kahvehane önündeki sivil ve resmi otolarda bekleyen meraklı bakışlarla karşılaştık. Heyete ev sahibi olarak İzmir ÇHD yetkilileri öncülük etti. Kalabalık avukat grubunu gören işkenceci sivil polisler ile jandarma ve gardiyandan oluşan idare görevlileri telaşa kapıldılar. Öyle ki, siviller pervasızca savcının odası önüne kadar geldiler. Daha önceleri de bu cezaevine çok defa girdiğim için farklılık hemen fark ediliyordu. Ancak bu farklılık, şehitlere rağmen taçlanan direnişin idare üzerinde yarattığı moral bozukluğu ve çaresizliği anlatıyordu. Gerçekten de öncelikle bu kadar sorunlar yaşamış cezaevinde idareyi daha saldırgan bekliyorduk. Ancak ne var ki, tutsaklar şehitleri pahasına inisiyatifi ele geçirmiştir. Bu nedenle de bütün görevliler süküm püklümdü. Kimi, katliamda payının olmadığını söylemeye çalışıyor, kimi çeşitli biçimlerde günah çıkarmaya çalışıyordu.

Dakikalar geçti, içeri girildi. Önce temsilciler olmak üzere, tutsaklar birer birer görünümeye başladı. Bütün siyaset temsilcileri geldikten sonra, 6. koşausta saldırıyla maruz kalan yaralıların da avukat görüş yerine girmesiyle, cezaevi bayram yerine döndü. Özellikle DHKP-C tutsakları, elleri, ayakları, önemli bir kısmının da başları beyaz sargılarla sarılı olduğu halde, başlarındaki kırmızı bant ve Cephe yıldızıyla adeta direnişin ruhunu görüş yerine taşıdılar. Yoldaşlarının omuzlarına dayanarak, zor yürüyen tutsakların yüzlerindeki zafer sevinci Cephe yıl-

dızlı kırmızı bantlarla bütünüleşiyordu. Hele, görüş devam ederken, hastanede bulunan ağır yaralı Sekiz tutşaktan üçünün sedyeyle avukat görüş yerine girmesi ziyaretçilerin de şaşkınlığa uğramasına neden oldu. Kafası çökük, her iki gözüne ölüm derecesinde kan oturmuş, yoldaşlarına dayanarak dahi yürümeyi beceremeyen çok ağır yaralı bir tutsağın, içeriye giriip, günlerce süren direniş ve hastane günlerinden sonra yoldaşlarıyla karşılaşırken, "çok heyecanlıyım komutanim" söylemyle komutanı ve yoldaşlarına sevinç gözyaşlarıyla sarılışını cümlelerle anlatmak mümkün değil. Bu üç yaralının alana girmesiyle katliamın boyutu konusunda hemen fikir sahibi olan heyetten hukukçular, tutsağın bağlılık ve direncine tanık olduklarıda ise iyice bir şaşkınlığa uğradılar. Uzun bir müddet sessizce tutşakları izlediler.

Sabah saat 10.00 sıralarında görüşme başlandı. ÇHD başkanının bütün tutşaklara yönelik yaptığı destek içerikli konuşmadan sonra, öncelikle siyasi temsilcilerin olayları ve sorunları anlatmasıyla devam etti. Daha sonra heyet, yaralıları ve şikayetlerini dinledi.

Tutsaklar kısaca saldırıyı, aylardır tezgahlanan, Türkiye cezaevlerinin bütününe yönelik bir planlı saldırı olarak değerlendirdiler. Pilot olarak Buca'nın seçilmesini de diğer bütün nedenlerin yanında dış kamuoyundaki cılızlilik olarak nitelendiler. Gerçekten de, işçileri ve Adalet Bakanının aylar önce cezaevlerini hedef gösteren ve saldırın start emrini veren açıklamalarının aylardır sinsice bu cezaevinde yürürlüğe konulduğunu kanıtlarıyla gözlemlendik. Zira, aylardır duruşmalara giderken veya hastaneye götürülürken, yolda tutşaklara çok yoğun dağnak atılmakta, linç edilir vaziyette dövülen tutşaklar bayın vaziyette koğuşların önüne atılıp kaçılıyormuş. idare bununla da yetinmeyip, çift kelepçe uygulaması, avukat görüşü ve aile görüşünde kısıtlama ve yiyecek almama gibi suni gerekçeleri uzun zaman dayatmış, ipleri koparmak noktasına getirmiştir. Tutsakların eyleme başvurmaları üzerine, bunu bahane eden idare, bu defa fiili saldırısı için ölçümlemeye başlamış, bomba atılacak yerleri dahi günler önceden belirlemiştir. 6. koğuşta bu duruma bizzat ben tanık oldum, idareden alınan izin ile 6. ko-

guşa gittiğimde, tanık olduğum şeyler: Tutsakların hiçbir giysisi yok. Sonradan kendi olanaklarmca derme çatma örtünmüşler. Hiçbir yatağın nevresimi yok. San bez dağıtılmış. Hiçbir savunma belgesi kalmamış, kitap, arşiv ve bütün yayınlar tahrif edilmiş. Tutsaklar bütün koğuştaki bez ve çamaşırları yeniden yıkıborlardı. Duvarlar defalarca boyanmasına rağmen, kan izleri silinememişti. Bomba atılmak için açılan delikler, o kadar intizamlı açılmıştı ki, koğuşun üzerinde günlerce hesap yapıldığı belliyydi. Zira, bombaların, iki katlı ranzaların üzerine düşmeyip, araya düşmesi için, koğuşun içindeki ranzaların da-hi yeri tespit edilmişti. Zaten tutsakların anlatımına göre de, yarbay, en son 6. koğuşu gezdiginde, açıkça koğuşun içinde keşif yapmış. Buna bütün tutsaklar tanık. 6. koğuş, girişten itibaren üç koğuş sonra olmasına ve bütün koğuşlarda barikat bulunmasına rağmen, bu koğuş pilot saldırısı odağı olarak seçilmiş. Zaten, daha önceleri askerler sabah sporlarında, "Vur Vur inlesin, PKK Dinlesin" diye nara atarken saldırıldan uzunca bir süre önceden .beri, bu defa "Dev-Solcular Dinlesin" 'şeklinde değiştirmiş, saldırının hedefini belirlemişler.

Katliama katılan işkenceci gardiyan ve diğer görevlilerin can güvenliği olmadığı için başka yere tayin edilmiştir. Halen, olaya katıldığı belirlenip de tayini çekmamış olan gardiyanlar, tutsaklar tarafından özellikle DHKP-C bayan tutsakları tarafindan dövülyor.

İskenceci gardiyanlar suçlarım bildikleri için çareyi kaçmakta buluyorlar.

.Sonuç olarak, üç şehit olması ve onlarca ağır yaralı olması dolayısıyla görüntü içimizi burkmakla birlikte, tutsakların moral üstünlüğü, dayanışma ziyaretini bayram görüşüne dönüştürdü. Özellikle tutsakların ölümü, yaşamı ve direnişi birlikte karşılama, yaşama ruhu gözle görülür ve kıskandıracak şekilde etkileyiciydi.

Tutsaklar cüretkar davranışlarıyla, ölüme yeniden, yeniden meydan okuyorlar. İdare ve diğer devlet yetkilileri acz içinde."

"Eşim ve Oğlumla, Yoldaşlarımıla Gurur Duyuyorum"

21 Eylülde Buca'da kadınlar koğuşundaydı. Eşi Turan 6., oğlu Ertuğrul ise 7. koğuştáydı. Katliam saldırısının ardından, Turan'ın katledildiğini öğrendiğinde, gözyaşlarını içine akitip, öfkesini yoldaşlanylyla birlikte sloganlarla haykırmıştı... Kısa bir süre sonra tahliye olan Menekşe KILIÇ, 29 Ekim günü Taştepe köylüleri ve yoldaşlanylyla birlikte Kırk Anması için eşinin mezarı başındaydı. Toplanan insanlara hitaben yaptığı konuşma sırasında onurluydu, gururluydu, başı diki...

"Cezaevi benim için hem okul ama aynı zamanda eşimi kaybetmenin verdiği bir üzüntü olmuştur. Cezaevinden çok şeyler öğrendim. Düşmanı tanıdım, düşmanla yüz yüze geldim. Mücadeleyi, insanları çok sevdim.

Eşimin şehit düşmesi bana bir yandan acı verdi, fakat bir yandan da gurur duyдум. Eşim, yoldaşlarım savaşırken ben de onların yanında olmayı çok isterdim. Hele, özellikle eşimin şehit düşüğünü öğrendiğimde düşmana karşı daha çok kin duydum, daha çok savaşmak istedim. Barikatlardan kalkıp da düşmanla yüz yüze gelmeyi istedim, eşimle birlikte savaşmayı istedim.

Eşim ve oğlumla, yoldaşlarımıla gurur duyuyorum. Akşam olduğunda, yoldaşlarımıla çay sohbetleri çok hoşuma gidiyordu. Onlar konuşurken ben daha çok onları dinlerdim. Onların kendilerini anlatmaları daha çok hoşuma giderdi. Onlar konuşurken, dinlemeye ve onlara bakmaya doyamıyorum.

Beni cezaevinden halaylarla ve sloganlarla uğurladılar. Hepsinin canımdan çok seviyorum...

Menekşe KILIÇ bu konuşmayı yaptığı anma toplantısına jandarmının saldırması sonucu köylüleriyile birlikte gözaltına alındı, işkencelerden geçirildikten sonra Syakınıyla birlikte tutuklandı... işte faşizm bu... Devlet, halkın geleneklerim göre yapmak istediği bir anmaya tahammül gösteremeyecek kadar aciz ve zalim.

"Bizler Bu Vatani Çok Sevdik, Çok Şehit Verdik"

Şehit yoldaşlarımızdan Yusuf BAĞ'ın ablası Leyla ALTAY'a birçok yoldaşımız tarafından gönderilen mektupların ardından, kendisinden aldığımız yanıt bizleri onurlandırdı.

Merhaba,

Benim için çok değerli ve önemli olan mektuplarınız için teşekkürler.

Sizler arkadaşınızı, bense bir oğul, bir arkadaş, kardeşimi kaybettim. Açılarım sonsuz, kaybım çok büyük. Kabullenmek istemiyorum ama gerçek. Anlayamıyorum nasıl olur. Bir insan nasıl yapar?.. Son bir gece misafirimdi. O kadar ağır yarası vardı, tanımadım. Sarıldım, öptüm defalarca ama soğuktu... İncitmekten korktuğum, gerçek sevgiyi onda bulduğum... Kaybım çok büyük, açılarım sonsuz.

Bizler bu vatani çok sevdik, çok şehit verdik. Hepinize geçmiş olsun der, şehitlere de Allah'tan rahmet dilerim. Kendinize iyi bakın. Hepiniz birer Yusufsunuz. Sizi sevenler yıkımasın, ağlamasın.

Eğer birgün eski gücümü ve yaşadığımı hissedersem ziyarete gelmeyi istiyorum. Bugünlerde çok umutsuz ve direncimi kaybettim. Düşünemiyorum, anlayamıyorum. Ama yalnız değilim. Dostlarım ve sizler tek tesellim. Beraber dayanacağız, direneceğiz.

Hepinizi çok seviyorum. Onurumuz ve gururumuzsunuz.
Kendinize iyi bakın.

Sevgi ve Selamlar

10.10.1995

21 Eylül günü Buca'da, devletin getirdiği katliama rağmen teslim olmayan, ölen ama yenilmenen özgür tatsakların sesi, yurtdışında çeşitli demokratik kurum, kuruluş ve kişilerin yayındıkları basın açıklamaları ve mesajlarla dalga dalga yayıldı.

Basma ve Kamuoyuna

Buca Cezaevi'nde dört çocuğumuzun özgürlük haklarını kullanmalarından bu yana hak gaspları üst boyutlara ulaşmıştır. Her türlü insanı hakları kısıtlanmıştır.

Cezaevi yönetimi bunlarla da yetinemeyerek 60 kişinin sür-güne gönderilmesini kararlaştırdı. Tüm saldırular karşısında evlatlarımız en doğal hakları olan direnme haklarını kullandılar. Bu direniş sırasında gözü dönmüş katiller, silahlarıyla, sis bombalarıyla saldırdılar. Saldırıya yüzlerce asker, gardiyan ve siyasi şube polisleri de katıldı. Bu çapulcu sürüsünün başında Savcı Yaşar ASLAN'ın Cezaevi 1. müdürü vardı. Saldırıdan 1 gün önceki gece cezaevine Terörle Mücadele Şube polisleri askeri yetkililerle birlikte gelerek, koridorları dolaşarak saldırı planını hazırlamışlardır.

Katiller sürüsü gaz bombası nedeniyle bayın halde koğuşlarında yatan çocuklarını koğuş dışına çıkarıp, döverek öldürdüler. Çocuklarını vahşice döverken "En Büyük Asker, Kahrolsun Devrimci Sol diyeceksiniz" diye haykırıyorlardı. Her zaman olduğu gibi onları yine teslim alamadılar. Ancak cansız bedenlerini teslim alabildiler.

Bu vahşi saldırı sonucu üç yiğidimizi kaybettik. 40 yiğidimiz hastanelerde koma halinde yattılar.

Evlatlarımız özgür vatan toprakları uğruna mücadelenin zindanlarda da yapılabileceğini gösterdiler. Onlarla onur duyuyoruz.

Bu olaylar sonrası cezaevleri önünde çocukların akibetini öğrenmek için bekleyen ailelere ve avukatlarına çevik kuvvet polisleri tarafından saldırı düzenlendi. Onlarca kişi yaralandı ve 53 kişi gözaltına alındı. Bu 53 kişinin mahkemesini izlemeye gelenlere yine saldırıldı. Bu saldırıda da 3 kişi yaralandı. İktidar

sürekli saldıryor. Kriz derinleşikçe saldıracak, ta ki, bu kokuşmuş düzeni evlatlarımıza başlarına yıkana kadar. 24^09.1995 akşamı, yani dün, cezaevinde anlaşma sağlandı. Çocuklarımızın tüm talepleri kabul edildi. Bu katliamın baş sorumlularından Adalet Bakanı Mehmet MOĞÜI TAY bürokratlarından birini göndererek bu anlaşmazlığı çözdü. Sorunları kendileri yaratıp katliam yapıyorlar, sonra da bu sorunu çözmeye gejdirek ikiyüzlülük yapıyorlar. Bunlar suçlarını affettirmeyecek.

Cezaevine gelen müftesir, bk müfettiş göndereceklerini ve sorumluları yargılayacaklarını söyledi. Bu kandırmacaları biliyoruz. Göstermelik davalarla infazcılar, işkencecileri beraat ettirenler, şimdi de Buca katillerini aklamaya çalışacaklar. Evet, bu göstermelik soruşturmayla katilleri belki düzen aklayacak, fakat unutulmamalıdır ki, bu halkın bir adaleti var. Bu adalet onları aklamayacak.

Her işkenceci katil gibi halkın şaşmaz adaletinden nasipleneceğini alacaklardır.

EVLATLARIMIZ ONURUMUZDUR

TİYAD'Lİ AİLELER

GÖKYÜZÜNDE BİRER YILDIZ OLDULAR

Bizler anayız, bizler babayız

Doğuran ve yaşamı yeryüzünde sürekli kılanızız. 21.09.1995 tarihinde TV kanallarından bir haberle sarsıldı yüreklerimiz. Buca Cezaevi'nde evlatlarını katletmişti devlet.

Bekliyorduk. Aylar öncesinden bağıra bağıra geliyordu kâliam. Yamyamlar, savaş çığlıklarını atıyordu. Boyalı basından, TV kanallarından hedef gösteriyorlardı, "vurun, katledin, yok edin, ezin" diye.

Bekliyorduk. Bekliyorduk ama kanımızdan birer parça olan evlatlarımızın savunmasız bir haldeyken böyle bir vahşetle öldürülmeleri, katledilmeleri karşısında yüreklerimizdeki öfkeyi durduramaz olduk.

Evet bugün öfkeliyiz. Bir gece yarısı evlerimiz, işyerlerimiz tekmelerle açıldı. Onlarca silah namluları üzerimize doğrultularak bizden evlatlarımız istendi. Vermedik. Veremezdik. Çünkü, küçük bir fidanı, bir küçük çiçeği bile yetiştirdikten nasıl da üzerine titrerdik. Oysa şimdi cellatlar, yani işkenceli polisler yavrularımızı istiyorlardı. Derin sancılarla büyütüгümüz, soğuk kış gecelerinde koynumuzda isittiгimiz; bir dilim ekmek, bir tas çorba, bir kap süt bulabilmek için patronlara almterimizi yok pahasına sattığımız, pantolonlarını yamadığımız, saçlarını öpüp taradığımız, bir kere de öksürse yoksul gecekondularımıza isyan ettiгimiz ve bu dünyada payımıza düşen yegane varlıklarımız, yani çocuklarımız evlatlarımızdı bizden istenen. Zorla koparıp götürdüler karanlık dehlizlere...

Ağladık, dövdük, arandık. Tüm kapılar yüzümüze kapanıldı. "Terörist senin oğlun/kızın" dediler. "Hayır asıl terörist sizlersiniz" dedik. Saatler geçmiyordu. "Acaba donecek mi, bir kez daha görebilecek miyim, gene dolu dolu sarılacak miyim? Yoksa... yoksa şimdi şu kapıdan kanlı gömleğini mi getirecekler, kayıp mı diyecekler utanmadan" diye düşündük.

Kimimize öltüsü verildi, kimimiz soğuk bedenini bile göremedik. Ve kimimiz de çocuklarımızın cezaevlerine atıldığıni öğrendik.

Görüş günlerini iple çektik. Kah küçük demir kodeste on kat kurşun geçirmez camlardan görebildik evlatlarımızın yü-

zünü. Kah bunu da çok gördüler ve bizleri de tekmeleyerek, saçlarımızın ağarmışlığına bile aldış etmeden sürükleyerek attılar cezaevlerinin o kasvetli kapısından. Sustuk... "Hayır" dedi çocuklarımız. "Susmayın, katledecekler, yok edecekler hepimizi..."

Gün gün geldi ölüm. Adım adım yaklaştı soğuk nefes, iktidardakiler kendi pisliklerini teşhir ederken, cezaevlerine yönelik saldırılara da zemin hazırladılar sinsice.

iğrenç bir tezgahtı bu;

Düşmana dışlılerinin dönmesi için kan gerekiyordu. Kan gerekiyordu yüzbinlerce emekçinin başlattığı grevlere gözdağı vermek için. Kan gerekiyordu adaletsizliğin, her türlü ahlaksızlığın, aşağılanmanın, horlanmanın sürmesi için. Ve tüm bunlara engel olmak için mücadele veren özgür, bağımsız bir ülkeyi yaratmak için yola çıkan evlatlarımı hedef aldılar. Başardılar mı? Asla...

Bugün çiçekler içinde ve türküler eşliğinde toprağa vereceğimiz şehit evlatlarımın yerini dolduracak milyonlarca çocuk sesi sarıyor ülkeyi, gecekonuların çamurlu, dar sokaklarından. Onlar da bizim evlatlarımız, onlarında üzerine titriyoruz. Onları da böyle büyütücek ve kavga dolu bir yaşama alınlardan öperek uğurlayacağız. Bugün düşenlerin hesaplarını sorunlar diye...

Şehitlerimiz önünde saygıyla eğiliyoruz. Bizler, onların ana babaları olarak, yakınları olarak yaşa büyüğümüz belki ama evlatlarımı onurlu, namuslu ve bir o kadar da yiğitçe yaşamlarıyla bizlerden çok daha büyüktür. Şimdi ise ölümleri ile gökyüzünde birer yıldız oldular. Her bahar uğrunda oldukları vatan topraklarında açacak milyonlarca çiçek olarak yeniden boy verecekleri günler çok yakın.

Evet bugün öfkeliyiz ve kin doluyuz. Büylesine bir vahşeti hazırlayan, tezgahlayan ve gerçekleştiren katillerden hesap sorulacak.

Bunu da biliyoruz, işte bu içimizi rahatlatıyor.

Çanakkale, Çankırı, Yozgat ve Ankara

Merkez Kapalı Cezaevi

Siyasi Tutsak Aileleri

Buca Cezaevi'nin Yiğit Politik Tutsaklarına,

Dr. Abimael Guzman'ın Yaşamını Savunmak İçin Acil Enternasyonal Komitesi, Türkiye rejiminin Buca Cezaevi'ndeki politik tutsaklara yönelik gerçekleştirdiği saldırıyı şiddetle kınamaktadır. Komite, Türkiye hükümetinden, Buca'daki tutusaklara yönelik saldırıyla derhal son verilmesini talep ederek, zorla gözaltına alınan avukatların ve ailelerin serbest bırakılmasını ister.

Bütün dünyada birçok insan Buca Cezaevi politik tutsaklarının da içinde bulunduğu Türkiyeli politik tutsakların yiğit eylemlerini ve direnişlerini çok iyi bilmektedir. Onlar, Peru'daki Fujimori rejimini Dr. Guzman'ın yaşamına yönelik öldürücü faaliyetlerinden ve Peru halkına karşı mücadeleinden dolayı kınamışlardır. Kampanyamızın taraftarları ve çalışanları, Buca Cezaevi'ndeki katliamda meydana gelen ölüm ve yaralanma olaylarından derin acı duymuşlardır.

Enternasyonal Acil Komite, Kürt ve Türk halklarının baskıcıya karşı mücadeleinde ve politik tutsaklık koşullarındaki mücadelede sizlerle beraberdir. Biz eminiz ki Türkiye devletinin katliamçı tutum ve davranışları hiçbir zaman bu direnişi bitiremeyecektir. Rejinin Kürt ve Türk devrimcilere saldıruları sadece mücadeleyi daha da güçlendirecek ve bu mücadele kendi yazısını eline alan kadar devam edecektir.

**Massoud Rahimi
Koordinatörü
Londra, 25.09.1995**

Buca Cezaevi DHKP-C tutsakları bu mesaja verdikleri cevapta, dünya halklarının emperyalizmi yeryüzünden sileceğine olan inançlarını belirttiler.

Merhaba,

(...)

...Gösterdiğiniz duyarlılık ve iletmış olduğunuz mesaj, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi tutsak savaşçıları için çok anlamlı ve önemlidir. Onur ve güç vericidir.

Teşekkür ediyoruz.

(...)

Peru halkın, Peru Komünist Partisi'nin ve Önderi Abimael Guzman'in direnişi ve mücadelesi bizler için sevinç kaynağı ve değerimizdir. (...)

Abimael Guzman emperyalizme ve Peru oligarşisine karşı 3 yıldır tutsaklık koşullarında yeraltı hücrelerinde, demir kafesler içinde direniş ve mücadeleşini sürdürüyor. (...) Abimael Guzman'in, emperyalizme ve işbirlikçi faşist hükümete karşı Peru halkın onurlu bir temsilcisi olarak sürdürdüğü direnişi direnişimiz sayıyor ve direnişlerimizle Peru halkın yanında olduğumuzu belirtiyoruz. Biz, cezaevinde olmasına rağmen direnen ve teslim olmayan tutsaklara "özgür tutsak" diyoruz. Hiçbir güç, emperyalizmin demagoji yalan ve katliamları özgür tutsakları ve devrimcileri yenemeyecektir. Tarih her zaman ilerlemeden, sosyalizmden ve halklardan yanadır. Dünya halklarının emperyalizmi yeryüzünden sileceğine yürekten inanıyoruz.

Bu inançla Anadolu topraklarında yükselttiğimiz gerilla savaşıyla dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağımıza and içerez.

Ya Özgür Vatan Ya Ölüm!

Yaşasın Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Mücadelemiz!

Yaşasın Halk Savaşımız!

Yaşasın Peru Halkının Halk Kurtuluş Savaşı!

Özgür Tutsaklar Teslim Alınamaz!

Peru Faşizmi Abimael Guzman'ı Yenemeyecek!

(...)

Arap Ulusal Kurtuluş Hareketi Güçleri, Partileri ve Dostları tarafından, İzmir'deki cezaevlerinden birinde 50 siyasi tutsağın uğradığı saldırı sonucu bir kısmının yaralandığı ve bir kişinin öldüğü haberi alındı. Bunu büyük bir nefret ve protestoyla karşılıyoruz.

Türkiye cezaevlerinde yaşanan bu insanlık dışı olayın sorumlusu Türkiye düzenidir. Uluslararası insan haklarını savunan bütün kurum ve kuruluşları Türkiye'de siyasi tutsakların mazur bırakıldığı, insanlık kanunlarının reddettiği bu olaylar karşısında duyarlı olmaya çağrıyoruz.

Aynı zamanda herkesi, Türkiye'deki bütün siyasi tutsacların serbest bırakılması çağrısının yanında yer almaya rız. çağrıyo-
ruz. rı?

26.09.1995

**Arap Ulusal Kurtuluş Hareketi Partileri,
Güçleri ve Dostları**

Merhaba Yoldaşlar,

'84 Haziran'ından sonra '95 Eylül'ü eklediniz tarihimize. Gerçek bir okul oldunuz bizim için. Bundan sonra tüm zindanlar "BUCA GiBi" direnecek düşmanın saldırılmasına. Bundan sonra tüm özgür tutsaklar "YUSUF, UĞUR, TURAN GiBi" aşacak barikatlarda. Özgür tutsaç için söylemeklerimizi kılın kazidoresiniz bilinçlere. Kışkıryoruz sizin.

Bu kararlılık ve öfkeye baş eğdirilemez. Özgür tutsaç kimli-
! mizle, zindanlarda direnişi bayrak bayrak açmaya devam
oruz. Yeni zaferlere koşmada şehitlerimizin hesabını sor-
mada sabırsızız. Bütün coşku ve kararlılığımızla sizleri kucaklı-
"UZ.

Yoldaşça Selamlar.

**Sağmalcılar Cezaevi
DHKP-C Tutsakları**

Merhaba Yoldaşlar,

(...) •

Bugün sizlere saldırip, yoldaşlarımıza katledip, sizleri yaralayanları çok iyi tanıyoruz. Bir kez daha diyoruz ki, öfkemizden ve adaletimizden kurtulamayacaklar. Suçlular bedellerini ödemek zorundadır.

Üzerimizde politikalarını uygulamak için katliama başylanlara bir kez daha sesleniyoruz: Başaramayacaksınız!. Her koşulda kazanan yine biz olacağız... Tarih her seferinde "ÖLDÜLER YENİLMEDİLER" diye yazmaya devam edecek.

Bursa Özel Tip Cezaevi
DHKP-C Tutsakları

Değerli Dostlar, Sevgili Arkadaşlar,

(...)

Diktatörlüğün katliam, işkence, sürgün ve tecrit politikası 21 Eylül Direnişi'yle barikatlarımıza takılmıştır.

Barikat şehitleri; direniş mevzilerimizde bayrak, düşmana karşı duruşumuzda kararlılık, siyasi kimliğimizde onur, kavga alanlarında intikam yeminimiz olacaktır.(...)

Buca Cezaevi TKP(ML)-TİKKO
Davası Tutsakları

Dostlar,

(...)

Buca direnişi faşist diktatörlüğe verilmesi gereken bir yanıtçı. Üç siper yoldaşımızın şehit verilmesine onlarca devrimci tutsağın yaralanması pahasına sürdürülen direniş, ilmek ilme! örülmesi gereken direniş ağının bir parçasıydı. Bundan sonraki süreçte kamuoyunun da bilmesi gerekir ki, bu kirli saldırılan yanıtsız bırakmayacağız ve şehitlerimizin hesabını soracağız.

Buca Cezaevi MLKP
Davası Tutsakları

(...)

Yüzlerce asker, özel tim, gardiyanlar eşliğinde koğuşlarımıza saldıran faşist çeteler üç arkadaşımızı katletti. Özgürlik eylemiyle sarsılan faşist diktatörlüğün, intikam ahrcasma aylar öncesinden provalar yaparak planladığı bu katliamdan başta hükümet olmak üzere cezaevi yönetimi, yarbay ve faşist gardiyanlar sorumludur. Hesabı sorulacaktır.

(...)

Şehitlerimizin adları barikatlarda, direnişlerde ve devrim mücadeleümüzde onurla taşınacaktır.

Buca Cezaevi TKP/ML Davası Tutsakları

Değerli Dostlar,

21 Eylül tarihinde yaşamış olduğunuz katliam sonucu şehit düşen arkadaşlarınızdan dolayı başsağlığı dileklerimi sunuyor, yaralı arkadaşlara acil şifalar diliyorum.

Recep MAKASLI
Sağmalcılar Cezaevi

(...)

Sınıflar mücadeleisinin Buca meVzisinde 21 Eylül'de yaşanan katliam saldırısı sonucu şehitler versekte teslim olmadığını, bundan sonra da olmayacağımızı dosta da düşmana da gösterdik.

TDKP dava tutsakları olarak; ortak direnme tutumunun geliştirilip kalıcılaştırılmasında üzerimize düşen devrimci sorumluluğu yerine getirmekte tereddüt göstermeyeceğimizi belirtmek iştiyoruz.

Buca TDKP L. avası Tutsakları

Arkadaşlar,

(...)

insani yaşam koşullarının yaratılması, siyasi kimliğin tanınması, işkence, hakaret ve saldırının durdurulması istemine bomba, kurşun, coplu-kalashlı saldırı ile karşılık veren Özel Savas Rejimi, 12 Eylül koşullarında bile yapamadığı kaltıam politikasını uyguladı. (...) Ancak bir kez daha işkenceli faşistlere

gösterildi ki, direniş çizgisi ve insanlık onuru işkence koşullarında, ölümün en gaddarca dayatıldığı bir koşulda da korundu. (...) Bu saldırısı bir kat daha öfkemize öfke biledi, kinimize kin kattı ve duruşumuzu daha bir kararlı kıldı. (...) insanlığın tanık olmadığı bu katliam karşısında insanlık onuru adına ölümlere meydan okunarak slogan ve marşlarla dillendirildi.

(...) Bilenen kin ve öfkemizi devrimci bilinç ve sorumlulukla yerine getireceğimizi; direnişlerimizde ve kavga meydanlarında şehitlerimizi yaşatacağımızı önemle vurguluyoruz. Bunu sözünü veriyor, sözümüzü onurumuz sayıyoruz.

Buca Cezaevi PKK Savaş Esirleri

(...)

Zindandaki devrimci tutsaklar yürekleri ve beyinleriyle bir kez daha haykırdılar: "Bizleri tutsak almış olabilirler ama asla teslim alamayacaklar." Dost da düşman da bunu böyle bile...

PRK Rızgari Buca Zindanı Birimi

Kısaltarak yayinallyabildiğimiz bu mesajlar ve açıklamalar dışında pek çok kişi ve kurum Buca Cezaevi'ndeki katliamı protesto ettilerini, devrimci tutsaklarla dayanışma içinde olduklarını bildiren mesajlar yayınladılar. Verilen gazete ilanlarıyla faşizm lanetlenirken, Buca Şehitleri selamlandi.

Atılım Gazetesi, Sosyalist Kadın ve Özgür Gençlik Dergileri, Odak Dergisi, ilerici Gençler Derneği Hazırlık Komitesi, Kervan Dergisi Gazi Mahallesi Temsilciliği, Alıntıları Gazetesi, Yapı Sanatçısı, Devrimci Proletçi Gençlik, Demokratik Üniversite Bülteni, Özgür Gelecek Gazetesi, TKP(ML) Yurtdışı Bürosu, Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik Dergileri, Demokratik Haklar Platformu, Demokratik Mücadele Platformu, TÜMTİS Genel Başkanı Sabri TOPÇU, Komal Yayınevi, Sterka Rızgari, İzmir Demokrasi Platformu, İHD Cezaevleri Komisyonu, Çağdaş Hukukçular Derneği, Ankara ve İstanbul Halkın Hukuk Büroları, Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurulu Dönem Sözcüsü Orhan ALTUG, Tüm Sağlık-Sen Genel Merkezi, Zafer Yolunda Kurtuluş Gazetesi, Zafer Yolunda Devrimci Gençlik Dergisi, işçi Hareketi Gazetesi, Memur Gerçekçi Dergisi, Yoksul Halkın Gücü Gazetesi, Kültür ve Sanatta Tavır Dergisi, Özgür Karadeniz Gazetesi, Özgür Çukurova Gazetesi, Haziran Yayınevi, Nisan Yayıncılık, Haklar ve Özgürlikler Bülteni, Ortaköy Kültür Merkezi, Grup Yorum, Grup Ekin, Grup Nisan Güneşi, FOSEM, Ayşe Gülen Halk Sahnesi, Sosyalist Basın Emekçileri, işçi ve Memur Sendikaları Merkez ve Şube Temsilcileri, çeşitli cezaevlerinden devrimci-yurtsever tutsaklar, İYO-DER, Tö-DEF, DLMK gibi gençlik örgütleri Buca Katliamı'nı kınayan açıklamalarda bulundular.

İngiltere'den DAY-MER, Fransa'dan ADTT Avusturya'dan Demokratik işçi Kültür Derneği, Almanya ve Hollanda'dan DİDF, İsviçre'den Türkîyeli işçiler Cemiyeti, isveç Türk Dayanışma Kültür Derneği, Danimarka'dan Türkîyeli Göçmenler Derneği, Âvusturalya'dan Kürdistan'ı ve Türkiye'li işçiler Birliği ortak bir açıklama yayinallyarak Buca Cezaevi'nde devrimci tutsaklara yönelik saldırı ve katliamı protesto ettiler.

Ayrıca yurtdışından pek çok örgüt, parti, demokratik kitle örgütü temsilcilikleri saldırıya uğrayan devrimci tutsakların yanında olduklarını duyurdular.

Ne yazık ki, Buca Katliamı'nın ve direnişin siyasal önemini, halklarımızın mücadelesi için taşıdığı anlamı ve içerdeği değerleri tam olarak anlayamayanlar da oldu... Sağmalcılar Cezaevi PKK ve DHP tutsakları yaptıkları açıklamada Buca Direnişi'ni "provokasyonlara açık kapı bırakmak ve katliama zemin sunmak" olarak nitelidiler.

..."Türk sömürgeci faşizminin, çözümsüzlüğünün derinliği her dönemde böylesi provokasyon ve saldıruları uygulamaya koyduğu bilinmektedir. TC'nin tarihinde buna sayısız örnek gösterilebilir.

Ancak yaşadığımız süreç, Türk egemen sınıfları açısından tarihlerinin hiçbir dönemiyle kıyaslanamayacak kadar derin bir çözümsüzlüğün, bitmişliğinin, bu temelde de kendi çelişki ve çatışmalarının en son noktaya ulaştığı bir süreç olma özelliği taşımaktadır. Kurdistan'daki bütün saldıruları kendi tükenmişliğini açığa çıkarmaktan başka bir işe yaramayan TC, 1995 yaz aylarında geliştirilen eylemlilikle zindanlarda da siyasal taarruzla yüz yüze geldi. Bütün çabalarına rağmen Kurdistan Devrimi'nin her alandaki siyasal taarruzunu geri püskürtemedi. Gelinen süreçte ise, Kurdistan devriminin her alanda yürüttüğü siyasal taarruz karşısında özel savaşın bütün güç ve olanaklarıyla yaşamaya çalıştığı hükümeti de artık götüremez duruma geldi. Siyasal çözüm dayatan Kurdistan Devrimi karşısında rejimi temsilen hükümet, kendi çözümsüzlüğü altında çöktü.

Böyle bir süreçte, özellikle devrimci muhalefet güçlerinin birer rehine olarak tutulduğu cezaevlerine dönük politika ve uygulamaların nasıl gelişebileceği politik öngörüye sahip herkes için az çok açıktı. Rejimin en başta saldıracağı, saldırmak isteyeceği cezaevlerindeki tutsakların bu gerçeği bilerek sonucu katliamlara gidecek provokasyonlara açık kapı bırakmayan uyanık ve politik yaklaşım içinde olmaları beklenen ve olması gereken bir yaklaşımı.

Cezaevlerini esas politika zemini olarak gören ve bütün taktiklerini de cezaevlerinde bunun etrafında şekillendiren DHKP-C, bütün bu somut gerçeklere rağmen politikasını olduğu gibi sürdürmekte ısrarlı bir tutumun sahibi oldu. Aslında

rejimin çözümsüzlüğüne, sol adına kendi politik çözümsüzlüğü ile yanıt olma durumundan çıktı. Buca Cezaevi'ndeki planlanmış provokasyonu görüp boşça çıkarmak bir yana, düşmanın istediği zemin ve zamanda ve istediği biçimde karşılaşması da bunun son bir örneği oldu.

Karşımızdaki devlet eğer gerçekten savaştığımız bir düşman güç olarak görülmüyorsa, bizleri imha amacı ve bu amaca ulaşmak için her türlü yöntemini kullandığı açıktır. Burada meşale karşısındaki savaşılan gücün karakterini bilerek devrimcilerin her mevzide gerekli tutumu zamanında gösterebilirlerdir. Düşman gerçekini ve koşulları gözardı eden örgüt ve mücadele anlayışının her zeminde düşmanın imha politikalarına açık kapı bıraktığı görülmelidir. Buca Katliamı bir kez daha göstermiştir ki; devlet, imha politikalarına uygun zaman ve zemin bulduğunda "yargısız infaz"lannı artık cezaevlerine de taşırmaktan geri durmamaktadır.

Sahadet, her devrim savaşçısının ulaşabileceğii en anlamlı onur nişanıdır. Bu tartışmasız bir gerçektir. Şehit düşmüş her devrimcinin anısının hepimize görev ve sorumluluklar yüklediği de bir gerçektir. Buca Cezaevi'nde şehit düşen DHKP-C'li beş tutsağı saygıyla selamlıyor; bu saygının bir gereği olarak sözkonusu değerlendirmeleri de yapmak zorunluluğu duyuyoruz.

Zaman dönemin büyük görevleri üzerine yüreme büyük amaçlar için gerekirse herşeyini çekincesiz ortaya koyma zamanıdır. Böyle bir zamanda önlenemeyecek provokasyon ve katliamlara kapılan açık tutmamak ise her devrimci hareketin unutamayacağı bir sorumluluktur.

Kemalist mafya-kontra özel savaş güçlerinin Buca Cezaevi'nde tutşaklara yönelik olarak geliştirdiği katliam ve baskıcıları şiddetle lanetliyorum. Hesabını mücadelemizi daha da yükselterek soracağımızı belirtiyoruz. Tutsaklara yönelik geliştirelim hiçbir katliam bizleri yıldıramadı ve yıldıramayacaktır.

Tüm insanlığı, kemalist mafya-kontra cumhuriyetine dönüştürmek olan TC'nin zindanlarında bulunan tüm siyasi tutsaklara karşı geliştirebileceği baskı ve katliamlara karşı duyarlı olmaya, Buca katliamının hesabını sormaya çağrıyoruz."

Buca Direnişi'nin ruhunu kavramaktan uzak olan bu açıklamaya cevap Sağmalcılar Cezaevi'ndeki TKP(ML), TİKB, TKP/ML, MLSPB, Ekim, DHKP-C ve Devrimci Yol Davası Tutsaklarından geldi.

Katliamlara Açık Kapı Bırakmamak Direnmekle Mümkündür

Bizler Sağmalcılar Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar olarak 30 Eylül 1995 tarihli Özgür Politika gazetesindeki İstanbul Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'lı ve DHP'li tutsakların "Katliamlara Açık Kapı Bırakmayalım" başlıklı açıklamasında devletin Buca Cezaevi'ndeki katliamına devrimci tutsakların uzlaşmaz direnişi tavırlarının neden olduğunu ima eden açıklamaya zorunlu bir cevap verme ihtiyacını hissediyoruz.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'lı tutsaklar açıklamalarında; "Türk sömürgeci faşizminin çözümüslüğünün derinleştiği her dönemde böylesi provokasyon ve saldıruları uygulamaya koyduğunu", "son süreçte bu çözümüslüğün daha da derinleştiğini ve özellikle devrimci muhalefet güçlerinin birer rehine olarak tutulduğu cezaevlerine böyle bir süreçte saldırabi-leceğinin belli olduğunu" söyleyerek, faşizmin cezaevlerine yönelik katliam saldırularına girişeceğim belirtiyor. Bu politika karşısında tüm devrimci tutsakların birlikte, kararlı bir şekilde direnmeleri gerektiği çok açıkken, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki 'PKK'lı tutsaklar açıklamalarında "uyanık ve politik yaklaşım içinde olma" adına, direnenin katliamlara zemin hazırladığını, provokasyona neden olduğunu ima ederek uzlaşmayı öneriyorlar.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'lı tutsaklar, düşmanın, gelenelde tüm emekçi kesimlere, özellikle de devrimci mücadelenin başegmez sürdürücüleri olan devrimci tutsaklara saldırularını tüm toplumu teslim almak ve susturmak amacıyla her geçen gün arttırdığını görmek durumundadırlar. Faşist devlet Buca'da devrimci tutsakları katlederken, tüm topluma "devlete başkaldiranm, direnenin başını ezeriz" mesajını vermek istediler. Bugün işçilerin, memurların grevleri ve diğer emekçi kesimlerin direnişleriyle açmazı iyice derinleşen egemen sınıfların da-

yatmalarına karşı tüm emekçilerin ve devrimci güçlerin birlikte direnmeleri zorunlu görevdir. Faşist devletin "*teslim olun*" dediği yerde direnmemek "**uyanık ve politik yaklaşım**" olamaz. Aksine bu saldırular karşısında uyanık ve politik yaklaşım, devrimci güçlerin birlikte daha güçlü direnişleri örgütlemeleridir.

Buca Cezaevi'nde faşist devletin katliam saldırısı karşısında teslim olmayan devrimci tutsaklar, düşmanın politikalarını provokasyona gelmemeye adına sessiz kalarak değil, kahramanca direnerek ve şehitler vererek boşça çıkmıştır.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının düşmanın saldıracağı belliyken "**katliamlara gidecek provokasyonlara açık kapı bırakmayan**", "**uyanık ve politik yaklaşım**" olarak önerdikleri uzlaşma, faşist devletin "*teslim olun*" çağrısına sessiz kalmaktır. Saldırının devrimci tutsakları odağa koyarak, tüm toplumu hedeflediği saldırıların bundan sonra da artarak süreceği gerçeği gözönüne alındığında, bu saldıraların boşça çıkarılması için, daha güçlü direnişler örgütlemek zorunluluğu da anlaşılmaktadır. Burada kazanımları koruma adına eylemsizliği savunmak teslimiyettir.

Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsakları, Buca Cezaevi kahraman direnişçilerinin, düşmanın tüm toplumu hedefleyen bu saldırısını kendi alanlarında şehitler pahasına parçalayıp etmesini görmüyor. Bunun sonucu olarak Buca Cezaevi Direniş'i'ni karalayan bir yaklaşımı sürdürmektedir.

Faşist devletin saldırılarının nedenini, provokasyona zemin hazırlayan direnişler olarak gören Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'lı tutsaklar, açıklamalarında, katliamın sorumluluğunu direnerek teslim olmayan devrimci tutsaklara yükliyor. Buca Cezaevi'ndeki destansı direnişi provokasyon ilan ediyor.

Varolan hakları yitirmemek için direnmemenin çare olmadığı, aksine, faşist devletin tüm cezaevlerinde daha sistemli bir şekilde saldırılarını artttırdığı ortadayken, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'lı tutsakların yapması gereken, direnişlerin karşısında değil, içinde yer almaktır. Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının kendi açıklamalarında belirttikleri "zaman, dönemin büyük görevleri üzerine yüreme, büyük amaçlar için

gerekirse her şeyini çekincesiz ortaya koyma zamanıdır" gerçeği kendilerini de bağlayan bir durumdur.

PKK'li arkadaşları söylediklerine uygun davranışmaya davet ediyoruz. Aksi davranışlar, yıllarca kan, can pahasına yaratılan devrimci değerlere zarar verfr.

**TKP(ML), TİKB, TKP/ML, MLSPB, Ekim, DHKP-C,
Devrimci Yol Davası Tutsakları Adına;**

**Cemal KESER, Can Ali TÜRKMEN, Mehmet YEŞİLÇALI,
Erol ÇELİKTEM, Burhan KARTAL, Sadi ÖZBOLAT,
Ahmet GEÇKİN**

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK ve DHP tutsacları yaptıkları açıklamada DHKP-C'ye saldırmaktan da geri durmadılar. Bu yüzden, yukarıdaki ortak açıklamanın yanında DHKP-C tutsacları da bir açıklama yaptılar.

Provokasyon korkusu PKK ve DHP tutsaclarına faşizmin Buca Katliamı'nı onaylatıyor

DİRENMEYENLER TESLİM OLMAYA MAHKUMDUR

30 Eylül 1995 tarihli Özgür Politika Gazetesinde yayınlanan İstanbul Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK ve DHP'li tutsaclar imzalı "Katliamlara Açık Kapı Bırakmayalım" başlıklı açıklama faşizmin Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutsacları katletmesinin, sorumluluğunu DHKP-C tutsaclarının başegmez tutumlarına yükler bir nitelikte. "Provokasyonlara açık kapı bırakmayan, uyanık ve politik yaklaşım" adına Buca Cezaevi'nde direniş destanı yaratan DHKP-C tutsaclarını üstü kapalı bir biçimde "provokatör" ilan ediyorlar. "Provokasyon olur, katlediliyor." korkusuyla yillardır cezaevlerinde direniş kaçınlığı yapan PKK tutsacları gelinen noktada direnişleri de, faşizmi kişikirtan katliam zemini yaratan davranışlar olarak kendince mahkum ediyor.

21 Eylül'de Buca Cezaevi'ne yönelik faşizmin planlı katliam saldırısı ne ilkti ne de son. Devrimci mücadele boyutlandııkça, devrimci savaş halkı kapsayarak yaygınlaştıkça, karşı devrimin saldırılарının tükenmişliğinin ifadesi olarak her alanda azgınlaşarak artacağı devrimin değişmez yasalarından biridir. Burada bütün mesele direnerek ve savaşarak zaferе yürümekte. Direnme ve savaşma yerine; uzlaşmayı ve teslimiyeti seçenekler özgürlüğü ve zaferi de kucaklayamazlar. Karşı devrimin azgın saldırılara karşı daha büyük bir kararlılık ve şiddetle cevap veremeyenler her alanda yenilmeye mahkumdurlar. PKK tutsaclarının mantığına göre karşı devrimin saldırılарını etkisizlestirecek devrimci şiddetin kendisini de "provokasyon" ilan etmek mümkündür.

Faşizm, yillardır devrimci tutsaclara saldırıyor ve onları teslim almaya çalışıyor. Faşizmin DHKP-C savaşçılara saldır-

ması onları katletmesi, tüm tutsaklara ve halka vermek istediği bir mesajdı: *"Teslim olun"*. Evet faşizm, devrimcilere ve halka *"Teslim olun"* diyor. O yüzden direnen, baş eğmeyen, teslim olmayan özgür tutsakları katlediyor. Çünkü onların geleneğinde *"teslim olmak"* diye bir sözcük yok. Çünkü onlar direnerek savaşarak tüm halk kesimlerine zaferi müjdeliyorlar.

PKK tutsaklarının öğrenemediği acı bir gerçek var. Teslim olmak belki provokasyonların önüne geçebilir. Fakat faşizmin katliamları ve saldıruları için provokasyon bahanesine gerek yok. Katliam faşizmin yaşam kaynağıdır. Teslim almayla yetinmez ajanlaştırmak, hainleştirmek için saldırmaya katletmeye devam eder.

"Provokasyona geliriz, katlediliriz" korkusuyla düşmanın hemen her türlü dayatmasını kabul eden pratiğin bugün geldiği nokta direnişleri engellemeye çabasıdır. Bugün bazı cezaevlerinde PKK'lı tutsakların direnen devrimci tutsaklara karşı tavır alışları söz konusu. Özellikle Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları hemen her direnişte özgür tutsakların karşısında yer almaktadır. Düşman keyfi arama dayatır, hemen herkes buna karşı tavır alır, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları **'İki değil on kez aransak da bizim için sorun değil'** der. Düşman devrimci tutsaklara saldırır, bu durumu protesto etmek için slogan atmak, tavır almak söz konusudur: Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları **"tavır alırsak, slogan atarsak hepimizde saldırlırlar"** der ve hiçbir eyleme katılmaz. Özgür tutsaklar sayılmamaya eylemi gerçekleştirir: Düşmanın hiçbir koğuştan sayılmamayaceği korkusuyla Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları düşmanın kapısına dayanır **"Gelin bizim koğuşlardan sayılm alın"** der. Ne yazık ki bu davranışlar düşmanın gözleri önünde ve ona aşıktan ifade edilerek, mesajlar verilerek yaşandı ve yaşanıyor.

PKK tutsakları bazı cezaevlerinde özgür tutsakların direnişleri sonucu rahat çalışma ortamına sahip olurken direniş düşmanlığına varan bu tür tavırlarından da vazgeçmiyorlar. Var olan hakların kaybedileceği korkusuyla düşmanın dayatmaları karşısında direnmemeyi ve eylemsizliği tercih ediyorlar. Direnenleri de düşman katliamına zemin hazırlamakla suçluyorlar.

Devrimci tutsakların olmadığı bazı cezaevlerinde direnmemenin var olan hakları da kaybettirdiği gerçekini görmek istemiyorlar. Örneğin; PKK tutsacları dışında kimsenin bulunmadığı Diyarbakır Cezaevi'nde 1994 yılı sonlarında düşman saldırmış ve 2 yurtsever tutsağı katletmiştir. Ortada hiçbir "provokatör" yokken düşmanın dayatmaları karşısında radikal tavır alınmazken böyle bir saldırıyı Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaclarının mantıklarına göre açıklamak oldukça zor. Oysa durum apaçık ortada: Düşman yaptırımları kabul ettirmeyle işi bırakmıyor. İtirafçılığı, ajanlığı, hainliği dayatıyor. Erzurum Cezaevi'ndeki itirafçılaştırma saldıruları ortadadır. Karşısında direnen bir güç olmayan faşizm, yaptırımların kabul edilmesi ile yetinmemiş "*hain olacaksınız, ihanet edeceksiniz*" diyerek azgınca saldırmaya devam etmiştir.

PKK tutsaclarının düşman saldıruları karşısındaki yaptırımları kabul eden uzlaşmacı tavırlarından örnekleri fazlaıyla mevcut. Bunlardan çarpıcı bir örneği ifade etmek bu durumu daha anlaşıılır kılacaktır. 1994 yılı sonlan düşman Diyarbakır Cezaevi'ne saldırmış ve 1 yurtsever tutsağı katletmiştir. Aynı gün Sağmalcılar Cezaevi'ndeki DHKP-C tutsacları olayı duyar duymaz tüm siyasetlere -Öncelikle PKK'ye- katliama karşı tavır alma konusunda bir eylem programı önerirler. Sayım vermem, koridor ve şebekede slogan atma, aileler vb. kamuoyunu birlikte harekete geçirerek katliamların önünde set oluşturma içeriğinde olan program karşısında Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsacları yine her zamanki gibi "böyle yaparsak buraya da saldırırlar, bizi de katlederler, fiili tavır almaya gerek yok, basın açıklaması yaparız" diyerek devrimci tutsacların bu eylemlerini gerçekleştirmemelerini istemişlerdir. DHKP-C tutsacları kendi eylem programları kimi siyasi anlayışlarla birlikte yaşama geçirip katliama karşı tavır alırken, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsacları ise kendi koğuşlarında attıkları sloganla yetinmişlerdir. Daha sonrasında yine bu davranış kadar ilginç olan gelişme ise kendilerine ait gazetede, sayım vermem eylemini PKK tutsaclarının gerçekleştirdiği açıklaması yayılmış ve DHKP-C tutsaclarının sözü bile edilmemiştir. Görünen o ki kendi yayın organları da PKK tutsaclarının "uya-

nik ve politik" yaklaşımını kavrayamamış tam tersi yavuz hır-
sız misali eylemi üstlenerek gelişmeleri çarpitarak kamuoyuna
sunmuşlardır. Bu tür örnekleri çoğaltmak mümkün fakat ge-
reksiz.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının kavraması ge-
reken bir diğer nokta kendilerinin de sıkça ifade ettiği gibi di-
re işin zaferi; teslimiyetin ihanete götüreceğidir. Düşmanın
kendi iradesini dayattığı noktada "**uyanıklık ve politiklik**"
adına uzlaşmak teslim olmaya ve giderek ihanet yolunun
açılmasına neden olur. Düşman iradesi karşısında her ne şart
altında olursa olsun devrimci iradeyi daha kararlı bir şekilde
koymanın kazanımları ortadadır, işte Buca Cezaevi'ndeki
destansı direniş sonrası düşmana kabul ettirilen irade.
Buca Ceza-evi'nde devrimciler bugün kendi iradelerinin
üstün gelmesinin kazanmalarıyla hareket ediyorlar. Oysa
benzer katliamın yaşandığı Diyarbakır Cezaevi'nde hangi
tutsağın nereye sürgün edildiği bile aylarca öğrenilemedi.
Yurtsever tutsaklar kaçırılıp itirafçılığa zorlandı. İşte iki farklı
davranış ve iki farklı sonuç. Buca Cezaevi'ndeki destansı
direnişin en önemli yanı ise özgür tutsakların "*Bizi teslim
alamazsınız, devrimcileri ve halkı teslim alamazsınız*"
mesajını faşizmin suratına çarparak ülkemiz ve dünya
halklarına iletmesidir. PKK tutsakları halkımıza hangi
mesajı iletmiştir? Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları
yaklaşımlarının sonuçlarını iyi düşünmelidirler.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları, katliamlara açık
kapı bırakmamak için direnmemeyi vaaz ederken, DHKP-C'ye
saldırmaktan da geri durmuyor. "**Cezaevlerini esas politika
zemi**ni olarak **gören ve bütün taktiklerini de cezaevlerinde
bunun etrafında şekillendiren DHKP-C**" diyerek DHKP-C'nin
devrimci pratiğine saldırmak onu karalamak direnenleri, sava-
şanları "**provokatör**" ilan etmek Sağmalcılar Cezaevi'ndeki
PKK tutsaklarının DHKP-C'nin savaşı hangi alanlarda yükselt-
tiğini görebilmeleri ve anlayabilmeleri için öncelikle dar siyasi
bakış açılarından kurtulmaları gereklidir.

Katliam korkusu ve direniş kaçaklılığı Sağmalcılar Cezaevi
PKK tutsaklarına Buca direnişi ile ilgili garip değerlendirmeler
yaptırıyor. Diyorlar ki "**Aslında rejimin çözümsüzlüğüne sol**

adına kendi politik çözümsüzlüğü ile yamt olma durumundan çıkamadı. Buca Cezaevi'ndeki planlanmış provokasyonu görüp boşça çıkarmak bir yana düşmanın istediği zemin ve zamanda ve istediği biçimde karşılaşması da bunun son bir örneği oldu." İşte Buca'daki katliamin ve destansı direnişin dar kafalıca bir yorumu. Evet siyasi iktidar tükenmişliğinden dolayı savunmasız silahsız devrimci tutsaklara saldırıyor. Direndikleri baş eğmedikleri için de özellikle DHKP-C tutsaklarına saldırıyor. Sağmalcılar Cezaevi PKK tutسaklarının bu durumda önerdiği çözüm, direnmemek, uzlaşmak, düşmanın direnen tüm halk kesimlerine vermek istediği "*teslim olun, uzlaşın*" mesajına, çözüm adına önerilen yine düşmanın istediği gibi davranmak. Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutسaklarının bu açıklaması eldeğini kaybetmemek için tavır almama mantığının geldiği noktayı ifade ediyor. Fakat gariptir yine aynı açıklamada "zaman dönemin büyük görevleri üzerine yüreme büyük amaçlar için gerekirse her şeyini çekincesizce ortaya koyma zamanıdır. Böylesi bir zamanda önlenebilecek provokasyon ve katliamlara, kapıları açık tutmamak ise her devrimci hareketin unutamayacağı bir sorumluluktur" denilerek her şey birbirine karıştırılıyor. Direnmeyi görev kabul etmeyenler her şeyini çekincesizce ortaya koyamazlar. Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutسakları hem "zamanın büyük görevlirinden" hem "her şeyini çekincesizce ortaya koyabilmekten" hem de bu ifade ettiklerinin tam karşıtı olarak provokasyon ve katliamları önlemek adına düşmanın iradesini dayattığı, teslim olmaya zorladığı bir noktada, uzlaşmayı, teslim olmayı öneriyor. Sağmalcılar Cezaevi PKK tutسakları ya ne dediğini bilmiyor ya da görünüşü kurtarmak için boylarından büyük laflar ederek her şeyi birbirine karıştırıyorlar.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutسaklarının kavramak zorunda olduğu başka bir nokta ise var olan hakları kaybetmemek için uzlaşma, direnmemə tavırlarının tutsak kitlesini fəsizmin saldırıcıları karşısında duyarsızlaşdırıcıdır. Buca Cezaevi'ndeki PKK tutسaklarının içler acısı durumu buna acı bir örnektir. Düşman DHKP-C savaşçılarına azgınca saldırmış ve 3 yiğit DHKP-C savaşçısını katletmişken DHKP-C savaşçılarının

kaldığı koğuşlarda bombalar patlarken, yaralı tutsaklar kan revan içerisinde koridorda sürüklendirken Buca Cezaevi'ndeki PKK tutsakları "**provokasyon olmasın**" korkusuyla slogan dahi atmayarak tüm bu olayları sessizce izlemişlerdir. Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsakları da devrimci tutsakların protesto eylemliliklerine katılmayarak başka bir tavırsızlık örneği göstermişlerdir. Gözlerinin önünde süren katliama suskun kalmak kılını bile kipirdatmadan sessizce izlemek sonrasında da tavır almaktan kaçınmak kolay anlaşıılır şeyler değil. Durum buyken Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsaklarının "**tüm insanlığı**" saldırılara ve katliamlara karşı duyarlı olmaya, hesap sormaya çağrıması samimiyetsizliktir. Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsakları sözlerinin gereğini önce kendileri yerine getirmek zorundadırlar. Sonra "**tüm insanlığa**" çağrı yapabilirler ancak. Devrimci politika samimi ve dürüst davranışmayı gerektirir PKK tutsakları bu suskuluklarını ve tavırsızlıklarını bir kenara bırakmak zorundadır.

Zafere yürüyebilmek için, özgürleşebilmek için direnmek ve savaşmak zorunlu koşuldur. Karşı devrimle, devrim güçleri arasındaki mücadele her alanda her cephede iradelerin birbirine kabul ettirilmesi savaşıdır. Düşman iradesine boyun eğmek onunla uzlaşmak teslimiyet ve ihanetle sonuçlanır. Ancak direnerek ve savaşarak özgürleşilir. Bu mücadelenin her alanının değişmez yasasıdır. Düşmanın kendi iradesini dayattığı, teslim olmaya zorladığı noktada uzlaşmak, kaçış yolları aramak yenilgiyi ve ihaneti getirir.

**Sağmalcılar Cezaevi'nden
DHKP-C Davası Tutsakları**

Çeşitli örgüt, kurum ve kişilerin yaptığı açıklamalar ve yayınladıkları mesajların yanında, Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutşaklar da yayınladıkları ortak bildiriyle katliamı ve direnişi değerlendirdiler.

BİRLEŞELİM, SAVAŞALIM, KAZANALIM

(...)

21 Eylül saldırısı, haftalar öncesinden hazırlanmış, planlı bir katliamdı. Son özgürlük eylemini bahane eden cezaevi idaresi, yeni hak gasplarını gündeme getirdi. Avukat görüşünü ve ziyaret haklarını keyfi bir şekilde gaspederek alınca, devrimci tutşaklardan öç almış, cezalandırmış olacaktı.

Bu temelde başlattığımız sayım vermeme eylemimiz boyunca tüm görüşme taleplerimizi yanitsız bırakan cezaevi yönetimi, 21 Eylül Katliamı'nın hazırlığı içinde olmuştur.

(...)

Düşman cephesinde iğrençliğin, alçaklığın bütün çıplaklılığıyla sergilendiği 21 Eylül saldırısı ve direnişi boyunca, devrimci tutşaklar arasında yoldaşlığın, dayanışmanın ve siper arkadaşlığının en olumlu örnekleri sergilenmiştir. 7. koğuşta tutşaklar, koğuşlarını tutuşturarak 6. koğuştaki direnişe destek verirken, diğer koğuşlarda kalan devrimci tutşaklar ise barikatları ve sloganlarıyla direnişi tüm cezaevine yapmışlardır.

Cezaevi Yönetimi Hala Yeni Provokasyonlar Peşinde

Katliam sonrasında müsteşarları, müdürleri ve başsavcıları aracılığıyla bir taraftan tutşakların öfkесini yataştırmaya çalışan yönetim, diğer taraftan basına verdiği demeçlerle yeni provokasyonlar peşinde koşmaktan da geri kalmıyor. 22 Eylül Cuma gecesi barikat kaldırıldı. Ve görüşmeler sonucu 23 Eylül Cumartesi sabahı katliama katılmayan gardiyanlarla sayım alabilecekleri bildirildi, idare 25 Eylül Pazartesi sabahına kadar sayım almaya korkutukları için gelemedi. Ancak basına yaptıkları açıklamalarla bu gerçeği "3. ve 7. koğuşlar sayım vermiyor" şeklinde çarpıtarak yansittılar.

Ayrıca başka cezaevlerine şevkler yapılmak istenmesi üzerine direnişe geçtiğimiz şeklinde açıklama yapılmıştır. Evet, bu

biz tutsaklar için başlı başına bir direniş nedeni olabilecek bir saldırıdır. Sırf tutsakların direncini kırmak için davaları hala devam eden tutsakların sürgüne gönderilmek istenmesi fiili bir saldırıdır ve hiçbir koşulda kabul edilemez. Şehitler bedeli de olsa, vereceğimiz yanıt, bir öncekinden farklı olmayacaktır. Fakat 21 Eylül'de bizleri katletmeye geldiklerinde herhangi bir açıklama yapılmamıştır. Tutsakların sürgüne gönderilmeleri tamamen kendi kafalarındaki plandır ve katliamdan sonra açıklanmıştır. Aile ve avukat ziyaretleri vb. kenulardaki en temel haklarımızın gaspedilmesi üzerine başlattığımız sayım vermemeye eylemimizi katliamla yanıtlayan idare şevkler konusunu, işlediği cinayeti gizleyebilme telaşıyla sonradan gündeme getirmiştir.

Başbakan, Adalet ve İçişleri Bakanları, Cezaevi Savcısı, 1. Müdür, Jandarma subaylar, yarbay, yüzbaşı ve burjuva basın başta olmak üzere saldırıyla katılan tüm subay, astsubay ve uzman çavuşlar, erler ve gardiyanlar katliamın birinci dereceden sorumlularıdır. Ve er ya da geç halka ve devrimcilere hesap vermekten kurtalamayacaklardır.

21 Eylül'de devrimci tutsaklar kanla, katliamla teslim alınmak istendi ve bu azginca saldırısında Yusuf BAĞ, Uğur SARIASLAN, Turan KILIÇ adlı üç arkadaşımız faşist askerler ve gardiyanlarca bomba, cop, kalas ve demir çubuk darbeleriyle ölüresiye dövülerek katledilmişlerdir. Mehmet KURNAZ adlı bir arkadaşımız ise halen yoğun bakımda olup, yaşamından umut kesilmiş durumdadır. Ayrıca Bernar SATAR, Kaan TOKSOY, Mesut AVCI, Bariş YILDIRIM, Murat BECERİKLİ, İsmet AVCI ve Bariş KAYA adlı arkadaşlarımızın durumları halen hayatı tehlike arzettiğinden müşahade altında tutulmaya devam edilmektedir. 26 Eylül Salı günü taburcu edilen 32 arkadaşımızın çoğu kafalarından aldıkları darbeler sonucu olmak üzere ağır yaralı durumdadır.

Yaşanan bu katliam ne ilk ne de son olacaktır. Onyillardır devrimci tutsakları siyasi kimliklerinden ve onurlarından arındırmaya çalışan iktidar tarafından bu ve benzeri saldırular defalarca tekrarlanır gelmiştir. Amaçlan bizleri teslim almak ve sonra da uğruna her şeyi göze aldığımız emekçi halklarımıza

"İşte oğullarınızı/kızlarınızı teslim aldık, umudunuzu yok ettik," diyebilmekti. Ama biz devrimci tutsaklar böyle bir fırsatı onlara asla vermedik, bundan sonra da bedeli ne olursa olsun vermeyeceğiz. Hangi koşullarda olursa olsun devrimci değer ve geleneklerimizi sonuna kadar sahiplenmeye devam edeceğiz. Katliamın ardından, başta ailelerimiz olmak üzere emekçi halkımız ve tüm devrimci demokrat, ilerici yurtsever kesimler tarafından büyük bir duyarlılıkla sahiplenildiğimizi görmek bu yöndeki kararlılığını daha da arttırmış ve gücümüze güç katmıştır. Gelenen aşamada, yine başta ailelerimiz olmak üzere tüm ezilen, sömürülen emekçileri devrim saflarında birleşmeye ve katliamın sorumlularından hesap sormaya çağırıyoruz.

İlericiler, demokratlar, devrimciler ve yurtseverler,

Egemen güçlerin saldırılara karşı Birleşelim, Savaşalım ve Kazanalım.

Yaşasın 21 Eylül Buca Direnişimiz!

Şehitlerimizi Unutmadık, Unutturmayacağız, Hesabını Soracağız!

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Buca Cezaevi

DHKP-C, TDKP, PRK-Rızgari, YRNK, Ekim, TKP/ML,
MLKP, TKP(ML)-TİKKO, TİKB Davası Tutsakları

YEDİNCİ BÖLÜM

DİRENİŞ VE SAVAŞ ÇAĞRISI OLDULAR

Katliama
Tepkiler

Buca Katliamı duyulduğu andan itibaren yurtiçinde ve yurtdışında irili-ufak h pek çok gösteri, yürüyüş ve protesto eylemleri gerçekleştirildi. Katliamı lanetleme, devrimci tutsaklarla dayanışma ve sorumlulardan hesap sorulacağını gösterme amacıyla gerçekleştirilen sayısız eylem arasından basma yansıyanları aktarıyoruz.

21 Eylül 1995

*Yenibosna, Taşyol durağında bulunan polis işbirlikçileri ne ait Gün Makine Ltd. Şirketi DHKC tarafından bombalandı.

*Maltepe Zümrüt Evler'de bulunan Marlboro dağıtım araçlarına DHKC tarafından düzenlenen bombalı saldırırda 2 araç tamamen tahrip edilirken, fabrikada da hasar meydana geldi.

22 Eylül 1995

*Tutsak aileleri, izmir Demokrasi Platformu, Halkın Hukuk Bürosu avukatlarının da aralarında bulunduğu 200 kişi Buca Cezaevi önünde basın açıklaması yaparak saldırıyı protesto etti.

*Bağcılar Göztepe'de polis işbirlikçisi bir faşistin mağazası DHKC tarafından yakıldı.

*Mecidiyeköy Pepsi Cola Başbayii DHKC/Liseli DEV-GENÇ(LDG) tarafından yakılarak tahrip edildi.

*Şişli-Kurtuluş'taki Türk Ticaret Bankası DHKC tarafından molotofla tahrip edildi.

*Okmeydanı Mahmut Şevket Paşa Mahallesi Anadolu Meydanı'nda bulunan Zabıta Müdürlüğü'ne ait kulübe DHKC tarafından yakılarak imha edildi.

*Aynı bölgede sivil faşistlere ait bir araba yol ortasında durdurularak DHKC tarafından tahrif edildi.

*Küçükköy Emniyet Amirliği'nin hemen yanında toplanan 15 kişilik Yunus Polis grubunun yanında ses bombası patlatıldı. Eylemi DHKC/LDG üstlendi.

*Gazi Mahallesi ikinci Nalbur durağında bir sivil faşiste ait kuruyemişçi dükkanı DHKC tarafından yakıldı.

*Esenler Aşağı Karabayır'da DHKC savaşçıları tarafından bir gösteri düzenlendi. Gösteride 2 belediye aracı yakılırken, asılan pankartların ardından eylem havaya ateş açılarak bitirildi.

*Esenyurt Saadetdere, İncirtepe, Depo Mahallesi, Balıkulu Caddesi ve Avcılar Parseller'de Devrimci Halk Güçleri(DHG) imzalı yazılamalar yapıldı.

*DHG, Tuzla'da Esenyalı ve Güzelyalı Mahalleri Buca Katliamı'nı protesto eden yazılarla donatılırken, bir duvara DHKP bayrağı işlendi.

*Malatya'nın Cemal Gürsel, Paşaköşkü, Cengiz Topel Mağallelerinde DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

*İzmir Selami Yiğitalp Lisesi duvarları LDG tarafından Buca Katliamı'nı protesto eden yazılarla donatıldı.

*İzmir, Akıncılar ve çevresinde, Narlıdere ikinci İnönü Mağallelerinde DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

*Kayseri İnsan Hakları Derneği'nde bir araya gelen devrimci tutsak aileleri Buca Katliamı'nı protesto etti.

*Almanya, Stuttgart DHG Ziraat Bankasını işgal etti.

*Almanya, Köl DHG tarafından Ziraat Bankasına taşlı sopalı ve boyalı bir saldırı düzenlendi. Eylem sırasında cadde trafiğe kapatıldı.

*Almanya, Dortmund'ta Türkiyeliler'in yoğun olduğu bir caddede DHKC imzalı bir pankart açan kitle yaklaşık 1 km. yürüyerek yolu işgal etti.

*Almanya, Berlin Pamukbank Şubesi'ne DHG tarafından taşlı saldırı düzenlendi. Amacı Türkçe ve Almanca bildiriler

okunarak açıklanan eylem sloganları bitirdi.

* Benzer bir gösteri Hamburg'da yine DHG tarafından kentin ana caddesi trafiğe kapatılarak yapıldı.

* Duisburg'da Devrimci Halk Güçleri Atılım ve Partizan Sesi okurlarının katıldığı, lastik yakılarak yolların kesildiği bir gösteri düzenlendi.

* İngiltere, TC Londra Büyükelçiliği önünde DHG tarafın dan bir gösteri düzenlendi.

* Avusturya; DHG Viyana'da bir gösteri düzenledi. Gösteri bitiminde Türkiye Turizm Müşavirliği önüne pankart asıldı.

* Değişik ülkelerde bulunan DHKC Enformasyon Büroları nın katliam hakkında hazırladığı bildiri geniş bir şekilde dağıtıldı.

23 Eylül 1995

* Gülsuyu Heykel'e DHG imzalı pankart asıldı.

* Çeşitli demokratik dernek, sendika ve parti temsilcileriyle tutkulu aileleri temsilcileri tarafından "Buca Cezaevi Olaylarını izleme ve Dayanışma Komitesi" kuruldu. Komite tarafından İzmir Elektrik Mühendisleri Odası'nda hem katliamı, hem de katliam sonrası tutsak yakınlarına yapılan saldırıyı k'ıayan ve halkın duyarlı olmaya çağırın basın açıklaması yapıldı.

* Avcılar Parseller İş Bankası DHKC tarafından bombalandı. Bombalanan yerin karşısına "Buca Katliamı'nın Hesabını Sorduk Soracağız" yazılı ve bomba süslü bir de pankart asıldı.

* DHG tarafından Pendik Betonyol'da molotoflu, sis bombalı bir korsan gösteri düzenlendi.

* Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi DHG tarafından yazılarla donuldu.

* Adana, Emeğin Kurtuluşu Kurultayı tarafından Tüm Bel-Sen binasında yapılan bir toplantıya Buca Katliamı protesto edildi ve bütün emekçiler devrimci tutsakları sahiplenmeye çağrıldı.

* Bursa, Kurtuluş, Alinteri, Atılım Gazeteleri, HADEP, İHD ve çeşitli kitle örgütlerinin İHD'de yaptıkları basın açıklamasıyla Buca Katliamı kınandı.

* İstanbul, İHD Cezaevleri Komisyonu 100 kişilik bir toplulukla Taksim Postanesi'nden Başbakan Tansu Çiller'e Buca olaylarıyla

ilgili olarak protesto telgrafi çekti.

* İstanbul, kayıp yakınlarının Galatasaray Lisesi önündeki oturma eyleminden Buca Katliamı protesto edildi ve Devrimci Tut sak Aileleri pankartı açıldı.

* Ankara, Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD)'inde bir araya gelen kitle örgütleri temsilcileri, 25 Eylül'de içişleri ve Adalet Bakanları ile görüşme kararı aldı. Görüşme talebinin reddi halinde ise Bakanlık binaları önüne siyah çelenk bırakma, ÇHD, iHD ve Türk Tabibler Birliği'nin kısa sürede "cezaevi raporu" hazırlaması ve Buca'da katledilen Uğur SARIASLAN'ın cenazesine kitlesel olarak katılma kararı aldılar.

* Almanya, Darmstadt Devrimci Halk Güçleri, Buca Katliamı'nı protesto için Avrupa'nın en büyük havaalanı olan Frankfurt Havaalanı'm işgal etti.

* DHG 1.5 saat süren bir eylemle Türkiye'nin Hamburg Konsolosluğu'nu yumurta ve domates yağmuruna tutarak yolu trafiğe kapattı.

* Halk Bankası'nın Hamburg Şubesi DHG tarafından işgal edildi ve binaya pankart asıldı.

* Yunanistan, Atina'da Buca Katliamı'nı protesto yürüyüşü düzenlendi.

* Atina, DHKC, TKP/ML, PKK, MLKP, Rızgari, Kivilcım, PSK tarafından ortaklaşa bir eylem gerçekleştirildi. Konsolosluk önünde başlayan eylem 3.5 kilometrelik yol yürünenek sona erdi rildi.

* İsviçre, GBI sendikası DHG tarafından işgal edildi.

* İngiltere, Buca Katliamı TC Londra Elçiliği ve Konsolosluğu önünde DHG tarafından protesto edildi. Katillerin halkın adaletine hesap vereceği haykırıldı.

24 Eylül 1995

* İzmir, Buca Cezaevi Olaylarım İzleme ve Dayanışma Komitesi'nin çağrısına üzerine yapılacak olan basın açıklaması tut sak ailelerinin açıklamanın açık havada yapılması ve protesto yürüyüşü gerçekleştirilmesi önerisi ile 600 kişinin katıldığı v pankartların açıldığı bir gösteriye dönüştü. Ana caddede yapı lan eylem slogan ve alkışlarla sona erdi.

* İzmir, Yamanlar Mahallesi'nde DHKC ve MLKP taraftarları rıncı korsan gösteri düzenlendi. Gösteri Devrim Şehitleri anı sına yapılan saygı duruşu ile başladı. Kısa bir konuşmanın ardından pankartlar açılarak yürüyüşe geçildi.

* DHKC/LDG tarafından Okmeydanı Şark Kahvesi civarında bir gösteri düzenlendi. Gösteride Çaykur Şirketi ile bir sivil faşiste ait dükkan yakılarak tahrip edildi. Eylem yerine "Buca Cezaevi'ndeki Katliamın Sorumlusu Devlettir" pankartı asıldı.

* DHKC/LDG tarafından Yenibosna Zafer Mahallesi'nde de benzer bir gösteri düzenlendi.

* DHG tarafından Kartal E-5 yolu trafige kesilerek bir gösteri yapıldı.

* Gazi Polis Karakolu karşısında bulunan polis servis aracı DHKC/LDG tarafından bombalandı. Eylem yerine üzerinde "Buca Şehitleri Ölümüzsüzdür" yazılı pankart asıldı.

* Bağcılar Demirkapı Mahallesi'nde sivil faşist örgütlenmeye yapan ve faşistlere maddi destek sağlayan Flaş Giyim Mağazası DHG tarafından yakılarak tahrip edildi.

* Ümraniye Alemdar Caddesi Adem Yavuz Durağı'ndaki sivil faşistlere ait Okumuşlar Kereste Deposu DHKC tarafından yakılarak tahrip edildi.

* Sarıyer Ferahevler'deki Ülkü Ocağı, yine aynı caddede bulunan ve Ülkü Ocağı'na maddi destekte bulunan Akkaya Harfiyat, Güneşler Market ve Esnaflar Kiraathanesi DHKC tarafınan yakıldı.

* Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde 3001. caddeye DHG tarafından "Buca Cezaevi'ndeki Katliamın Hesabını Soracağız" yazılı pankart asıldı.

* Zeytinburnu'nda asker lojmanları karşısındaki İŞMAR Market'e DHG tarafından "Buca Katliamı'nın Sorumlusu Devlettir, Hesabını Soracağız" yazılı pankart asıldı.

* Zeytinburnu Ziya Gökalp İlkokulu'na "Buca'da Şehit Düşen Yoldaşlarımızın Katılı Devlettir, Hesap Soracağız" yazılı DHG imzalı bomba süsü verilmiş pankart asıldı.

* Şişli Kurtuluş Caddesi'nde bulunan Türk Ticaret Bankası DHG tarafından tahrip edildi.

* Şişli Ergenekon Caddesi'ndeki İş Bankası DHKC/LDG ta-

rafindan yakılarak tahrip edildi.

* Gazi Karakolu'nun karşısında bulunan Tekel'e ait büyük Mercedes araç DHKC/LDG tarafından bomba ve benzin kullanılarak tahrip edildi.

* Gaziosmanpaşa, Barbaros Hayrettin Paşa ve 500 Evler Mahallelerinde DHG imzalı yazılamalar yapıldı.

* Fransa, Paris'te DHG, TİKB ve TKP/ML tarafından ortak izinsiz gösteri düzenlendi.

25 Eylül 1995

* Gebze Özgürlik Meydan'nda DHKC tarafından gösteri düzenlendi. Gösteri bitiminde Alay önüne "Buca Şehitlerinin Hesabını Soracağız" yazılı bomba süsü verilmiş patikart asıldı.

* Zeytinburnu'nda DHG imzalı pankart asıldı.

* Gebze, DHG tarafından Darıca, istasyon, Gaziler, Mudurnu, Güzeltepe, Emek, Özgürlik, Yeni Mahalle, mahallelerinde 150 ayrı yere yazılamalar yapıldı.

* Adana, LDG tarafından Dumluşpınar Mahallesi'ne "Buca Katliamı'nın Hesabını Soracağız" içerikli yazılamalar yapıldı.

* Bayrampaşa Cezaevi önünde yapılmak istenen basın açıklaması polis tarafından engellenirken, Sultanahmet Adliyesi önünde 100 kişilik bir topluluk tarafından pankartlı, sloganlı bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

26 Eylül 1995

* Ankara, Siteler Ulubey'de bulunan Nizam-ı Alem Ocakları binası DHKC/Halk Milisleri tarafından yakılarak tahrip edildi.

* Gebze, DHG tarafından 5 ayrı yere pankart asıldı.

* Aynı gün yine Gebze'de DHKC/LDG tarafından da bombalı bir pankart asıldı.

* Adana, Demokrasi Platformu, Eğitim-Sen'de basın toplantısı yaparak Buca Katliamı'nı protesto etti.

* İstanbul, Taksim'deki Atatürk Kültür Merkezi önünde; OKM, Yüz Çiçek Aşçın Kültür Merkezi, Yapı Sanat Evi, Piya Kültür Evi, Genç Ekin Sanat Merkezi, MKM ve Evrensel Kültür

Merkezi Buca Katliamı'ın bir basın açıklamasıyla protesto ettiler.

*Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri, Buca Katliamı'ni ve Tüm Haber-Sen'in kapatılmasını CHP İstanbul 11 Merkezini işgal ederek protesto ettiler.

*Atina DHKC, TKP/ML, MLKP ve Yunanlı örgütlerin yer aldığı 250 kişilik bir grup protesto yürüyüşü gerçekleştirdi. Yürüyüş TC Konsolosluğu önünde yapılan saygı duruşuyla sona erdi.

*Uluslararası Af Örgütü Buca Cezaevi'ndeki tutsaklara yönelik katliam için "Gözaltında Ölüm" kaydıyla "ACİL EYLEM" çağrısında bulundu.

27 Eylül 1995

*Örnektepe Mahallesi'nde bulunan ve Terörle Mücadele Şubesi DHKP-C Timi'ne ait 2 sivil oto DKHC/LDG tarafından bombalandı.

*Adana, Haklar ve Özgürlükler Platformu SIP binasında "Buca'da Katliam Yapanlar Yargılansın" diyerek basın toplantısı düzenledi.

*İstanbul Yakacık'ta yeni tamamlanan ve daha önce de 1990 yılında Devrimci Sol tarafından bombalanan E Tipi Cezaevi'ne DHKC tarafından bombalı bir saldırının düzenlendi. Eylem yerine DHKC bayrağı asıldı. Ancak teknik bir aksaklıktan dolayı bombalar patlamadı.

28 Eylül 1995

*İstanbul Avcılar Parseller'de Ford Bakım Servisi'ne çekilmiş olan polis aracı DHKC tarafından bombalandı.

*İzmir, Devrimci Halk Güçleri bütün şehri Buca Katliamı'ni protesto eden ve hesabının sorulacağını belirten yazılmalarla donattı.

*İstanbul Barosu, DHG tarafından 4 saat süreyle işgal edildi.

*İstanbul, Gültepe'de Demirdöküm'e ait binaya DHKC tarafından bombalı saldırı düzenlendi.

29 Eylül 1995

*İstanbul, Esenler Turgut Reis Mahallesi'nde bir sivil faşis-

te ait kamyonet DHKC tarafından bombalandı.

* İstanbul Nurtepe'de bir korsan gösteri düzenlendi.

* İstanbul Nurtepe'de TEM Otoyolu trafiğe kapatıldı. Eylem yerine 60 metre uzunluğunda bir halat gerilip üzerine 4 adet bomba yerleştirildikten sonra DHKC imzalı pankart asıldı.

* İstanbul Ümraniye'de bir korsan gösteri düzenlendi.

30 Eylül 1995

* İstanbul Esenyurt'ta DHG, EHB, Büyükçekmece EP Girişimcileri ve Pir Sultan Abdal Canlar Derneği tarafından geniş katılımlı bir basın açıklaması yapıldı.

1 Ekim 1995

* Buca Cezaevi Olaylarını İzleme ve Dayanışma Komitesi tarafından Buca Katliamı'nı kınama amacıyla tertiplenen miting İzmir Valiliği tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden ya saklandı. Komite, mitingin yapılacak yerde gerçekleştirilecek basın açıklamasına herkesi davet etti. Basın açıklamasına katılan yüzlerce kişi sloganları ve pankartlarıyla hem Buca Katliamı'nı hem de mitingin yasaklanmasını protesto etti.

* İstanbul, Okmeydanı Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'nde "Cezaevlerinde Durum ve Buca Cezaevi" konulu bir panel düzenledi.

* İstanbul'da Haklar ve Özgürlikler Platformu (HOP), Demokratik Mücadele Platformu (DMP), Demokratik Haklar Platformu (DHP), Devrimci Tutsak Aileleri Komitesi (DETAK) ve Yapı Sanatevi'nin katılımıyla Buca Katliamı gibi saldırılara karşı set oluşturmak ve devrimci tutsaklarla dayanışmak amaç ile Devrimci Tutsaklarla Dayanışma ve Mücadele Platformu (DETUDAP) kuruldu.

2 Ekim 1995

* İstanbul Bağcılar'da DHKC/DEV-GENÇ tarafından bir gösteri düzenlendi.

* İstanbul'un birçok yerinde yaygın olarak pankart asma ve yazılama eylemleri yapıldı.

* Zonguldak'ta DHG tarafından yazılmalar yapıldı.

* Bağcılar Çanevler'de sivil faşist örgütlenme yapan 'Profi-

Io' beyaz eşya mağazası DHKC tarafından tahrip edildi.

4 Ekim 1995

*İstanbul Yedikule'de Hacı Ehvaddin Mahallesi'nde bir grup MHP'li faşist DHKCliler tarafından dövülerek cezalandırıldı.

*Elazığ, Antakya, Adana'da Buca Katliamı'nı protesto eden yazılamalar yapıldı.

*Antakya'nın Yaylıca Belediyesi'ne pankart asıldı.

*İstanbul Gülsuyu pazarında DHG, Emekçi Halkın Birliği ve Direnişçiler tarafından pankart açılarak ortak bir gösteri düzenlendi.

*Çorlu'da DHG tarafından pankart asıldı.

*İstanbul Örnektepe Polis Karakoluna 100 metre mesafede bulunan ve DHKP-C Polis Timi'ne ait sivil ekip otosu DHKC tarafından bombalandı.

6 Ekim 1995

*İstanbul Sağmalcılar Cezaevi önünde; HOP, DMP, DETAK, Yapı Sanat Evi ve Kızıl Bayrak Gazetesi tarafından Buca Katliamı ve Ümraniye Cezaevi ile ilgili basın açıklaması yapıldı.

8 Ekim 1995

*Adana Dumluşpınar Mahallesi'nde bir faşiste ait Ford Taunus marka otomobil DHKC tarafından tahrip edildi.

*İstanbul Esenler Turgut Reis Mahallesi'nde faşistlere ait bir dükkan DHKC tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

*Yalova'da Yüzüncüyü Caddesi'ne DHG tarafından pankart asıldı.

*Bursa Teleferik Namazgah bölgésine DHG tarafından pankart asıldı.

*' Bursa'da Zümrütevler, Kurtbasan, Ortabağlar bölgesi DHG tarafından duvar yazılarıyla donatıldı.

*İstanbul Sultan Murat, Yenimahalle, Rasathane, Hekimbaşı, Beykoz'da yazılamalar yapıldı.

*Elazığ'da DEV-GENÇ ve DHG tarafından, İzmir Güle-

pe'de DHG tarafından, Çanakkale'de DEV-GENÇ ve Sivas'ta DHG tarafından yaygın yazılamalar yapıldı.

10 Ekim 1995

*İstanbul Okmeydanı'nda DHKC savaşçıları tarafından düzenlenen gösteri sırasında Özçiftçiler Oto Galerisi molotof kokteyli ve ses bombası kullanılarak tahrif edildi.

11 Ekim 1995

*İstanbul Sütlüce'de siyasi polise ait sivil oto DHKC tarafından bombalanarak imha edildi.

14 Ekim 1995

*İstanbul Kağıthane Milli Eğitim Müdürlüğü DHKC/LDG tarafından yakıldı.

*Trabzon Hacıkasım'da, Zonguldak Fener ve Kozlu Mahalleleri'nde DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

*Karabük'te DHG tarafından afişleme ve pullama yapıldı.

*İstanbul Zümrütevler'de DHG tarafından pankart asıldı.

*Eskişehir'de DHG Takkalı-Gündoğdu, Yunuskent, Gökmeydanı, Yıldıztepe ve Gültepe Mahalleleri'nde yoğun olarak Buca Katliamı ile ilgili yazılamalar yaparken, Anadolu Üniver sitesi Yunusemre kampusu önündeki üst geçite de pullamalar yapıldı.

*İstanbul Esenler Turgut Reis mahallesi Depo durağından bir sivil fasiste ait Dodge marka kamyon DHKC savaşçıları tarafından yakılarak tahrif edildi.

*İzmir'de Ege Kültür Sanat Merkezi'nde, şehit Buca Direnişçilerini anma amacıyla bir etkinlik düzenlendi.

15 Ekim 1995

*Antalya'da DHG tarafından pullama ve kuşlama yapıldı.

16 Ekim 1995

*İstanbul, Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi ile Esatpaşa Mahalleleri'ni birbirine bağlayan köprüye LDG tarafından pankart asıldı.

21 Ekim 1995

*İstanbul, Esenler Belediye Başkanı'nın kullandığı araç ve otoparkı DHKC tarafından bombalandı.

22 Ekim 1995

*Gebze'de DHG tarafından yaygın yazılama yapılrken, aynı saatlerde iki ayrı yerde korsan gösteri düzenlendi.

*Gebze İlyasbey İlkokulu ve İstasyon civarına bomba süslü iki ayrı pankart asıldı.

*Trabzon 2 No'lü Erdoğdu Mahallesi'nde bulunan faşist odaklar gece saat 03.00'de DHKC tarafından yakılarak tahrip edildi.

24 Ekim 1995

*İstanbul Gazi Mahallesi 2. Nalbur durağında DHKC Liseli DEV-GENÇ tarafından bir gösteri düzenlendi. Gösteri havaya ateş açılarak, ses bombası patlatılarak bitirildi.

*İstanbul Okmeydanı'nda DHKC tarafından 2 adet ses bombalı pankart asıldı.

25 Ekim 1995

*İstanbul 1. Boğaz köprüsü yaklaşık 50 tutsak ve şehit anası tarafından işgal edildi. Yaşları 50 ile 70 arasında değişen analar, elliinde "Buca'nın Hesabı Sorulacaktır", "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir", "Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın", "Çocuklarıımız Ölümü Terk Etmeyeceğiz" yazılı dövizler ve "Cezaevlerinde Devlet Terörüne Son, Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın, Evlatlarıımız Öldürtmeyeceğiz" yazılı, DETUDAP imzalı pankart olduğu halde yolu trafiğe kapatarak araçların geçmesini engellediler.

Köprü üzerinde yarım saat devam eden eyleme saldırın polis, yaşlı anaları döverek gözaltına aldı.

*DHG tarafından Rize Bahçecik Mahallesindeki Affan Kitapçı Lisesinin arka tarafına, üzerinde Cephe bayrağı bulunan bir pankart asıldı. Yine Rize DHG tarafından Fındıklı Kanlıdere mevkiiinde, Çayeli'nde ve Ardeşen'de yoğun yazılamalar yapıldı.

26 Ekim 1995

*İstanbul Şehremini Odabaşı'nda DHKC/DEV-GENÇ ve Li-

seli DEV-GENÇ tarafından ortak bir gösteri düzenlendi. Gösteri bitiminde Vezir Caddesi'ndeki Türkiye İş Bankası yakılarak tahrip edildi.

*Adana Çukurova Üniversitesinde DHKC/DEV-GENÇ imzalı yazılamalar yapıldı.

26 Ekim 1995

*DHG tarafından Malatya'da yazılamalar yapıldı, Çanakkale'de bildiri dağıtıldı. Yine DHG tarafından Çorlu'da yazılamalar yapıldı.

28 Ekim 1995

*Omkoydani'nda DHKP-C Timi işkencecilerine ait sivil minibüs DHKC savaşçıları tarafından parça tesirli bomba kullanılarak tahrip edildi.

31 Ekim 1995

*İstanbul Okmeydanı Mahmut Şevket Paşa, Piyale Paşa ve Fikirtepe Mahallelerinde DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

*İstanbul Esbank Gültepe Şubesi DHKC tarafından molotoflandı.

1 Kasım 1995

*İstanbul Gazi Mahallesi'nde DHKC/LDG tarafından yazılamalar yapıldı.

*İstanbul Ümraniye'de DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

*İstanbul Okmeydanı Yolağzı'nda DHG tarafından 2 pan kart asıldı.

*İzmir Konak Belediyesi'ne ait bir iş makinesi DHKC tarafından tahrip edildi.

3 Kasım 1995

*İstanbul Sanayii Mahallesi'nde bir faşist şefe ait kuru temizleme dükkanı Molotoflanarak tahrip edildi. Eylemi DHKC üstlendi.

*İzmir Millet Mahallesi'nde yaygın olarak yazılamalar yapıldı.

5 Kasım 1995

*İstanbul, Kartal Halk Bankası DHKC/LDG tarafından yanğın bombasıyla tahrip edildi.

*İstanbul Seyrantepe İş Bankası DHKC tarafından bombalandı.

*İstanbul, Sanayii Mahallesi'nde bulunan TS Bankası Şubesi DHKC tarafından molotoflandı.

*İstanbul Esenler'de bir faşiste ait Mazda marka otodan DHKC/LDG tarafından molotofla yakılarak tahrip edildi.

6 Kasım 1995

*İstanbul Seyrantepe Nato Caddesi üzerine asılan DHG imzalı ve bombalı pankart, polisler tarafından ancak 2 saatlik bir uğraştan sonra indirilebildi.

15 Kasım 1995

*İstanbul Gültepe Garanti Bankası DHKC savaşçılarınca bombalandı.

*Sivas Akkayalar mevkii'ne üzerinde Cephe bayrağı da bulunan bir pankart asıldı,

18 Kasım 1995

*İstanbul Pendik'te sivil faşistleri ait bir araç DHG tarafın dan yakıldı.

23 Kasım 1995

*İzmir Buca Cezaevi'ndeki DHKP-C tutsakları, 21 Eylül Katliamında aktif olarak yer alan bir gardiyani döverek ceza landırdılar.

30 Kasım 1995

*İzmir Boğaziçi Polis Karakolu önünde bulunan polis aracı DHKC tarafından bombalanarak tahrip edildi.

ZİNDANLAR BUCA İLE YANKILANDI

"Duyduk ki... Duyup da Durmak Olur mu..."

Buca zindanın da faşizmin devrimci tutsaklara saldırdığını ve 3 DHKP-C tutsağını katlettiğini öğrenen diğer cezaevlerindeki devrimci tutsaclar, hemen o akşamdan başlayarak katliamı protesto etmek için çeşitli eylemler geliştirdiler. DHKP-C tutsaclarının hemen aynı akşam başlattığı sloganlarla protesto, kapı vurma, açlık grevi, sayım vermeme gibi eylemlere pek çok cezaevinde diğer devrimci tutsaclar da katıldılar. İlk günden başlayan protesto eylemleri üçüncü güne girildiğinde devrimcilerin bulunduğu tüm cezaevlerine yayılmıştı bile. Açlık grevleri, malta işgalleri, karavana boykotları, sayım vermeme direnişleri, anmalar...

Öyle ki tek bir devrimcinin bulunduğu, hatta hiç siyasi tutsağın bulunmadığı cezaevlerinde bile faşizmin Buca saldırısı, Buca yiğitlerinin taşıdığı căret ve kararlılıkla protesto edildi.

Malatya Cezaevi'ndeki DHKP-C tutsacları hemen 21 Eylül'de koğuş kapişma barikat kurarak akşam sayımını, 22 Eylül günü ise sabah sayımını vermeyerek slogan ve marşlarla direnişe geçtiler.

22 Eylül akşamı kadın ve erkek koğuşlarında havalandırmaları işgal ederek havalandırmaların kapatılmasını 3 saat engellediler. 22 Eylül günü saat 13.00'te koğuşların açıldığı şebekeyi ve iç görüşün yapıldığı koridoru işgal ettiler, işgal eylemi, slogan ve marşlarla saat 15.00'e kadar sürdü. "And Olsun ki, Buca Katliamı'nm Hesabını Soracağız" diyen Malatya Cezaevi DHKP-C Tutsakları, erkekler koğuşunda 21 Eylül'den, kadınlar koğuşunda ise 22 Eylül'den itibaren açlık grevine başladılar.

"Biz de Sayım Vermiyoruz..."

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi DHKP-C tutsacları Ankara'dan başlayıp Ümraniye, Kırşehir ve Buca'da devanı eden kontrgerilla saldırılarını protesto etmek amacıyla 20 Eylül'de başlattıkları 3 günlük Açlık Grevi direnişinin ikinci gününde aldılar Buca'daki katliam haberini. Aldıkları ilk haberlere göre 5 DHKP-C tutsağı şehit düşmüş, onlarcası ağır yaralandı...
"...2.

gününe akşamı kurduğumuz barikatlarla açlık grevimizi bir üst aşamaya çıkararak sayım vermeme eylemiyle pekiştirdik. Ve barikatlarımıza buradan da faşist kontgerilla devletine şu mesajı ilettik: *Buca'da sayımı bahane ederek yoldaşlarımızı katlettiniz. Biz de sayım vermiyoruz. Bedel ödemeye ve ödetmeye hazırız. Buca Katliamı'nın hesabını soracağız!"*

"**Biz de Sayım Vermiyoruz**" tavrı Malatya ve Ankara ile sınırlı değildi. 21 Eylül akşamı Sağmalcılar Cezaevi'ndeki DHKP-C tutsakları da sayım vermeyerek "**Biz de Sayım Vermiyoruz**" dediler. Ülkenin bütün cezaevleri 21 Eylül akşamı karanlığı yaran sloganlarla "Buca Katliamı'nın Hesabını Soracağız" sloganlarıyla yankılandı, kapılar faşizmi titretircesine dövülerek, devrimci iradenin teslim alınamayacağı, katillerden mutlaka hesap sorulacağı haykırıldı.

Aynı akşam Bartın Cezaevi'nde DHKP-C, TKEP-Leninist ve THKP-C/HDÖ tutsakları da sayım vermeyerek, kapı döverecek ve slogan atarak katliamı protesto ettiler, Buca'nın yolundan yürüyerek, özgür tutsakların teslim alınamayacağını gösterdiler.

Çanakkale Cezaevi DHKP-C tutsakları yaptıkları açıklamada, faşizmin saldırısının özgür tutsakların yenilmez, yıkılmaz barikatlarına çarparak kendilerini vuran silaha dönüşeceğini belirttiler. DHKP-C, TKP(ML), TDKP, MLKP, TKEP, TKP/ML tutsakları Buca'nın yolundan yürüdü: "Buca Katliamı'nı duydugumuz andan itibaren protesto etmek ve hesap sormak için 21 Eylül gecesinden başlayarak öfkemizi kapı dövme, slogan atma ve 22 Eylül günü malta işgali, sayım vermeme olarak ortaya koyduk."

Bursa Özel Tip Cezaevi'ndeki TKP(ML)-TİKKO, TİKB, DHKP-C, MLKP, MLSPB, THKP-C/HDÖ ve TKP/ML dava tutsakları 21 Eylül günü sloganlarla, 22 Eylül'de sayımı vermeme eylemiyle ve 23 Eylül gününden itibaren de Süresiz Açlık Grevi'yle direnişe geçtiler.

23 Eylül günü devrimcilerin bulunup da, Buca Katliamı'nın protesto edilmediği cezaevi kalmamış, hemen tüm devrimci tutsaklar süreli-süresiz açlık grevlerine başlamışlardı.

Bir ses de Londra'dan geldi 23 Eylül'de. Londra'da tutuklu

bulunan Devrimci Halk Güçleri tutsakları protesto açlık grevine başladılar.

23 Eylül'de Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde DHKP-C tutsaklarının sürdürdüğü açlık grevine PKK, DHP, PRK-Rızgarı, TKP(ML), Devrimci Yol, MLKP, TKEP-Leninist, TİKB, TKP/ML, TDKP, TDP, Direniş hareketi dava tutsakları da 2 günlük açlık greviyle katıldılar.

Yozgat Cezaevi'nde DHKP-C ve TKEP-Leninist tutsaklarının cezaevlerindeki uygulamaları protesto etmek için başlatıkları açlık grevi devam ederken Buca Katliamı'nın gündeme gelmesi üzerine, Buca Katliamı'm protesto etmek ve cezaevlerindeki genel saldırılara karşı 23 Eylül'de PKK ve TKP/ML tutsakları da 2 günlük açlık grevi ile katıldılar.

Konya E Tipi Cezaevi'nde DHKP-C, TDKP, PKK, TKP/ML, TİKB, MLKP, MLSPB dava tutsakları 3 günlük açlık grevine başladılar.

Buca Katliamı'yla artık doğrudan katlederek diğer tutsaklarla "Teslim olmazsanız katlederim." mesajım vermek isteyen oligarşi, Buca'daki kahramanlığın karşısında rezil kepaze olmuş, ülkedeki diğer devrimci tutsakları sindirmek bir yana yeni Bucalarla karşı karşıya gelmişti...

Genel Direniş

Faşizmin saldırısı siyasi tutsakları yeniden devrimci dayanışma ile bir araya getirmiş, Buca'nın kahramanca direnişinin yoluna koymuştu.

25 Eylül'de başlayan ve kısa sürede 23 cezaevindeki 1200 devrimci tutsağın katılımıyla tüm ülkeye yayılan GENEL DİRENIŞ şu maddelerde odaklandı:

- *Buca'daki katliamın hesabının sorulması,**
- *Teerit ve sürgünlere son verilmesi,**
- *Ümraniye Tabutluğu'nun kapatılması,**
- *Cezaevlerinde insanlık onuruna ve siyasi kimliğe yönelik saldırıların durdurulması,**
- *Gaspedilen hakların geri alınması.**

Bu programla başlayan ve DHKP-C, TKP(ML), Ekim, TKEP-Leninist, MLKP, HKG, Devrimci Yol tutsaklarının katılımıyla

süren Genel Direniş'in etkisi, Buca Katliamı'na duyulan öfkeyle de birleşerek zindan duvarlarını ve ülke sınırlarını aşarak büydü.

43 gün boyunca kitlesel gösterilerle, yurtçi ve yurtdışında gerçekleştirilen işgal eylemleriyle, faşist odaklara yönelen devrimci şiddetle ve halk düşmanlarını hedef alan cezalandırma eylemleriyle kamuoyunun gündeminde geniş yer tutan Genel Direniş, hiçbir koşulda başeğmemeye anlayışının ve devrimci dayanışmanın tam zaferiyle bitirildi.

Kazanılan zafer, faşizmin Buca Katliamı ile hiçbir şey kazanmadığını gösterdi. Genel Direniş ve zafer, devrimci tutsakları katliamlarla teslim alabileceğini sanan faşizme karşı bir meydan okuma olarak ülkemiz cezaevleri tarihine eklenen onurlu bir sayfa oldu. Bu onurlu sayfanın yazılmasında, Buca'da şehit düşerek bayraklaşan Uğur SARIASLAN, Yusuf BAĞ ve Turan KILIÇ'ın kanlan unutulmayacaktır.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

**HALKIN
ADALETİ
HESAP
SORDU**

Halkın Buca Katliamı'na öfkesinin ve adalet talebinin yükseldiği günlerde DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ savaşçıları Halkın Adaletini uyguluyor, faşizmden bütün suçlarının hesabının sorulacağını dosta, düşmana gösteriyorlardı.

Bu süreçle ilgili olarak yayınlanan ve Halkın Adaleti eylemlerinin üstlenildiği DHKC Haber Bültenlerini ve DHKC Basın Bürosu açıklamalarını yayınıyoruz.

DEVRiMCi HALK

K U R T U L U Ş C E P H E S İ

H A B E R
B Ü L T E N İ

T AfD M:29.Ej>
)!!i.IS8

**BUCA'DAKİ SES ÖZGÜRLÜĞÜN, DİRENEN
HALKIN,
ONURUN VE ADALETİN SESİDİR.**

**BUCA'DAKİ SES ÖZGÜRLÜĞÜN, DİRENEN
HALKIN,
ONURUN, ADALETİN SESİDİR
BUCA'DAKİ SES DEVRİMCİ
HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ'NİN SESİDİR**

21 Eylül 1995 günü faşizmin kontrgerilla güçleri, yüzlerce jandarma, polis, silah ve bombalarla Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tutsaklarının kaldığı koğuşa saldırdılar. Yok etmek istiyorlardı. Parti-Cephe'nin sesini kesmek istiyorlardı. "...Siz direnirseniz, siz firar ederseniz, siz teslim olmazsanız cezaevlerini teslim alamayız..." diyorlardı. Bu gerçek, yillardır hep böyle süre gelmişti... Halkımızın özgürlüğü için, ülkemizin bağımsızlığı için bedellerin en ağırını ödemek gerekiyorsa, bu bedeli biz ödeyecektik. Hep en onde, hep özverili, kararlı ve yiğit olmaliydi. Gerektiğinde kendimizi feda etmeliydi. Partimizin Buca'daki tutsakları yine böylesi bir anla karşı karşıyadılar. Ta-

rih ve halkımız karşısında bir sınavdaydılar. 17 Temmuz 1995'de Ali Rıza KURT ve üç yoldaşımız özgürlük haklarını kulantılar. Düşman çılgına dönmüştü. Bütün politikalar alt üst olmuştu. Buca Buca olalı böylesi bir firarı yaşamamıştı. Buca özgürleşmişti. Düşman saldırıyor, tutsaklar daha çok birbirlerine kenetleniyor, dayanışma içeresine giriyor ve güçleniyordu. Özgürlük rüzgarları Buca'dan halk kitlelerine akiyordu. Düşman fırsat kolluyordu. İntikam peşindeydi. Buca'da özgürlüğün sesi kesilmeliydi. Parti-Cephe susmalydi. Öyle bir ders ve rilmeliydi ki, bir daha ne özgürlük eylemine, ne de direnmeye kalkmamalıydılar. Tansu Çiller hükümeti, kontgerilla kurmaylarıyla birlikte, adım adım Buca Katliamı'm planladılar. Katliam adeta gelişini ilan etmişti. Özgürlük eyleminden sonra saldırılar hiç bitmedi. Hemen her gün, saldırı gözdağı ve tehditler sürüyordu, tutsaklar daha büyük bir saldırıyı göğüslemeye hazırlanıyorlardı. 20 Eylül günü kontrgerilla son hazırlıklarını yaptı. Siyasi Şube'nin işkenceci polisleri, Jandarma Alay Komutanlığı'na bağlı subaylar ve Cezaevi Savcısı, Buca koridorlarını adım adım gezerek, planlarının son rötuşlarını yaparken, gözdağı vermeyi de ihmali etmediler.

Tutsakların nasıl bir saldırı gelirse gelsin direnmekten başka hiçbir seçenekleri yoktu. Teslim olmak, düşmana yalvarmak, halka ve vatana ihanet, kişiliksizleşmek, ahlaksızlaşmak ve kendini satmaktı. Nasıl direnilecek?...Hangi tür saldırın karşısında nasıl bir tavır alınacak?...Barikat nasıl kurulacak?...Kimler hangi görevleri yapacak?...Her şey tekrar tekrar gözden geçirilerek örgütlendi. Düşman "Allah Allah" nidalarıyla ve faşist sloganlarla saldırırken, tutsaklarımız halkımızın ve Partimizin sloganlarıyla direnişe başladılar. Bomba, kurşun ve faşist ulumalarının susturamadığı Partinin Sesi, Buca duvarlarını aşarak yankılanıyordu. 43 tutsak tüm gücüyle haykırıyordu... BİZİ YENİMEZSİNİZ... ANCAK, CESETLERİMİZİ ÇİĞNEYEREK BARLAATLARIMIZI AŞARSINIZ... Bu ses Gazi'de, Okmeydanı'nda, Bağcılar'da, Çiftehavuzlar'da yankılanıyordu. Parti-Cephe'nin hemen hiçbir üssü cesetleri çiğnenmeden aşılamıyordu. Buca bir savaş üssüydi. Düşman, her yerde düşmandı ve karşısında direnen Parti-Cepheliler vardı. Savaş sürüyordu.

(...) Biliyorlardı, er geç, cezaevini yıkma pahasına da olsa, koğuşa girilecek, ölüresiye dövülecekler, tecrit ve sürgün edilecekler ve öldürüleceklerdi. Ama Parti-Cepheli tutsakların teslim olmadıklarım, olmayacaklarım, şehitler pahasına tüm Türkiye ve dünya halklarına göstermeliyidiler. O an, bir tarihti. O an, Türkiye halklarının özgürlük taleplerinin en güçlü bir sesle, bütün dünyada yankılandığı bir andı. O an, düşmana vurulan bir darbedir. Teslim olmayacaklardı. Ancak cesetlerine basarak barikatları yıkabilirlerdi. Barikatları yıkamadılar.

Ölüme hazırlıdılar. Ama, ölümün kaygısı değil, direniş ve kahramanlık coşkusu yüklüydüler. Halktılar. Bir halk hareketinin savaşçıydılar.

(...)

Düşman, barikatı yıkamıyordu. Bir yandan yaralılar tedavi ediliyor, bir yandan düşmanın duvarları delerek, camları kırarak koğuşa attığı gaz ve ses bombaları tekrar dışarı atılıyordu. Faşistler duvarları yıkarak açtıkları gediklerden girmeye cesaret edemiyorlardı.

(...)

43 tutnak... barikatın önünde barikattılar. Barikat yıkılabilir, geçilebilir ama, onları ezip geçemezlerdi. Ölürlərdi ama ezilmezlerdi. Ezilmek, düşman karşısında el pençe durmaktadır. Teslim olmaktadır. Teslim olmak kendini inkar etmektir. Soysuzlaşmaktadır. Soylu bir gelenekten geliyorlardı.

(...)

Turan KILIÇ, Uğur SARIASLAN ve Yusuf BAĞ yoldaşlarımıza katledilerek onlarca yoldaşımız komaya sokularak, sakat bırakılarak ve istisnasız 43 devrimci tutnak "oldü" diye üst üste yığıldığında, ancak, barikatları yarıp koğuşa girebildi düşman. Buca kan gölüne dönmüştü. Ama, Buca özgürdü. Halkımızın ve Parti-Cephe'nin onuru korunmuş, gür sesi susturulamamıştı. Hiçbir Parti-Cephe tutsağı tek kelime söyleyemiyordu. Bir kısım siyasetler bu duruma akıl erdiremiyordu. Parti-Cepheliler nasıl bu kadar suskun olabilirlerdi, yoksa yeni bir taktik mi diye düşünüyorlardı. Parti-Cepheliler susmaz, susturulamazdı. Ancak ölü diye bırakılmışlardı. Artık şehitler konuşuyordu.

Bu vahşetin, bu katliamın sorumlusu ve planlayıcısı başta DYP ve CHP koalisyon hükümeti olmak üzere Adalet Bakanı, İzmir Emniyet Müdürü, İzmir Valisi, İzmir İl Jandarma Alay Komutanı, İzmir Cumhuriyet Baş Savcısı, Buca Cezaevi Müdürleri, Buca Jandarma Dış Güvenlik Komutam'dır. Bunlar katliamın planlanması ve uygulanmasında birinci derecede rol alan suçlulardır.

Bütün polis güçleri, siyasi polis, jandarma güçleri, DYP, CHP partilileri, MHP'liler, saldırda görev alan bütün gardiyanlar katliamı bizzat uygulamak suçunu işlemiştir.

Hiçbir katliam, hiçbir suç cevapsız kalamaz. Halkın Adaleti'ni uygulayacak ve yoldaşlarımızın intikamını alacağız.

Terörizm edebiyatı yaparak, faşizmin zulmünü gizlemek isteyen, yoldaşlarımızın katledilmesini meşrulaştırmaya çalışan bütün çevreleri uyarıyoruz. Bu vahşetin sorumluları, karar vericileri dünyanın en büyük teröristleridir. Bu vatan hainlerinden, halk düşmanlarından hesap sormak boynumuzun borcudur. Katliamı planlayanlar, yerine getirenler ve bu tür katliamları savunanlar, alkışlayanlar bedelini de ödeyeceklerdir.

Bu amaçla; Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Ali Rıza KARA-GÖZ SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİ'ne bağlı savaşçılarımız 27 Eylül 1995 sabahı İstanbul Yeşilköy Karakolu'uda görevli, faşist polis Şakir TOSUN'u Bağcılar Parseller durağında ölümle cezalandırılmıştır.

28 Eylül 1995 saat 19.30'da İstanbul Maslak İl Jandarma Alay Komutanlığı'na Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Ferit ELİUYĞUN SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİ'ne bağlı savaşçılarımız tarafından silahlı bir baskın düzenlenmiştir. Bu baskında 2 jandarma eri ölümle cezalandırılmıştır.

Savaşçılarımız kayıp ve yaralı vermeden üslerine dönmüşlerdir.

Ayrıca Buca Katliamı'na misilleme olarak iktidar yanlısı siyasetçi ve faşist hedeflere, resmi devlet güçlerine ve kurumlarına yönelik çok sayıda bombalama ve sabotaj eylemleri gerçekleştirılmıştır.

Buca Direniş Destanı'm yaratan Uğur, Turan ve Yusuf yoldaşlar,

Yaralı tutsak yoldaşlar,
Düşmandan yaptıklarının hesabını soracağımızdan ve adaletin yerini bulacağından kuşkunuz olmasın. Parti-Cephe düşüncesi özgürlük düşüncesidir. Onurlu ve namuslu olmanın, insanca yaşamın savaşıdır. Bu savaşı zafere kadar sürdürceğiz.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ
(29 Eylül 1995, 18 Sayılı Haber Bülteni)

DEVRİMCİ HALK

KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 3 Ekim 1998 Açıklama: 14

**UĞUR, TURAN VE YUSUF YOLDAŞLARIMIZIN
KANLARI YERDE KALMAYACAKTIR.
KATİLLER YAPTIKLARINA PİŞMAN
OLACAKLARDIR**

UĞUR, TURAN VE YUSUF YOLDAŞLARIMIZIN
KANLARI YERDE KALMAYACAKTIR
KATİLLER YAPTIKLARINA PİŞMAN OLACAKLARDIR
(...)

Hiçbir adalet kurumunun işlediği, bütün kurumların kontrgerillaya göre şekillendiği ve ona bağlı hale geldiği ülkenizde adaleti yalnızca halk ve devrimciler uygulayabilir. Adaleti uygulamanın başka hiçbir yolu kalmamıştır. Katilleri halkın adaletiyle cezalandırmamızı terörmiz diye nitelendirenler, lafızları ne olursa olsun faşist devletten yanadırlar. Buca Katliamı'na ses çıkartmayanlar, herhangi bir biçimde tepkilerini göstermeyenler, devletin katliamlarını savunuyorlar demektir. Halktan ve adaletten yana degiller demektir. Buca'daki Uğur, Turan ve Yusuf yoldaşlarımızın katledilmesinin, onlarca yoldaşımızın yaralanmasının, sakat kalmasının sorumlularını ce-

zasız bırakmak, şehitlerimize, halkımıza ihanettir. Katilleri cezalandırmaya devam edeceğiz.

Bu amaçla; 2 Ekim 1995 günü saat 19.30'da Rami Cuma Mahallesi'nde, Eyüp Çevik Kuvvet Amirliği'nde görevli işkeneci ve halk düşmanı polis Ali ÜNLÜ, Ali Rıza KURT SİLAHLI PROPAGANDA BiRLiĞi tarafından ölümle cezalandırılmıştır.
(...)

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ
(3 Ekim 1995 tarihli, 15 Sayılı Basın Bürosu Açıklaması)

DEVRİMCİ HALK

KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

YALNIZ BİZİM ANALARIMIZ DEĞİL,
DÜŞMANLARIMIZINDA ANALARI
AĞLAYACAK

Faşist katiller, iktidarın yönetici ve bürokratları kendilerinin her türlü katliamını ve insanlık dışı uygulamalarını vatan, millet demagojisiyle örtmeye çalışıp, meşrulaştırmak isterken, devrimci adaletin uygulanmasını ve hesap sorulmasını "terörizm" olarak nitelerler. Ve halk kitlelerini etkilemek için de, cezalandırılan katillerin, gözü yaşlı analarını, eşlerini ve çocuklarını göstererek, halkı açındırarak devrimcilere karşı çıkmaya zorlarlar. Doğrudur, faşist iktidar, emperyalizmin ve tekellerin çıkarları için, asker olarak, polis olarak, herkes gibi, annesi, babası, çocukları olan, esas olarak da yoksul halkın ekonomik açmazlarını kullanarak bunları, kendi çıkarları için değerlendirerek ve halka karşı her türlü kirli görevi vermekten çekinmemektedir. Burjuvazinin eğitimi ile donatılmış, onların yalanla-

riyla aldatılmış, faşizm adına cinayetler işlemekte, katliamlar yapmakta, burjuvazinin sömürü ve zulmüne südürebilmesi için, onların güvenlik görevlisi olmaktadır. Devrimci savaşın gelişmesiyle, birçok halk çocuğu faşizmin çirkef yüzünü gore-rek, faşizm adına sürdürdüğü savaşa isteyerek yapmayarak, as-kerden firar ederek veya devrimcilerle karşı karşıya gelmekten kaçarak görevini tamamlayıp kendi yaşamına dönerken, bir-çok güvenlik mesubu ise sistemin çarkları içerisinde kendi halk özünü yitirerek, faşizmin her türlü uygulamasını meşru görüp, halk düşmanları haline gelmektedirler. Devrimci savaş sürdürükçe, karşı-devrimin silahlı kurumları da kendi içinde saf-laşacaktır. Ordu ve polis güçleri, bugünkü özel tim gibi şe-kille-necek ve bu kurumlar, devrimciler tarafından yok edilene ka-dar, halka karşı savaşı südüreceklerdir. "Ekmek parası" adına, "zorunlu askerlik" adına, halka ve devrimcilere silah çeken, sö-mürü ve zulmün koruyuculuğunu, bekçiliğini yapan hiç kimse sınıfısal kökeni ne olursa olsun, halktan yana değildir. Doğru-dan halk düşmanı konumundadır ve dolayısıyla, devrimcilerin hedefidir. İşte, burjuvazinin gözü yaşlı anneleri olduğunu ve çocukların yetim kaldığını söylediğİ polis ve askerler bunlar-dır. Katiller, katilik görevini sürdürken, katlettikleri devrim-cilerin çocukların da yetim kaldığım, onların da anne ve ba-balrı olduğunu düşünmez. Hatta onları teröristin babası ve çocuğu diye suçlar ve yaşam hakkı tanımaz. Savaş gerçeği bu-dur. Ama devrimciler, halka karşı suç işlememiş, suçsuz hiçbir insanı cezalandırmazlar. Faşizm ise, terörle, geniş halk kitlele-rinin yıldırmak ve gözdağı vermek için, silahlı-silahsız demeden hemen herkesi hedefler. Faşizm, devrimcilerin ve halk kitlele-rinin haklı mücadeleşini engellemek için, her türlü şiddetti mu-bah görürken, devrimcilerin bunun karşısında eli kolu bağlı oturarak, faşizmin kendilerini daha çok katletmesini ve daha çok halkın sömürülmesini bekleyemezler. Beklemek ve sus-mak halka karşı cinayet işlemektr.

Buca Katliamı, oligarşının, tutsakları dolayısıyla tüm halkı sindirmek için yapılmıştır. Bu katliamı bizzat yapanlar jandar-ma, özel tim ve gardiyanlardır. Muhtemelen hepsinin annele-ri, babaları ve çocukların vardır. Ama, katliam yaparken katlet-

tiklerinin de aileleri ve çocukları olduğunu hiç düşünmediler. Burjuvazi "öldür" diyor, öldürüyorlardı. Halk, suçluları nerede arayacaktır? Suçlular, herkesin gözü önünde katliam yapmış ve kimlerin emir verdiği, nasıl yapıldığı ayrıntılarıyla ve belge-leriyle bilinmekte dir. Katliam emrini veren hükümet, kendi kendisini cezalandırmayacağına göre, adalet, sistemin dışında aranacaktır. Aksi halde faşizmin terörüne teslim olmuş, özgürce yaşama kavgasından vazgeçmiş, ulusal kimliğini ve onuru- nu yitirmiş insanlar ortada kalır ki, bu halkın kendi kendini in- kar etmesi demektir.

Evet, katillerin de çocukları var. Halkı katlederken, kendi çocukların düşünmeyenler, annelerinin çocukların gözyaşlarını kullanarak devrimci adaletten kurtulamazlar. Faşist ikti- dar ve katiller ne anneleri, ne çocukları... hiç kimseyi düşünmeyler. Onlar için geçerli olan tek şey, kendi çıkarları, can kay- gılarıdır. Bunun için aileleri dahil, kendi çıkarlarına alet ediyor ve kullanıyorlar.

Buca Katliamı'na misilleme eylemlerimiz sürecektir.

1- 1 Ekim 1995 günü saat 22.30'da İstanbul Esenyurt Jan darma Karakolu'na savaşçılarımız tarafından bombalı saldırı düzenlendi. Esenyurt Jandarma Karakolu bölgede halka karşı terör estiren, işkence yapan, rüşvet alan, mafyaya işbirliği ha linde çalışan, devletin faşist bir kurumudur. Buca Katliamı'na misilleme olarak karakol bombalanmıştır. Bu eylem aynı za manda halk düşmanı tavırlarından vazgeçmeleri için yapılmış bir uyarıdır. Bu eylemimiz, sadece ciddi bir uyarıdır. Halk düş manı uygulamalarına son vermezlerse cezalandırılacaklardır.

2- 3 Ekim 1995 günü saat 22.00'de Küçükarmutlu Köprüaltı gişeler girişinde, Sarıyer Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı 3 kişilik bir polis ekipine, HÜSNÜ İŞERİ SİLAHLI PROPAGANDA BİR LİĞİ tarafından BUCA KATLİAMINA MİSİLLEME olarak, bom balı ve silahlı bir saldırısı eylemi düzenlenmiştir. Bu saldırında ekip amiri Mehmet Zülfikaroğlu ağır yaralanmış, polis aracı ise tahrip edilmiştir.

(...)

Katillerin başı, kontrgerilla yöneticisi Menzir'i, hezeyanları kurtaramayacaktır. Boşuna çırpmıyor. Cenaze kaldırılmaya de-

vam edecktir. O, bizim cenazelerimizle ünlendi. Çetesinin cenazeleriyle çok daha ünlenecek, ağlayacak ve yok olacaktır. O'nun da eşi ve çocukları ağlayacaktır. Bugünler çok uzak değil. Menzir ve diğer kontrgerilla şefleri çok iyi bilir. Ağababaları, hocaları HIRAM ABAS, Kurdistan kasabı HULUSİ SAYIN ve TEMEL CİNGÖZ gibilerini, ne silahlan ne de korumaları koru-yamadılar. Nereye girerseniz girin, sizi bulacağız ve cezalandıracağız.

(...)

ŞEHİTLERİMİZİN DİRENİŞ VE ZAFER SLOGANLARI BÜTÜN ÜLKEYE YAYILACAK VE HALK DÜŞMANLARI CENAZE KALDIRMAYA DEVAM EDECEKLERDİR.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

(4 Ekim 1995 tarihli, 16 Sayılı Basın Bürosu Açıklaması)

DEVRİMCİ HALK

KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

MENZİR HİÇ KORKMUYOR Kİ

**Basın
Bürosu**

(...)

19 Ekim 1995 günü saat 19.00 sıralarında Kartal Topselvi Karakolu'nda görevli işkenceli polis Ali Kaya ERDEM, Turgutpaşa Caddesi'nde ALİ RIZA KURT SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİMİZ tarafından Buca Katliamı'na misilleme olarak cezalandırılmıştır.

HALK DÜŞMANLARI HESAP VERMEYE DEVAM EDECEKLERDİR.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

(20 Ekim 1995 tarihli, 17 Sayılı Basın Bürosu Açıklaması)

DHKC'DEN ALİBEYKÖY MERKEZİNE OPERASYON

DHKC, 4 Kasım sabahı İstanbul'un göbeğinde bir semt merkezini bastı. Basılan yer Alibeyköy Merkeziydi. Hedef seçilen yerler ise infazların, kayıpların, Buca Katliamı'nın sorumlularına ve işbirlikçilerine ait hedeflerdi:

- * Alibeyköy Polis Karakolu
- * Polis ekip otosu
- * Nizam-ı Alem Ocağı
- * Ülkü Ocağı
- * Faşistlerin karargah olarak kullandığı bir spor klubü
- * CHP Binası
- * Emlak Bankası
- * Zabıta Amirliği
- * Bir döviz bürosu

DHKC Savaşçıları eylemin ardından bölgeyi terk ettiklerinde geride panik halindeki işkenceleri ve kireç gibi bir yüzle şefleri Mehmet ÇAĞLAR kaldi.

DEVRİMÇİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih 5 Kasım 199S

'Açıklama 19

İSTANBUL EYÜP - AÜBEYKÖY MERKEZİNDEKİ ÖÜŞMAN

BUCA'NIN KATİLLERİNİ
YARGILAYACAĞIZ, KAYIPLARIMIZI
BULACAĞIZ
(...)

Alibeyköy baskını, BUCA KATLİAMININ hesabını sormak için yapılmıştır. Buca Katliamı'nın birinci dereceden sorumlu-

lan Izmir Valisi, izmir Emniyet Müdürü, Izmir Cumhuriyet Başsavcısı Melih TARI ve Cezaevi Savcısı Yaşar ASLAN'dır. Bu katiller hemen tutuklanıp, bağımsızlığı tartışma götürmeyen bir mahkemedede yargılanmaya kadar, Buca Katliamı'nın hesabını sormaya devam edeceğiz.

(...)

Hükümet katliamlara devam ettikçe ve katilleri ödüllendirmeyi sürdürdükçe misilleme eylemlerimiz devam edecektir.

(...)

KATİLLERİN, İŞBİRLİKÇİLERİN, SOYGUNCULARIN İKTİDARINI DESTEKLEMЕYİN, ONLAR YOK OLMAYA MAHKUM DUR.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

(5 Kasım 1995 tarihli, 19 Sayılı Basın Bürosu
Açıklaması)

DOKUZUNCU BÖLÜM

**KATİLLER
SUÇLARINI
GİZLEYEMİYOR**

-Belgeler-

21 Eylül Katliamı'mn üzerinden henüz birkaç saat geçmişken, katiller suçlarını gizleme telaşıyla belgeler, tutanaklar hazırlamaya başladilar. Bunlardan, jandarma tarafından hazırlanan tutanak suçu gizleme şurada dursun, tam tersine bir itiraf belgesidir:

OLAY YERİ TESPİT TUTANAĞI

21 Eylül 1995 günü saat 11.00 sıralarında Buca Bölge Kapalı Cezaevi Cumhuriyet Savcısı Yaşar ASLAN, İzmir Cumhuriyet Başsavcısı Vekilleri Yücel TEZEL, Hasan EKEN ve Hüseyin YILDIRIZ'ın komutanlığımıza müracaatla; cezaevindeki mevcut terör örgütü tutuklularından DHKP/C(DEV-SOL), Rizgari ve PKK mensuplarından (60) kişininin Aydın Kapalı Cezaevi'ne Adalet Bakanlığınca şevklerinin ivedi yapılmasının yazılı olarak istendiğini ancak söz konusu terör örgütü mensuplarının (4) gündür cezaevi iç yönetimine sayım vermediklerinin ve koğuşlarına ceza infaz memurlarını sokmayarak pasif direnişe girdiklerini, aynı gün görevli savcıların istemleri üzerine saat 12.35'de cezaevi iç görevlileri ile jandarma müstereken yeni bölüm 6. koğuşta bulunan (46) DHKP/C(DEV-SOL) koğuşuna gelindiğini. Cezaevi mümessil Cumhuriyet Savcısı Yaşar ASLAN'ın koğuş liderleri ile konuşarak sayım alınacağının sözlü olarak huzurda tebliğ ettiğini bu arada cezaevi infaz memurları ve Jandarmanın koridorda silahsız olarak nizami şekilde tertiplendiğini, cezaevi cumhuriyet savcısının terör örgütü mensupları ile 15 dakikalık görüşme yaptığıni görüşme sonunda teröristlerin sayına karşı çıkararak ölüruz biz sayımı yaptırımayız, ancak sizden de bu arada ölen olur bununda sorumlusu biz değiliz yüksek sesle bağırdıklarını bu arada Başsavcısı Vekili Yücel TEZEL'in de teröristleri ikna etmeye çalıştığım yine netice alınmadığını kısa zamanda terör suçluları kendi koğuşlarının kapısını ani olarak kapatıp beklemeden, iç kısmında bulunan çelik dolapları, masaları ve çelik oturakları kapı arkasına yığmak suretiyle üç sıralı barikat oluşturduklarını.

Olay üzerine bizzat cezaevi ve cumhuriyet savcısının emri ile bu barikatın cezaevi infaz koruma memurları ve jandarma marifeti ile kaldırılıp, sayım yapılp, şevke gidecek bu koğuşta

bulunan (18) kişinin çıkartılmasının istendiğini. Bunun üzerine öncelikle koğuştaki mevcut teröristlerin tekrar ikaz edilerek zor kullanılacığının bildirildiğini. Teröristlerin slogan ve haka-retlerle karşılık verdiklerini bunun üzerine öncelikle iftaiye kullanılarak içeriye su sıkıldığını, suyun sıkılması esnasından koğuş gözetleme deliklerinden göz yaştıracı bomba, sis bombası ve ses bombası atıldığını. Ancak bu bombaların da teröristler tarafından ıslak battaniyelerle sarılarak etkisiz hale getirildiğini. Bunun üzerine koğuş tavanında iki delik açılmak suretiyle yine söz konusu bombaların kullanıldığını teröristlerin de gelişen olay sırasında koğuş iç camlarını tamamen kırarak, bombaları havalandırma bahçesine attıklarını, bu işlemler cezaevi cumhuriyet savcısı nezaretinde sürdürülürken, başlangıçta kapatılan koğuş kapısının, kaynak makinasıyla kesilerek açıldığını, barikat kurulan çelik dolapların infaz koruma memuru ve jandarma marifetiyle tekrar tekrar alındığını, bu esnada geri bölgede koğuş içerisindeki teröristlerin koğuşun arka kısmına toplanarak geri kalan çelik dolaplarla ikinci barikatı yaptıklarını, kendilerine usulüne göre tekrar ikaz edilerek zor kullanmadan dışarı çıkmalarının istendiğini. Bu sırada bir kışım teröristin kırıkları camları görevlilere fırlattıklarını. Başlangıçta 2 uzman jandarma çavuş ile 5 jandarma erinin atılan cam parçalarıyla muhtelif yerlerinden yaralandıklarını, terörist saldırısının şiddetlendiğini dolasıyla bahse konu dolaplar ve bunları destekleyen karyolaların güvenlik güçleri tarafından açıldığını. Barikat açılma esnasında karşılıklı ve silahsız olarak mücadelein sürdüründüğünü. Terörist saldırısının etkisiz hale getirilmesi için kalkan ve cop kullanıldığını. Bu sataşmada çelik dolap ve karyolaların üzerine çıkan teröristlerin düşerek beton zemine çarpması suretiyle yaralandıklarını. Yaralıların yanında devlet hastanesine sevk edildiğini. Bu arada bu yaralılardan ikisinin devlet hastanesinde olduğunu.

Olay sonunda güvenlik güçlerinden 2 uzman jandarma çavuş ile 16 jandarma erin muhtelif yerlerinden yaralandığım, yaralıların hastaneye kaldırılarak tedavilerinin yapıldığını. 6. nolu koğuştaki tüm terör örgütü mensuplarının silah kullanılmadan etkisiz hale getirilerek dışarıya çıkartıldıklarını olayda

35 adet göz yaşartıcı, 24 adet sis bombası ve 26 adet ses bombası kullanıldığını, ayrıca 15 adet kalkan, 9 adet kask ve 7 adet copun kullanılmaz hale geldiğini.

Olaya cezaevi cumhuriyet savcısı başından sonuna kadar yerinde el konularak tahkikatın sürdürülüğünü. Dev-Sol örgütüne ait 6 nolu koğuşun dışındaki 3 koğuşta sayımla sevk işleminin yapılması için cumhuriyet savcısının talimatı üzerine girildiğini, 7 nolu koğuşun teröristlerce ateşe verildiğini, 1, 3 ve 7 nolu koğuşlarda 6 nolu koğuştaki gibi barikat ve eylemlerin devam ettiğini. Ateşe verilen koğuşun itfaiyece dışarıdan söndürüldüğüne dair iş bu olay tutanağı mahalinde huzurda tanzimən imza altına alındı.

21 Eylül 1995

Saat 18.10

Lütfü	Tahir CEBİ	Muammer	Ziya
J.Kd. Albay	J. Yarbay	J. Binbaşı	J. Yüzbaşı
II. J. K. Yrd.	HRK. ASYŞ.	İSTH. Şb. Md.	C.EviJ. Bl.
Erdoğan	Mustafa SAKA	Nuri CURA	Nadir
J. Kd. Üçvş.	J. Kd. Üçvş.	J. Kd. Üçvş.	J. Kd. Çvş.
1. Sevk. T.	II. Svk. T. K.	Bl. Idr. iş.	II K. Tk. K.
Mehmet			
KALAY J.			
Kd. Çvş.			
III. K. Tk.			
K.			
Hacı KÖK	Oğuz	Yaşar	Hüseyin
Uzm. J. II.	DONMEZ	KARAKUŞ	İLHAN
Kad. C.	Uzm. J. II.	Uzm. J. II	Uzm. J. II
Cengiz	Ramazan	Adem	Kenan
KARAHALLI	YAVUZ Uzm.	iLDEMİR	GÜLEÇ
Uzm. J. I. Kd.	J. I. Kad. Çvş.	Uzm. J. I. Kd.	Uzm. J. I.
Erkan	Levent	İbrahim	Ahmet
GAZAN	KAYABAŞI	GÖKGÖZ	SAVAS
Uzm. J.	Uzm. J. Çvş.	Uzm. J. Çvş.	Uzm. J.
Osman	Alakan	Atilla	Murat
MALAK J.	KARABEYOĞLU	GÜÇLÜ	BAR J.
Çvş.	J. Çvş.	J. Onb.	Onb.
Erkan	Zafer		
KÜÇÜKOĞL	GÜNERİ		

Tutanakta da itiraf ettikleri gibi, katliam emrini "bizzat Cezaevi Cumhuriyet savcısı" vermiş ve "Olaya başından sonuna kadar yerinde" el konulmuştu. Katliam timleri, askerler ve infaz koruma memurları (gardiyanlar)'dan oluşuyordu. Ancak, Cezaevi müdürü, gardiyanların operasyona katılmadığını iddia ediyordu. iZMiR Cumhuriyet Başsavcılığına "personel hukuku" konu başlıklı, 1995/6670 sayılı, 5 Ekim '95 tarihli yazısında şöyle diyordu. Cezaevinin yeni müdürlü Cihan ŞAHKA-RAKOÇ

"(...)

Yaptığımız araştırma ve soruşturma sonunda aldığımız şifai bilgiler doğrultusunda bahsedilen infaz ve koruma memurları olay günü normal mesailerinin olması sebebiyle cezaevindeki görevleri başında oldukları, fakat olay esnasında infaz koruma memurlarının jandarma tarafından olay yerinden uzaklaştırıldığı, olay sırasında infaz koruma memurları ile tutukluların temasının tamamen kesildiğini, olaya hiç bir şekilde müdahale etmeleri ortadan kaldırılarak engellendiği belirtilmektedir.

(...)"

Ancak jandarmanın hazırladığı tutanakta, barikatların "jandarma ve infaz koruma memurları marifetile" kaldırıldığı söyleniyordu. Suçlarını örtbas etmek için tek ayaklarının üzerinde onlarca yalan söyleyen cezaevi idarecileri ve jandarma komutanlığı, bu arada birbirlerinin yalanlarını da açığa vuruyor, suçu birbirlerine atmaya çabalıyorlardı.

35 göz yaşartıcı, 24 sis bombası ve 26 ses bombası atmışlardı. Yüzmetrekarelik koğuşa 85 bomba... Silahsız ve korumasız insanlara karşı böyle savaşmışlardı. Kendi itiraflarıyla 7 copu tutsakların üzerinde kırılmışlardı. Ancak onlar, tutsakların "çelik dolap ve karyolalarından düşerek beton zemine çarpma suretiyle" yaralandıkları ve öldüklerini söylüyorlardı. Şehit düşen yoldaşlarımızın cesetleri üzerinde yapılan muayenelerin tutanakları bu beceriksizce uydurulmuş pis yalanı gözler önüne seriyor. Yusuf BAĞ yoldaşımızın kimliğini tespit etmek amacıyla hastaneye giden gardiyan Tahsin AKYOL şöyle diyor:

"Bana gösterilen cesedin yüzde meydana gelen darbe ve ekimozlar sonucunda şişkinliği ve beyin ameliyatının yapılma-

sı için kafa traşının yapılması nedeniyle tam ve kesin olarak belirlenmemekle beraber (...) Yusuf BAĞ'a ait olduğunu zan-netmekteyim. (...)"

Yusuf BAĞ yoldaşımızın bedeni ranzalardan düştüğü için mi tanınmaz hale gelmişti?...

Yine muayene tutanaklarında Uğur SARIASLAN yoldaşımızda "kafa apsипital bölgesinde çökme kırığı, saçlı deride çökme kırığı, bu kırığın üst kısmında 4-5 santim kemiğe nafiz kesik izi, sağ kaş üzerinde kemiğe nafiz 4 santim uzunlığında açık yara, sağ yanakta 1.5 santim kesik izi"; Turan KILIÇ yoldaşımızda ise "baş kısmında 7-8 santim uzunlığında yay şeklinde kesik, kemiğe nafiz kesik, burnun ön kısmında kesik ve kopuk olduğu, ağızdan kan geldiği" tespit edilmişti. Ayrıca her iki yoldaşımızın sırtında ve tüm vücutunda ekimozlar yaygın olarak gözlenmişti.

Katiller, suçlarını gizlemek için tertiplendikleri tutanaklarla, bir de devrimci tutsakları suçlamak istediler. Ancak, İzmir Asliye Ceza Mahkemesi'ne 1995/39472 Hazırlık No'suyla iletilen ve tutsakları suçlu gösteren iddianame, 12.10.1995 tarihinde reddedildi, takipsizlik kararı verildi. Devrimci tutسakların avukatlarının hazırladığı suç duyurusu ise hala bir sonuca bağlanmış değil. Faşizmin mahkemelerinin işkencecileri cezalandırıma-yacağı bilinmekte ve bu suç duyurusunun sonucu da az çok tahmin edilebilir. Ancak, karar ne olursa olsun halkın Adaleti katillerden hesap soracak, suçluları cezalandıracaktır.

22 Eylül'de İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ne yaralananlardan ifade almaya gelen 3 cumhuriyet savcısının hazırladığı tutanakta "mevr it koşullar itibarıyle ifadelerinin alınmasının mümkün olmadığı gibi, ifade veremeyecek durumda oldukları anlaşıldı" denilmektedir.

Ayrıca, yaralılardan Mehmet KURNAZ, bir ay boyunca hastanenin yoğun bakımında kaldı ve hafızasını kaybetti. Bir ay sonra cezaevine getirildiğinde kendi adını bile hatırlamıyordu. Tedavisi hala sürüyor.

24 : 59412
ÖLÜ MUAYENE TUTANAKI

21.9.1995 günü Bursa Bölge Cazasından sayın vermemeden dolayı Cazavinde bulunan siyasi hikimili ve tutukluların isyan çırardıkları bu isyan neticesinde yaralananlardan ÜMUR SARIARSLAN isimli tutuklu'nun ölümünün saat:19.50 sularında C.Başsavcısı Vekili Yücel Tezel tarafından bildirildi. Üzerinde anında Adliyeden E.B.C. Savcısı M.Cemal Tuğcu, Dr. Nejat Altolgu, Katip Berrin Özén ve Yardımcı İlham Aktaş olduğunu halde C.Başsavcılığına ait vasıta ile Yaşılyurt Devlet Hastanesine hareket edildi. Devlet Hastanesinin Emniyetçe ve Jandarma kontrol altına alınmış olduğu, isyan'dan dolayı 43 kişinin devlet hastanesine getirilmiş olduğu bilindi. Üzerine buندan Ümür Sarıarslan'ın cesedinin morga olduğu öğrenildi. Cazavine salimat verildi. Teşhis için Cazavinde görevli İnfaz Koruma Memurları Halil Karakoç, Ayhan Yıldırım ve Yılmaz Ağdaş olduğunu halde morga geldi. Ceset kendilerine gösterildi. Cazavindan getirilmiş bulundukları tutuklu ve hikimli kimsye kartları ile karsılaştırıldı. Her üçü birlikte soruldu.

Bize gösterdiğiniz ceset Cazavın e.tutuklu bulunması ÜMUR SARIARSLAN'a aittir. Babası Niyazi, annesi Feride olup, 1971 D.lu, Kayseri ili Konaklar hıfzusuna kayıtlıdır. Bu kimlikleri kimsye kartından tespit ettiğimizde, yüzünde olsayan dolayı sekil bozuklukları olmakla birlikte ÜMUR SARIARSLAN olduğu kanaatindeyiz dediler.

Refakatte getirilen Adli Tabip huzura alındı kimliğinin tespitine geçildi:

BİLİRİKTİ: DR. NEJAT ALTOLGU: M.Şevket oğlu, 1932 D.lu, İzmir C. Başsavcılığı Adli Tabibi olarak görev yapar. Engel hali yok. Yeminini yürüttür. Birlikte cesedin harici muayenesine geçildi.

CESEDİN HARİCİ MUAYENESİ: Cesedin 1.80 cm boyunda, 70 kgr. ağırlığında, 25 yaşlarında, erkek, siyah saçlı, siyah tıraklı, sırnaklı bir erkek cesedi olduğu tespit edildi. Cesedin göz renginin kahverengi olduğunu görüldü.

Üzerinde bulunan elbiselerinden tacrit edildiğinde en üstte islat: vayızette asılı bir kahverengi yaka kemerliği görüldü çakartıldı. Üzerinde kahverengi kemerli bir pantolon olduğu görüldü. Çakartıldı. Altında slip beyaz bir kılıç olduğu görüldü. Çakartıldı. Aşağında kırılı beyaz kıraklı bir çorap olduğu görüldü. Çakartıldı. Cesedin harici muayenesine de baş kısmında yapılan incelemede kafa ospisit bölgelerde çökme kırığı olduğu görüldü. Ayrıca, saçlı deride çökme kırığının üst kısmında 4-5 cm uzunluğunda kesi izi olduğu (kemiğe nafiz) görüldü. Sağ kas üzerinde kemiğe nafiz 4 cm uzunluğunda kasa paralel açık yara olduğu sağ yemegi kılığında 1,5 cm. uzunluğunda enlemesine bir kesi izi olduğu, sağ kiplantı kan gelmesi olduğu görüldü. Aşzında yapılan incelemede ağızdan kan gelmesi olduğu görüldü. Çenede 1 cm uzunluğunda kemiğe nafiz bir yara olduğu tespit edildi. Alt dudakın sol kısmında 3 cm. uzunluğunda yara olduğu görüldü.

Sol yanaktan 1 cm. uzunluğunda açık yarının oldugu tespit edildi. Sol yanakta sıç ve ekimesin oldugu görüldü. Beyin hizit kanak üzerinde boyunu kaplayacak şekilde 4 cm.çapında ekimesin oldugu tespit edildi. Sol ve sağ omuz üzerinde satılı ekimesin oldugu görüldü. Ayrıca, boyunda boyun bağına meydana getirmiştir oldugu tespit edildi.

Sağ kol üzerinde ekimotik semalarin oldugu, sağ ve sol beçak üzerinde ekim otomatik semalarin oldugu tespit edildi. Her iki el üzerinde de çarpanen autovehilit ekimolarin oldugu tespit edildi. Sırt kananada yapılı en esaseninde sırtta yaşın ekimoların oldugu tespit edildi.

Cesette SİT katılımlı ve SİHA serüvenin tespit edilmesi oldugu görüldü. Kesici delici işlerin yararda tespit edilmesi düşündürmektedir. Ayrıca ateliyi silah işine rastlanmasının tespit edildi.

Cesedin penis, testis ve anal bülgelarında patolojik durum görülmemiş tespit edildi. Üzerindeki bülgevari C.Savcısı ile birlikte tespit edildi. Adlı Tahtipci soruldu.

Kesin SİHA sebebinin tespiti için cesedin Mali Tip Grup Başkanlığına gonderilerak sistematik otopeni yapılmaması gerekmektedir. Bu bulgulara göre kesin SİHA sebebinin tespiti hukmumur değildir dedi.

Kesin SİHA sebebinin tespiti için TÜRK HASTANELEM' a sit oldugu tespit edilen cesedin Adlı Tip Grup Başkanlığına otopeni yapılması için gonderilmesine karar verildi. Ceset hastaneye Polisiye İmam Hâlinç'a teslim edildi. Adlı Tip Grup Başkanlığına gonderilmesi talimatı ve olayın büyük boyutlara varlığı yoluyla morgta gerekli tedbirin alındıracak hukumunda ilgililere talimat verilmesi hukumu hukmîne talimat olarak verildi.

Bu işlenen bittiği sirada yaralı olarak getirilenlerden isminin TÜRK KILIÇ oldugu bildirildi. Birliğinin de Beyin Cerrahi Servisinde ölüm oldugu ve morga indirilmesek olinğının bildirilmesi classi nedeniyle o cesede bantlamasına karar verildi. Cesazinden gelen infaz komisyonu memurları Halil Karakoç, Ayhan Yıldırım ve Yılmaz Aktaş ile birlikte bu cesedin de kimiliinin tespiti için morga girdi.

Cesedin morga oldugu görüldü. Infaz komisyonunun memurlarına gösterildi. Kimi sit oldugu soruldu.

Birlikte getirilen Tutuklu ve hukmîlik kimye kartı ile karşılaştırıldı. Cesedin TÜRK KILIÇ'a sit oldugu babasının adı Veli esnâsinin adı Zümrüt, 1958 D.Lü, oğlu, Kanak Tasteppe 3501 nüfusuna kayıtlı oldugu görüldü. Her üç infaz memuruna soruldu.

Obedigünlük ceset TÜRK KILIÇ'a aittir dediler.

Yüzünde kimliği tespit edilen adlı tabip ile birlikte cesedin haricî morganesini geçirdiğinde cesedin üzerinde bulunan kimlik belgesi atlet kesilerek çıkartıldı. Alt hissinde bulunan kimlik atılı millet gürberak çıkartıldı. Cesedin haricî morganesinde 1.60 cm. boyundan, 65 kgr.

41. yaşında, 37 yaşlarında, esmer, açık elinli, büyüklik, sunnetli bir erkek cesedi olduğu görüldü.

Baş kışkırtıcı yapılmış incelemede sol oksipital ve pariyatal bölgede 7-8 cm boyutlarında yay şeklinde kasık ve kemikte nazif bir kesi olduğu, sol kulaktan kan gelmekte olduğu, burun da kışkırtıcı kasık ve kopuk vaziyette olduğu yarına dikiş atılmış olduğu, ağızdan kan gelmekte olduğu, her iki yanında ekimozlu olduğu, her iki gözün etrafında ekimoz ve şıdıklılık olduğu görüldü. Sırtın üst kısmında yeni ösymz bağlarında ekimozların olduğu görüldü. Sol kan pazu bölgesinde ekimozun olduğu görüldü. Her iki el üzerinde ekimoz ve şıdıklıkların olduğu tespit edildi. Cesette ölü katılığı ve ölü morluğu teşkil etmemiş olduğu görüldü. Cesette papaz, testis ve anal bölgelerde patolojik bir bulgu olmadığı normal görüldüğünde olduğu tespit edildi. Cesette ateşli silah, kesici ve delici alıcı izine rastlanmadığı tespit edildi. Üçüncüda tespit edilen bulguların dışında herhangi bir darp ve cebir izine rastlanmadığı görüldü. Bu bulgular Adli Tabip ile tespit edildi. Adli Tabipten kesin olam sebebi soruldu.

Bu bülümde göre kesin ölüm sebebinin tespiti imkansızdır. Kesin ölüm sebebinin tespiti için ceseden Adli Tıp Grup Başkanlığına sistematik otopsi için gönderilmesi gerekmektedir.

Kesin ölüm sebebinin tespiti için Turan Kılıç'a ait olduğu malzelen Tura Kılıç ve Uğur Sarıarslan'a ait olduğu anlaşılan her iki cesedin adlı tip grub Başkanlığına gönderilerek sistematik otopsi yapımının istenmesine, bu sistemlik otopsisinin kesin ölüm sebebinin belirlenmesinin istenmesine, her iki ceset hastane polisi Yargı Haliç'ta teslim edildi. Gerekli emniyet tedbirlerinin alınması istenildi, her iki cesedin adlı tip grub başkanlığına gönderilmesi istenildi.

bu zabıt müsteraken inza elmine alındı. 21. 2. 1945

C. SAVAGE

Н. Семёнова

Kati B

—
Bennie

卷之三

BLIZZARD

1995

Гагарин

~~Infra~~ ~~Fr. L.~~
~~fall~~ ~~Katolos~~

anita K. M.
Ayhan Yıldırım

İ. Kr. M.
Yılmaz Ağdaş

Cesetleri Adli Tip'e gönderilmek üzere Taşlımı ile Westphalia, Berlin

Yard of Wool

T.C.
İZMİR
CUMHURİYET BAŞSAVÇILIĞI
HAZIRLIK : 1995/39472

OLD MUAYENE TUTANAKI

22.09.1995 tarihinde Buca Kapalı Cezaevkinin Yeni Bölüm 6. Kogusta meydana gelen toplu hareket nedeni ile kogusuların kapatılması gereklili sayın verimliliği ve idare ile ilgili kogustaki tutuklu ve hükümlülerin idareci isteklerine cevap vermesini üzerine güvenlik güçleri će yeni bölümün 6 noolu kogusunda sayın yapışları ve kurulmuş barikatların kaldırılması için cezeye koruma ekpleri tarafından gereklili müdahalelerin yapılması sırasında Buca Kapalı Cezaevine silahlı çete kurus yasası olmakla tutuklu bulunan YUSUF RAG adındaki tutuklunun kaldırılması olduğude Yesiltepe Devlet Hastanesinde tıbbi müdahalelere rağmen kurtarılması yapılmıştır. 22.09.1995 tarihinde sabah saat 9.00 sıralarında nöbetçi asistanımızı kapılan bildiris ile;

İsmir C. Başsavcılığuna mit araç ile İsmir U. Bevçisi Orhan Albayrak
Ağlı Tabip Kenan Güler, Z. Latifi Turkan Baranır, Yargıç İsmail Avcı
ile birlikte Yesilyurt Devlet hastanesine gelindi.

Olenin Buca Kapalı Cesedi tutuklulukundan sonrası bedeni ile klinik teşhisinin yapılması için cesazevinin istenilen infeksiyonunun hâli olup gördürülüyor. Cesazdin kliniklerinin tesciti için klinik təşhis olaraq Buca Tütük vəzifəsi infeksiyonun təsdiq edilməsi tələb olunur. Aylıq hissəsi alındı.

KİMLİK TANICI: Tuhsin Akyol, Hüseyin oğlu 1968 ilâ 2004 Eskişehir'de İnfaz Hukum Mescidi olarak görev yapar, yeminli yasaklıdır, ceset kendisine gösterildi.

Kımlık tanzimcilerinin şenlik kesin ve net olarak kılınışını teşpit eden asessör necidi ile İsmail Emanet Müh. Minn. Teknik Bürosu Eşanşörlerin şenlik tanzimcilerinin alınan şenlik tanzimcilerine kılınışını teşpit edilmesi yoluna gidiyor ve bu konuda caset üzerinde ilgili teknik eşanşörlerin gerekli şenlik tanzimcileri sağlanmıştır.

Gesedin kimliğiniz saptanmasi ve parmak izi islemlerinin tamamlandiginda sonra ceset üzerindeki musyene islemlerinin yapilmasi icin Biliirkisi bitturulur alindir.

**BILIRKIS : KEMAL GULER, Isa oğlu 1949. s.lu İzmir Alî Tip Sübe
Hukuki İdâh Uzmanı yeminî yaptırıldı, caset kendisine gösterildi.**

2000-01-02

borıldı:
CESEZ HARIÇ MUAYENESİ İDEE: 160 cm boyunda, orta yapılı, siyah saçlı, yaşlı usulcisidir. 71 yaşındaki sunnetli bir erkeğe ait ve 811 katılım halinde olup 811 lekeleri vücutundan arkasına kusatınlardan MOR renkte meydana gelen bucedesidir. Başında, okşapitâl bölgelerde, sağlı deride 10 cm kadar usulukta üzeri dikili raddi vücutta yara ve subtitinde yesgân zefalhematos, başında sağ temporoparietal bölgede 20 cm Kuar usulukta içinde bir suet lastik tıreni bulunan üzeri dikili ameliyat kesisi ve bu bölge de krankiyotomî ye ait bessakla tıkanmış hissi, sağ kulak genetegine 1 cm kadar usulukta üzeri dikili raddi yara, sağ burnun ve sağ kulak mecratı
...
12

T.U.

I'Z M I R

CHMİMERİYET BAŞSAVCILIĞI

HAZIRLIK :1995/39472

Sayfa 2

sında kan bulasığı, sol kaş dış ucunda 2 cm uzunlukta üzeri dökülmüş yara, alın sağ yanında ve sağ yanakta sıçıklık ve kırılmış mor renkte ekimoz, her iki gözü kapaklarında hematom ve mor renkte ekimoz, alt çene de üst ve alt dukal iç yüzünde, boyun sağ yanında ön yüzündeki ve sol yanında, sağ omuz üst yüzündeki mor renkte ekimozlar, göğsünün sağ yanında sıçrık ve mor renkte ekimoz, göğsünde kalp masajı esnasında meydana geldiği anlaşılan cikmörüğen şeklinde sıçrık yaraları, göbek alt kısmında 3 cm uzunluğunda üzeri dökülmüş periton lavajı kesisi, sırtında yaygın mor renkte ekimozlar, sağ dirsekte sıçıklık ve sıçık mor renkte ekimoz, kollarında pikir izleri ile sol yuvalık alt dış yüzünde 10 cm uzunluğunda üzeri dökülmüş kefatası kemisi bulunduğu anlaşılan ameliyat kesisi tespit edildi. Cesedin vücudunda kesici delici alet yarası ile atesli silah yarısına rastlanmadı, anis ve dış genital organlar normal görünüm

YUSUF BAĞ'a ait İzmir Devlet Hastanesi Beyin Cerrahi Servisinin 91741 sayılı hasta müsaade muayene kağıtları (24770/1117 sayılı) incelemekinde adı geçenin 21.09.1995 günü hastaneye yatırıldı, bilinci kapalı olduğu, ENV: 1, 1,-1 olduğu, bilateral-periorbital ödem ve ekimoz skalpde multipl cilt kesileri, sağ otoroji, sağ omzunda, boyundan, sırtta sağ hemitorakta ve sağ dirsekte sıçıklık ve sıçık mor renkte ekimoz, kranio serebral travma ve genel vücut travması tanısı ile gerekli tedavisi başlangıçta, acilen ameliyatı alındı, kraniotomi yapıldı, çekilen EBT'de sağ parieto okipital akut subdural hematom tespit edildiği, çıkarılan kemik flap bacaga gömüldüğü, usulüne uygun kapatıldı, yapılan tüm müdahalelere rağmen bugün 22.09.1995 günü saat 02.20'de ölügünün yazılı bulunduğu görüldü.

SONUÇ: Yapılan dış muayene, adli tahlükat ve hastane belgelerine göre YUSUF BAĞ'ın kesin ölüm sebebinin tespiti için cesedin otopsi yapılması uygun olacağı kanastındayım. dedi.

Adli Tabibin görüşü doğrultusunda ceset üzerinde sistematik disopsi yapılmasına karar verilerek, işbu tutanak birlikte imza altına alındı. 22.09.1995

İZMİR Ç. SAVCISI
ORHAN ALBATRAK

BİLGİRETSİ
KENAN GÜLER

KATİP
TURKAK BOZANDIR

YEDİME
İSMİLLİ İLK

KİMLİK TANICI
TAHSİN AKYOL

ADALET BAKANLIĞI
ADLI TIP KURUMU
T.T.K.T. Grup Başkanlığı
Morg İhtisas Dairesi
Protokol No. 95/551

22.9.1995

OTOPSİ TUTANAĞI

ben gelmiş, cerimonde mansur bulunmadığı ve tâslâli raporunun belâhâra varlığıeceği, aynı aynı yeminer yaptırımları ve yukarıda
ismi geçenin nekumîler tarafından bâzırılım olmaması, tâlikî muaci başkaca bir cinet görülememiş olduğundan, iş bu tutanak
bu birlikte imza atılmıştır. C.M.U.K. nün 152 no maddesine göre kurumumuz
... 20.10.1978.

Сайсизге Есіл Намыссынаның таңбасынан.

בָּשָׂרְבָּשָׂר

C. S. Yrd.

Utone: ~~the~~

L. Cereali Tuksu-Itzzi

25.3.1905
19.
Lüt. 1. İst. Karadeniz
beyaz in Uzmanı
Lüt. 2. İst. Karadeniz
beyaz in Uzmanı
Hafif Gülerin
Cevap teşlim alan

T.C.
ADELAT BAKANLIĞI
ADLI TIP KURUMU
İzmir..... Grup Başkanı
Morg İhäsas Dairesi
Protokol No.: 95/562

22.9.1995

OTOPSİ TUTANAĞI

Nüfus kaydının İlyas Ercan ... Bozburun ... Marmaris İlçesi ...
nüfusuna karıştı ... olduğu ve Euse Cezayirinde
çivasi tutuklu halde ... ıkamet ettiği 22.9.1995 tarihinde
nüfuslu şekilde ... olduğu

olduğu ve ölümün şüpheli olduğu bildirilen ... İlyas Ercan

Yıl: 1974 ... doğumlu: Yusuf Ercan ... ün délam
zükl

meclisinde otopsi yapılmak suretiyle tespit edilmesi: E.C. T. 1995
C. Savaçının 22.9.1995 gün ve 5295/79472 ... sayı yazılan ile

senin olsakla: Ormanova ... C. Savaç Yld. Selahattin Seymen
huzurla: Hst. Haçan Uçkan, Hst. Zafir Karadeniz

tarafından C.M.U.K.'nın 79 ve müteakip maddelerine göre yapılan Adli Otopsi sonunda ölümün
Genel vücut travmatikus başlı epidurál hematom, subdurál, intrakraneal da
kanama, retroheridoal hematom, akciğer parankim kanaması..
(kontrol,uyutucu-uvusturucu tıbbi için kan tozotokolojik inceleme
jezi iççorgan patolojisi) dendi

ban geldiğ, defnedinde mansur bulunmadığı ve tefsiliği raporunun bilhara verileceğ, aynı ayın yeminer yapınları ve yukarıda
nen zikredilen nekumlar tarafların bildirilmesi olmakla, telsik mucip başkaca bir cihaz görülmemiş olduğundan, iş bu tutanak
hazır hale imza altına alınarak C.M.U.K.'nın 152 ncı maddesine göre durumun: Ormanova

Belediye Baş Hekimi'ne inbarı karanaşında: Ormanova ... 22.9.1995 ... 15.

Ormanova ... C. S. Yld. ... 22.9.1995 ... 15.

Selahattin Seymen ... Hst. Haçan Uçkan ... Hst. Zafir Karadeniz
Seymen ... Adli Üzmanı ... Adli Üzmanı

Üzümlü: Hst. Haçan Uçkan ... Üzümlü: Hst. Zafir Karadeniz
Adli Üzmanı ... Adli Üzmanı

Çapad: tıbbi alan ... Kardiy: Lalemet Gülerim

ankikat Savcısı: Urtan Albayrak - 250

T.C.
ADALET BAKANLIĞI
ADLI TIP KURUMU
... Grup Başkanı
Morg İhtisas Dairesi
Protokol No. G.5 / E.50

22.9.1995

H2.95 / 807
474-33 / 781

OTOPSİ TUTANAĞI

İlulus kaydının 2014 İnceleme raporu B-12 Cezayirinde

Digitized by srujanika@gmail.com

siinpheli sakilaa ölen

Valj-2010

Surveillance and treatment of exotic animals. *Proc. 1st Int. Conf. on Exotic Diseases in Wild and Domestic Animals*, 1991, 1, 1-10.

Journal of the Royal Statistical Society, Series B (Statistical Methodology)

İstatistic C.M.U.K.'nun 75 ve mulekip maddelerine göre yapılan Adlı Otopsi sonunda ölüm
Sebil Yıldız'ın tıbbi taramasında kanlı karataları kemikli kırılı, ruborit, tıbbi
tecidol, kanak, kohurka kırılı, sol-akciğer lasereşenmiş ve lenfadenit,
alkol, yuvarlak uryuz turşusu tattibi için kan, tekebilirlikit acılız için
cigarcısi alındı).

Maoriv Bas Heumidivin inbar karanasung.

22.2.11

10-11. ~~May 10, 1928~~ ~~May 10, 1928~~

$\sum -9$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$

Otend tkn **fatip?** Ceedi terlim alah

1889

■ TUTAKAKI

21.9.1995 g\xf6m\xf6. İsm\xf6r K\xf6se E. Sali Cemevinde meydana gelen isyan nedeniyle
m\xf6l\xf6c\xf6klerinden yaral\xf6n\xf6r tekvi mevzu\xfei İsm\xf6r Egitimci Devlet Hastanes\xf6
ye h\xf6k\xf6rl\xf6k h\xf6k\xf6rl\xf6k ve tutuklu\xfe\xf6n\xf6c\xf6l serbesti s\xf6n h\xf6k\xf6rl\xf6k bulmamakla
birlikte 1995 y\xf6z\xf6n\xf6n\xf6c\xf6l serbesti 22.9.1995 g\xf6m\xf6 saat 10.00 da İsm\xf6r C. Seveleran
AY SUNU ODEM ALTAZ⁴ İbrahim K\xf6ld\xf6n a\xfe\xf6y\xf6 h\xf6k\xf6rl\xf6k h\xf6k\xf6rl\xf6k g\xf6l\xf6MC
Hastanes\xf6n\xf6c\xf6l serbesti ve i\xfeinde gerekli h\xf6k\xf6rl\xf6k al\xf6n\xf6c\xf6l g\xf6l\xf6MC

Yaralılarla teşevi girdiği kehçe gizlidi. Fırı yaralılarına syni keşfet-
ti ve girdiğiinde, yedek bir fahriyetin elindeki kimine kasa, kimine serm ve verildi
kasa ve böyle bir vaziyette olduğunda, nævest-keşfeller itibarıyla ifadel-rim-
melerinde kimse elindeki gibi, ifade vereyecek durumda bulvaktoklam-ı malat-

Boylu Çevreminde, İmam D. Dr. Şevket Fakıat ve İmam H. misiye servisi es-
de, Kral Lügüm kırıklıklarına davulcuları ve mevcut boyolların görevinde ifa-
etindeki durumda bulutluğunu ifade ettilerlerinden yapılmaktı. Aşağıda soruya-
nu olanlar isimler toplanmış ve sorulmuştur. İmam altına alındıktan: 22-3-1975

Dr. G. B. WOODWARD

Imair Duth, rí gheal Barra

Douglas G. Edwards
INTERVIEWER

112
İsmiye 5. Ordu Şefi
Dr. ENOL SAYNAK

Zeynep
Beyin Çıraklı Gürbüz
Prof.Dr.Dr.SÜLEYMAN

Land L_1 tithe
Tithy L_2 tithe

**ADALET BAKANLIĞINA
Gönderilmek üzere CUMHURİYET
BAŞSAVCILIĞINA İZMİR
Suç Duyurusu 1. d a Bulunan
SANIKLAR**

1- MELİH TARI izmir
Cumhuriyet Başsavcısı 2-
YÜCELTEZEL İzmir
Cumhuriyet Savcısı 3- HÜSEYİN
YILDIZ İzmir Cumhuriyet
Savcısı 4-YAŞARARSLAN Buca
Cezaevi Savcısı 5-TEVFİK
KAÇAR
İzmir il jandarma Alay Komutanı Jandarma Kıdemli
Albay
6- VEDAT ENGİN Buca Cezaevi
Müdürlü 7-YUSUF TANRIVERDİ
Buca Cezaevi Müdür Yardımcısı
8- HASAN ÖZDAĞ
Buca Cezaevi Müdür Yardımcısı
9- SERHAT ÜNAL
Buca Cezaevi Müdür Yardımcısı
10- KEMAL YAZCIOĞLU
İzmir İl Emniyet Müdür
11-ZEKİÇATALKAYA
İzmir Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube
Müdürlü
12- NEJDET SARGIN
İzmir Emniyet Müdürlüğü Çevik Kuvvet Amiri
13- KAHRAMANKOÇAK
İzmir Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şube Müdürü
14- ALİ KILIÇ
Buca Karakol Amiri
15- 21.9.1995 ile 22.9.1995 günü Buca Cezaevi'ni gü-

venliği sağlama gerekçesi ile getirilen jandarma kuvvetlerinin tümü

16- 21.9.1995 ile 22.9.1995 tarihleri arasında Buca Cezaevi'nde görevli olan gardiyanların suça iştirak edenleri

17- 21.9.1995 ile 22.9.1995 tarihlerinde Buca Cezaevi içinde, bahçesinde, etrafında görev üstlenen ve suça iş tirak eden Terörle Mücadele Şubesi, Güvenlik Şubesi, Çevik Kuvvet Ekipleri Ve Buca Karakolu Polisleri

İSNAT OLUNAN SUÇLAR

1- Taammüden'adam öldürmek; TCK. 450/4 madde

2- Öldürmeye azmettirme; TCK. 450/4,65 madde

3- Öldürmeye teşebbüs etmek; TCK. 4,61 madde

4- işkence, zalimce ve insanlık dışı, onur kırıcı davranış; TCK. 243. ve izleyen maddeleri.

5- Müeesir Fiil; TCK. 456 madde

6- Görevli avukatlara görev sırasında hakaret ve saldırısı; 1136 sayılı avukatlık Yasasının 57. maddesi gereğince TCK. 266/3. madde

7- Görev sırasında Avukatlara yaniltıcı bilgi veri lerek tutuklu müvekkilleri ile görüşmelerinin engel lenmesi suretiyle görevin kötüye kullanılması; TCK. 240. madde

8- Adalet Bakanlığı'nın 1.8.1960 gün ve 58/35 sayılı, 27.3. 1971 gün ve 11/37 sayılı, 14.2. 1994 gün ve 1/10 sayılı genelgelerine rağmen mevzuata aykırı olarak avukatların gözaltına alınması suretiyle keyfi işlem tesis edilmesi; TCK. 228. madde.

9- Tutuklu yakınlarına, avukatlarına, duyarlı de mokratik kitle örgütlerine özetle kamuya, saldırıyla uğrayan tutukluların sağlık durumları hakkında bilgi verilmesinin önlenerek, görevin kötüye kullanılması; TCK. 240. madde

10- Cezaevi önünde tutuklu yakınlarından haber alabilmek için bekleyen ailelere ve avukatlara saldırısı

ya geçen polise tezahüratta bulunarakkishırtan jan-darma ve gardiyanların fiili sebebiyle suça kışkırtma; TCK. 311. madde

SUÇ TARİHİ;

OLAYLAR;

1- Buca Cezaevi'nde siyasal suç isnadıyla tutuklu bulunan kişilerin iki yılı aşkın süredir sistemli olarak devam eden "jan darma dayağı" ve "sevk zinciri"nin bir ben/eri" olan çift kelepçe" ile birbirlerine kelepçelenerek sevk edilmeleri sorunu vardır.

Cezaevinden yargıldıkları mahkemelere ya da sağlık sorunları sebebiyle hastanelere her gidiş ve gelişlerinde görevli jandarma tarafından ağır şekilde darp edilmekte, bazen bu uygulama cezaevinin içerisinde de gardiyanların katılımı ile gerçekleşmekte, iğkence boyutunda uygulamalar, sakatlık de-recesinde yaralamalar meydana gelmektedir.

2- Sorunun çözümü için avukatların suç duyurusunda bulunmaları, tutukluların açlık grevi yapmaları ve uzun sürelerle duruşmalara çıkmamaları, ailelerin İzmir Barosu'na, İzmir Ta bipler Odasına, İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'ne ve İnsan Hakları Vakfı İzmir Temsilciliği'ne başvuruda bulunmaları, Cezaevi savcısı, İzmir Cumhuriyet başsavcısı ve Jandarma Komutanı ile resmi düzeyde yapılan görüşmeler kalıcı bir sonuç doğurmamış, verilen sözler sonucu kısa süre ara verilen hukuk dışı, insanlık dışı uygulamalara bir süre sonra yeniden başvurulmuştur.

3- 26.4.1995 günü cezaevinde gerçekleşen gardiyan saldırısı sonucunda PKK davalarından sayıları doksanan siyasal tutuklu ağır yaralanmış, avukatların olay sorumluları hakkında yaptıkları suç duyurusu İzmir C. Başsavcılığının 1994/23146 Haz. No. 1994/13879 karar No. lu 29.9.1994 günü kararı ile taksizle sonuçlandırılmış, kapatılmıştır.

20.7. 1995 günü, İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesinde Rız-gari Davasından yargılanan tutuklular, duruşmaya götürürken insan onuru ile bağdaşmayan şekilde aranmak istenince bu uygulamayı red etmiş, çıkarıldıkları kapı altından koğuşla-

rina geri dönmek istemişlerdir. Mahkemece verilen bir "zorla getirme karan" bulunmamasına rağmen sayıları elliyi bulan jandarma ve onlara katılan otuz kadar gardiyan, yirmiki tutukluyu ağır yaralayacak şekilde darp etmiş, zorla duruşmaya götürmüştür ve yarı bayın vaziyette duruşma salonundaki sanık sıralarının üzerine atmışlardır, izmir Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin 1994/281 E. no. lu dava dosyasının 20.7.1995 günlü duruşma tutanağında savunma avukatlarının çabası ile bu durum saptanmıştır. Mahkeme, izmir C. Başsavcılığı'na olay sorumluları hakkında suç duyurusunda bulunmuştur. Bu olay sırasında omurgasında kırık ve çatlaklar meydana gelen Murat SATIK kaburgası kırılan Terzan ADIBELLİ, karaciğeri yırtılan Yaşar AVCI vücutunun çeşitli yerlerinde kırıklar oluşan Kadir SATIK halen sakat durumdadır. Yapılan suç duyurusundan henüz bir sonuç alınabilmiş değildir.

Yukarıda yazılanlar, yaşanılan olaylara ilişkin en vahim örneklerdir. İki yıllık süreç içerisinde pek çok darp olayı yaşamıştır. İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi duruşma tutunaklarında, 1994/85 E. no. lu dava dosyasının 20.7.1994 günlü tutanağında yazılı olduğu gibi sorunun Adalet Bakanlığı kanalı ile İçişleri Bakanlığı'na iletilerek önlem alınması hususunu içeren sayıları onu aşınan mahkeme kararı mevcuttur. Ancak bugüne dekin hiçbir önlem alınamamıştır.

Özgürlükleri yargı kararı ile kısıtlanan bireylerin "kişi güvenlikleri" devletin güvenlik güçleri tarafından sürekli ihlal edilmiş, bu uygulamalar sistemli bir politika haline getirilmişdir.

Temmuz ayı içerisinde Buca Cezaevi'nden dört siyasi tutuklunun firar etmesi üzerine siyasi tutuklular üzerindeki baskı ve şiddet politikaları artmış, Avukatları ve aileleri ile görüşmelerine sınırlamalar getirilmiştir. Hastalanın ve yaralanan tutuklu ve hükümlülere tedavi için zorunlu olan ilaçların verilmemesi de tutukluların karşılaştığı sorunlara bir diğerini eklemiştir.

4- Devlet, siyasi tutuklu ve hükümlüleri toplumdan ve siyasetçilerinden tecrit etmek ve siyasi tavırlarını değiştirmeye zorlamak amacıyla sistemli bir baskı ve saldırıcı politikası

izlemektedir. Bu saldırular ile siyasi tutuklu ve hükümlülerin en temel insanı hakları elleninden alınmaya çalışılmaktadır, izlenen bu politikaların güncel biçimini Adalet Bakanlığı tarafından üzerinde çalışılan ve zaman zaman basına açıklanarak kamuoyu oluşturulmaya çalışılan "cezaevi reformu" girişimleridir. Bu girişimlerin amacı siyasi tutuklu ve hükümlülerin birbirlerinden tecrit ederek, kendilerine yönelik hak ihlalleri karşısında yalnızlaştırmaktır. Bu yeni bir uygulama değildir. Eskişehir tabutlukları açma girişimi iki hükümlünün yaşamlarını yitirmesi pahasına engellenmiştir. Bugünde benzer uygulamalar İstanbul Ümraniye Cezaevinde hayata geçirilmeye çalışılmaktadır.

Diğer yandan 19.9.1995 ve 20.9.1995 tarihli günlük basında "Olağanüstü Hal"ın kapsamının daraltılması amacıyla 11 idaresi Yasası'nda değişiklik yapılarak valilere olağanüstü yetkiler verilmesi konusu gündeme getirilmiştir. Verilen haberlere göre Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği Koordinasyonunda, başta İl İdaresi Yasası olmak üzere, Terörle Mücadele Yasası, Polis Vazife ve Selahiyet Yasası gibi yasalarda değişiklik öngören bir paket hazırlanmıştır. Paketde, "güvenlik güçlerine hedef gözeterek ateş etme" yetkisi verilmektedir. Ayrıca "cezaevinde tutuklu ya da hükümlü olarak bulunan kişinin bir soruşturma sebebiyle ifadesine başvurmak gerektiğinde, on gün sureyle yeniden gözaltına alınması, emniyet müdürlüğü ya da karakola götürülmesi mümkün olacaktır.

19.9.1995 ile 25.9.1995 tarihleri arasında Buca Cezaevi'nde yaşanan olaylar, önceden adım adım planlanan bir sürecin parçasıdır. Doğrudan ve bilinçli sonucudur. Bu sürecin ilk adımı yazılı ve sözlü basın yoluyla yayılan yalan haberler destegisinde bu saldırının kamuoyu oluşturma çalışmaları olmuştur. Basın aylardır süren çirkin bir kampanya ile özellikle İstanbul Sağmalcılar ve İzmir Buca Cezaevlerini açıkça hedef göstermiştir. "Terör örgütleri cezaevinden yönetiliyor", "cezaevlerinde terör eğitimi yapılıyor" türünde asılsız haberlerle, kamuoyu, siyasi tutuklulara karşı kışkırtılmaya çalışılmıştır. Buca Cezaevi'nde yaşanan katliamın öncesinde de basın tümüyle kamuoyu yaratmaya yönelik, Buca Cezaevi'ni hedef

alan, Temmuz ayında gerçekleşen firar olayını istismar ederek bir kampanya başlatmıştır.

14 Eylül 1995 günü Milliyet Gazetesi'nin manşetinde "Cezaevleri Terör Okulu" başlığı ile Sağmalcılar Cezaevi gündeme getirilmiştir. Önceki hafta izmir Gaziemir Tansaş Kafetaryası'nda patlayan ve ölümlerle sonuçlanan bombalama eylemine ilişkin olarak da Milliyet Gazetesi bu kez, Buca Cezaevi'nde bulunan tutuklu sanıkların bu eylemi önceden bildiklerini ve eylem saatinde slogan ve alkışlarla eyleme destek verdikleri geçekliği haberini yapmıştır.

19.9.1995 Günü Buca Cezaevi'nde başlayan olayların öncesinde böyle bir temel atılmıştır.

5- 13.9.1995 günü mahkemeye götürülen Buca Cezaevi Yeni Bölüm 6. koğuştan bir siyasi tutuklu, darp edilerek ağır yaralı vaziyette geri getirilmiştir. Tutuklular bu duruma tepki göstermişlerdir.

18.9.1995 Pazartesi gününden itibaren, Buca Cezaevi Yeni Bölüm, 1,3,4,5,6,7, koğuşlardaki tutuklular, Cezaevi savcısı ile görüşüp, hak ihlallerinin Önlenmesi konusunda söz almadan sayılmamaya karar vermişler ve uygulamaya başlamışlardır.

6. Sayılmamaya karar vermişler ve uygulamaya başlamışlardır.

19.9.1995 Salı günü sabahı, Cezaevi Savcısı, Müdürü, ve Jandarma nezaretinde koğuşlarda jandarma tarafından arama yapılmıştır. Bu durum Avukatlar tarafından olaylar sona erdikten sonra öğrenilmiş olup, tutuklu sanıklar jandarmanın arama sırasında her koğuşun temsilcisini, o koğusta bulunan siyasi dava sanıklarının yargılандıkları davanın onde gelen isimlerini tanıtmaya, belirlemeye yönelik bir keşif niteliğinde geçtiğini beyan etmişlerdir

Arama için koğuşlara kadar gelen cezaevi savcısı, tutukluların görüşme istemine karşılık vermemiştir.

7- Salı günü Yeni Bölüm'ün alt malta kapısı, yemekhane bölümü ile irtibat kuran kapilar kapatılmıştır. Tutukluların aile görüşüne, avukat görüşüne, yemekhaneye ulaşmasına imkan tanıyan kapilar kapatılarak tecrit gerçekleştirilmiştir.

19.9.1995 günü, tutuklu müvekkilleri ile görüşmek üzere öğleden sonra cezaevine gelen Av. Akın ZEYBEK'in görüşme istemi karşılanmamıştır. Bunun üzerine cezaevi savcısı ile görüşmeye giren Av. Akın ZEYBEK'e Savcı; "Onlar sayım vermiyor, ben de kapıları kapattırdım, dışarı çıkartmıyorum." karşısılığını vererek, görüşmeyi kesin bir ifade ile sonuçlandırır.

Av. Akın ZEYBEK aynı gün olağan yönetim kurulu toplantısını gerçekleştiren İzmir Barosu'na durumu bir dilekçe ile iletir. Savunma hakkının, müvekkilleri ile görüşme yetkisinin engellendiğini ifade eder.

O gün cezaevine gelen avukatlara "tutukluların barikat kurduğu, barikat arkasından çıkıp, avukat görüşüne kendi istekleri ile gelmediğleri" beyan edilmiştir.

İzmir Barosu yönetim Kurulu üyesi üç avukat Cafer Özkan, Eyüp Karaçiban ve Hüseyin Özgür de tutuklular ile görüşüp, sorunu algılamak, avukat-müvekkil görüşmesine çıkarılan engelleri aşmak üzere, Çarşamba günü cezaevine gelirler. Görüşmek istedikleri isimleri listeye yazarlar, ancak az sonra liste ile geri gelen gardiyen onlara da "tutukluların barikat arkasından çıkararak, görüşe gelmek istemediklerini" beyan eder. Tutukluların kendi isteği ile görüşe gelmediğleri beyan edilince Baro yönetim kurulu cezaevinden ayrılır.

Aynı gün öğleden sonra barikatlarından çıkmadıkları gereklisi ile müvekkilleriyle görüşmemeyen Av. Betül Duran ve Av. Zeynep Sedef Özdoğan cezaevi savcısı ile bir görüşme yaparlar. Savcıya, tutukluların kendi istekleri ile mi, yoksa cezaevi yetkililerinin getirmemesi sebebi ile mi görüşe gelmediğleri ya da getirilmeyenlerini sorarlar. Cezaevi savcısı "Yeni Bölüm 1., 3., 5., 6. ve 7. koğuşların barikat kurarak sayılmamaya kararlılığını, bir savcının sayılmamaya zorunlu olduğunu ve böyle bir eyleme ancak üç gün tahammül edeceğini, Adalet Bakanlığı'na durumu bildirdiğini ve görüş beklediğini, ancak bu duruma da üç günden fazla tahammül edilemeyeceğini" söyler.

Avukatlar, cezaevi savcısının ertesi gün, perşembe günü için müdahale edileceği sinyallerini vermesi üzerine durumu cezaevi önünde yakınlarının akibetini bekleyen on-beş kadar

aileye ayrıca Baro'ya iletirler.

Avukatlar, üzücü olayların gelişmemesi için ailelere, İzmir Barosu'na giderek olayların Baro aracılığı ile bir çözüme kavuşturulması için çaba göstermelerini önerirler.

9-21. 9.1995 perşembe günü, Av. Akın ZEYBEK ile Av. Zeynep Sedef ÖZDOĞAN sabah erken saatlerde cezaevine gelirler, iki itfaiye, üç ambulans ve iki askeri araç dolusu jandarmannın bahçede hazır bekletildiğini görürler.

Müvekkilleri ile görüşme istekleri, tutukluların barikat kurdugu ve arkasından çıkmadığı gerekçesi ile yine gerçekleşmez.

Avukatlar cezaevi savcısı ve yapılacak operasyon sebebi ile hazır bulunan başsavcısı vekili C. Savcısı Yücel Teze] ile görüşürler.

Dışarıda alınan tertibatı görünce endişendiklerini, jandarmannın koğuşlara girmesi durumunda kan dökülmesi sonucunun doğabileceğini, hiçkimsenin bu sonucu istememesi gerektiği, çözümlemeyecek bir sorun olmadığı, yeter ki karşılıklı görüşme yollarının açılmasına imkan tanınmasını, kendi lerinin görüş için geldiklerinin tutuklulara iletildiğinden dahi kuşku duyduklarını, barikat kurulduğu iddia olunan koğuşların kapısına kadar gitmek istediklerini, görüşme imkanları olursa olayların boyutlanmasımn önlenebileceği ve buna imkan tanınması gerektiğini beyan ederek talepte bulunmuşlardır.

Cezaevi Savcısı Yaşar Arslan "Bakan gelse dahi koğuşlara giremez." cevabını verirken, C. Savcısı Yücel Tezel "Avukatların can güvenliğinden de biz sorumluyuz, barikatlara kadar giderseniz orada can güvenliğiniz sağlayamayız." karşılığını vermişlerdir. Avukatlar kendi can güvenlikleri yönünden endişeleri olmadığını dile getirmiş iseler de istemleri reddedilmişdir. Ancak avukatların tutuklulara haber ilettilmediği konusundaki kuşkularını gidermek için gelen avukatların isimlerinin yüksek sesle anons edileceğini ve böylece sesin barikatların arkasına gittiğinden kuşku duyulamayacağını belirten savcılar, avukatlara bir kez daha avukat görüş yerine gitmelerini, tutuklu müvekkillerini yüksek sesle anons yolu ile çağrırtacaklarını söylemişlerdir, isimleri yüksek sesle anons edilen avukatlar tu-

tuklu müvekkilleri gelmeyince ve arabuluculuk istemleri reddedilince cezaevinden ayrılmak zorunda kalmışlardır.

Durumu dışarıda bekleyen ailelere aktaran avukatlar, ivedilikle birşeyler yapılması için İzmir Barosu'nı, İnsan Haklan Derneği'ni, İnsan Haklan Vakfı'ni arayarak durum hakkında bilgilendirilmiş, özellikle İzmir Barosu Yönetim Kurulu'ndan ve telefon ettikleri diğer meslektaşlarından zaman yitirmeden cezaevine gelinerek, savcılık nezdinde olayları önlemek için girişimde bulunmaları istenmiştir.

Saat 11.15 sıralarında, cezaevine görüş için gelen ve bekleyen aileler geri çevrilmeye, olağan seyrinde başlayan aile görüşmeleri sonuçlandırılmaya başlanmıştır. Terörle Mücadele Şubesi'nin sivil polisleri, bugün görüş olmadığını beyan ederek kaldırımda, kahvelerde oturan tutuklu yakını aileleri dağmış, boş yere beklememelerini, kalabalık yapmamalarını söylemiştir. Çoğu aile görüş olmadığını duyunca ve polisin baskısı altında cezaevi önünü terk etmiştir.

Saat 12.00 sıralarında, cezaevi bahçesinde bekleyen iki araç dolusu jandarmaya takviye olarak kasklı, kalkanlı, özel korunaklı jandarma timi ile dolu iki araç daha cezaevine gelmiştir. Az sonra da bu araçlara bir itfaiye ve bir ambulans daha ilave olmuştur.

Saat 12.15 sıralarında bir araya gelen Av. Çetin Bingölbali, Av. Tuncer Fırat, Av. Betül Duran, Av. Sezin Sümer Atmaca, Av. Akin Zeybek ve Av. Zeynep Sedef Özdoğan, henüz jandarma müdahalesi başlamadan arabuluculuk yapmak, karşılıklı görüşme yolunu açmak için bir kez daha cezaevi savcısına görüşme istemleri iletilmiş ise de cezaevine girememişlerdir, alınmamışlardır.

Saat 13.00'den itibaren cezaevi bahçesinde hazır vaziyette bekleyen jandarmalar içeri alınmaya başlanmıştır.

10- Jandarmanın içeri alınması ile cezaevi karşısında bekleyen aileler ve avukatlar açısından gergin bir bekleyiş başlamıştır.

Saat: 14.00 sıralarında İzmir Barosu Yönetim Kurulu üyelerinden Av. Zeynep Şişli ve Av. Mustafa Ufçak cezaevine gelmiş, başsavcının talimatı ile içeri alınmıştır. Diğer altı avukat,

Baro Yönetim Kurulu Üyeleri'nin talebi ile kendilerinin de içeri alınmasını beklerken, cezaevinin Buca merkeze doğru yan tarafından Yeni Bölüm koğuşlarının bulunduğu taraftan, olayları izleyen birkaç tutuldu yakını gözyaşları içinde avukatların yanına gelmiş, jandarmanın patlayıcı madde ve silahla müda-hale ettiğini duyurmuştur.

Ana caddenin karşı tarafında bekledikleri için yoğun trafiğin gürültüsünden o ana kadar silah seslerini duymayan avukatlar, ailelerin işaret ettiği, yeni bölüm koğuşlarından tarafa ana caddeyi kesen yan sokağa girerek olayları oradan izlemeye başladıklarında, iki büyük patlama sesi ve dışarıdan koğuşlara doğru birkaç kez ateş edildiğini görmüş, duymuşlardır. Bu sıradı itfaiye araçlarının da dışarıdan koğuşlara su sıkma faaliyeti gözlemlenmiştir.

11- Saat: 15.00 sıralarında dışında bekleyen altı avukata, Baro Yönetim Kurulu'nun girişimleri sonucu kendilerinin de cezaevine girebilecekleri, beklendikleri haberi uluştırılmıştır.

Bu sırada olay yerine ulaşan Av. Gül Kireçkaya, Av. Şengül Gültekin, Av. Nedim Değirmenci ve Av. Ercan Demir de diğer meslektaşları ile birlikte cezaevine girmiştir.

Baro Yönetim Kurulu üyelerinin girişimi, avukat müvekkil görüşmesinin sağlanması ile savunma hakkının korunması boyutunda olmuştur. Bu sebeple Yönetim Kurulu Üyeleri, hazır bulunan avukatların, tutuklu müvekkillerini isim listelerine yazdırarak çağırmalarını, barikatlardan çıkip gelmeleri durumunda yapılabilecek fazla birşeyin olmadığını söylemişlerdir.

İçeride tutuklu müvekkilleri olan avukatlar "yarım saat süresince, dışında jandarmanın patlayıcı madde ve ateşli silahla müdahalede bulunduğuunu izlediklerini ve şu anda da jandarmanın içerisinde bulunduğuunu, bu koşullarda tutuklular barikat kurmuş olsalar dahi, hiç kimsenin onlardan barikatların arkasından çıkmalarını istemeyeceğini, şu anda savunma hakkının değil, yaşam hakkının öncelikle korunması gerektiğini, müvekkillerinin can güvenliklerinden endişe ettiğini jandarmanın müdahaleye derhal ara vermesinin sağlanması, çok geç olmadan halen yapılabilecek şeyler olduğunu, jandarmanın geri çekilmesi durumunda barikat kurulduğu söyleyen

malta ya kadar gidilerek görüşmeye avukatları olarak hazır olunduğu" söylemiştir.

C. Savcısı Yücel Tezel" Ateşli silah kullanılmadığını, tutukluların koğuş camlarını patlattiklarını" açıklamış, "Avukatların malta ya kadar gitme istemlerinin şu anıa hiç mümkün olmadığını jandarmanın müdahaleye başladığını, avukatların can güvenliklerini jandarmaya karşı da koruyamayacaklarını" beyan etmiştir. Ancak avukatlar jandarma müdahalesinin durdurulması konusunda ısrar edince "Beklenilmesini, Başsavcı ile irtibat kurularak bir şeyler yapılabileceğini" söylemiştir.

Başsavcı ile irtibat kurulmuş, ancak jandarmanın müdahaleye bir son vermesi, avukatların bu aşamada olsun sorunun çözümüne katkıda bulunması konusunda bir gelişme sağlanamamıştır.

Bu sırada jandarmanın çuvallar içinde gözyaşartıcı bomba, sis bombası taşıldığına tanık olunmuştur.

Cezaevi savcısı Yaşar Aslan'in jandarma ile koğuşlara doğru yöneldiği, bir süre sonra geri gelerek avukatların beklemekte olduğu cezaevi savcılığı makam odası kapısı önündeki koridora dönerek barikatların ardından müvekkillerini çağrımayı reddeden avukatlara "Burada daha ne bekliyorsunuz çekin gidin." diyerek yüksek sesle bağırması sözkonusu olmuştur.

Saat: 17.00'ye gelirken, koğuşlara müdahale eden jandarmanın "En Büyük Türkiye", "Hersey Vatan için" sloganlarını atarak ve ellerindeki zincirleri havada şaklatarak, copları ve kalasları sallayarak koğuşlardan çıktıığı görülmüştür. Bu sırada cezaevi içindeki avukatların çevresinde dolaşan Terörle Mücadele Şubesi sivil görevlilerinin, gövde gösterisi yapan jandarmayı alkışlayıp tezahüratta bulunarak coşturduğu görülmüşdür.

Dışarıda hazır bekleyen ambulansların, atılan sis ve gözyaşartıcı bombaların etkisiyle solunumda zorlanan jandarmalara tahsis edildiği 6. koğuştaki ağır yaralıların ise bekletildiği gözlemlenmiştir.

Cezaevinde görevli olan, olay günü sivil giyimli bir gardiyan, cezaevi idaresinin dikkatini çekmekten kaçınarak avukatlara yaklaşmış; "6. koğuşa zorla girdiler, ölümler olabilir. Zaten

hepsini öldürmekten beter ettiler. Gidin dışında birşeyler yapın, diğer koğuşlara da aynı şekilde girmesinler" diye açıklamada bulunmuştur.

Jandarma, Yeni Bölüm 6. koğuşa yaptığı operasyonu tamamlarken, sırada bulunan 7. koğuşta tutukluların yatakları tutuşturduğu yolunda bir söyleti duyulmuştur. Jandarma komutanı jandarmayı cezaevi bahçesinde toplayıp, gazdan etkilenen jandarmaların durumlarını değerlendirerek, 7. koğuşa hemen bir operasyon yapma konusunda takviye gerekip gerekmediğini ölçerken, Cezaevi Savcısı Yaşar Arslan'ın yataklar tutuşturulmuş ve ortalık duman içindeyken daha rahat bir şekilde operasyon yapabileceği; hemen 7. koğuşa bir operasyon yapılması konusunda ısrarlı olduğu olay yerinde hazır bulunan C. Savcılardan Hüseyin Yıldız'ın da "Gebersin hepsi." temennisinde bulunduğu tesbit edilmiştir.

Operasyon sırasında cezaevine alınmış olan avukatlar, can kayıplarını önleme konusunda içeride ellerinden hiçbir şey gelmediğini görünce, az önce görüştükleri sivil giyimli gardiyanın önerisi doğrultusunda dışında birşeyler yapabilmek umuduyla cezaevinden ayrılmışlardır.

Dışarıda bekleyen aileler ve basın, operasyon sırasında içe ride bulunan avukatlardan bilgi almak için çevrelerini kuşatırken, elli telsizli, sivil giyimli Terörle Mücadele Şubesi polisleri, avukatlara yönelik olarak "teröristlerin avukatları,.....oğulları, ortalığı karıştıran bunlar" şeklinde hakaret içeren saldırın sözler sarfetmişler, halkı avukatlara karşı kıskırtmaya çalışmışlardır. Avukat Akin Zeybek, hakaret eden polisleri uyarmış ve olay yerinde bulunan resmi polislerden, avukatlara hakaret eden bu sivil giyimli kişilerin kimliklerini tesbit etmelerini istemiştir. Resmi polis, "Bu sivil kişiler de görevli arkadaşlarıımızı." cevabını vererek, kimlik tesbiti yapmamıştır.

Görevli avukatlar, görev sırasında hakaret ve saldırıyla uğramıştır.

12- Saat: 18.00'den itibaren olaya ilişkin haberleri geçen radyo ve televizyon kanalları, önce bir, daha sonra iki kişinin ölümünü duyurmuş, altmış kadar ağır yaralı tutuklunun Yeşil-

yurt Devlet Hastanesi'ne kaldırıldığı bilgisini vermiştir.

Cezaevinin önünde gün boyu olayları izleyen tutuklu yakını aileler, yakınları cezaevinde olup, olayı radyo ve televizyonlardan öğrenenler, bir bilgi edinebilmek, kan verme vb. konularda ellerinden gelen yardımı ulaştırma konusunda Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ne ulaşmaya çalışmışlardır.

Yeşilyurt Devlet Hastanesi polis tarafından kordon altına alınmış, hiçbir tutuklu yakını hastaneye yaklaştırılmış, dışarıdan başka hastaların hastaneye kabulü de durdurulmuştur. Devlet Hastanesi Başhekimi memur olması sebebiyle, yaralı ve ölü sayısı, kimlikleri, sağlık sorunları konusunda açıklama yapmaya yetkili olmadığını beyan etmiş, bu tutumunu İzmir Tabip Odası yetkililerine karşı da sürdürmüştür. Hastanede görevli olan ve görev süreleri dolan personelin hiçbirleri dışarıya bilgi sızdırılır kaygısı ile dışarıya bırakılmamış bir müddet hastaneden ayrılmamaları sağlanmıştır.

Kamunun haber alma, tutuklu yakınlarının, sağlık durumu hakkında bilgi alma hakkı engellenmiş, bu suretle görevli polisler ve amirleri görevi kötüye kullanmışlardır.

13- 22.9.1995 Cuma günü, bazı radyo ve televizyon kanalları, ölü sayısının beşe kadar yükseldiği haberini vermiş, ölen tutukluların kimlikleri konusunda çelişkili açıklamalar olmuştur.

Buca Cezaevi Yeni Bölüm 1,3,4,5 ve 7. koğuşların halen sayım vermedikleri öğrenilmiştir.

Tutuklu müvekkili bulunan avukatlar, gerek kendi mesleki duyarlılıkları, gerekse içerde akrabası bulunan ailelerin istemi doğrultusunda 22.9.1995 Cuma günü sabah saatlerinden itibaren cezaevine gitmişlerdir. Ancak cezaevine girmeleri mümkün olmamış, içeri alınmamışlardır.

Avukatlar, cezaevine giremeyeince, İzmir Barosu Başkanı Av. Kasım SÖNMEZ'in cezaevine gelmesini talep etmiş, saat 11.00 sıralarında cezaevine gelen Baro Başkanı, Ölen ve yaralanan kişilerin kimliklerini, durumları hakkında bilgileri edinmek ve dışında bekleyen avukatların da cezaevine girmesini temin edebilmek amacıyla cezaevi idaresi ile görüşmeye girmiştir. Avukatlar Baro Başkanı'nın girişimleri sonucu cezaevine gire-

bilmek ve müvekkilleri hakkında bilgi edinmek üzere cezaevinin karşı tarafında bulunan kahvelerde aileler ile oturup beklemeye başlamışlardır.

12 Eylül dönemi cezaevlerinde yaşanan vahşet boyutlarında bir saldırıyla uğrayan Buca Cezaevi'ndeki siyasi tutukluların uğradıkları katliamı kınamak üzere aynı gün saat: 14.00 sıralarında cezaevi önünde toplanan İzmir Demokrasi Platformu bir basın açıklaması yapmıştır.

Basın açıklaması sonrasında Demokrasi Platformu katılımları cezaevinin önünden ayrılrken, cezaevi önünden bekleyen bir kısım aile de, öldürülen tutukluların Ege Üniversitesi mor gunda olduğu bilgisini aldılarından, Ege Üniversitesi'ne doğru gitmek üzere otobüs durağına yönelmişlerdir.

Cezaevinin Şirinyer yönüne düşen tarafında, en yakın otobüs durağına doğru hareket eden basın açıklamasına katılan ve dinleyen kişiler ile aileler, basın açıklamasına hiç bir müdaħalesi olmayan ancak kendilerini kordon içine alan polisin coplu saldırısı ile karşılaşmışlardır. Otobüs durağına varmak üzere olan insanlar, polis dayağı eşliğinde, yukarı doğru, cezaevinin karşı tarafında yer alan kahvelerden tarafa sürülmüştür, burada izdiham yaratılmış, yere düşenler ezilenler olmuştur.

Basın açıklamasına katılan ve bekleyen ailelerden çok daha fazla sayıda Çevik Kuvvet, Buca Karakolu ve Terörle Mücadele, Güvenlik Şubesi Müdürlüğü polisleri yakaladıkları kişiyi copla-riyla kıyasıya dövmüş, darp etmişlerdir.

Flash TV. nin 22.9.1995 Cuma günü gece 22.30'da verdiği yerel haberlerde, Çevik Kuvvet ekibinde yer alan resmi giyimli bir polisin elinde copla sivil bir kişiyi dövdüğü, sivil giyimli kişinin "ben de polisim!" diye feryat etmesi üzerine resmi polisin onu dövmeyi sona erdirerek her ikisinin birlikte vatandaşlara yöneldikleri görülmüştür.

Bir gün önce cezaevinde meydana gelen olaylarda müvekkillerinin yaşamı yönünden kaygı duyarak İstanbul'dan gelen İstanbul Barosu avukatlarından Av. İrfan Güler, polisin tutuklu yakını aileleri darp ettiğini belirterek "hukuk sınırları içinde davranışmaya" davet etmiş, yaşlı insanların dövülmesine söz de

müdahale etmiştir. Polis bu kez Av. irfan Güler'e yönelmiştir, irfan Güler avukat olduğunu söyleyerek avukat kimliğini çırakırınca daha fazla dövülmüş, kimliği kana bulanmıştır. Aldığı cop darbeleri ile başı yarılmış, boynuna ve koluna askı takılması zorunluluğu doğmuştur.

Polis, aileleri, İstanbul insan Hakları Derneği'nden olaylar hakkında bilgi edinmek üzere gelen bir heyeti, İzmir Demokrasi Platformu'nun temsilcilerini döverek, darp ederek gözaltına almıştır.

Basin açıklamasına katılan Demokrasi Platformu temsilcilerini ve Ege Üniversitesi morguna giden aileleri otobüs durağından, cezaevinin karşısındaki kahvelere doğru süren polis, bu kahvelerde müvekkillerinin yakınları ile oturan ve cezaevine girmek ya da cezaevine giren Baro Başkam'ndan içerideki durum hakkında bir bilgi almak üzere bekleyen avukatları da gözaltına almışlardır.

Gözaltına alınan avukatlar polis araçlarına binerken tartaklanmış, ayrı bir araçla Buca Karakolu'na getirilen Av. Gül Kifeçkaya'mn cop derbeleri ile omurgasına vurularak zedelenmiş, Av. Şengül Gültekin'in başına copla vurulmuş sol el orta parmağı kırılmıştır. Diğer avukatların bindirildiği polis otobüsünden ayrı bir araca bindirilen bu iki avukat Buca Karakolu'nda da tartaklanmıştır.

Ailelerin, yaşlı insanların dövülmesine bir hukukçu, bir insan olarak tepki gösteren, sözle müdahalede bulunan Av. irfan Güler, gözaltına alınmak için polis otosuna bindirildikten sonra, Terörle Mücadele Şubesi'nden bir sivil yanına gelmiş, otobüsteki tüm insanların gözleri önünde "senin parmağını kıracağım" diyerek, başından ve kolundan darp edilen kanlar içindeki irfan Güler'in parmağını da kırmıştır. Polis bu davranışını ile hukuk dışı tutumlarına ve haksızlığa tepki gösteren insanlara karşı ne denli pervasız olabileceğini göstermiş, mesleği "hak. arama" olan bir insan üzerinden gözdağı vermek istemiştir.

Çevik Kuvvet ekipleri, Terörle Mücadele Şubesi Güvenlik Şubesi ve Buca Karakolu polisleri hukuka aykırı şekilde insanları darp etmiş, müessir fil işlemiştir.

Polis cezaevi önünde bulunan topluluğa saldırırken ve

özellikle avukatları tartaklayarak gözaltına alırken, cezaevinde tertibat alan jandarma ile görevli bir kısım gardiyan olayı seyretmek üzere cezaevi bahçesini çevreleyen demir parmaklıklara kadar gelmiş, parmaklıklara coplan ile, sopalarla vurarak "Vur! Vur!" "Bizim için de vur!" diyerek tezahürat yapmıştır.

Görevli jandarma ve gardiyanlar suç olan bir eyleme kişikirtma suçunu işlemişlerdir. TCK. 311. maddesini ihlal etmişlerdir.

Adalet Bakanlığı'nın 1.8.1960 gün ve 58/35 sayılı 27.3.1971 gün ve 11/37 sayılı, 14.2.1994 gün ve 1/10 sayılı genelgeleri ile avukatların gerek görev sırasında ya da görevden kaynaklanan bir suçla suçlanmaları veya alelade bir suç isnadıyla karşılaşmaları durumunda gözaltına alınmayacağı, emniyet güçlerince ifadelerine başvurulamayacağı, üst arama, ifade alma ve tüm soruşturma işlemlerinin bizzat C. Savcıları tarafından yapılmakla hususlarına açılık getirilmiş iken, müvekkilleri ile görüşmek, durumları hakkında bilgi edinmek üzere cezaevine gelen İstanbul Barosu avukatlarından Av. İrfan GÜLER ve Av. İbrahim ERGÜL, İzmir Barosu avukatlarından Av. Fehmi ÇAM, Av. Çetin BİNGÖLBALI, Av. Sema PEKDAŞ, Av. Suat ÇETİN KAYA, Av. Betül DURAN Av. Ercan DEMİR, Av. Gül KİREÇKAYA, Av. Şengül GÜLTEKİN ve Stajyer avukat Türkcan ARSLAN tartaklanarak, darp edilerek gözaltına alınmıştır. Müessir fiil suçunun yanısıra, ***avukatların gözaltına alınması ile hukuka aykırı, keyfi işlem tesis edilmiş, TCK. 228. maddede yazılı suç işlenmiştir.***

Suça maruz kalan, suçun mağduru olan onbiri avukat olmak üzere toplam ellidört kişi 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'nı ihlal ettikleri iddiası ile suçüstü yasası kurallarına göre yargı önüne çıkarılmış sanık konumuna düşürülmüşlerdir.

Avukatların görev sırasında veya görevden doğan bir suçla suçlanmaları durumunda haklarında ceza soruşturmasını Adalet Bakanlığı'ndan izin alınması koşuluna bağlayan bu zorunluluğu getiren 1136 sayılı Avukat Yasası'nın 58. maddesi de ihlal edilmiştir. Böylelikle "savunmanın üstünlüğü ve dokunulmazlığı" kuralı, "savunma hakkı" saldırıyla uğramış, "sa[^]

vunma hakkı"nı yaşama geçirmede araç olan avukatlar haksız bir suç isnadıyla yargı önüne çıkarılarak siyasal suç isnadı ile yargılanan kişileri savunmanın, onların can güvenlikleri ile ilgilenmenin bedeli .istenmiştir. Savunma, yıldırılmak istenmiştir.

22.9.1995 Cuma günü saat 15.00'den sonra o gün Demokratik Platformu'nun cezaevi önünde yaptığı basın açıklamasından tamamen habersiz, müvekkilleri ile görüşmek üzere cezaevine gelen ve cezaevine geldikleri saatlerde gözaltı olayı sebebi ile cezaevi önünü boşaltılmış bulan Av. Kemal BİLGİÇ, Av. İsmail KAVAK, Av. Mustafa İŞERİ ve Av. İsmail HANOĞLU müvekkilleri ile görüşmeyeceklerini öğrenince geldikleri otomobile binerek, bürolarına geri dönerken, otomobilleri Buca'da polis tarafından durdurulmuş ve bu avukatlar da Buca Karakolu'na getirilerek gözaltına alınmışlardır. Ancak en az bir saat önce gerçekleşen ve bu avukatların olay yerine geldiği saatlerde tamamen son bulmuş olan basın açıklaması vesile kılınarak bu avukatları da yargı önüne çikarma imkani görülmeyince serbest bırakılmışlardır. Yalnız bu durum dahi, avukatlara yöneltilen husumeti, siyasal tutukluların her yönüyle tecrit edilmek istendiğini ve "Savunma Hakkı" ile "Hak Arama Özgürlüğü"nün baskı altına alınmak istendiğini göstermektedir.

14-23.9.1994 Cumartesi günü Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'nı ihlal ettikleri savı ile bir gün önce gözaltına alınan ellidört kişi yargı önüne çıkarılmıştır. Sabah saatlerinde başlayan yargılama gece 21.00'e kadar devam etmiştir. Bu sırada yargılanan kişilerin Adliye binasına gelip duruşmayı izlemek isteyen yakınları binaya yaklaştırılmamış, savunma amacı ile adliyeye gelen avukatlara dahi sorun çıkarılmış, "Duruşmaların Aleniyeti" ilkesi çiğnenmiş, Adliye çift sıra polis kordonuna alınırken, bu kordonun dışında yakınlarının duruşmadan çıkışmasını bekleyen ailelere polis bir kez daha saldırmış üç kişiyi darp etmiştir.

Bir kez daha müessir fiil işlenmiştir. İzmir kentinde devlet terörü estirilmeye devam olunmuştur,

15- 25.9.1995 Pazartesi gününden itibaren avukatlar mü-

vekkilleri ile yüzüze cezaevinde görüşme imkanı bulmuşlardır. Pazartesi günü yeni bölüm, 1,3,4,5,7. koğuştakilerin sayıım vermeye başladığı öğrenilmiştir.

Ancak yazılı basın, Buca Cezaevi üzerinde oynanan oyunların bir parçası olmaya devam etme amacını tekrar etmiştir. Tutukluların sayıım vermeye başlayınca aileleri ite görüşme durumları da doğmuştur. Pazartesi günü öğleden sonra aile görüşü gerçekleştirilirken, Yeni Bölüm 5. Koğuştaki tutuklular dan biri, yaşanan kanlı olaylar sırasında 6. koğuştaki arkadaşlarını darp eden bir gardiyan ile gözgöze gelmiş, anlık bir tepki olarak yumruğunu cama vurmuştu. Gardiyan derhal alarma basmış, dışarıda tertibat alan jandarma cezaevine yonelmiş ve o andan itibaren aile ve avukat görüşleri durdurulmuştur.

Yazılı basın bu kez olayı "iki gardiyanın, terörist tutuklularca rehin alınması" olarak vermiştir.

16- 25.9.1995 Pazartesi günü kısmen ve 26.9.1995 salı gününden itibaren tamamen müvekkilleri ile cezaevinde yüzüze görüşme imkanı bulan avukatlar, aşağıdaki gerçekleri öğrenmiş ve tesbit etmiştir.

Tutuklular iki yıl süresince yaşanan darp olaylarına en son 13.9.1995 tarihinde bir yeni eklenince ve firar olayı gerekçe kılınarak Temmuz ayından beri avukat ve aile görüşleri sınırlanılarak, bir süreden beri sağlık sorunu olan arkadaşlarının tedavisi için gerekli olan ilaçlar da temin edilmeyince, sorunlarının çözümü için cezaevi savcısı ile görüşmek istemişlerdir.

Görüşme istemlerinin karşılıksız kalması üzerine, yalnız karşılıklı görüşmeyi temin etme amacına yönelik olarak 18.9.1995 salı günü sabahı, Cezaevi Savcısı, Müdür ve Jandarma Yarbayı nezaretinde, jandarma koğuşlarda arama işlemi gerçekleştirmiştir. Bu arama işlemi jandarma tarafından yapılacak operasyon için keşif niteliğinde gerçekleştirılmıştır.

Arama için koğuşlara gelen cezaevi savcısı tutukluların görüşme istemini bir kez daha geri çevirmiştir.

Salı günü gerçekleştirilen arama işlenmeden sonra alt malta kapısı kapatılmış, tutukluların kantin ve yemekhane ile irtibatı kesilmiş, böyle bir uygulamayı beklemeyikleri için yiyecek stoku bulunmeyen koğuşlar birkaç kutu bisküvi ile aç bırakılmış-

tır. Maltakapıları kilitlenen tutukluların salı gününden itibaren, avukat ve aile görüşüne çıkma imkanları da kalmamıştır.

Üzerine kapılar kilitlenen tutuklulara salı günü dahil hiçbir avukatın ziyarete geldiğine ilişkin, bilgi, çağrı ulaştırılmamıştır. Çarşamba günü için baro yönetim kurulu üyelerinin sorunun çözümü için tutuklularla görüşmeye geldiği konusunda tutuklulara bir bilgi ve çağrı da ulaştırılmamıştır. Bu durum yaşanan kanlı olaylardan sonra cumartesi günü cezaevine giden baro yönetim kurulu üyelerince de tespit edilmiştir.

20.9.1995 günü tutukluların cezaevi savcısı ile görüşme istemleri bir kez daha geri çevrilmiştir.

Salı gününden itibaren kendilerine tüp de verilmeyen tutukluların 21.9.1995 perşembe günü ögle saatlerinde elektrikleri kesilmiştir. Ögle saatlerinde elektrikleri kesilen tutuklular bir saldırıya uğrayacaklarını anlayarak, Perşembe günü ögle saatlerinde, ranzalarım kapıların önüne yiğarak barikat kurmuşlardır.

Salı gününden beri tutukluların barikat kurdukları ve barikat arkasından çıkış avukat görüşüne gelmedikleri ifadesi cezaevi savcısı, müdüri ve gardiyanlar tarafından söylenen büyük bir aldatmacanın, Buca Cezaevi üzerine oynanan çirkin oyuncunun bir parçası, adım adım hedeflenen kanlı saldırının ön adımdır.

Perşembe günü saat: 13.00'den itibaren maltaya jandarma girmiştir.

Jandarmalar önce 5. koğuşa yönelmiş, yarım saatte yakın duvarlara vurmuştur. Sonra bu işlem terkedilmiş, Yeni Bölüm 6. koğuşun çatısına ve mazgal deliğine patlayıcı madde atılmıştır. 6. koğuşun çatısı iki yerden ve mazgal deliği de olmak üzere toplam üç yerden patlayıcı ile delik açılmıştır. Bu deliklerden içeriye ses ve gaz bombalan atılmıştır. Bu işlemler yapılrken cezaevi savcısı ve gardiyanlar da katılmış, yönlendirmiştir.

Barikat açıldıktan sonra içerisindeki tutuklular tek tek maltaya çıkarılmış, zincirlerle, kalaslarla öldürücü darbeler vurulmuş, "Bu daha ölmemiş", "Bunu da gebertelim" çığlıklar altında *taammüden öldürmeye kalkışılmış, taammüden öldürülmüştür.*

Bu olay sırasında tutukluların tesbitine göre otuz küsür gaz ve ses bombası kullanılmış, zincir ve kalasların yanısıra demir çubuklarla da hedef gözeterek vurulmuştur. Sayını almak amacı ile değil, öldürmek, darp etmek amacıyla girilen koğusta, tüm tutuklular kırıltısız, hareketsiz kalıncaya degen dövüldükten sonra, darp edildikten sonra, bir düdük çalınarak, emir komuta zinciri içinde operasyon sona erdirilmiştir. Jandarma sloganlar atarak maltadan ayrılmıştır. Ayrılmadan önce, maltada katledilen tutuklular, savunma amacıyla ile o gün barikat kuran diğer koğuştakilerin dışarıyı gözlemedikleri yere gardiyanlar aracılığı ile taşınarak bir kez daha vurulmuş, yerlerde çiğnenmiştir. *İşkence, zalimce ve insanlık dışı muamele yapılmıştır.*

Yaralılar bir saat aşıkın bir süre maltada bekletilmiş, hastaneye şevkleri, bekletildikten sonra gerçekleştirilmişdir.

17- Yaşanan katliam sonrasında:

Turan KILIÇ, Uğur SARIASLAN, Yusuf BAĞ yaşamını yitirmiştir. *TAAMMÜDEN ÖLDÜRÜLMÜŞLERDİR.*

Barış YILDIRIM, Kaan TOKSOY, Mesut AVCI, Berna SATAR, Mehmet KURNAZ, ismet AVCI, Murat BECERİKLİ durumları ağır olduğu için halen Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde yoğun bakımdadır. *Darp edilmiş, müessir fiil uygulanmış, işkence zalimce ve insanlık dışı muamele yapılmıştır.*

Yeni bölüm 6. Koğuştaki diğer tutuklular,

Rıza Doğan, Ali Doğru, Yusuf Karataş, Özden Öz. Ali Osman Gedikoğlu, Serdar Karabulut, Devrim Demir, Ümit Kanlı, inan Çoban, Ahmet Kurban, Murat Kuş, Murat Candan, Mehmet Göcekli, Nevzat Kalaycı, Savaş Kocatay, Şahin... Esin Kurt, Halil Bozkurt, Doğan Ünal, Murat Karaoğlan, Yasin.... İbrahim Serter, Yusuf Sarp, Sinan Güler, Sami Güvercin, Mesut Örs, Hasan Toroman, Mustafa Tokur, Metin Bozkaya, Enis Araş da ağır yaralı oldukları halde, hayatı tehlikeyi atlattıkları için 26.9.1995 günü cezaevine geri getirilmiştirlerdir.

26.9.1995 Sah günü müvekkillerini ziyarete cezaevine giden avukatlar, Esin Kurt'un sedye ile avukat görüş yerine getirildiğini, omurgasında ve ayağında kırık olduğunu, kollarını hareket ettirmedigini gözlemlemişlerdir.

Yeni Bölüm 6. Koğuşun koğuş temsilcisi Serdar Karabulut'un başının sargılar içinde olduğu, her iki eli ve kollarının kırıldığı görülmüştür. Sorulduğunda başına demir çubuklarla vurulduğunu, elli ile başını korumak isterken de her iki eli ve kollarının da kırıldığını ifade etmiştir.

Yukarıda isimleri yazılan ve hayatı tehlikeyi atlattığı için cezaevine geri getirilen tutuklular içinde başından darp edilen çok sayıda insan vardır. Bu durum *öldürmeye teşebbüs, müessir fiil ve işkence zalimce, insanlık dışı muamele suçlarının işlendiğini göstermektedir.*

18-Tutuklular cezaevi idaresinin kendileri ile görüşmek istemesi ve Adalet Bakanlığı müsteşarı ve yardımcısının yaşanılan kanlı olaylardan sonra cezaevine gelmesi üzerine, 23.9.1995 Cumartesi akşamı, Perşembe günü öğle saatlerinde savunma amacı ile kurdukları barikatların tümünü kaldırdıklarını ancak cumartesi ve pazar günleri kendilerinden sayım alınmadığını, pazar günü akşam saatlerinde yiyecek ihtiyaçlarının karşılandığını ifade etmişlerdir.

19- Planlanan katliamın bir ön adımı olarak 19.9.1995 salı gününden itibaren Yeni Bölüm 1,3,4,5, ve 7. koğuşlarda barikat kurulduğu, tutukluların kendi istekleri ile barikat arkasından çıkışip avukat ve aile görüşüne gelmedikleri söylemiş, görev için cezaevine giden avukatlar yanlıtlı olmuş, görev yapmaları engellenmiş, siyasi tutuklular avukatlarından ve ailelerinden tecrit edilmiştir.

Görev yapan avukatlara yanlıtıcı bilgi verilerek, görevi kötüye kullanma suçu işlenmiştir.

20- Özgürliği devlet eliyle, yargı kararı ile kısıtlanmış insanların can güvenliğinden devlet sorumlu iken; öldürülmeleşi, darp edilmeleri, işkenceye, insanlık dışı ve zalimce muameleye uğramaları, dışında çocukların, eşlerinin, yakınlarının akibetini beklemekte olan insanlara müessir fiil uygulamaları, kamunun doğru bilgi alma hakkının engellenmesi, konuya duyarlılık gösteren demokratik kitle örgütlerinin temsilcilerinin gözaltına alınması, müessir fiil uygulanması, tek tek bu fiilleri uygulayan ve suç işleyen kamu görevlilerinin inisiyatifinde gelişmektedir. 19.9.1995 salı ve 25.9.1995 tarihleri süresince İz-

mir kentinde estirilen devlet teröründen,, yukarıda isimleri yazılı kamu görevlilerinin tümü sorumludur.

Devlet, Avrupa insan Hakları Sözleşmesi'nin 2. maddesi ile güvenceye almayı taahhüt ettiği "yaşam hakkı" m 3. maddesi ile taahhüt ettiği "işkence yasağı"nı, 5. madde ile güvencelediği "kişi özgürlüğü ve güvenliği"nı, 6. madde ile güvencelediği "adil yargılama hakkı"nı kamu görevlileri eliyle çiğnemiştir.

Suç duyurusu dilekçemizin bütünü göstermektedir ki, planlanan cinayetlerin sorumluluğu yalnızca şu ya da bu kamu görevlisine ait değildir. Bütün bir devlet mekanızmasıdır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin demokratik ve hukuka dayalı olduğu iddiasının tam bir kandırmamacadan ibaret olduğu Buca Cezaevi'nde gerçekleşen olaylar ile bir kez daha gözler önüne serilmiştir.

Siyasi tutuklular, işkencehanelerden, yargısız infazlara "düşünce suçundan" grev ve sendika yasaklarına, her türlü antidemokratik uygulamalardan, işsizliğe ve yoksulluğa kadar, insanlık dışı olan ne varsa bunların nedeni olan bu düzene karşı insan haklarını, demokrasiyi ve özgürlüğünü gerçekten var etmenin mücadeleşini verme kararlılığındaki insanlardır. Devletin siyasi tutuklulara yönelen planlı ve şiddette dayalı saldırısının nedeni de açık bu kimliktir.

insanlık adına, insan hakları , demokrasi ve hukuk adına sahip çıkışması gereken, cinayet işleyenler ve destekleyicileri değil, özgürlük, demokrasi ve toplumsal eşitlik için mücadele veren bu kimliktir.

Bu kimliğe sahip çıkıyoruz. Suç işleyenler hakkında suç duyurusunda bulunuyoruz.

HUKUKSAL SEBEPLER:

insan Hakları Evrensel Bildirgesi, Avrupa insan Hakları Sözleşmesi, T. C. Anayasası, yukarıda sayılan Türk Ceza Yasası Maddeleri, 1136 sayılı Avukatlık Yasası 57 ve 58. maddeleri, Adalet Bakanlığının tarih ve sayıları verilen genelgeleri,

DELİLLER:

Otopsi tutanakları Yeşilyurt Devlet Hastanesi kayıtlan, bu hastanede olay tarihinde görevli hekim ve hemşirelerin, diğer personelin tanıklığı, raporlar,

-Adli Tıp Kurumu raporları ve diğer sağlık raporları.

-19.9.1995 Salı günü jandarma tarafından Buca Cezaevi Yeni Bölümde gerçekleştirilen aramaya ilişkin her aramada tutulması zorunlu olan "arama tutanağı"

-Jandarmanın 21.9.1995 perşembe günü Buca Cezaevi'ne düzenlediği operasyona ilişkin tüm tutanaklar; kullanılan patlayıcı, kurşun, gaz, sis ve ses bombasına ilişkin malzeme kayıtlan,

-Yeni Bölüm 6. Koğuş'taki mağdurların anlatımları

-Buca Cezaevi Yeni Bölüm 1, 3, 4, 5 ve 7. koğuştaki tutukluların tanıklıkları

-Soruşturma sırasında tanıklığı olan diğer bir kısım avukatların, her bölümde ayrı ayrı açıklanan olaylara ilişkin tanıklıkları,

-Soruşturma sırasında isim ve adreslerini bildireceğimiz tutuklu yakını ailelerin olaylar sırasında tanıklığı olan diğer bir kısım avukatın ve domakratik kitle örgütü temsilcisi bireyin tanıklığı

-İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin iki yıllık süreç içinde dayak ve darp olaylarına ilişkin duruşma tutanakları, avukatların bu konulardaki suç duyuruları ve takipsizlik kararları.

-Diğer her türlü yasal delil.

SONUÇ VE İSTEM

Yukarıda ismi geçen, suç faili kamu görevlilerinin ivedilikle görevden el çektirilerek haklarında soruşturma açılması ve soruşturma sonucu Türk Ceza Yasası'mn ilgili maddelerince cezalandırılmak üzere kamu davası açılması istemidir.

Saygılarımla

ONUNCU BÖLÜM

ONLAR İÇİN HER ŞEY BİTTİ SUÇLULAR LİSTESİ

21 Eylül Katliamının Sorumluları

İzmir Cumhuriyet Başsavcısı

MELİH DARI

Buca Cezaevi Savcısı

Yaşar Aslan

İzmir Cumhuriyet Başsavcı Vekilleri

Yücel Teze)

Hasan Esen

Hüseyin Yıldız

Buca Cezaevi 1.Müdüürü

Vedat Engin

Z.Müdürlər

Ferhat Ünal

Ahmet Demir

Ser Gardiyan

Halis Görmez

Baş Gardiyanlar

ismail Emen

Yusuf

Kurbanı

Gardiyanlar

Metin Sağdıç Ali

Akbey Ayhan Yıldırım

Ramazan Köprüoğlu

Yasin Dinç ilhan

Yıldırım Arif Alabay

Yaşar Ali Yılmaz

Rafael Ünver Ercan

Özçelik Yılmaz

Ağdaş

israfil Kızıl
Mustafa Karataş
Recep Karataş
Özcan Karaca
İbrahim Tayfa (Peşmerge lakaplı)
Rüstem Karakoç
Tahsin Erkoç
Mehmet Pınarlı

Şoför
Ömer Şençiyit

Ahçılar
Veysel Duman
Necmi Erdurak

Jandarma Yüzbaşı (Cezaevi J.B1.K.
Ziya Kuras

J.Kd.Üçvş.lar
Erdoğan Yücel
Mustafa Saka
Nuri Cura

J.Kd.Çavuşları
Mesut Çiftçi
Nadir Sarıkaya
Mehmet Kalay

Uzm.J.II.Kad.
Hacı Kök

Uzm.J.II.Kad.Çavuşlar
Yaşar Karakuş
Oğuz Dönmez
Hüseyin Yılmaz
Fahri Tezel

Uzm.J.I.Kad.Çavuşlar
Kenan Güleç
Ramazan Yavuz
Adem İldemir Cengiz
Karabaklı

Uzm.J.Çavuşları
Ahmet Savaş Erkan
Gazan Mustafa
Yücedağ İbrahim
Gökgöz Ergül
Karadoğu Ü. Doğan
Oyardı Levent
Kayabaşı

J.Onbaşı
R.Fazıl Özer

Jandarma Sevk Erleri
Vural Seymen Serdar
Ergin İbrahim Topal
Mustafa Alkan
Osman Ünal İsmail
Koca Birol Bagane
Şenol Canba İbrahim
Zandolu Serkan
Solak Murat Demirel
Zafer Güneri Birol
Dağıstan Nurettin
Kızılırmak Engin
Cibir Erol Çoban Erol
Özer Burhanettin
Akıncı

Emrullah Akıllı
Murat Akgün
Mustafa Çağlı Ersin
Onkol Kenan Ütük
Varol Çelik İsrafil
Duman Cengiz Çıra
Ferhat Selçuk
Mürsel Gökdemir
Mustafa Öztekin
Emrah Türk Orhan
Er İsmail Demirtaş
Cemalettin Karabey
Tarkan Taşlı Erol Ayd
eniz Şeref Genç
Kerim Günaydin
Dursun Turhan
Mustafa Yalman
Doğan Küçükacı
Özer Kayabaşı Engin
Dumlu İlhan
Yıldırım Coşkun
Budak Turhan
Ceylan Erkan
Küçükoglu Ender
Yerlikaya Hasan
Akboğa Emrullah
Buğdayıcı Mehmet
Şahin Erol Şafaka
Yusuf liter Ali Öztürk
Emrullah Yıldız
Murat Akbayır

Erdal Gündüz
Durmuş Erdoğan
Gökhan Zeybek
Emrullah Yelken
Mustafa Kaplan
Turner İlgen Şükür
Seçkin Erol Yanak
Murat Türkmen
İsmail Bekçi

**Jandarma Koruma Erleri
J.Onb. Kerim Tataroğlu**

Dursun Tuna
Yılmaz Avcı Murat
Bıyık Hüseyin
Gümüş Yusuf Eren
Selahattin Akpolat
Ercan Çoban
Mehmet Üzümcü
Erkan Akköyun
Ertuğrul Esen
Ümmet Baycan
Gökmen Şen Serkan
Çolak İbrahim
Şahin İbrahim
Sünnetçi Serkan
Yılmaz Nurettin
Gököz Şeref Genç
J.Çvş. Osman Malak
Erdal Kantaroğlu
Erkan Demircioğlu
Ali Çevirme Erkan
Dürlü Isa Aktaş

Ercan Aslan Serkan Kurt
J.Onb. Canan Erez Hasan
Ayar Emin Gündüz Aslan
Kormaz J.Onb. Atilla Güçlü
Mustafa Yalın Ömer Alkan
ikram Toprak Ekrem
Soydinç Turgay Işık J.Onb.
Murat Par Durhasan Cansız
Durmuş Yusmak J.Çvs.
Atakan Karabeyoğlu Harun
Taştekin Ferit Kılınç .Yılmaz
Kovan Hayrettin
Gümüştekin Emin Uçar
Mevlüt Dalgiç Ersoy Gül
Murat Civelek J.Çvs.
Durmuş Dayan J.Onb.
Mustafa Ünal

Jandarma İç Güvenlik Eri
Engin Sökmen

İzmir İl Jandarma Komutanlığı'nda görevli olup 21 Eylül
katliamının, bizzat cezaevine gelerek yöneticiliğini yapanlar:

Jandarma Kıdemli Albay
Lütfü ALGÜL İl J.Komutan Yardımcısı

Jandarma Yarbay
TahirCEBİ HRKASYŞ.Şb.Müdüürü

Jandarma Binbaşı
Muammer YAPAKÇI İSTH.Şb. Müdürü

Jandarma Üsteğmen
Murat KINAY Konak İlçe Jandarma Komutanı

İÇİNDEKİLER

Giriş

Buca'lı Özgür Tutsaklar Olarak Söz

Veriyoruz

Yarınlarda söylenen şiir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Buca Cezaevi Tarihinden

- "Buca Tutukevidir Burada Haklar Kazamlsa
Bile..."

- Militan Tavırlar Onur Oluyor

- Her Gün Her Saat Zorlanan Statükolar

Statükolar Parçalanıyor

- 14+15 Eylül Saldırısı ve Açlık Direnişi

- Özgürlüğe Giden İlk Kapı Aralıyor

- Özgürlüğe Ramak Kalmışken

- 9 Tutsak Sürgünde

- Yine Sürgün Yine Saldırı Yine Direniş

- Zaferle Sonuçlanan Yeni Bir Açlık Direnişi

- Saldırılar Bitmiyor

- Genel Direniş

- Özgürlüğe Giden İkinci Kapı da Kapanıyor

- Dayanışmayla Gelen Zafer

- Buca Yine açlık Grevinde

- 1 Mart 1995 ...Bayrağımızı Astık

- Saldırılar Sürüyor

Parti-Cephe'li Süreç ve Özgür Tutsak

Kimliği

İKİNCİ BÖLÜM

Özgürlük Eylemi ve "Onbeş Gün Savaşları"

- "O Gün" Bu Gündür Artık

- Özgürlük eyleminin Yankıları

- Düşman Saldırıları ve Direniş

- Komutanımız

Bayraklaştı

Ali Rıza Komutan'a

(Şiir)

- Savaş Bayrağı Özgür Tutsakların

Ellerinde

- 12 Eylül 1995 ...Koridor İşgali

ÜÇÜNCÜBÖLÜM

Katliam ve Direniş

"Namus Buca, Onur Buca, Vatan Buca Olmuştu"

- Saldın Planlanıyor

- Kontrgerilla Medyası da

Suçluydu.

- 21 Eylül 1995 ...Perşembe

- Saat 13:30

- "Yoldaşlar Sizi Seviyoruz"

- İşkence ve Katliam Malta da Devam Ediyor

- Ali Rıza'yı Kaçıran Buydu

- Ölüm Döşeğinde Açlık Direnişiyle Gelen Zafer

- Boşuna Çekilmeli Bunca Açılar

- Merhaba Buca

DÖRDÜNCÜBÖLÜM

Röportaj

Buca Direnişçileri Konuşuyor

- Katliam İçin Gelmişlerdi

- Mazgallardan Koğuşa Gaz Verilmeye Başlandı

- Yusuf BAĞ "Siz Burasını Merak Etmeyin, Başka Yerlere

Yardım

Edin" Diyordu.

- Binbir...Biniki...Binuç...Sonra Büyük Bir Patlama

- Sizi Seviyoruz Yoldaşlar

- Santim Santim Savunduk Koğuşu

- Maltada ki Kan Koğuşlara Havalandırmaya Sızıyordu

- "Niye Senden Kan Çıkıyor, Bağırsana Lan Bağır"

Diyorlardı

- "Benim Görevim Bu İnsanları Yaşatmak Siz Karişmayın"

- "Polis, 'Kırk Kişi Burada Üçü Zaten Gitti' Dedi"

- Bütün Yoldaşlarımızı, Halkımızı, Partimizi ve

Önderimizi

Seviyoruz

- Ne Kaygılarım Ne de Güvensizliğim O An Yoktu

- Aklıma Gazi'nin Cephe Yıldızlı, Maskeli Barikat

Savaşçıları

Geliyordu

- Gözlerim Hep Öldürmeye Yarayacak Malzeme Aradı

-Moskova Önlerinde Gibi Olsun İstiyorum
-Zafer İşaretimle Su Sıklıklar, Güldüm
-Cezaevini de Sürekli Savaşın Bir Mevkisi Haline
Getirmeye
Çalıştık

BEŞİNCİ BÖLÜM

Halkları İçin Yaşadılar, Halkları İçin Savaştılar,
Halkları için Şehit Düşüller

- Uğur SARIASLAN
- Turan KILIÇ
- Yusuf BAĞ

Vatan Buca Olmuştu (Şiir)

ALTINCI BÖLÜM

Tanıklar-Anlatımlar-Mesajlar

- Bütün Mevzilerde Şehitlerimizin Emeği Vardı
- DHKP-C'li Kadın Tutsaklar Anlatıyor
- İki-Üç Santim Aralıktan Gördüklerim Tam Bir Vahşetti.
- Ağır Bir Kan ve Barut Kokusu Vardı
- Bunlar İnsan Değiller
- Bizi Yaşıtmayı Onur Sayanlar, Sizler de Bizim

Onurumuz -

sunuz

- Kendi Döktükleri Kandan Korkuyorlar
- Tutsaklar Savaş Kazanmış Komutan Edasıyla Selamladılar Bizi
- Ölüme Meydan Okudular
- Eşim ve Oğlumla, Yoldaşlarımıla Gurur Duyuyorum
- Bizler Bu Vatani Çok Sevdik, Çok Şehit Verdik
- Basına ve Kamuoyuna
- Gökyüzünde Birer Yıldız Oldular
- Buca Cezaevi'nin Yiğit Politik Tutsaklarına
- (Özgür Politika'da ki Yazının Başlığı)
- Katliamlara Açık Kapı Bırakmamak Direnmekle Mümkündür
- Direnmeyenler Teslim Olmaya Mahkumdur
- Birleşelim, Savaşalım, Kazanalım

YEDİNCİ BÖLÜM

Direniş ve Savaş Çağrısı Oldular

- Katliama Tepkiler
- Zindanlar Buca ile Yankılandı
 - Biz de Sayım Vermiyoruz
 - Genel Direniş

SEKİZİNCİ BÖLÜM Halkın

Adaleti Hesap Sordu

- Buca'daki Ses...
- ...Katiller Yaptıklarına Pişman Olacaklardır
- ...Düşmalarımızın da Anaları Ağlayacak
- DHKC'den Alibeyköy Merkezine Operasyon

DOKUZUNCU BÖLÜM

Katiller Suçlarını Gizleyemiyor

Belgeler

- Olay Yeri Tespit Tutanağı
- Ölü Muayene Tutanağı
- Otopsi Tutanağı
- Suç Duyurusu

ONUNCU BÖLÜM

Onlar İçin Herşey Bitti

Suçlular Listesi

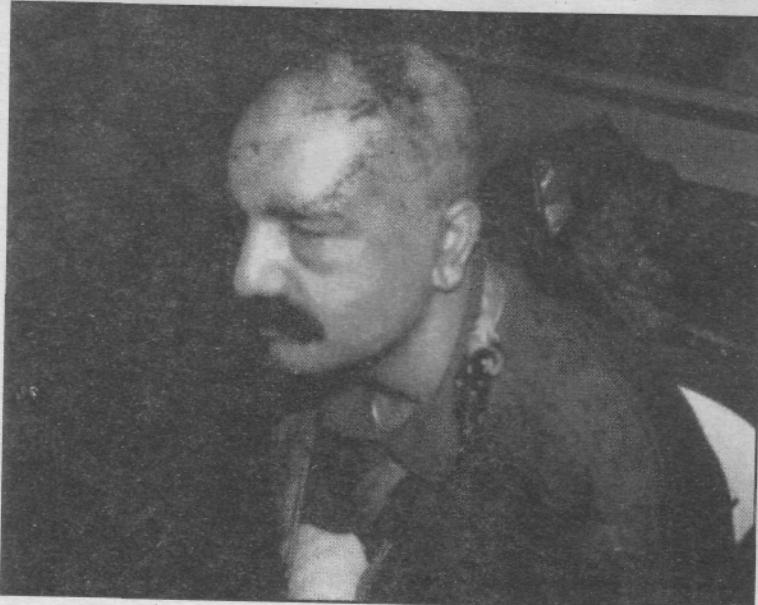
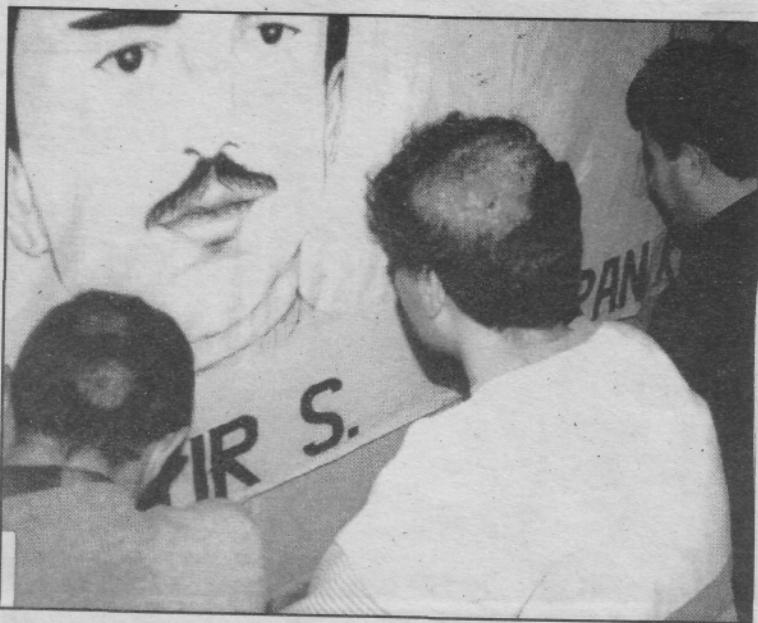
FOTOĞRAFLARLA

Buca Destanı

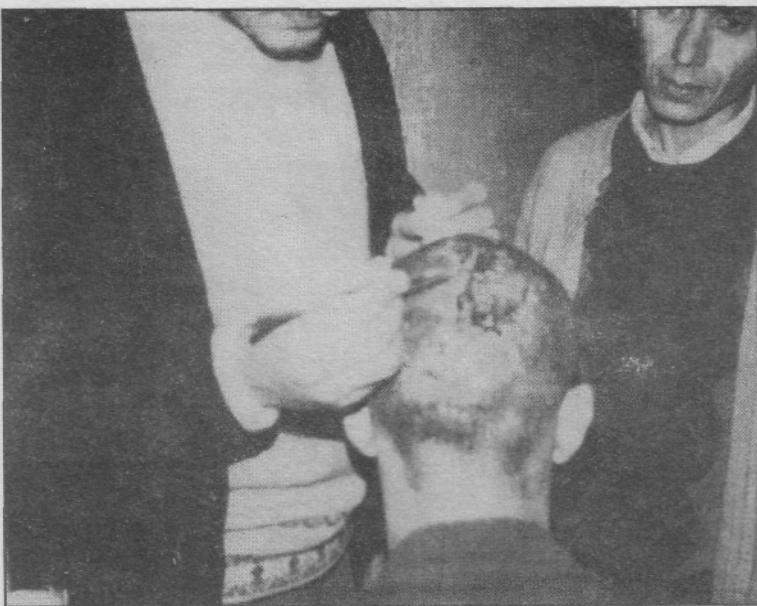
FOTOĞRAFLARLA BUCA DESTANI

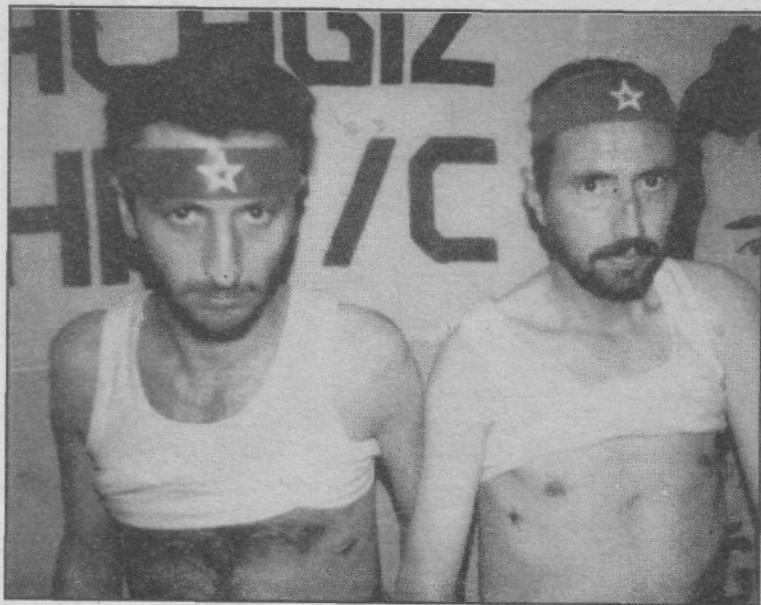
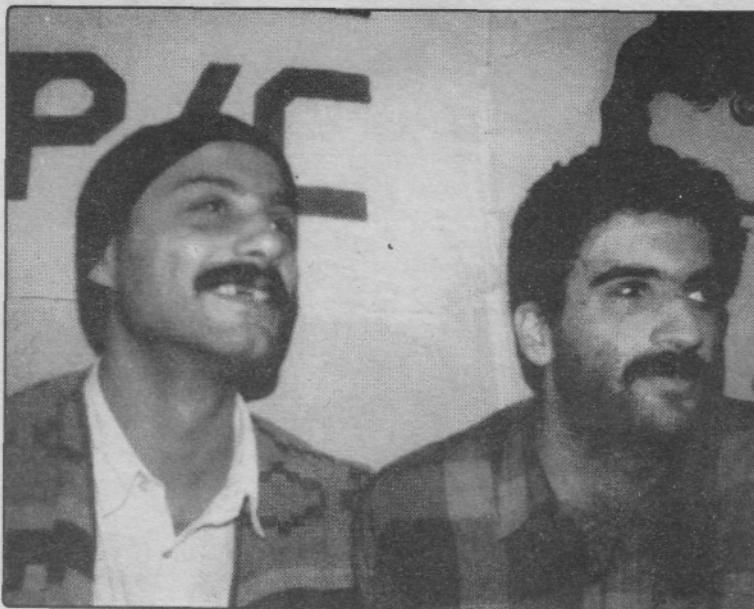

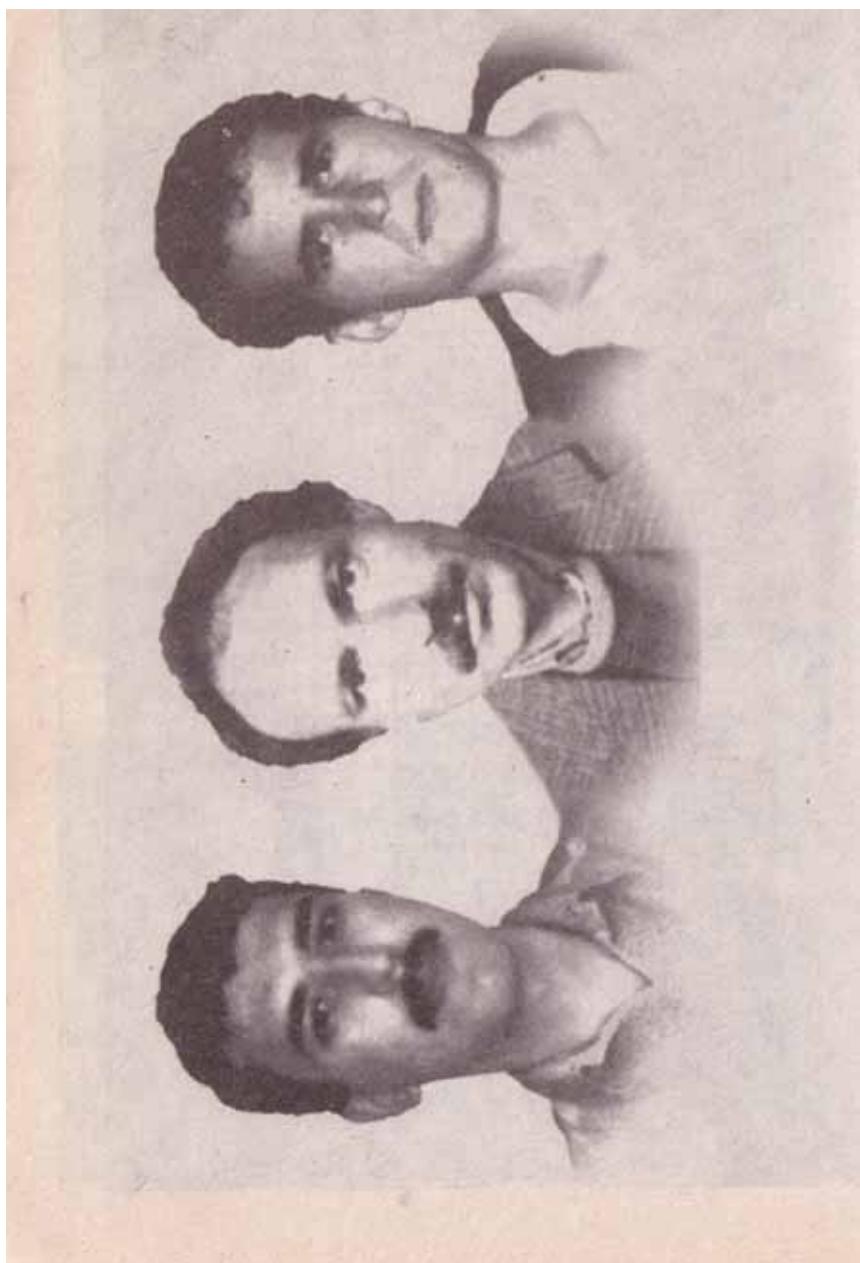

Ali Buca

Komutan'ın sesi
yankılanıyordu

kulaklarımıza: "Sadece
bedel ödeyen değil, bedel
ödeten de olmalıyız." Daha
güçlü savuruyorduk
ellerimizdekileri düşmana.

Koğuşumuza girmenin
bedelini ödeyeceklerdi.

"Özgür tutsaklar olacağız"
demişti bir kez. Bu yüzden
dişarıdaki savaşı içeri
taşıyacaktık. Halkımız için
ölümə hazırlıktı. Yanan,
duvarları parçalanan
koğuşlarımıza kurtuluşu
büyütüyorduk. Ve bu uğurda
verilen savaşta, ölümü de
yazmıştık
defterimize.
(BUCA DİRENİŞİLERİ)